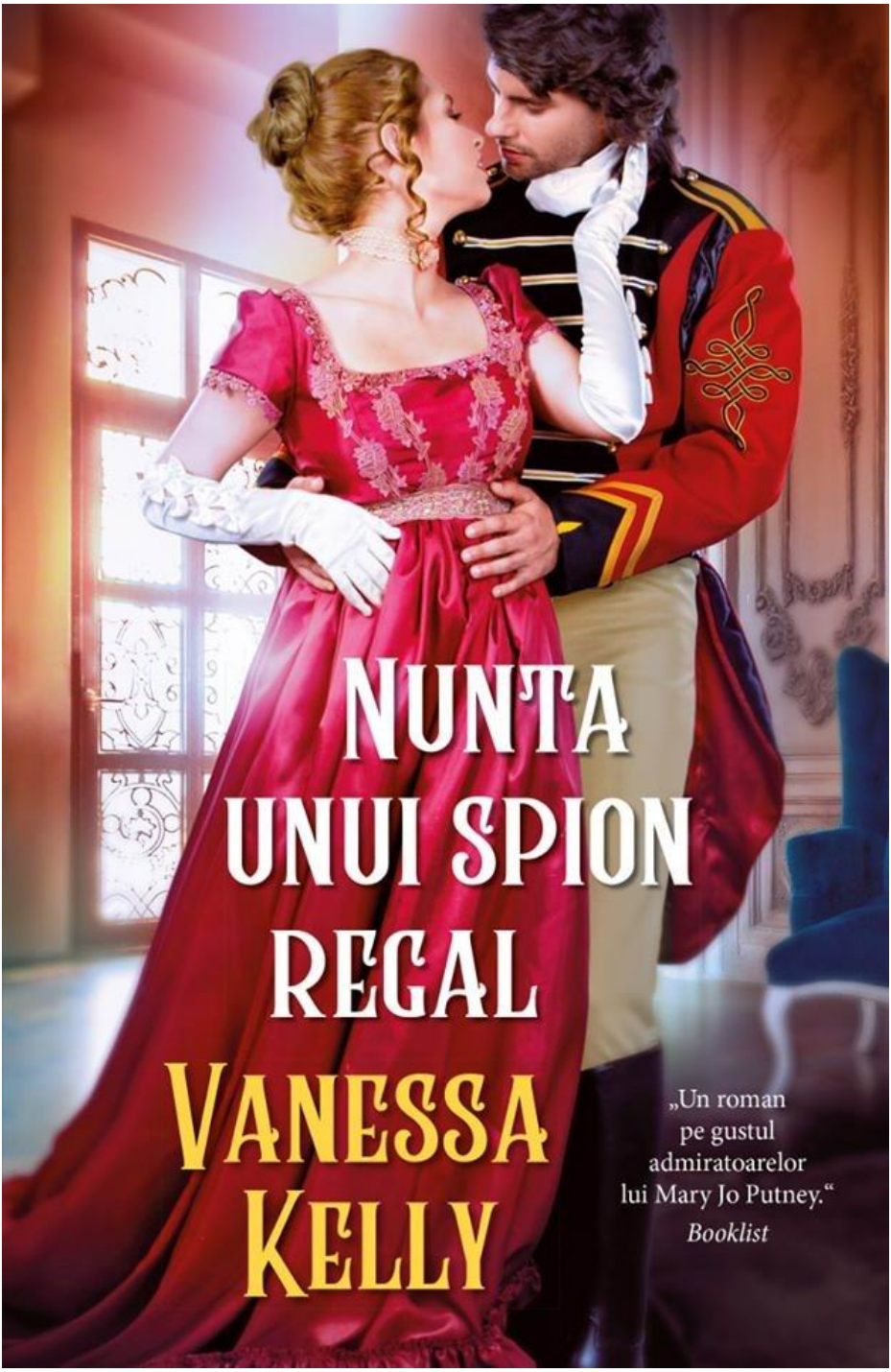
NUNTA
UNUI SPION
REGAL
VANESSA
KELLY
„Un roman
pe gustul
admiratoarelor
lui Mary Jo Putney.“
Booklist

VANESSA KELLY
NUNTA UNUI SPION REGAL
SERIA RENEGADE ROYALS 3

How to Plan a Wedding for a Royal Spy **by Vanessa Kelly**

Prolog

Waterloo, 18 iunie 1815

Moartea îl pândea la tot pasul.

Ştergându-şi nisipul şi transpiraţia din ochi, căpitanul William Endicott îl studie pe bărbatul prăbuşit la picioarele lui. Era un cuirasier francez, unul dintre ofiţerii de elită ai lui Bonaparte. Un ofiţer mort, bănuise Will când descălecase cu câteva minute înainte, încercând să evite încâlceala de trupuri frânte de pe terenul accidentat. Bătălia îi stivuise asemenea unui val, unul care lovise necontenit zidul neiertător al infanteriei britanice.

Dar acel cavalerist, aflat cu faţa în jos, pe pământul umed, era în viaţă. Mâna lui înmănuşată zgârie cu disperare piciorul lui Will.

Şoptind cu osteneală o înjurătură, Will îşi scoase sabia din teacă şi îl împinse cu grijă pe ofiţer de pe piciorul lui. Francezul se zvârcoli de parcă ar fi fost lovit, apoi corpul îi fu cuprins de convulsii în timp ce se chinui să scuipe noroiul din gură.

„Dumnezeule!”

Bietul nemernic, prea grav rănit ca să se mai mişte, fusese îngropat în noroiul care ajungea până la glezne din cauza ploii torenţiale din noaptea trecută. Probabil gâtlejul îi era plin de sânge, mizerie şi Dumnezeu mai ştia ce altceva, care se transformase într-o fiertură fetidă de-a lungul întregii zile.

Orele de violenţă de nedescris îi induseseră lui Will o stare de indiferenţă. Văzuse sute de bărbaţi şi de cai făcuţi bucăţi, călcaţi în picioare sau ciopârţiţi pe câmpul de luptă. Dar această nouă oroare se strecură prin ceaţa emoţiilor lui. Îngenunche lângă cavaleristul rănit, acţionând din instinct când îl împinse pe bărbat într-o parte şi îl bătu pe spate, ţinându-l în timp ce scuipa noroiul negru şi urât. De îndată ce bărbatul se simţi în stare să-şi tragă sufletul, Will

îl rostogoli cu grijă pe spate.

Ofiţerul ridică privirea spre el, cu ochii înceţoşaţi de durere şi de apropierea morţii. Sângele i se prelingea dintr-o gaură din piept, întunecând materialul de culoarea vinului roşu a uniformei purtate de Regimentul 13 francez, care acum abia dacă se mai distingea sub stratul de noroi.

Ofiţerul întredeschise buzele crăpate şi şopti doar atât:

— Mersi, monsieur.

Will depăşise acele trăiri – indignarea, regretul şi chiar suferinţa îngropată sub trupurile zdrobite ale nenumăraţilor prieteni şi bărbaţi pe care îi cunoştea de ani întregi. Acum mai conta doar să supravieţuiască şi să facă tot ce era nevoie pentru a îndeplini ordinele comandanţilor lui. Dar emoţia ieşi de undeva dinăuntrul lui şi se dezlănţui într-un val înnegurat care ameninţa să-l sufoce. Ţinta furiei nu era ofiţerul care zăcea în faţa lui, nici chiar duşmanul cu care luptase cu atâta disperare toată ziua. Nu, era alunecarea chinuită spre moarte a acelui bărbat, un soldat care îşi făcuse doar datoria, asemenea tuturor celorlalte suflete nefericite din ziua aceea – englezi, scoţieni, francezi, prusaci. Ei pur şi simplu urmaseră ordinele menite să anihileze cealaltă tabără.

Cu ce preţ, lui Will îi era imposibil să înţeleagă.

O clipă mai târziu, francezul tuşi din nou, iar din gura lui ţâşni sângele. Se mai zbătu o dată ca să respire şi apoi, într-un final, rămase nemişcat, cu privirea fixă şi lipsită de orice expresie. Will închise ochii bărbatului, apoi se ridică obosit în picioare, în timp ce încercă să-şi înfrâneze emoţiile provocate de moartea soldatului duşman.

Dar nu reuşi. Valul se dezlănţuise, iar tot ce ţinuse sub control ore întregi îl lovi cu toată forţa, ameţindu-l. Încercă să-şi spună că de vină erau epuizarea, lipsa apei şi a hranei, zilele întregi de încordare neîncetată şi de solicitare fizică şi mentală. Totuşi, era mai mult decât atât. Supravieţuise şi altor bătălii şi înfruntase viaţa periculoasă de spion în Peninsulă. *Şi* acţionase fără teamă şi fără îndoieli în misiunea lui. Dar în acea zi ceva se schimbase,

fiind cuprins de o revoltă ce ameninţa să-i dărâme lumea. Îşi închipui cum se deschide un hău sub picioarele lui – un hău întunecat, cu prea multe necunoscute.

Fără să-şi dea seama, întinse mâna spre coama calului. Se sprijini de animalul uriaş, găsind alinare în forţa lui nepăsătoare şi chiar în mirosul înţepător al transpiraţiei lui. Părea o minune faptul că în preajmă încă exista ceva în viaţă.

„Prostule, revino-ţi!”

Nu era momentul să cedeze ca un tânăr lipsit de experienţă. Bătălia era câştigată, dar ziua nu se terminase. Retragerea lui Napoleon se transformase într-o debandadă, iar cavaleria aliată se regrupase şi plecase în urmărirea duşmanului. Will avea nevoie să găsească şi să înainteze cât mai repede posibil împreună cu ceea ce rămăsese din regimentul lui.

Îşi petrecuse ore întregi călărind de-a lungul liniei frontului, transmiţându-le comandanţilor ordinele lui Wellington. Îi fuseseră ucişi doi cai, iar mâna dreaptă îl durea ca naiba din pricina luptelor cu cavaleria cu care îşi începuse ziua, când secerase necruţător cu sabia rândurile infanteriei franceze. Will fusese unul dintre cei norocoşi şi se alesese doar cu câteva julituri, o tăietură pe spate şi o lovitură la cap când fusese azvârlit de pe cal de explozia unui proiectil.

Şi, din moment ce *supravieţuise,* era timpul să găsească ce mai rămăsese din Regimentul 1 Dragoni Regali şi să-şi continue sarcinile. Brigada Unită – trei regimente de cavalerie, inclusiv Regimentul 1 – suferise pierderi devastatoare în prima confruntare a zilei, efectivele de ofiţeri fiind decimate într-un adevărat carnagiu. Comandantul regimentului lui Will, maiorul Dorville, probabil îl căuta pentru a-l ajuta să regrupeze unitatea şi să hărţuiască duşmanul care se retrăgea.

Pentru câteva clipe, rămase tăcut lângă cal la marginea drumului, în timp ce un regiment de carabinieri – sau ce rămăsese din el – înainta cu greu. De îndată ce trecu regimentul, tocmai voia să urce în şa când o voce familială

îl strigă pe nume. Se simţi cuprins de uşurare când se întoarse şi salută un ofiţer care venea spre el în galop pe un cal de luptă mare şi negru.

Călăreţul era un tânăr scoţian puternic, îmbrăcat în uniforma de gală, murdară de noroi, a Gărzii Negre. Cu siguranţă, căpitanul Alasdair Gilbride plecase direct de la balul ducesei de Richmond ca să se alăture regimentului său la Quatre Bras. Regimentul 42 de scoţieni purtase o luptă acerbă, dar reuşise să înainteze iute spre Waterloo, unde îşi făcuse datoria cu demnitate. Dar fusese decimat, iar Will nu îl mai văzuse pe Alec de la începutul zilei. Spuse în gând câteva cuvinte de mulţumire pentru că prietenul lui cel mai bun scăpase cu viaţă.

Scoţianul descălecă şi îl cuprinse pe Will într-o îmbrăţişare zdravănă, sufocându-l într-un gest care pentru Alec era o manifestare ciudată a emoţiei. Will nu era nicidecum un bărbat mic de statură, dar prietenul lui avea trupul unui luptător. Puţini îl puteau înfrânge în luptă pe războinicul lat în umeri. Dar, în mod ciudat pentru cineva ca el, Alec era stăpân pe sine şi ca o felină, capabil să se mişte cu o iscusinţă letală, ce însemnase sfârşitul pentru mulţi francezi. În plus, era unul dintre cei mai eficienţi spioni ai lui Wellington şi fusese partenerul lui Will în mai multe misiuni în Războiul Peninsular.

Asemenea lui Will, Alec era unul dintre fiii nelegitimi ai prinţilor din familia regală din Anglia. Erau veri, apropiaţi de afinitate şi de datorie, dar şi de faptul că statutul lor de fii regali nelegitimi îi despărţea uneori de colegii ofiţeri şi de alţi membri ai lumii bune. Will învăţase de mult să ignore bârfele şoptite – chiar dacă uneori vorbele crude şi dure încă îi rămâneau în gât dar nu se putea spune acelaşi lucru pentru Alec. De-a lungul anilor, luptase adesea ca să-şi apere reputaţia, ripostând în faţa comentariilor batjocoritoare care puneau sub semnul întrebării originea lor. Will încercase să-i spună că nu conta ce spuneau ceilalţi despre ei, dar şi el, şi Alec ştiau că nu era adevărat.

După toate lucrurile îngrozitoare din bătălia dusă în acea zi, abia dacă mai părea să aibă vreo importanţă cine şi

ce erau taţii lor.

— Dumnezeule, mă bucur să văd că încă eşti pe pământul ăsta mizerabil, Wolf! mormăi Alec, folosind porecla lui Will. Oboseala şi îngrijorarea îi ascuţiseră accentul irlandez, de obicei subtil, făcându-l să pară un adevărat muntean. Nu te-am mai văzut de când, la naiba, ai fost aruncat de pe cal la ultimul baraj! Am încercat să ajung la tine, dar blestematul regiment de gardă al lui Napoleon mi-a stat în cale.

— Am avut noroc. M-am ales doar cu o lovitură la cap. Mi-a luat numai câteva minute să-mi revin, dar am ajuns lângă linie. Doi soldaţi galezi m-au tras spre un loc sigur. Will se uită la uniforma murdară a vărului său, cu epoleţii căzuţi şi manşetele făcute fâşii. În afară de uniformă, nu arăţi prea şifonat.

Gura expresivă a lui Alec se strânse într-o linie severă, în timp ce aruncă o privire spre francezul mort de la picioarele lor şi apoi la zecile de cadavre împrăştiate pe marginea drumului.

— Mda, norocul a fost de partea mea. Abia dacă m-am ales cu vreun semn… E o minune după ultimele câteva zile.

Nu părea deosebit de recunoscător. Era de înţeles având în vedere pierderile crunte pe care le suferise regimentul Gărzii Negre nu întruna, ci în două bătălii. Will ştia că nu avea să treacă mult până ce vinovăţia începea să se insinueze în fiecare dintre ei – sentimentul de vinovăţie că ei supravieţuiseră, în timp ce mulţi alţii nu o făcuseră.

Timp de un minut, priviră lung peste câmpul de bătălie, urmărind în depărtare retragerea haotică a trupelor franceze, în timp ce fugeau spre sud în Charleroi, cu cavaleria britanică avansând îndeaproape în spatele lor. Ceea ce fusese odinioară un teren agricol, cu văi înverzite, pante line şi câmpuri pline de secară, devenise un peisaj de coşmar, presărat cu trupuri de oameni şi cai ciopârţite, regiunea cândva frumoasă transformându-se într-o casă a morţii. Şi doar Dumnezeu ştia câţi soldaţi mai respirau. Prea răniţi ca să se mişte, puteau doar să aştepte neputincioşi ajutorul care părea să nu mai vină niciodată.

— Picton n-a supravieţuit, spuse Will, referindu-se la comandantul Diviziei 5 de infanterie, unul dintre ofiţerii superiori ai lui Wellington. A căzut în atacul armatei lui d'Erlon.

— Am auzit. La fel ca Hamilton, zise Alec sumbru, Hay, Brudenell Forbes şi Gordon. Nici nu vreau să-i număr pe toţi ceilalţi.

— Dumnezeule, ce dezastru! mormăi Will.

Gândindu-se la tânărul Hay, amărăciunea îi puse un nod în gât. Băiatul avea doar 18 ani, avea toată viaţa înainte.

— Măcar am câştigat nenorocirea asta, cu toate că e şi mai bine să o luăm din loc dacă vrem să ne terminăm treaba. Alec privi insistent mişcarea haotică a oamenilor şi animalelor care se îndepărtau de ei. Amurgul se lăsa cu repeziciune, proiectând umbre lungi peste câmpul de bătălie. N-am niciun chef să umblu după Garda Imperială a lui Boney în miezul nopţii, Wolf. Nu dacă pot să evit asta.

Will încuviinţă din cap. Ceea ce făceau ei era să ducă lucrurile la bun sfârşit – indiferent cât de urât sau fără rost părea.

În timp ce se pregăteau să încalece, Alec aruncă o privire peste umăr, cu ochii lui cenuşii întunecaţi şi sumbri. Păru şovăitor, de parcă i-ar fi fost frică să spună cu voce tare ce gândea. Will arcui întrebător o sprânceană.

— Crezi că a meritat? întrebă Alec în cele din urmă cu un inconştient accent irlandez. După ziua de azi, crezi că a mai rămas ceva care să merite a fi salvat? Cum ar fi o viaţă mai bună pentru noi. Pentru oricare dintre noi.

— Ar fi bine să existe, amice, răspunse Will sumbru. La naiba, după iadul prin care am trecut în ultimii şase ani, ar fi bine să existe ceva mai bun!

Capitolul 1

Londra, august 1815

După ce îi plăti birjarului, Will ridică privirea spre reşedinţa elegantă aflată în capătul Wimpole Street. Fusese acasă la domnul Dominic Hunter de trei ori în ultimii patru ani, când se aflase în Londra din ordinul lui Wellington, ca să facă schimb de informaţii cu puternicul spion. Cu toate că iniţial Dominic îl recrutase pe Will în rândurile serviciului de informaţii, nu trecuse mult până să se ocupe de transferul lui în unitatea de ofiţeri de cercetare ai ducelui – soldaţi care erau în stare să deseneze hărţi, să adune informaţii, să coopereze cu călăuze locale şi să evite să fie prinşi de inamic.

Dominic îl alesese şi pe Alasdair, scoţându-l din Garda Neagră şi transferându-l în rândul personalului lui Wellington. Alec era potrivit pentru a deveni agent de informaţii al armatei. Vorbea fluent spaniola şi portugheza, putea să deseneze ca un specialist afurisit şi era la fel de viclean ca diavolul însuşi. Maestrul în spionaj îi sugerase ducelui ca Will şi Alec să fie parteneri în majoritatea misiunilor, chiar dacă se obişnuia ca ofiţerii de cercetare să lucreze cu partizanii spanioli care cunoşteau terenul şi politicile locale. Dar Dominic insistase ca Will şi Alec să lucreze împreună, iar Wellington fusese de acord, în cele din urmă.

De ce insistase Dominic atât de mult pentru acest parteneriat încă eră un mister, dar spionul era recunoscut pentru interesul ascuns pentru vieţile copiilor nelegitimi ai prinţilor din familia regală. De exemplu, Aden St. George, un fost căpitan din Dragonii Regali şi unul dintre cei mai buni spioni ai lui Dominic, era fiul nelegitim al prinţului regent. Şi nu părea o coincidenţă faptul că trei bastarzi regali fuseseră recrutaţi în serviciul de spionaj al Angliei. Will credea adesea că Dominic avea un scop ascuns pentru el, Alec şi Aden.

Desigur, războiul se terminase, aşa că nu prea mai conta ce îşi dorea Dominic. Gata cu furişatul în spatele liniilor inamice, adoptând deghizări absurde şi mizere şi asumându-şi riscuri ce puteau să-l trimită pe Will direct în

închisoarea franceză. Nu, acea parte din viaţa lui se încheiase. Avea alte ambiţii acum, unele cărora rămânerea în serviciul de spionaj nu le servea la absolut nimic. Chiar dacă bărbaţii din familiile bune fuseseră în timpul războiului în serviciul de informaţii, nu părea o profesie respectabilă pentru un ofiţer sau pentru un gentleman.

Will *voia o* viaţă respectabilă şi o carieră, care să îi permită să treacă peste stigmatul originii lui *şi* al situaţiei financiare modeste. Iar ca să o facă, trebuia să-şi lase viaţa actuală în urmă.

Ieşi din reverie când două femei de vârstă medie trecură agale pe lângă el, umbrelele lor ocupând aproape tot trotuarul. Una făcu o referire la soldaţii fără maniere. Will se trase înapoi în grabă, ferindu-se de împunsătura în ochi a uneia dintre absurdele umbrele cu volănaşe.

Când femeia mai în vârstă îi aruncă o privire scurtă şi fulgerătoare, el răspunse cu cel mai fermecător zâmbet şi făcu un gest reverenţios cu o înfloriturăa pălăriei. Femeia pufni şi murmură cuvântul *înfumurat* destul de tare ca Will să audă, iar el se abţinu să nu râdă. Dumnezeule, ce bine era să fie din nou în Anglia! Acolo, cel mai mare pericol cu care se confrunta era să fie lovit în ochi cu o umbreluţă ori să înfrunte privirile tăioase ale matroanelor din înalta societate.

Zâmbind în sinea lui, urcă în fugă treptele casei lui Dominic şi ridică inelul de metal. Uşa se deschise larg şi dezvălui un bărbat mai în vârstă, unul dintre foştii agenţi ai lui Dominic, care acum lucra în casa lui. Acesta luă pălăria şi mănuşile lui Will, apoi le dădu majordomului, care se ivi ca prin farmec de undeva din spatele casei.

— Ah, Smithwell, văd că încă te furişezi pe la spatele tuturor, spuse Will, dojenindu-l pe amicul lui serios.

— Las furişatul pe seama poziţiilor inferioare, căpitane Endicott, răspunse Smithwell cu dispreţ. Smithwell iubea să joace rolul majordomului ţeapăn, chiar dacă odată fusese unul dintre cei mai nemiloşi agenţi. Domnul Dominic te roagă să îl aştepţi în salon până când este pregătit să te primească.

Will oftă, ştiind că putea să aştepte destul timp. Adesea, Dominic era chemat în ultimul moment să se ocupe de chestiuni urgente şi nu era o persoană care să se grăbească. Acea întâlnire părea oricum o pierdere de vreme, din moment ce Will nu avea nicio intenţie să accepte misiunea pe care Dominic încerca să i-o plaseze. De fapt, în acea zi avea să îşi dădea demisia din jocul spionajului o dată pentru totdeauna.

Smithwell îl conduse spre salonul care dădea într-o grădină mică aflată în spatele casei.

Will se opri în pragul uşii, luat prin surprindere pentru o clipă. Mai aşteptase în acea cameră – îşi amintea întâlnirile elegante, dar austere, la umbra jaluzelelor taciturne albastre şi cenuşii, completate de un mobilier bine lucrat, dar simplu. Totuşi, acum camera impresiona prin pereţii galbeni şi draperiile în dungi roy şi galbene, care încadrau marea fereastră boltită. Mobilierul vechi fusese înlocuit de canapele capitonate şi fotolii confortabile, acoperite cu un material extrem de vesel cu model floral. Parcă fereastra fusese larg deschisă, şi o grădină de vară fusese transportată în încăpere. Efectul era accentuat de vazele largi cu trandafiri galbeni – două pe şemineu şi una pe masa rotundă de la fereastră.

Camera era atât de diferită de Dominic, un bărbat care rareori arăta altfel decât sumbru, încât Will, uimit, izbucni în râs.

— Parcă m-aş afla într-un budoar afurisit de femeie, nu-i aşa? Dacă n-aş şti mai bine, aş crede că bietul bătrân Dominic şi-a pierdut minţile, spuse o voce cunoscută.

Când se întoarse, Will îl văzu pe vărul lui ridicându-se relaxat din fotoliul ascuns într-un colţ al alcovului plin cu rafturi de cărţi.

— Alec! Am crezut că eşti prins cu regimentul tău din Paris.

Spre deosebire de Will, care petrecuse ultimele săptămâni vânând rămăşiţele armatei lui Napoleon, Alec mărşăluise spre Paris cu trupele care se ocupaseră de consolidarea ocupaţiei.

— Mda, suspină Alec. Am avut zile grele când tu te aventurai spre frontieră. Te-am invidiat, ticălos norocos ce eşti!

Will pufni la auzul dispreţului său.

— Da, sunt sigur că Parisul a fost o tortură pentru tine.

Fără îndoială, Alec acceptase şederea ca o şansă de a bea şi de a vizita toate femeile uşoare în drumul lui prin oraş. Indiferent unde mergea, întotdeauna femeile se aruncau la picioarele lui. Will fusese deseori obligat să-i salveze pielea vărului său, scoţându-l din încurcătură înainte ca vreun tată sau un soţ enervat să vină după el cu o puşcă sau cu o muschetă veche şi chiar, într-o păţanie memorabilă, cu o macetă.

Alec îi aruncă un rânjet malefic, dar nu-i mai făcu jocul.

— Când te-ai întors în Londra?

— Abia ieri, cu toate că eram în Anglia de câteva săptămâni. Am vizitat-o pe mătuşa Rebecca în Hampshire. Am vrut să văd cum se descurcă după moartea unchiului meu.

Lui Will încă nu-i venea să creadă că unchiul Philip murise, ceea ce îl afecta foarte tare pentru că nu reuşise să se întoarcă în Anglia la timp pentru funeralii.

Will, nepotul unui baronet, fusese trimis să trăiască sub tutela lui Philip Endicott, la puţin timp după naştere. Unchiul Philip, un văr al familiei, fusese un gentleman prosper, ce dusese o viaţă liniştită alături de soţia lui, Rebecca, la ţară, în Hampshire. Neavând copii, îl adoptaseră cu generozitate pe Will, tratându-l ca pe propriul lor fiu şi ajutând la înăbuşirea scandalului naşterii lui. De când murise mama lui Will, când el avusese mai puţin de un an, Endicott fusese singura familie pe care o cunoscuse vreodată. Tatăl lui, ducele de York, începuse să se implice în viaţa lui de îndată ce Will împlinise 16 ani, dar nimeni nu-l putea înlocui pe unchiul Philip.

— Ce face mătuşa ta? întrebă Alec cu voce plină de empatie.

Will ridică din umeri.

— Destul de bine. Nepotul unchiului Philip a moştenit averea şi conacul, dar mătuşa mea a fost pe deplin răsplătită. Şi-a cumpărat o casă lângă Basingstoke, aproape de surorile ei.

Alec se încruntă.

— Şi cu tine cum rămâne? Unchiul tău a făcut vreun aranjament pentru tine sau ai fost lăsat complet de izbelişte?

Will privi în treacăt căruciorul de lângă şemineu pe care erau câteva sticle.

— Ce bei? Se pare că avem de aşteptat, aşa că aş putea la fel de bine să mă alătur.

Turnă într-un pahar de cristal un strop din ceea ce ştia că era cel mai fin coniac. Anii de luptă împotriva inamicului nu-l opriseră pe Dominic să profite din când în când de contrabanda franceză.

— Chiar aşa, întrebă el, dorind să evite o discuţie despre problemele lui financiare, ce naiba s-a întâmplat cu Dominic? El făcu un gest vag spre mobilierul de pluş, uşor feminin. Nu este ceva tipic pentru el.

Alec îl studie cu o privire scrutătoare, evident cumpănind dacă trebuia să continue discuţia despre situaţia actuală a lui Will. Erau puţine de zis. Cu toate că unchiul Philip îl lăsase cu o situaţie financiară decentă, ceea ce era mai mult decât rezonabil, asta nu-i putea permite să ducă o viaţă de gentleman. Cel puţin nu o viaţă pentru un gentleman care locuia în Londra sau care îşi dorea să avanseze în cariera militară.

— Sir Dominic s-a căsătorit de curând. N-ai auzit?

Privirea lungă şi ironică a lui Alec dădu de înţeles că nu fusese păcălit de eschivarea lui Will.

— Am crezut dintotdeauna că s-a însurat cu munca lui, replică el, cu adevărat surprins. Cine este doamna cea norocoasă?

Alec îşi dădu ochii peste cap.

— N-am nicio idee şi trebuie să spun că nu sunt interesat de subiect. Iar eschivarea ta evidentă – care este

chiar patetică pentru un agent cu valoarea ta – sugerează că unchiul tău nu ţi-a asigurat viitorul. Totul s-a dus nepotul ăla prost?

— El a făcut ce a putut, dar cea mai mare parte din avere era legată fie de moştenire, fie de aranjamentele de căsătorie ale mătuşii. Când Alec începu să înjure, Will ridică o mână. Unchiul Philip a fost mai mult decât generos, iar ce mi-a lăsat ar trebui să îmi ajungă până când primesc o promovare sau o poziţie într-unul dintre ministere.

Alec scoase un oftat şi se lăsă pe spate în fotoliul elegant, dar fragil, care scârţâi alarmant sub trupul lui impunător.

— Îmi doresc să-mi dai voie să te ajut, băiete. Ştii că eu am mai mult decât suficient.

Mai mult decât suficient era o afirmaţie modestă. Alec era moştenitorul unui conte scoţian bogat, iar bunicul lui era deţinătorul actual al titlului. Dar, potrivit legii scoţiene, titlurile puteau fi transmise pe linie feminină. Mama lui Alec – decedată cu mult timp în urmă –, singurul copil al contelui de Riddick, fusese nevoită să se mărite când avusese o scurtă aventură cu un duce din familia regală. Datorită descendenţei, Alec primea o alocaţie generoasă, pe care întotdeauna îşi dorise să o împartă. Dar Will refuza să primească mila vărului său, nefiind dispus să devină dependent de el sau de oricare alt bărbat.

— Şi tu ştii că nu o să fac asta.

Will învârti lichidul de culoare brună în pahar înainte să ia o înghiţitură. Discutaseră deja despre asta de o sută de ori, iar rezultatul fusese întotdeauna acelaşi.

Frustrarea lui Alec era evidentă.

— Ei bine, să nu dai vina pe mine dacă ajungi într-un azil.

Will râse.

— N-o să ajung. Acum, de ce nu schimbăm subiectul?

— Cum vrei. Tonul amical al lui Alec îl puse pe Will în gardă. În timp ce ai fost în Hampshire, s-a întâmplat să-i vizitezi pe înstăriţii din zonă?

„Dumnezeule!” Vărul lui era cu adevărat incorigibil.

— N-am avut timp.

Alec ridică sprâncenele cu o surprindere exagerată.

— N-ai putut să găseşti câteva minute ca să te opreşti şi să vizitezi vechii prieteni? Îmi vine greu să cred.

— Ba să crezi, replică el cu o notă de avertizare clară în voce.

Fireşte, Alec o ignoră.

— Ce păcat că n-ai avut timp să treci pe la vechii tăi prieteni, vicontele şi Lady Reese. Cred că ei au fete, nu-i aşa? Gemene, aşa mi-ai spus.

După ce îşi puse paharul pe masa fragilă şi ridicol de drăguţă, Will se sprijini cu umărul de şemineu.

— Îţi dai seama că încă pot să te iau la bătaie, nu?

Lui Alec îi scăpă un hohot de râs.

— Încearcă şi o să vezi cât de departe ajungi! Acum, să ne întoarcem la încântătoarele fiice ale lui Reese. Când plănuieşti să le vezi? În special pe una dintre ele, aş spune.

— Dumnezeule, omule! Ai văzut fetele o singură dată, de la sute de metri. Şi asta a fost acum trei ani. N-ai nici o blestemată de idee cum arată.

Când Alec începu să îl contrazică, Will se gândi serios să-l ducă pe vărul lui în grădină şi să-i dea o chelfăneală bună. După situaţia lui financiară, subiectul care îi displăcea era domnişoara Evelyn Whitney – în lipsa unui termen mai bun, iubita lui din copilărie, chiar dacă *el* nu ar fi folosit niciodată acel cuvânt ca să o descrie. De fapt, rareori vorbea despre Evie. Dar se părea că spusese destule de-a lungul anilor ca să-i dea lui Alec dovada sentimentelor faţă de ea.

Sau, mai corect, pe care le *avusese* faţă de ea. Evie era parte din trecut, unul de care îşi amintea cu plăcere, dar care nu mai avea nicio legătură cu viaţa lui.

Intrarea bruscă a lui Smithwell îl scuti de nevoia de a-i închide gura vărului său cu forţa.

— În sfârşit, murmură Will, în timp ce majordomul îi conduse la etaj spre biroul lui Dominic.

— Laşule! murmură Alec spre el.

— Aminteşte-mi, ce vârstă ai? replică el când ajunseră

în capătul scărilor.

Alec îl străfulgeră cu un rânjet plin de maliţiozitate, dar Will îşi ţinu gura fiindcă Smithwell bătea la uşa biroului lui Dominic.

— Căpitanii Endicott şi Gilbride, Sir Dominic.

Majordomul făcu un pas într-o parte pentru a le permite să intre. Will înaintă primul, dar se opri pe neaşteptate când văzu cine îi aştepta. Alec intră după el, aproape doborându-l din picioare. Dumnezeule mare, *erau* ca o pereche de şcolari idioţi – sau cel puţin asta sugera expresia serioasă de pe chipul lui Dominic.

— Vă rog, intraţi, domnilor, spuse el pe un ton dezaprobator. Nu vreţi să-l lăsaţi pe Excelenţa Sa să aştepte, nu-i aşa?

— Nu, Sir Dominic, răspunse Will, încercând să nu tresară la auzul tonului dojenitor. Intră cu paşi mari în cameră şi făcu o plecăciune spre bărbatul care stătea pe unul dintre scaunele de piele cu spetează din faţa biroului lui Dominic. Iertare, domnule. Nu mă aşteptam să vă văd azi.

Frederick, duce de York şi Albany, comandantul-şef al armatei regelui şi tatăl lui Will, îşi ridică trupul mare din scaun. Ducele întinse mâna, întâmpinându-l pe Will cu mai multă căldură decât de obicei.

— Îmi închipui că nu, băiete. Înţeleg că ţi s-a dat permisiunea să pleci din regiment ca s-o vizitezi pe mătuşa ta în Hampshire. Condoleanţele mele pentru pierderea extraordinarului tău unchi.

— Mulţumesc, domnule. A fost cel mai bun bărbat din lume, iar mătuşa este foarte afectată de pierdere.

— La fel ca tine, presupun, răspunse ducele. Cu toate acestea, sunt bucuros să constat că arăţi atât de bine după afacerea urâtă din Belgia. Bărbatul se întoarse spre Alec: Bun venit înapoi în Anglia, Gilbride! Înţeleg că şi tu te-ai comportat bine la Waterloo. Tu şi Regimentul 42 aveţi cu ce să vă mândriţi.

Alec răspunse la acel omagiu printr-o înclinare a capului.

— Vă mulţumesc, domnule, dar contribuţia mea a fost modestă în comparaţie cu cea a majorităţii bărbaţilor din regimentul meu.

Vocea lui Alec era sumbră, iar Will ştia că îşi amintea de morţile nenumărate pe care le suferise Garda Neagră în acea zi teribilă.

— Mulţi bărbaţi buni şi-au pierdut viaţa în acea zi. Este greu să te gândeşti la asta, nu-i aşa? Un licăr de tristeţe îi traversă faţa rotundă şi cam roşie. Apoi ducele se calmă. Totuşi, aceste amintiri nu sunt motivul pentru care l-am rugat pe Sir Dominic să vă cheme pe amândoi pentru a vă întâlni.

— Sigur că nu, interveni Dominic. Dacă vreţi, puteţi lua loc, Excelenţă, ca să putem continua.

Will şi Alec schimbară priviri curioase, în timp ce ducele se aşeză pe scaun. Ei îşi ocupară în tăcere locurile, în timp ce Dominic se întoarse la biroul lui.

Din spatele biroului masiv de stejar, Dominic conducea mulţi agenţi de informaţii ai Angliei, exercitându-şi cu pricepere şi absolută discreţie puterea formidabilă. Sau cel puţin cea pe care o avusese în trecut. Will auzise discuţii despre retragerea iminentă a şefului spionilor şi nu se putea să nu se întrebe dacă căsătoria lui avea vreo legătură cu asta. Să se îndepărteze când avea influenţă şi prestigiu nu era o alegere pe care Will ar fi făcut-o într-o poziţie similară şi tocmai de aceea îi era greu să-şi închipuie că o persoană precum Dominic putea să schimbe puterea cu o viaţă liniştită de familie.

O tăcere meditativă se aşternu în cameră. Ducele, nefiind un om care să piardă timpul sau care să se ascundă în spatele vorbelor, se uită ciudat la un tablou cu o scenă de vânătoare atârnat pe peretele din spatele biroului lui Dominic, cu sprâncenele lui groase împreunate într-o încruntare uşoară. Şeful spionilor rămase tăcut şi aştepta cu siguranţă ca superiorul lui să înceapă.

— Ei bine, domnule, de ce ne-aţi adus azi aici? întrebă în cele din urmă Alec, nerăbdarea făcându-i vocea să tremure uşor.

Will se strâmbă la greşeala de protocol. Dar Alec fusese dintotdeauna nerăbdător când venea vorba de regulile impuse de etichetă şi rareori era vreo regulă pe care nu era tentat să o încalce.

Dominic murmură ceva dezaprobator în şoaptă, dar, din fericire, ducele alese să nu se supere. În schimb, îl ignoră pe Alec şi ridică o sprânceană spre Will.

— Presupun că eram ultima persoană pe care aşteptai să o vezi azi, comentă el.

— Trebuie să-mi recunosc surprinderea, domnule.

Părea ciudat că tatăl lui alesese să viziteze reşedinţa din oraş a lui Dominic când putea lesne să le poruncească să se prezinte în biroul lui de la Cavaleria de Gardă. În plus, tatăl lui nu era în uniformă, iar trăsura lui nu se văzuse nicăieri pe stradă, toate acele detalii sugerând dorinţa de a evita privirile indiscrete.

— Voiaţi ca întâlnirea asta să treacă neobservată de oamenii dumneavoastră din Cavaleria de Gardă?

— Îmi doresc să rămână un secret, răspunse tatăl lui răspicat. Avem pe cap o situaţie a naibii de ciudată şi este nevoie ca tu şi vărul tău să o rezolvaţi.

Lui Will nu-i plăcea ce auzea.

— Serios, domnule? Cum putem noi să ajutăm?

Când privirea insistentă a ducelui licări spre Dominic, şeful spionilor continuă conversaţia.

— Domnilor, ştiu foarte bine că amândoi aveţi nevoie de o binemeritată odihnă. Cu toate acestea, serviciile voastre sunt necesare într-o misiune urgentă.

— Dumnezeule! se cutremură Alec. Nu din nou Napoleon!

Dominic schiţă un zâmbet.

— Nu, el este bine controlat, vă asigur. Aceasta este o problemă mai aproape de casă. De fapt, cea mai mare parte a misiunii o să aibă loc aici în Londra.

— Şi care este natura acestei misiuni?

Will fu nevoit să-şi stăpânească frustrarea. Dominic avea dreptate. El şi Alec meritau să se odihnească, iar gândul altei misiuni de spionaj îl îndemna să înjure îndelung

şi cu voce tare.

— Natura acestei misiuni este să oprească un asasinat, răspunse ducele brusc. Un posibil asasinat regal, care ar putea să se întâmple în următoarele săptămâni.

Nici măcar Alec nu reuşi să nu fie surprins.

— Glumiţi, nu-i aşa?

Privirea insistentă a ducelui se îngustă.

— Aş vrea să glumesc, căpitane, şi o să-ţi mulţumesc dacă nu o să mă mai întrerupi, spuse el iritat.

Mustrat pe bună dreptate, Alec se strâmbă şi murmură o scuză.

— Iertaţi-mă, domnule, spuse Will sperând să atragă furia ducelui dinspre Alec. Există vreun indiciu despre ţinta unei asemenea încercări? Prinţul regent sau poate dumneavoastră?

Will şi ducele nu erau prea apropiaţi – până la urmă, nu-l întâlnise în persoană până când nu împlinise 16 ani. Totuşi, ideea că tatăl lui se confrunta cu genul acela de pericol îi încordă fiecare muşchi din corp. Ameninţarea asasinatului nu era greu de imaginat, din moment ce trecuseră doar trei ani de când prim-ministrul Spencer Perceval fusese victima unei asemenea fapte.

Dominic preluă imediat controlul discuţiei.

— În momentul acesta, ne lipsesc asemenea informaţii exacte. Îl privi fugar pe duce. Cu permisiunea Excelenţei Tale, o s-o iau de la început.

— Asta ne-ar fi de ajutor, murmură Alec în şoaptă.

De data asta, Will fu cel care îi aruncă o privire iritată, dar Alec pur şi simplu îşi dădu ochii peste cap.

— Ştiţi foarte bine, presupun, începu Dominic, că anterior Actului de uniune au existat o mulţime de probleme în Irlanda.

Will se încruntă. Deşi prea tânăr la acea vreme, cu siguranţă fusese conştient de tulburarea şi de vărsarea de sânge care afectaseră Irlanda ani întregi, cu facţiunile de catolici şi protestanţi irlandez unite împotriva administraţiei engleze de la Dublin. În anul 1793 un grup de rebeli catolici declanşase cea mai serioasă răzmeriţă, de data asta în

legătură cu francezii, care încercaseră să sprijine rebelii printr-o invazie.

Din nefericire pentru rebeli, vremea rea şi ghinionul conduseseră la împrăştierea sau capturarea corăbiilor franceze, iar insurecţia fusese reprimată cu brutalitate, dar eficient. Actul de uniune din anul 1801, care unea regatele Angliei şi Irlandei, fusese semnat la sfârşitul acelei perioade revoluţionare, iar ultimii paisprezece ani fuseseră relativ liniştiţi în ceea ce privea republicanismul irlandez şi emanciparea catolică.

După părerea lui Will, restricţiile impuse prin lege asupra populaţiei catolice, atât în Anglia, cât şi în Irlanda, erau peste măsură de nedrepte. Până la urmă, el avea o idee destul de bună despre cum era să fii marginalizat. Dar ştia că tatăl lui şi cei mai mulţi dintre regalişti se opuneau vehement emancipării catolice, aşa că îşi păstră ideile pentru el.

— Da, răspunse Will, dar credeam că situaţia din Irlanda era sub control, în special de la crearea Jandarmeriei Regale Irlandeze, anul trecut.

Robert Peel, secretar-şef pentru Irlanda, supervizase crearea acelei forţe de poliţie irlandeze, poreclită poliţaii lui Peel, după numele celui care o înfiinţase.

— Este în mare parte corect, fu de acord Dominic. Oamenii lui Peel au fost eficienţi în ţinerea sub control a revoltei. Dar tot apar probleme din când în când, în special din cauza disputelor legate de arendă şi de luarea în posesie în regiunile rurale. Aceste tulburări sunt respinse în forţă şi, cum puteţi să înţelegeţi, aceasta este o realitate profund respinsă de populaţia locală.

— Atunci ar trebui să se supună legii şi să nu mai provoace atât de multe probleme, izbucni ducele. Atrag problema cu afurisitele fărădelegi agrare. Dacă un proprietar de teren vrea să alunge de pe pământul lui nişte arendaşi catolici care nu sunt buni de nimic, are tot dreptul s-o facă.

Ochii verzi ai lui Dominic deveniri reci ca nişte bucăţi de gheaţă. Will avu impresia că se lupta să nu-i spargă

capul ducelui.

— Situaţia este într-adevăr îngrijorătoare, zise în cele din urmă Dominic cu o voce voit neutră. În orice caz, deşi Irlanda este paşnică în cea mai mare parte, administraţia din Dublin este forţată să ţină situaţia sub control.

— Ceea ce, presupun că înseamnă ochi şi urechi pe teren, spuse Will.

— Vrei să spui spioni, adăugă Alec direct.

Dominic făcu un gest de parcă voia să spună că nu era tocmai aşa.

— Să spunem că există persoane care se tem de vărsarea de sânge care cu siguranţă ar rezulta din altă revoltă, chiar dacă, în general, simpatizează cu cauza catolică. Dar, dată fiind situaţia, aceşti indivizi acţionează astfel încât îngrijorările lor să ajungă la Peel.

— Cu alte cuvinte, sunt informatori, spuse Alec sec.

Dominic ridică din umeri, dar nu răspunse.

Ducele aruncă o privire nerăbdătoare spre ceasul de pe poliţă.

— Continuă, Dominic!

Dominic încuviinţă din cap, chiar dacă buzele lui subţiate îi arătau iritarea.

— Au existat zvonuri că se formează celule de radicali în Limerick şi Tipperary, dar şi în nord, aproape de Ulster. Majoritatea zvonurilor care au ajuns la noi sunt doar... zvonuri. Dar o sursă foarte sigură din Ulster a ajuns în posesia unor informaţii îngrijorătoare şi credibile. Potrivit acestei surse, un grup de radicali ar putea să fie deja în Anglia cu intenţia clară de a plănui asasinarea unui important membru din guvern sau chiar a unui membru al familiei regale. Cele mai evidente ţinte ar fi Peel sau Liverpool. Sau un prinţ regent. Dar şi alţii ar putea să fie ameninţaţi.

Will clătină din cap.

— Nu avem prea multe informaţii pentru a continua.

— Ca de obicei, spuse Alec sarcastic.

— Apărarea unei ţări nu este niciodată uşoară, Gilbride, pufni ducele.

Will interveni în grabă înainte ca Alec să continue.

— Nu, domnule, nu este. Iar eu şi Alasdair suntem pregătiţi să facem tot este necesar. Dar cu siguranţă există agenţi care au informaţii despre problema irlandeză, cât şi despre locul unde ar putea fi găsiţi în Londra asemenea conspiratori.

— La modul general, aş fi de acord cu tine, rosti Dominic. Şi o să-ţi ofer tot sprijinul de care ai nevoie în această privinţă. Dar există un motiv special pentru care tu, Will, eşti cel mai potrivit pentru această misiune.

În mod neobişnuit, Dominic şovăi, iar clopote de avertizare începură să sune în capul lui Will.

— Şi acel motiv este…?

Dominic înclină capul şi, cu o privire chibzuită, pe care Will n-o mai văzuse înainte, îi studie rapid faţa. Clopotele din cap sunară şi mai tare.

— Pentru că e posibil ca o veche prietenă de-a ta să fie implicată în această, conspiraţie, răspunse Dominic. Implicarea ei nu este neapărat intenţionată, ci mai degrabă dată de asocierea ei cu anumite persoane.

— Şi cine este această prietenă veche? întrebă uşor Will, simţindu-se ameninţat.

— Domnişoara Evelyn Whitney, fiica lui Lord şi a lui Lady Reese, răspunse Dominic. Cred că o ştii foarte bine.

Capitolul 2

Will se întrebă dacă nu cumva cineva îl lovise în ceafă din moment ce cuvintele lui Dominic se opuneau oricărei încercări de a le înţelege.

— La naiba! exclamă Alec. Nu mă aşteptam la asta.

— Evie? Eşti sigur? forţă nota Will.

— Bineînţeles că suntem siguri, zbieră tatăl lui. Crezi că am glumi cu aşa ceva?

— Nu, domnule, dar din moment ce sursa de la Dublin este atât de vagă, cum puteţi fi sigur că această informaţie

este corectă? Will clătină din cap. Este de necrezut faptul că Evie… Evelyn ar fi implicată în aşa ceva.

Era absurd. Evie era cea mai dulce şi mai blândă persoană pe care o cunoscuse Will vreodată. Era extrem de timidă şi detesta orice fel de conflict. Niciunul dintre cei care o cunoşteau nu ar fi crezut nici măcar o clipă că ea putea să fie implicată în vreun tip de activitate nelegală, cu atât mai puţin într-o conspiraţie criminală.

— Din păcate, faptele indică implicarea domnişoarei Whitney, spuse calm Dominic.

Will clătină din cap.

— Refuz să cred asta.

— Şi ne acuzi pe noi de minciună, William? întrebă tatăl lui pe un ton rece.

— Sigur că nu, domnule, dar…

Ducele îl opri.

— Atunci trebuie să crezi că nu sunt în toate minţile. Presupun că tu ştii mai bine decât comandantul-şef şi Sir Dominic, nu-i aşa?

— Domnule, nu este corect, obiectă Alec. Wolf n-a sugerat niciodată asta.

Înainte ca tatăl lui Will să-şi dezlănţuie furia spre Alec, Dominic îi întrerupse.

— Pot sugera să bem ceva înainte să continuăm? Excelenţă, permiteţi-mi să vă aduc ceva de băut.

— Acum că ai adus vorba, sunt destul de însetat, bombăni ducele. De ce naiba nu mi-ai oferit ceva de băut până acum?

Dominic zâmbi nonşalant spre bărbatul mai în vârstă. Deşi de origine obişnuită, Dominic fusese crescut de o prinţesă regală şi ştia mai bine decât oricine cum să se descurce cu aceia precum ducele. Era deosebit de apropiat de ducele de York, împărtăşind ataşamentul pentru armata Angliei şi bunăstarea oamenilor lui.

Şeful spionilor turnă coniac în două pahare şi îi întinse unul ducelui, iar pe celălalt lui Will. Îl ignoră pe Alec intenţionat, care murmură ceva în şoaptă, în timp ce se ridică şi îşi luă singur de băut.

Pauza îi dădu lui Will timpul necesar să-şi ţină cumpătul sub control. Poate că ducele îi era tată, dar era şi prinţ şi putea să le facă viaţa grea lui şi lui Alec.

— Iertaţi-mi accesul de furie, domnule, îi spuse el ducelui. Dar ideea că domnişoara Whitney ar putea fi implicată într-o activitate criminală m-a luat prin surprindere.

— Când ai vorbit ultima oară cu domnişoara Whitney? întrebă Dominic.

În 1811, în Hampshire, când fusese într-o scurtă permisie ca să-şi viziteze mătuşa şi unchiul. Pământurile unchiului Philip erau învecinate cu proprietatea familiei Reese. Will îi cunoscuse familia când era copil, petrecând multe zile lungi hoinărind pe câmpuri, prin păduri şi grajduri cu membrii familiei lui Reese. Pe atunci, păruse imposibil că avea să piardă, în cele din urmă, legătura cu ei, chiar cu Evie.

— Au trecut patru ani, domnule Dominic.

Îşi amintea conversaţia extrem de incomodă cu Evie avută la un bal care se ţinuse la un han din împrejurimi. Ea nu îl iertase pentru că abandonase visurile naive din tinereţe legate de o viaţă împreună – atitudinea rigidă şi expresia rănită din ochii ei de albăstrea o demonstraseră foarte clar. Şi nici nu-l ajutase faptul că Eden, sora geamănă a lui Evie, se instalase la aproape doi metri depărtare, fără să-l piardă măcar o clipă pe Will din ochi. După acea seară dezastruoasă, Will hotărâse că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă pentru familia Reese era să stea departe de ei.

— Atunci nu o mai cunoşti aşa de bine, nu-i aşa? întrebă tatăl lui.

— Poate că nu, dar Evie n-ar răni niciodată pe cineva. Nu cu bună ştiinţă. De asta sunt sigur, spuse Will cu încăpăţânare.

Dominic se aplecă, odihnindu-şi braţele pe birou.

— Cred că pot să clarific nişte lucruri în această discuţie. Se pare că domnişoara Whitney o să se logodească în curând cu un bărbat pe care îl suspectăm că

are legături cu extremiştii irlandezi. Este posibil ca ea să nu cunoască activităţile lui în această privinţă.

— Un logodnic? Este din ce în ce mai bine, comentă Alec sarcastic.

Mâna lui Will se trase involuntar şi aproape că vărsă coniacul din pahar.

— Evie logodită? Nu era curtată de nimeni, din câte am auzit.

— S-ar părea că nu e aşa, răspunse Dominic. Pretendentul ei, suspectul în cauză, este Michael Beaumont, cel mai tânăr fiu al contelui de Leger.

Will nu se obosi să-şi ascundă încruntarea sceptică.

— De ce ar fi implicat fiul unui aristocrat englez într-o acţiune cu rebelii irlandezi?

— Pentru că acest fiu de aristocrat este catolic, spuse ducele foarte dezaprobator. După cum e întreaga familie Beaumont.

— Mă văd nevoit să adaug că nu există nicio dovadă împotriva contelui sau a altor membri ai familiei, spuse Dominic, cu o notă slabă de mustrare. Lord Leger este un om absolut respectabil şi un englez loial, bine văzut atât la curte, cât şi la Whitehall.

Ducele scoase un pufnit vulgar.

— Aceasta fiind situaţia, de ce este suspectat fiul lui? întrebă Alec.

— Michael Beaumont este un radical care militează pentru emanciparea catolică, spuse ducele. Şi, aş putea să adaug, nu este deloc timid când vrea să-şi exprime opiniile. Are legături cu orice blestemat de politician liberal care ar putea să-i susţină cauza, în ciuda faptului că nu există nicio şansă de a reuşi.

— Asta nu pare atitudinea cuiva implicat într-o conspiraţie, spuse Will. Dacă hoinăreşte prin oraş ca să strângă voturi, e o persoană teribil de plicticoasă cu care să-ţi petreci timpul, dar acesta nu este un comportament pe care să-l poţi ascunde. Ba chiar dimpotrivă.

— Probabil, spuse Dominic. Ori crede că luările de poziţie din societate şi comportamentul lui destul de

evident elimină orice suspiciune.

Frustrat, Will se ridică în picioare şi se duse spre şemineu, apoi se întoarse cu faţa spre ceilalţi.

— Mi-e greu să cred că Evie chiar vrea cu adevărat să se mărite cu Beaumont. În primul rând, el este catolic şi nu pot să-mi imaginez că părinţii ei ar fi de acord cu asta. În orice caz, nici Lady Reese. Este o…

— O doamnă cu bun-simţ, interveni ducele. Întotdeauna mi-a plăcut Lady Reese.

De fapt, femeia era o ticăloasă *şi o* snoabă, dar Will îşi păstră părerea pentru el.

— Familia Beaumont este extrem de bogată, rosti Dominic, iar Michael o să-şi susţină foarte bine cauza pe lângă tatăl lui, chiar dacă e cel mai tânăr fiu. Averea lui Lord Reese este absolut decentă şi niciuna dintre fiicele lui nu o să aducă o zestre importantă în căsniciile lor.

Will bănuise dintotdeauna acelaşi lucru şi nu avusese nicio îndoială că Dominic cunoştea starea financiară a lui Reese până la ultimul bănuţ.

— Presupun că nu a fost făcut un anunţ oficial al logodnei.

Când spuse aceste cuvinte, stomacul i se strânse din motive la care nu voia să se gândească.

— Este de aşteptat să se întâmple în curând, răspunse Dominic. Aşadar, şansa ta este mică.

— Mai exact, ce vă aşteptaţi să fac? întrebă Will precaut.

— Trebuie să te apropii de fată şi, desigur, să descoperi ce se întâmplă, spuse tatăl lui cu nerăbdare. Ai fost apropiat de ea odinioară, din ce îmi spune Dominic. Apropie-te din nou de ea!

Will îl privi lung pe Dominic. Cum naiba obţinuse şeful spionilor acea informaţie? Nu avea vreun rost să întrebe, iar probabil Will nu voia să ştie.

— Vrei să spui că trebuie să o spionez, spuse el.

Să o spioneze pe Evie era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată.

— Vrem să spunem că trebuie să petreci ceva timp cu

ea, replică Dominic cu o voce liniştitoare. Reluând legătura cu ea, o să fii mai aproape de Michael Beaumont. El este ţinta adevărată, nu domnişoara Whitney.

Will se rezemă cu un cot în marmura rece a şemineului, în timp ce se lupta să-şi stăpânească furia.

— Dar vreţi să mă *folosesc* de ea să ajung la Beaumont.

Dominic scoase un mic oftat şi se lăsă în spate pe scaun.

— Înţeleg că această misiune este… neplăcută la nivel personal. Ai sentimente de loialitate faţă de domnişoara Whitney, ceea ce este lăudabil.

Nu chiar. De fapt, Will suferea din pricina sentimentelor de remuşcare pentru că o *abandonase,* cum spusese Evie. Will *plecase* departe de ea, deşi mai credea că fusese prea mult să îi ceară unui tânăr lipsit de experienţă să-şi arate devotamentul faţă de o tânără naivă şi cu doi ani mai mică decât el. Dar prin înrolarea în armată şi prin urmarea chemării lui o rănise pe Evie. Să intre cu forţa înapoi în viaţa ei – nici mai mult, nici mai puţin ca să o spioneze – era încă o nouă trădare a fetei pe care cândva o iubise profund.

— Problema poate fi privită şi altfel, continuă Dominic, ochii lui verzi şi pătrunzători atrăgând atenţia lui Will. Făcând asta, o s-o protejezi pe domnişoara Whitney. Sper, pentru binele ei, că domnul Beaumont nu este implicat în acest complot. Dar, dacă este, cu cât îi descoperim mai repede pe conspiratori, cu atât o să fie mai în siguranţă tânăra lady.

Will sări în picioare.

— Vrei să spui că Evie ar putea fi în pericol?

Trăsăturile sculpturale ale lui Dominic căpătară o expresie grijulie, de parcă era încurcat de ceea ce părea o întrebare directă. Will fu nevoit să-şi stăpânească impulsul de a se apropia şi de a scoate răspunsul de la el.

— Cred că este mai bine să spun că nu există într-un pericol imediat, răspunse, în cele din urmă, şeful spionilor cu o ambiguitate enervantă.

Alec se ridică brusc în picioare, trecându-şi mâinile prin păr cu exasperare.

— Ai putea să fii mai explicit? Ce altceva trebuie să facem în afară de a fi aproape de Evelyn Whitney şi de Michael Beaumont? Vreţi să căutăm ceva anume?

Ducele privi din nou în treacăt spre ceas.

— Trebuie să mă întorc la Cavaleria de Gardă. Nu există niciun motiv să fim atât de precauţi cu aceşti indivizi, Dominic. Ei ştiu cum să-şi poarte de grijă.

— Poate că da, zise Dominic. Dar antecedentele căpitanului Endicott cu domnişoara Whitney sunt deopotrivă o complicaţie şi un avantaj. Este evidentă direcţia loialităţile lui.

Ducele flutură o mână în aer.

— William nu este interesat de o fată ca *asta.* Nu-i aşa, băiatul meu? Nu are zestre sau legături politice importante şi nici înfăţişarea nu o recomandă.

Will se gândi o fracţiune de secundă să le spargă capetele atât lui Dominic, cât şi tatălui său cu un vătrai. Poate că Evie nu era cea mai extraordinară partidă, dar nu merita ca numele ei să fie târât prin noroi cu atâta nepăsare.

Alec interveni în grabă în discuţie.

— Will nu este interesat de aşa ceva, puteţi să fiţi siguri. Acum, revenind la misiune…

— Într-adevăr, interveni Dominic, domnul Beaumont este liderul principal al Asociaţiei Irlandeze de Caritate, o organizaţie care sprijină imigranţii irlandezi. Ţine de o mică biserică din St. Giles care sponsorizează o şcoală de caritate pentru copiii enoriaşilor.

— Nu pare să fie un cuib pentru revoltă, spuse Will.

Dominic clătină din cap.

— Informatorii noştri din Dublin spun altceva. Asociaţia irlandeză a devenit un fel de sursă financiară pentru noii imigranţi irlandezi din Londra, iar noi suspectăm că rebelii ar putea să o folosească drept punct de contact sau chiar un loc de întâlnire sigur. Am stat cu ochii pe St. Margaret, dar până acum eforturile noastre ne-au dat

puţine informaţii. Este limpede că avem nevoie de cineva care să se infiltreze în interior.

— Ce legătură trebuie să aibă Evie cu toate acestea, în afară de relaţia personală cu Beaumont? întrebă Will.

— Ea se implică puternic în susţinerea activităţii asociaţiei, spuse Dominic, zâmbind rezervat. Pot să te asigur că orice domn înstărit intră în panică atunci când se apropie domnişoara Whitney. Este foarte fermă şi convingătoare când vine vorba de susţinerea eforturilor ei caritabile.

Mai mult ca sigur, nu părea ceva tipic pentru Evie. Ea ura să fie în compania străinilor sau să discute cu ei.

— De cât timp lucrează cu Beaumont?

— De aproape trei ani, răspunse Dominic.

— Şi există vreo dovadă solidă despre legătura lui Beaumont cu acest presupus complot?

Şeful spionilor flutură o mână în aer.

— Să spunem mai degrabă că există indicii convingătoare. El corespondează cu Daniel O'Connell, deşi nu am fost în măsură să punem mâna pe niciuna dintre scrisorile lor.

— Cine este Daniel O'Connell? întrebă Alec.

— Este un afurisit radical irlandez pus pe rele, izbucni ducele. Păcat că Peel n-a avut şansa să trimită un glonţ într-un om de nimic ca ăsta.

— O'Connell şi Peel sunt angajaţi într-o dispută politică legată de problema emancipării politice a catolicilor, adăugă Dominic. Peel l-a provocat recent pe O'Connell la duel pe continent, dar acesta nu a mai avut loc.

— Păcat, bombăni ducele, în timp ce îşi ridică trupul impunător. Eu trebuie să plec, Dominic. Ai grijă ca flăcăii să primească restul ordinelor. Îi aruncă lui Will o privire severă. Mă bazez pe tine şi pe vărul tău, băiete! Trebuie să nimiciţi afacerea asta repede şi cu discreţie. Dacă se află că un grup de radicali catolici plănuieşte un asasinat, ar putea să izbucnească o revoltă. Nu avem nevoie de o repetare a revoltei Gordon.

— Cum doriţi, domnule.

Acum *că* tatăl lui îi dăduse un ordin direct, pentru Will nu mai era nimic de făcut ca să scape de misiune.

După ce Dominic şi ducele părăsiră camera, Will se aşează pe scaun, sprijinindu-şi fruntea în pumni

— Ce coşmar nenorocit!

— Mda, este încurcătura naibii, adăugă Alec. El apucă repede paharul lui Will şi merse să-l umple din nou. Apropo, aveai vreo idee că domnişoara Whitney era pe cale să se logodească?

Will se îndreptă brusc

— De ce naiba aş şti? Nu ne-am văzut de ani întregi. Ea s-a dus pe drumul ei iar eu pe-al meu.

— Cu siguranţă, replică Alec pe un ton sec, în timp ce se întoarse şi îi întinse paharul lui Will. Chiar şi aşa, nu pot să-mi imaginez că s-a schimbat atât de mult. Nu prea pare tipul de fată care să se încurce cu o clică de asasini.

Will pufni.

— Întreaga idee este ridicolă. Ea are cea mai bună inimă cu putinţă şi întotdeauna a fost o fată timidă. Biata de ea era o fată bătrână în devenire chiar înainte de primul ei sezon.

— Se pare că nu mai este. Domnişoara Whitney s-a transformat într-un fel de instigatoare.

— Nu cred asta. Sunt sigur că acest individ, Beaumont, s-a folosit de caracterul ei maleabil. Evia a avut întotdeauna tendinţa de a le permite altora să o ducă de nas. Sora ei procedează aşa cu ea de mulţi ani.

Alec făcu o grimasă şi puse paharul jos.

— N-aş lăsa pe nimeni să audă ce spui. Susţine acuzaţia împotriva sărmanei fete.

— Dumnezeule!

Will luă o înghiţitură zdravănă de coniac, sperând ca lichidul brun să-i risipească golul rece de îngrijorare din adâncul stomacului. El ştia, fără îndoială, că Evie nu era vinovată de trădare, dar înţelegea şi cât de uşor putea cineva să o manipuleze. Iar ea avea o înclinaţie chinuitoare spre cultul eroului, după cum el ştia prea bine. Evie ar fi

făcut absolut totul pentru el când erau tineri. Se purta la fel şi cu surorile ei, mai ales cu sora geamănă. Eden reuşise să o convingă sau să o intimideze pe Evie să facă tot felul de obrăznicii, chiar lucruri opuse cu propria fire sfioasă.

Se putea ca acel Beaumont să facă acelaşi lucru? Profitând de temperamentul blând al lui Evie pentru propriul lui scop mişelesc? Avea să-l rupă în bucăţi pe ticălos dacă era adevărat.

— Îţi dai seama că trebuie să acceptăm misiunea? spuse Alec. Tatăl tău nu ţi-a dat posibilitatea să refuzi.

Will îşi dădu ochii peste cap, fără să se obosească să răspundă la ideea aceea atât de dară.

— Bineînţeles, cugetă Alec, dacă reuşim să facem asta, o să fim nişte eroi. Rubedeniile noastre regale o să fie foarte fericite. Şi pot fi sigur că o să fim răsplătiţi cu nişte promovări frumuşele – poate rangul de cavaler ori vreun titlu sau două

— Nu este ca şi cum ai avea nevoie de oricare dintre astea, spuse Will răspicat.

— Nu, dar tu ai nevoie din moment ce intenţionezi să-ţi clădeşti o carieră militară. Acum că s-a terminat războiul, nu există aşa de multe oportunităţi de promovare, după cum prea bine ştii. Ai nevoie să te pui bine cu tatăl tău ca să avansezi.

— Da, îmi dau seama.

— Şi probabil o să fie nevoie să o spionezi pe fosta ta iubită. Eşti de acord cu asta?

— Bineînţeles că nu sunt de acord, idiotule, dar am de ales? Will se ridică brusc în picioare şi începu să se plimbe prin cameră. În plus, am fost doar *iubiţi,* aşa cum ai spus prosteşte, pe vremea când eram atât de tineri că nici nu ştiam ce facem.

Un zâmbet şiret arcui gura lui Alec.

— Ah, ai sărutat-o vreodată, flăcăule?

Will se opri şi îl privi. El şi Evie *se sărutaseră* exact în vara de dinaintea primului ei sezon. El venise acasă într-o permisie de la colegiul militar, iar acele zile de august fuseseră magice datorită el. Pe vremea aceea, Will aproape

că îşi închipuise că se puteau căsători într-o bună zi, iar Evie sigur visase că aşa avea să fie. Nu discutaseră niciodată cu adevărat despre aceea, iar părinţii ei nu ar fi fost niciodată de acord, dar fusese o fantezie dulce şi minunată.

Dar apoi interveniseră războiul şi serviciile de spionaj, aruncând pe apa sâmbetei fanteziile adolescentine ale lui Will.

Alec ridică din umeri ca răspuns la tăcerea lui Will.

— Aşadar, ce simţi pentru ea şi pentru acest personaj numit Beaumont?

— Dacă se foloseşte de ea în vreun fel, o să-l omor.

— Cu siguranţă, dar dacă este nevinovat? Te-ar deranja dacă domnişoara Whitney se mărită cu el?

Will voia să nege că mariajul lui Evie l-ar fi afectat, dar Alec îl urmări cu o privire ascuţită, cunoscătoare. Will nu fusese niciodată în stare să-i ascundă ceva vărului său şi presupunea că trebuia să spună adevărul.

Asta, de îndată ce lămurea lucrurile.

Din fericire, revenirea lui Dominic în încăpere întrerupse discuţia.

— Hai să terminăm cu asta, domnilor! El îşi reluă locul din spatele biroului. Informatorul nostru ne-a spus că acest complot de asasinat ar putea să se petreacă peste câteva săptămâni. Avem foarte puţin timp să acţionăm, aşa că trebuie să faceţi asta.

— Cum sugerezi să începem? întrebă Alec.

— Lord şi Lady Reese găzduiesc în prezent o petrecere la proprietatea lor din Hampshire. V-aş sugera să fiţi invitaţi.

Will scoase un oftat exasperat.

— Cum? N-am mai vorbit cu ei de ani întregi.

Dominic îşi arătă dinţii într-un zâmbet zeflemitor.

— Eşti spion. O să te gândeşti tu la ceva.

— Este de ajutor, comentă Alec.

— Apropie-te cât poţi de mult de domnişoara Whitney şi de Michael Beaumont, preciză Dominic. Trebuie să intri în biserica St. Margaret şi în Asociaţia irlandeză ca să ai acces

la biroul lui Beaumont, la corespondenţa lui şi la orice date financiare care ar putea să ofere informaţii. Şi să afli *cine* foloseşte incinta pentru întâlniri. Dominic ridică o sprânceană spre Alec. Tu eşti moştenitorul unui conte, Alasdair. Spune-le că ai devenit interesat de acte filantropice şi te gândeşti la o donaţie substanţială.

Alec pufni cu dispreţ.

— Şi de ce ar dori un aristocrat scoţian protestant să facă o donaţie pentru irlandezii catolici?

— Repet, eşti spion. Inventează ceva.

Mintea lui Will era deja îndreptată spre misiune.

— Presupun că o să vrei listele cu cei care participă la actele caritabile de la St. Margaret şi cu cei care primesc ajutor de la organizaţia caritabilă în mod regulat, în special bărbaţi. Altceva?

— Pune mâinile pe orice corespondenţă poţi dintre O'Connell şi Beaumont, răspunse Dominic. Ar putea să fie decisivă pentru dovedirea nevinovăţiei lui.

— Ar fi un truc interesant, murmură Alec.

Will ridică din umeri.

— Ne-am descurcat în situaţii mai rele.

Alec îi zâmbi.

— Aşa este. El se uită la Dominic. Cui trebuie să raportăm, ţie sau ducelui?

— Ducelui şi lui Aden St. George. Aden o să preia postul meu.

Will încuviinţă din cap.

— Aşadar, zvonurile sunt adevărate. Retragerea ta are de-a face cu schimbarea statutului civil?

Zâmbetul lui Dominic îi şterse zece ani de pe chip.

— Are. De acum înainte, o să-mi petrec majoritatea timpului la ţară, în conacul soţiei mele. A venit momentul să las altcuiva micul meu rol din activitatea Angliei.

Will era pe cale să-l felicite politicos când se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Intră, zise Dominic.

Uşa se întredeschise, şi o femeie aruncă o privire înăuntru.

— A plecat ducele? întrebă ea.

Dominic traversă camera ca să îi ia mâna.

— Eşti în siguranţă, iubirea mea. Dar York m-a rugat în mod special să-ţi spun că îi pare rău că nu te-a văzut. El chiar te place, după cum ştii.

Femeia înaltă şi subţire, care părea să fie trecută bine de 30 de ani, strâmbă din nas într-un mod comic.

— E greu de imaginat, dar o să te cred pe cuvânt.

Dominic o conduse în cameră.

— Chloe, aş vrea să-i cunoşti pe căpitanul William Endicott şi pe căpitanul Alasdair Gilbride. Domnilor, aceasta este Lady Hunter, soţia mea. Ea este şi mama lui Griffin Steele, ceea ce înseamnă că este mătuşa voastră.

Will şi Alec fură cât pe ce să-şi facă plecăciunile, dar vestea îi blocă.

Griffin Steele, fiul ducelui de Cumberland şi unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Londra, deţinuse un număr de cluburi de jocuri de noroc şi cel puţin un bordel până de curând, când le vânduse. Will îl întâlnise o dată, când îl scosese pe Alec dintr-unul dintre cele mai notorii cluburi de pariuri, după ce Alec se luptase cu un bărbat care încercase să-l înşele. Steele îi despărţise iute şi îi scosese în stradă.

Apoi le oferise lui Will şi lui Alec cele mai umile scuze şi *o reducere de familie.* Alec fusese mai mult decât dispus să joace, dar Will îl obligase să iasă pe uşă cât de repede posibil.

Ideea că acea femeie brumoasă şi elegantă putea să fie mama lui Griffin era uluitoare.

Alec îşi reveni primul.

— Mătuşă Chloe, este o plăcere să te întâlnesc, spuse el cu o plecăciune adâncă. Cu toate că îmi vine greu să cred că o doamnă atât de frumoasă ar putea să fie mama acelei canalii, vărul nostru.

Will îl înghionti cu cotul în coaste.

— Te rog, ignoră-l pe căpitanul Gilbride, doamnă. Este un scoţian ignorant, absolut lipsit de maniere.

Lady Hunter râse.

— Nicidecum. Fiul meu *este o* canalie. Sunt încântată

să vă cunosc, domnilor. O să rămâneţi la ceai?

Dominic clătină din cap.

— Nu o să fie posibil, iubirea mea. Domnilor, sunt sigur că aveţi multe de rezolvat înainte de excursia în Hampshire.

Will înţelese aluzia.

— Poate altă dată, doamnă, când ne întoarcem la Londra.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Ea aruncă o privire plină de maliţiozitate spre soţul ei. Ar trebui să-l invităm şi pe Griffin ca să avem o frumoasă reuniune de familie.

Dominic pufni.

— Cu greu îmi pot imagina cât de încântător o să fie. Acum, voi doi vedeţi-vă de drum! Soţia mea a fost la cumpărături toată dimineaţa şi are nevoie de odihnă.

Will vedea în Lady Hunter întruchiparea sănătăţii, dar observă că mâna ei plutea deasupra rotunjimii blânde subliniate sub rochie.

— Dominic, nu te agita fără motiv! Mă simt foarte bine, spuse ea.

Alec făcu ochii mari spre Will, reacţionând limpede la ideea că Dominic, unul dintre cei mai primejdioşi şefi de spioni, era un om care se agita fără motiv.

Îşi luară repede rămas-bun, îşi recuperară pălăriile de la Smithwell şi îşi croiră drum pe stradă.

Alec clătină din cap cu uimire.

— N-aş fi zis niciodată că Dominic este un bărbat de casă. Şi cu atât mai puţin cu o soţie însărcinată. Îi aruncă lui Will o privire vicleană. Ei bine, asta înseamnă că presupun că i se poate întâmpla oricui. Ce zici, Wolf? Eşti gata să renunţi la viaţa palpitantă a unui spion pentru fericirea unui cămin liniştit?

— Întreabă-mă din nou peste câteva săptămâni şi o să-ţi spun, zise Will.

„După ce oprim tentativa de asasinat, înăbuşim revolta şi o salvăm pe Evie de la căsătoria cu un trădător”.

Capitolul 3

Evie Whitney privi cu admiraţie când săgeata surorii ei zbură drept şi perfect, aterizând cu o bufnitură satisfăcătoare în centrul ţintei.

— Foarte bine, îi spuse surorii ei gemene. Încă sunt uimită când văd cât de precisă eşti, chiar dacă vederea ta este la fel de proastă ca a mea şi refuzi să porţi ochelari.

Eden zâmbi satisfăcută şi îi întinse arcul.

— Pentru că te gândeşti prea mult la asta, Evie, aşa cum faci cu orice. Eu doar ţintesc punctul mare roşu şi trag.

Desigur, era mai mult decât atât, şi amândouă ştiau asta. Eden sau Edie pentru familie şi prieteni – excela în aproape fiecare activitate pe care o făcea, în ciuda blestemului vederii proaste. Învăţase să compenseze vederea slabă cu o serie de trucuri. O ajuta şi faptul că era în mod natural graţioasă şi încrezătoare, expertă în alungarea momentelor stânjenitoare ce se puteau ivi, să spunem, din greşeala că nu recunoştea un prieten din colţul opus al unei încăperi.

În lipsa talentului şi a graţiei surorii ei, Evie mă nu mai ştia de câte ori intrase în ghivecele cu plante sau supărase vreo cunoştinţă când trecuse pe lângă ea fără să-şi dea seama.

În fine, când împlinise 20 de ani, ea îşi înfruntase mama şi insistase pentru achiziţionarea unor ochelari. Chiar dacă aceştia o băgaseră în categoria fete bătrâne, cel puţin nu mai era în pericol să cadă pe scări sau să dea impresia că era nepoliticoasă.

Evie puse o săgeată în coarda arcului. Respiră adânc şi se bucură de briza uşoară pe care o simţi la ceafă. Era o zi superbă de septembrie, când vara se topea în toamnă şi cerul părea să sclipească în lumina arămie.

Ea aruncă o privire spre peluza din spatele conacului Maywood, vechea casă elegantă a familiei. Lady Polk şi fiicele ei, care se bucuraseră pe terasă de soarele după-amiezii târzii, intraseră în casă, fără îndoială, anticipând

gongul pentru cină. Ceilalţi oaspeţi, care se plimbaseră pe peluză sau li se alăturaseră lui Evie şi lui Eden în concursul de tras cu arcul, se duseseră în camerele lor ca să se schimbe. Evie şi sora ei ar fi trebuit să urce înainte ca mama lor să le dojenească pentru că întârziaseră.

Chiar dacă mama lor nici nu ar fi visat măcar să o certe pe Eden. Pur şi simplu ar fi zâmbit şi ar fi mângâiat-o sub bărbie, spunându-i că era o pisicuţă obraznică – asta, înainte de a-i ţine morală lui Evie. Era starea de fapt din familia lor, întotdeauna fusese aşa.

— Ai de gând să tragi sau doar să stai acolo toată ziua ca o gâsculiţă? spuse sora ei şi îşi scoase mănuşile de piele. Se lăsă într-unul dintre scaunele din fier forjat de sub baldachinul care adăpostea masa cu băuturi răcoritoare. Mama o să ne ia capetele dacă întârziem la masă, aşa că ai face bine ca această lovitură să fie ultima.

— Vrei să spui că o să-mi ia *mie* capul, nu-i aşa? Tu ai putea să dai foc la casă, şi ea ar găsi o cale să te scuze.

Sora ei se strâmbă cu empatie.

— Este groaznic, nu-i aşa?

Evie întinse coarda arcului şi ţinti.

— Nu este vina ta, scumpo!

Ea trase săgeata şi îi urmări zborul.

Eden se aplecă înainte, mijind ochii.

— De data asta, aproape că ai lovit punctul central.

— M-am antrenat. Într-una din zilele astea, o să fiu la fel de bună ca tine.

— Visează în continuare, surioară dragă, răspunse Eden în timp ce se ridică în picioare, întinzându-şi alene braţele în faţă. Când vine vorba de…

— Când vine vorbe de ce anume? întrebă Evie absentă, recuperându-şi boneta care căzuse sub masă.

Mama ei ar fi certat-o dacă ar fi văzut-o afară cu capul descoperit, dar ziua era caldă şi pur şi simplu prea frumoasă ca să poarte bonetă. Şi-o puse pe cap şi se întoarse să o vadă pe sora geamănă uitându-se spre casă.

Şi simţi de parcă pământul tocmai i se căscase sub picioare.

— Vine cineva, spuse Eden, dar nu pot să-mi dau seama cine este, îl confund.

Evie se luptă să dea glas cuvintelor imposibile.

— Este… este Will. Endicott!

Gura surorii ei gemene rămase întredeschisă.

— Wolf? Eşti sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură. Evie clipi de mai multe ori, de parcă astfel Will ar fi dispărut cumva. Crezi că aş putea vreodată să uit cum arată?

— Hei, dă-mi ochelarii tăi! îi ceru Eden. Înainte ca Evie să poată răspunde, ea îi înşfăcă de pe nas şi îi ţinu în faţă ochilor. Apoi scoase un fluierat uşor. Să fiu a naibii! *Este* Wolf Endicott. Dar cine este acel individ de lângă el, care arată absolut delicios?

Evie îşi recuperă ochelarii.

— Nu ştiu şi nu-mi pasă. Ce *vreau* să ştiu este cum acel…

Cuvintele i se blocau deseori, dar niciodată mai mult ca în acea zi.

— Bădăran? Laş? completă Eden.

Evie reuşi doar să clatine disperată din cap drept răspuns.

Cândva, Will Endicott însemnase totul pentru ea. Îi spusese toate secretele sufletului ei şi îl adorase cu o pasiune oarbă, pe care doar o fată tânără putea să o simtă pentru prima ei iubire. Iar ea crezuse că Will simţise la fel, că îi fusese la fel de devotat şi de hotărât ca în cele din urmă să îmbătrânească împreună.

Ce prostuţă fusese! Şi ce înrăutăţea lucrurile era că nu putea să îi poarte pică. Până la urmă, fuseseră atât de tineri! Will se apucase de alte lucruri – desigur, aşa cum făcuse şi ea. Era o prostie să poarte ranchiună şi să simtă furie, mai ales după atâţia ani.

Dar, în timp ce îl privea cum păşea pe suprafaţa mare de gazon verde, luxuriant, Evie îşi dădu seama cât de nepregătită era să-l revadă, de parcă încă era acea fată rănită de 16 ani.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce caută aici? întrebă

ea.

— Mă aştept să fi venit să te vadă, răspunse sora ei geamănă.

— Dar de ce acum? N-a mai văzut pe nimeni din familie de ani buni.

Eden încuviinţă din cap cu îndârjire.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta!

Păşi în faţă înainte ca Will şi însoţitorul lui să ajungă la ele.

— Eşti chiar tu, Wolf Endicott? Dumnezeule, ce te aduce aici, în micul nostru colţişor liniştit din Hampshire?

În timp ce sora ei îi întâmpină pe nou-veniţi cu obişnuitul stil elegant, Evie reuşi doar să stea acolo, luptând cu impulsul de a-şi încleşta pumnii între fuste. Nu îi fusese niciodată mai recunoscătoare surorii ei pentru gestionarea abilă a unei situaţii neplăcute.

Evie se uită neajutorată la Will, în timp ce el răspunse la salutul lui Eden şi îi observă fizicul înalt şi trăsăturile frumoase. Îl văzuse cu câţiva ani în urmă, la o paradă militară din Londra la care mama ei insistase să participe, dar fusese la câteva sute de metri de ea, călare pe un cal. Acum, de aproape, nu avea de ales decât să se pregătească pentru şocul covârşitor produs de prezenţa lui.

Nu mai era băiatul blond şi deşirat de 18 ani de odinioară. Era un bărbat adevărat, cu umeri laţi, subliniaţi de haina strânsă pe corp, şi picioare lungi, musculoase în pantalonii şi cizmele de călărie. Dar chipul lui se schimbase chiar mai mult decât trupul. Acei extraordinari ochi de un albastru atât de asemănători cu cei ai unui lup şi surprinzători în contrast cu tenul lui bronzat rămăseseră neschimbaţi. Dar o maturitate împietrită le înlocuise strălucirea tinerească. Trăsăturile lui erau cizelate, iar pometii şi maxilarul rigid păreau formidabil de masculine. Gura lui expresivă era acum prinsă între riduri şi liniile subţiri care se întindeau spre coada ochilor. Cineva le-ar fi spus riduri de expresie, dar ea bănuia că le dobândise din pricina luminii aspre a soarelui din Spania. În plus, nu părea să fi râs prea mult în zilele acelea, iar după tot ce probabil

văzuse în război, nu putea să îl condamne pentru asta. Reuşi doar să se uite fix la el şi să se mire de schimbările pe care le suferise băiatul pe care îl iubise odată.

Eden anticipă salutul stânjenit al lui Will şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului său, sărutându-l uşor pe obraz.

— Oh, lasă asta! Este minunat să te văd, Wolf. Am fost cu toţii îngrijoraţi pentru tine şi pentru alţi prieteni ai noştri după Waterloo, dar pari să fii în regulă.

Will îi oferi lui Eden un zâmbet timid, evident speriat de salutul ei entuziast.

— Ah… este minunat să te văd, Eden. Şi, da, sunt bine.

Apoi se întoarse spre Evie, zâmbetul lui devenind precaut, ca şi cum aştepta ca şi ea să se arunce în braţele lui.

— Evie, este minunat să te revăd, spuse el destul de formal. Arăţi foarte bine.

Desigur, nu era adevărat. Evie ştia că faţa ei trebuia să se îmbujorat într-un mod neatrăgător din cauza căldurii şi emoţiei, iar părul ei ciufulit era, fără îndoială, umed şi încreţit în jurul feţei. Nu se simţise niciodată mai ciudat şi lipsită de graţie. Voia să-l pocnească pe Will pentru că o pusese în asemenea situaţie.

— Ce faci aici? izbucni ea. Te-a invitat mama?

Ar fi fost ceva tipic pentru mama ei să uite să-i spună ceva atât de important.

Will pufni.

— Nici pomeneală! Arăta de parcă înghiţise o lămâie când a dat cu ochii de mine în holul de la intrare. În mod evident, sentimentele ei pentru mine nu s-au schimbat.

În mod ciudat, discursul lui sincer îi alungă neliniştea. Acela era Will pe care îl ştia, nu străinul chipeş, formal, care o salutase.

— Iar eu am fost la fel de nepoliticoasă ca mama, dar ne-ai luat prin surprindere.

El încuviinţă din cap.

— Ştiu, dar am dat întâmplător peste fratele tău la White’s. Ne-a propus să venim împreună cu el în vizită

câteva zile. Părea o bună ocazie să salut vechii prieteni şi să o vizitez pe mătuşa Rebecca.

— Cum se simte doamna Endicott? întrebă ea. Sper că ai găsit-o bine.

Will ezită o clipă înainte să răspundă.

— De fapt, s-a dus la băi cu sora ei. A plecat acum câteva zile.

Evie se încruntă. De ce nu-i scrisese mătuşii înainte să vină? Explicaţia lui era lipsită de sens. Reuşise să ignore familia Reese ani întregi, de ce apăruse schimbarea aceea bruscă?

Râzând uşor, Eden interveni în conversaţie.

— Trebuie să-ţi prezinţi tovarăşul, Wolf, zise ea şi îl studie atentă şi cu hotărâre pe bărbatul înalt şi vânjos care stătea liniştit în spatele lui Will.

Evie îşi înăbuşi un oftat. Recunoscuse acea expresie de pe faţa surorii ei gemene – de obicei, asta însemnau probleme.

— Nu mă băgaţi în seamă, răspunse bărbatul. Gura lui se arcui într-un zâmbet ştrengăresc, în timp ce privi cu îndrăzneală spre Eden. Mă bucur doar de privelişte.

Evie nu îşi imaginase privirea îndelung răbdătoare pe care Will o aruncă spre tovarăşul lui.

— Iertaţi-mă, doamnelor. Acesta este căpitanul Alasdair Gilbride din Regimentul 42 de infanterie, bunul meu prieten de mulţi ani. Alec, dă-mi voie să te prezint domnişoarei Evelyn Whitney şi domnişoarei Eden Whitney.

— Doamnelor, este o plăcere.

Căpitanul Gilbride făcu o plecăciune adâncă. O urmă de accent scoţian îi coloră vocea.

Eden îi răspunse cu o reverenţă la fel de adâncă şi batjocoritoare…

— Sunt sigură că plăcerea este de partea noastră, spuse ea, fluturându-şi genele într-o manieră ridicol de cochetă.

Cu siguranţă, sora lui Evie găsise o nouă sursă de interes. Ea putea să îi înţeleagă reacţia, din moment ce prezenţa impunătoare şi aproape intimidantă a căpitanului

Gilbride era completată de un zâmbet fermecător şi de ochi de un cenuşiu minunat, care licăreau cu un surâs maliţios. Părea tipul de bărbat care descoperise o mare bucurie în viaţă. Evie putea deja să şi-o închipuie pe sora ei geamănă implicându-l pe căpitan într-un flirt peste măsură de nepotrivit, care ar fi înnebunit-o pe mama lor.

— Ce caută toată lumea afară, în soarele acesta arzător? exclamă o voce cunoscută.

Evie se aplecă pe după Will şi îşi văzu fratele traversând peluza în grabă.

— Matt, ticălosule! strigă Eden, aruncându-se în braţele lui. Chiar ne întrebam când o să apari. A fost foarte urât din partea ta să ne laşi să o întreţinem singure pe Lady Mary.

Matthew o îmbrăţişă scurt, dar cu afecţiune.

— Ai zice că nu m-ai văzut de o lună. În plus, logodnica mea este fermecătoare, şi ştii asta. Sunt sigur că aţi petrecut clipe plăcute împreună cu ea.

— Este un fel de a spune, zise Eden crispată.

Lady Mary Park era aproape la fel de snoabă ca mama lui Evie, dar *era* fiica şi nepoata unui conte şi aducea o zestre destul de respectabilă în căsnicia ei cu Matt. Mama lui susţinea căsătoria iminentă, iar Matt – un frate bun şi un fiu ascultător, dar nu o persoană cu gândire profundă – părea mai mult decât încântat de viitoarea lui mireasă.

Totuşi, Eden nu o putea suferi, iar Evie nu era departe de a-i împărtăşi părerea proastă despre Lady Mary.

— Surioară, cum o mai duci? întrebă Matt, apăsând un sărut frăţesc pe obrazul lui Evie. Văd că i-aţi găsit pe Wolf şi pe căpitanul Gilbride.

— A fost drăguţ din partea ta să-i inviţi, spuse Evie politicoasă. Ce noroc că ai dat peste ei în clubul tău!

O încruntare nedumerită întunecă faţa rotundă şi plăcută a lui Matt.

— De fapt, părea mai mult că Wolf mă vâna pe mine. Oh, ce zic eu aici, spuse el râzând. Este mai degrabă o glumă, nu-i aşa? Să mă vâneze Wolf pe mine? V-aţi prins?

Eden ridică din sprâncene, în timp ce căpitanul

Gilbride se uită la Matt cu o expresie uimită. Totuşi, Will îndreptă o privire mai degrabă încruntată spre fratele ei, ceea ce i se păru ciudat lui Evie. El ştia la fel de bine ca oricine că Matt nu avea simţul umorului, de ce l-ar fi surprins acum?

— Sunt sigură că toţi au apreciat mica ta glumă, spuse Evie. Dar ce vrei să spui când afirmi că Wolf *te-a vânat...*

— Dumnezeule! rosti căpitanul Gilbride, scoţând un ceas de buzunar din vestă. Cu siguranţă, trebuie să ne pregătim pentru cină.

„La dracu'!

Evie aruncă o privire nervoasă spre casă. Din cauza uluirii la vederea lui Will, uitase de cină.

— La naiba! exclamă Matt. Mama m-a trimis să te caut. A vrut să te vadă înainte de cină, Evie. Şi pare mai degrabă deranjată, dacă vrei să ştii. Ce ai făcut acum ca să o scoţi din sărite pe bătrână?

Obrajii ei ardeau de ruşine. Evie aruncă o privire spre Will, dar el o privi pur şi simplu cu o simpatie tăcută, care semăna prea mult a milă.

— N-am făcut nimic, dar nu se ştie niciodată.

— Nu-ţi face griji pentru mama, spuse Eden! O să mă ocup eu de ea. Dar ar fi mai bine să intrăm în casă, altfel sigur o să izbucnească.

— Sună amuzant, comentă batjocoritor căpitanul Gilbride.

— Crede-mă, n-o să fie! replică Will.

Evie fu tentată să râdă. Se schimbaseră multe în ultimii zece ani, dar un lucru încă avea puterea să-i unească pe toţi – fiica de Lady Reese.

Impulsul de a râde îi dispăru când Will făcu un pas în faţă, de parcă era pregătit să o ia de braţ şi să o însoţească napoi. Ea avea sentimentul îngrijorător că, dacă îl atingea, putea să leşine din cauza nervilor.

Din fericire, sora ei se întoarse spre căpitanul Gilbride, care întreba politicos dacă putea să o însoţească în casă. În schimb, Eden strecură mâna pe sub braţul lui Will. Când el

răspunse cu o privire surprinsă, ea îi trimise un zâmbet.

— Hai, Wolf, spuse Eden. Ard de nerăbdare să aud totul despre aventurile tale. Ea aruncă o privire obraznică spre Gilbride, care părea luat prin surprindere de refuzul ei. Sunt sigură că tu şi căpitanul v-aţi regăsit în tot felul de probleme pe acolo.

Sporovăind vesel, Eden îl trase pe Will pe peluză. Căpitanul Gilbride, părând supărat, o luă în urma lor.

Luându-l de braţ pe Matt, Evie porni după ei într-un ritm mai lent.

— Se pare că Edie se ţine de vechile ei poante. Trăsăturile plăcute ale lui Matt îi trădau dezaprobarea. O să-i aibă pe cei doi la degetul mic înainte de căderea nopţii.

Evie se încruntă.

— Doar îl tachinează pe Will, asta-i tot.

— Sper spre binele tău, surioară. Toţi ştim ce simţi pentru Will. N-ar fi corect din partea lui Edie să încerce să te excludă.

Ea ameţi la posibilitatea ca Eden să se îndrăgostească de Will. Ce turnură groaznică ar fi fost!

Atunci îşi aminti că nu mai conta, pentru că ea nu-l mai iubea pe Will.

— Nu fi prostuţ! N-a mai fost nimic între noi de foarte mult timp.

— Ei bine, mă bucur să aud asta. Ştii ce crede mama despre el.

Mama lor tolerase prezenţa lui Will pentru că tutorele lui, domnul Philip Endicott, era dintr-o familie distinsă şi un membru bogat al nobilimii locale. Tatăl ei respecta lumea domnului Endicott şi salutase întotdeauna venirea lui Will la conacul Maywood. Despre părinţii adevăraţi ai lui Will nu se vorbea niciodată, dar asta nu însemna că mama ei nu era pe deplin conştientă de acest lucru. Pentru ea, la fel de condamnabil ca statutul nelegitim al lui Will era lipsa situaţiei lui financiare. Potrivit barometrului social al lui Lady Reese, cu tot sângele regal care curgea prin venele lui, pe Will nu-l recomanda nimic ca potenţial pretendent.

Însă lui Evie i-ar fi păsat de perspectivele lui. Ea şi-ar

fi părăsit cu dragă inimă viaţa liniştită şi confortabilă de la ţară şi l-ar fi urmat pe Will peste tot numai ca să fie cu el.

Din nefericire, el nu-i ceruse niciodată să facă acel sacrificiu.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Sunt sigură că Will este aici doar pentru o simplă vizită la prieteni vechi.

Matt mormăi.

— Dacă spui tu... Dar părea destul de nerăbdător să discute cu mine ca să primească o invitaţie.

Erau gata să urce treptele de marmură ce duceau în spatele terasei, când Evie îl trase înapoi.

— Atunci nu ai glumit când ai spus că Wolf te-a vânat?

— Dar a fost... Oh, înţeleg ce vrei să spui, spuse el zâmbind uşor. Vrei să spui că nu glumeam când am spus că a insistat să se întoarcă aici.

— Da, la asta m-am referit, zise ea, reţinându-şi un oftat.

Matt nu era cel mai deştept din lume, dar era un frate amabil şi afectuos.

— Cu siguranţă, era dornic. Eram deja la uşă când a venit elegant după mine. A spus că a auzit că dăm o petrecere grozavă acasă şi i-ar plăcea să aibă ocazia să vină în vizită.

— Chiar a spus *grozavă?*

Matt strânse din buze, evident, gândindu-se la asta.

— Da, aşa a spus. De fapt, surioară, era aşa de hotărât, încât am fost convins că voia să vină să te curteze, dacă înţelegi la ce mă refer.

Ea apăsă o mână pe corsaj, urând vibraţia de speranţă din pieptul ei.

— Da, înţeleg ce spui.

Dar de ce se gândea Will la încercarea de a relua vechea lor legătură? Ce ar fi putut să stârnească interesul pentru ceva ce rămăsese în stare latentă – dacă nu chiar murise – cu mulţi ani în urmă?

— Nu cred că a auzit de tine şi de Michael Beaumont, nu-i aşa? întrebă Matt.

„Michael”.

Gândurile stupid fanteziste ale lui Evie reveniră cu violenţă pe pământ. Aproape că putu să-şi închipuie cum dalele de pe terasă se sparg sub picioarele ei sub forţa impactului când îşi coborî brusc mâna, cuprinsă de vină.

— Nu, nu cred că a auzit, spuse ea. Până la urmă, de ce ar fi auzit?

Capitolul 4

— Gata, domnişoară, cred că am terminat, murmură Cora cu acele de păr încă în gură.

Evie aşteptă răbdătoare, în timp ce slujnica îi verifică coafura, rezistând impulsului de a se juca nervoasă cu acele şi panglicile care îi ţineau strânse buclele dese.

Cora, camerista lui Evie şi a lui Eden, schiţă o ultimă încuviinţare din cap.

— Nu mai smulgeţi acele şi panglicile acelea, domnişoară Evie. Părul ăsta al dumneavoastră este atât de greu, încât o să stricaţi toată coafura în câteva clipe.

Evie se răsuci pe taburetul de la măsuţa de toaletă.

— Dar nici nu l-am atins!

Cora pufni intenţionat, aşa cum era de aşteptat de la o servitoare care avusese grijă de ea ani întregi.

— Totuşi vă gândiţi la asta. Dar arată perfect exact aşa cum este, aşa că nu îl mai răvăşiţi!

Evie se uită la aranjamentul de panglici de culoarea caisei împletite prin părul ei, care făcea să-i cadă cârlionţii în jurul tâmplelor şi gâtului într-o dezordine atrăgătoare. Pentru că panglicile se potriveau cu rochia, efectul era de bun-gust, scoţând în evidenţă părul ei des, de culoarea mierii. Din nefericire, eforturile Corei se spulberară îndată ce Evie îşi puse ochelarii. Majoritatea bărbaţilor nu se uitau niciodată dincolo de ei, considerând-o imediat drept fată bătrână.

Din pricina tendinţei de a-şi ţine gura în preajma bărbaţilor, presupunerea era, în general, corectă. Evie n-

avea idee cum să flirteze, să chicotească ori să asculte cu mare atenţie când un bărbat tânăr vorbea despre caii lui, despre pariul făcut sau pachetul de tutun *minunat* pe care abia îl cumpărase. Adevărat, uneori era iritant ca la ocaziile speciale să stea rezemată de perete, alături de doamne de companie şi doamne în vârstă, dar în restul zilelor nu-i păsa de toate acestea, nici măcar dacă hainele îi erau rupte. Până la urmă, Michael o plăcea aşa cum era, de ce să-şi facă griji legate de felul în care arăta în seara aceea?

Ea ştia răspunsul la întrebarea aceea, dar Will Endicott n-avea nimic de-a face cu viaţa ei. Pur şi simplu, nu exista niciun motiv să-şi dorească să atragă o părere bună din partea lui, din moment ce Michael specificase limpede că intenţiona să ceară permisiunea tatălui ei de a se însura cu ea. Singurul motiv pentru care nu o făcuse deja era respectul faţă de obiecţiile pe care le-ar fi avut mama ei. Michael sugerase că o curtare lungă, neoficială avea să îi dea timp lui Lady Reese să-l cunoască şi să înţeleagă cât de devotat îi era lui Evie.

Acum când curtarea neoficială dura de peste un an, Evie se gândea că el aşteptase destul. Cu cât ea şi Michael se căsătoreau mai repede, cu atât ea putea să scape mai repede de sub papucul mamei.

În timp ce Cora deretică prin cameră, Evie se gândea la viitorul ei ca soţie a lui Michael Beaumont. Îşi planificaseră o viaţă liniştită şi confortabilă, în care să pună accent pe munca lor caritabilă. Michael nu era mai interesat decât ea de activităţile sociale ale lumii bune, iar faptul că era catolic – chiar unul dintr-o familie aristocratică bogată – însemna că era la fel de ciudat ca Evie. Acele asemănări o atrăseseră la Michael de prima dată. Era convinsă că puteau să aibă o viaţă bună împreună şi nu vedea niciun motiv pentru care faptul că nu era îndrăgostită nebuneşte de el să fie un impediment în mariajul lor.

Dar era exact invers, aşa cum o demonstrase deja reapariţia neaşteptată din ziua aceea. După doar câteva minute petrecute în compania lui, Evie se trezise cuprinsă de emoţii puternice şi tulburătoare. Nu era ceea ce voia. Nu

atunci. Ea îl voia pe Michael şi viaţa liniştită pe care ar fi avut-o împreună, nu dragostea înfierbântată, aproape disperată pe care o simţise odinioară pentru Will. Punând capăt râsetului batjocoritor din mintea ei, Evie îşi luă mănuşile de seară şi plecă după Eden. Ajunsese aproape la uşa dintre camerele lor când auzi un sunet familiar de tocuri pe coridor.

— Ca să vezi, murmură ea, apoi îşi lipi pe faţă ceea ce spera să fie un zâmbet plăcut.

Uşa se deschise, iar mama ei intră grăbită în cameră.

— Poţi să pleci, Cora, spuse Lady Reese aproape ignorând reverenţa scurtă a cameristei.

Cora se strecură pe uşă afară, dar nu înainte să-i facă lui Evie încurajator cu ochiul. Ea abia se abţinu să nu râdă.

— Ce pufneşti în felul ăsta neatrăgător, Evelyn? întrebă mama ei. Doamnele nu pufnesc.

M-am gândit la ceva amuzant, atâta tot.

— Ţine-ţi gândurile amuzante pentru tine! Dacă există un lucru pe care un bărbat nu-l poate suferi, acela este o femeie care se crede deşteaptă. Tu oricum ai prea multă reputaţie de intelectuală, ceea ce este fatal, după cum prea bine ştii.

— Da, mamă, zise Evie cu o voce resemnată.

Auzise o variantă a acelei prelegeri în fiecare zi timp de zece ani, iar resentimentul se diminuase treptat. Mama credea că asemenea poveţe făceau parte din îndatoririle ei materne, iar Evie era convinsă că habar n-avea cât de jignitoare puteau fi cuvintele ei aspre. Mama o iubea cu adevărat, dar asta era pentru Evie o încercare dureroasă.

— Lasă-mă să mă uit la tine, draga mea, spuse mama ei, aşa cum făcea întotdeauna înainte de petrecere.

Părea că acceptase faptul că fiicele ei erau destul de mari ca să se îmbrace singure, dar nu era cazul.

Oricum, mama lor încă era o mare frumuseţe. Spre deosebire de Evie şi de Eden, era înaltă şi zveltă, cu o siluetă perfect proporţionată şi glezne de debutantă. Avea trăsături elegante, ochi verzi strălucitori şi un păr castaniu bogat, aşa că fusese nemulţumită de faptul că odraslele ei

– în special fetele – semănau cu familia din partea tatălui lor, o linie care ducea spre o descendenţă viguroasă de oameni ai munţilor.

— Pentru prima dată arăţi destul de elegant, spuse mama ei. Culoarea îţi vine bine, iar croiala rochiei este destul de măgulitoare. Nu arăţi aşa de obosită ca de obicei. Ea clătină din cap. Dar încearcă să nu mănânci prea mult, draga mea! Nu vrei să pierzi silueta pe care o ai.

— Michael Beaumont nu pare să mă găsească neatrăgătoare, mamă, spuse Evie, incapabilă să se abţină. De fapt, lui pare chiar să-i placă… trupul meu.

Mama ei surâse cu dispreţ.

— Ce vulgar! Dar presupun că nu e surprinzător că domnului Beaumont îi lipseşte un anumit nivel al eleganţei, dat fiind trecutul lui.

Evie abia reuşi să nu-şi dea ochii peste cap. Deşi cei din familia lui Michael aveau origini vechi şi distinse, care ajungeau până la cucerirea normandă, erau catolici. Pentru mama ei, acesta era un păcat de neiertat.

Mama se îndreptă uşor spre divanul din faţa şemineului, iar în timp ce se aşeză, rochia de mătase de culoare vişinie se aranjă în falduri graţioase.

— Evelyn, îmi dau seama că aştepţi ca domnul Beaumont să-ţi facă o propunere. Şi, pentru că eu şi tatăl tău avem rezerve serioase legate de o uniune cu familia lui, s-ar părea că ai şi alte perspective.

— Mamă, cum rămâne cu perspectivele mele? întrebă Eden surprinzând ultima parte a comentariului mamei, în timp ce intra în cameră. Până la urmă, am aceeaşi vârstă cu Evie. De fapt, sunt mai mare, ceea ce mă face chiar o fată bătrână mai mare decât ea.

Evie îşi înăbuşi un zâmbet. Eden venise pe lume la doar douăzeci de minute după ea, fapt pe care avea o mare plăcere să-l scoată în evidenţă. Dar era ciudat că Eden acţiona mai mult ca o soră mare şi era protectoare faţă de Evie într-un fel care uneori părea mai degrabă comportamentul unui părinte, nu al unei surori.

În mod previzibil, chipul mamei se lumină când copilul

ei preferat intră în cameră.

— Nu fi prostuţă, Eden! Tu eşti extrem de populară. Chiar ieri, Lord Barton mi s-a plâns că abia îl observi. Cu siguranţă, ai putea să dai de ceva mai rău decât el, iubirea mea. Până la urmă, este moştenitorul unui marchiz.

— Este plictisitor şi are cea mai îngrozitoare dantură, ripostă Eden, scăpând fără milă de unul dintre nenumăraţii ei pretendenţi. Refuz să am copii cu acei bărbat!

Mama ei oftă.

— Foarte bine, dar la un moment dat trebuie să te aşezi la casa ta. Nu poţi să zbori ca un fluture tot restul vieţii.

— Nu văd de ce nu, murmură Eden, prăbuşindu-se pe patul lui Evie.

— Eden, nu-ţi şifona rochia! o certă mama. Cum îi spuneam lui Evelyn…

— Mamă, uite cât este ceasul, o întrerupse Evie. Suntem în întârziere şi ştii cât de mult urăşti asta.

— Este neplăcut să le ţii morală oamenilor mai în vârstă decât tine, draga mea. Cum spuneam, tu ai aşteptări de la Michael Beaumont. În ciuda lipsei tale de alternative, nu ar trebui să iei decizii pripite ori să te hotărăşti prea repede să accepţi o partidă care poate nu este în avantajul tău.

Evie schimbă o privire uimită cu sora ei.

— Îmi pare rău, mamă, dar nu înţeleg. Am crezut că am stabilit deja că nu am avut alt pretendent eligibil. Când s-a schimbat asta?

Când mama ridică o sprânceană, răspunzând la privirea ei insistentă cu o privire vicleană şi cu subînţeles, o presimţire i se strecură pe şira spinării.

— Te referi la Will? Mamă, cu siguranţă trebuie să fie o glumă!

— Eu nu glumesc niciodată, Evelyn, mai ales când este vorba despre ceva aşa de important.

— Nu este adevărat, murmură Eden.

Evie o ignoră pe sora ei geamănă.

— Te înşeli, mamă. Will este liber, asta-i tot. A crezut

că ar fi drăguţ să le facă o vizită vechilor lui prieteni.

Spera să fie tot.

Eden se ridică legănându-şi picioarele peste marginea patului înalt al lui Evie.

— Chiar te gândeşti că Wolf a venit intenţionat să o vadă pe Evie?

— Nu-l numi cu porecla aceea vulgară! Mama lor se apropie uşor de picioarele ei. Nu pot să înţeleg din ce alt motiv ne-ar vizita. Dumnezeu ştie că nu l-am încurajat niciodată să treacă pe aici.

Evie îşi desfăcu larg mâinile.

— Atunci de ce ai vrea ca el să mă curteze? Nici măcar nu-ţi place de el.

— William s-a descurcat foarte bine, spuse mama. Este unul dintre apropiaţii ducelui de Wellington şi se pare că se bucură de favorurile ducelui de York. Îmi imaginez că o să aibă o carieră destul de bună în armată sau în corpul diplomatic.

— Înainte n-ai văzut niciodată un avantaj în asocierea cu tatăl lui, izbucni Evie. Din contră.

Mama ei o reduse la tăcere cu o privire trufaşă.

— Nu este adevărat. Rezervele mele în privinţa lui William au avut întotdeauna legătură cu lipsa perspectivelor lui financiare.

Era o balivernă, dar Evie o auzise. Mama obiectase dintotdeauna la adresa originilor scandaloase ale lui Will.

Eden trosni din degete.

— Evident, motivul e că Michael este catolic, îi spuse ea lui Evie. Îmi imaginez că e şi din cauza orientării lui politice. Mama te-ar mărita mai degrabă cu bătrânul Will, chiar dacă este bastardul unui prinţ.

— Ai vorbit suficient, Eden, spuse mama lor supărată. Tatăl vostru ar fi nemulţumit să vă audă vorbind într-un mod atât de trivial. Îi întoarse spatele favoritei ei şi o privi pe Evie. Vreau să fii amabilă cu el în seara asta. Să nu te ascunzi într-un colţ şi să nu discuţi despre plictisitoarea voastră organizaţie de caritate. Încearcă măcar să fii fermecătoare în loc să te comporţi ca o intelectuală, aşa

cum pretinzi că eşti.

Nu aşteptă răspunsul, îndreptându-se repede spre uşă, cu trena plutind uşor în urma ei.

— Strângeţi-vă lucrurile şi coborâţi, fetelor! Nu vrem să întârziem mai mult decât am făcut-o deja.

— Venim imediat, mamă, spuse Eden. Trebuie doar să-mi iau evantaiul.

Evie gemu, dorindu-şi doar să urce în pat şi să-şi ascundă capul sub pernă. Mulţumită apariţiei misterioase a lui Will, armistiţiul fragil dintre Michael şi mama ei cu siguranţă avea să se năruiască. Dacă mama avusese vreodată o bănuială că altcineva era dispus să se însoare cu Evie – vreun gunoier sau vreun măcelar –, ar fi profitat imediat de acea şansă.

— Dumnezeule, ce nebunie! rosti Eden.

— Îţi mulţumesc că ai precizat ceva atât de evident. Şi aşa este destul de rău că trebuie să mă ocup de Will, dar acum sunt nevoită să o ţin pe mama departe de Michael.

Şi sărmanul începuse să creadă că el chiar făcea progrese în relaţia cu ea.

— Ar fi mai bine să stai puţin cu Will dacă ai vreo speranţă să împiedici artileria mamei. Dacă vrei, o să am eu grijă de iubitul tău blând la suflet. Eden adoptă o expresie de martiră. O să-l rog chiar să ţină un discurs despre emanciparea catolică. Dacă *asta* n-o să-ţi arate ce soră devotată sunt, atunci nimic n-o s-o facă.

— Nu este amuzant, Eden. Michael este cea mai onorabilă persoană pe care o cunosc, iar cauzele pe care le susţine strigă după dreptate. Sunt foarte mândră de el, chiar dacă nimeni din familia lui nu pare să înţeleagă de ce.

Eden se întinse uşor ca să-şi pună mâinile pe umerii lui Evie.

— Draga mea, vă susţin pe el, şi pe tine. Ochii de culoarea albăstrelei ai surorii ei, identici cu ai ei, o cercetară cu multă seriozitate. Dar uneori mă întreb dacă nu cumva munca lui este singurul lucru care te-a atras la Michael. Este admirabil ceea ce face, dar îi ocupă cea mai mare parte din viaţă, iar acum face la fel cu a ta. Nu vrei

mai mult decât atât în mariajul tău? Întotdeauna ţi-ai dorit un cămin confortabil la ţară şi copii pe care să-i răsfeţi.

Un nod brusc se formă în gâtul lui Evie. Niciodată nu putea să ascundă ceva de sora ei geamănă, şi nici Eden nu putea să ascundă ceva de ea. Era cel mai minunat, dar şi cel mai frustrant aspect al relaţiei lor.

— Sigur că da, spuse ea forţat, la fel şi Michael. Dar munca lui este foarte importantă, iar eu înţeleg asta.

— Da, dar sunt îngrijorată că munca lui o să fie întotdeauna înaintea ta.

Evie se îndepărtă de sora ei şi scotoci prin sertarul măsuţei de toaletă după un evantai.

— Ţi-ai dori mai degrabă ca Michael să fie un tinerel tipic, să-şi piardă zilele la jocuri de noroc şi să participe la curse, iar nopţile să bea şi să umble cu femei uşoare? Aşa îşi petrec timpul cei mai mulţi bărbaţi, nu-i aşa?

Eden îi răspunse dispreţuitor:

— Wolf nu e deloc aşa. Este serios, şi ăsta e unul dintre motivele pentru care te-ai înţeles aşa de bine cu el. Eraţi ca doi învăţaţi bătrâni într-un turn de fildeş, întotdeauna citind şi discutând.

— Şi la fel de bine facem asta eu şi Michael, aşa că am crezut că ţi-ar plăcea de *el*

— Îmi place de el. Însă nu cred că îl iubeşti, insistă Eden. Nu cu adevărat. Nu în felul în care vrei să iubeşti şi să fii iubită.

Evie oftă. O adora pe sora ei geamănă, dar era ca un buldog cu un os de îndată ce i se năzărea vreo idee.

— Vrei să spui că *voiam* să iubesc. Nu, mulţumesc. Nu vreau să repet acea experienţă. Eu şi Michael avem o relaţie confortabilă, bazată pe afecţiune şi pe interese comune. Nu-mi doresc mai mult.

— Ah, sună oribil!

— Nu…

— Ba da, şi tu ştii asta, o întrerupse Eden. Nu o să fii niciodată fericită într-o relaţie atât de monotonă. Ai fost întotdeauna pasionată de lucruri, de oameni, indiferent cât de mult încerci s-o ascunzi. Dar nu eşti pasionată de

Michael Beaumont.

Eden trase adânc aer în piept, ca şi cum şi-ar fi făcut curaj pentru o sarcină cam neplăcută.

— Draga mea, nu mă repezi, dar cred că mama are dreptate în parte. *Aranjezi* lucrurile cu Michael, iar asta mă îngrijorează.

Nodul care se formase în gâtul lui Evie se simţea acum ca o piatră. Se lăsă din nou pe scăunelul îmbrăcat în mătase de la măsuţa ei de toaletă.

— Dar ce altceva pot să fac? Să-mi petrec restul vieţii cu mama, ca să-mi dea ordine? Oricât de imperfectă *ar putea* să fie viaţa cu Michael, nu-mi pot imagina să-mi petrec restul zilelor cu mama. Privi încordată spre sora ei. *Tu* nu vrei să-ţi petreci restul vieţii cu părinţii noştri, nu-i aşa?

Eden încuviinţă uşor din cap.

— Eu pot să mă descurc cu ei, dar sunt de acord că nu este soluţia ideală. Dar nici mariajul nu este.

— Asta nu-ţi lasă prea multe opţiuni, nu-i aşa?

Eden începu să umble prin cameră, cercetând figurinele de Staffordshire ale lui Robin Hood şi Shakespeare de pe şemineu, apoi cărţile de pe măsuţa de lângă şezlongul pentru citit.

— Ei bine? o îndemnă Evie în cele din urmă.

Sora ei geamănă îi arătă un zâmbet strălucitor, cu ochii luminaţi de vitalitate şi de interes pentru viaţă care atrăsese atât de mulţi peţitori de-a lungul anilor.

— Tu ştii că mi-am dorit întotdeauna să călătoresc, poate în Egipt sau chiar în India. Trebuie să mă mărit într-o zi, dar n-ar fi minunat dacă m-aş putea mărita cu un explorator? Cred că ar fi foarte distractiv să văd piramidele şi templele de la Luxor, nu-i aşa?

— Nu, spuse Evie pe un ton aspru. Este atât de cald în ţările acelea, iar tu urăşti arşiţa chiar mai mult decât mine.

— Acum eşti de-a dreptul afurisită.

Evie zâmbi la grimasa comică a surorii ei. Sora ei geamănă chiar detesta arşiţa, iar Evie nu şi-o putea imagina având de-a face cu praful, boala şi alte dificultăţi

aduse de o călătorie în străinătate. Dar, egoistă, Evie nu putea să suporte ideea ca Eden să aibă aventuri grandioase şi să o părăsească. Ar fi lăsat o gaură imensă în viaţa ei, pe care se temea că nu ar fi în stare să o umple niciodată.

Eve îşi luă evantaiul şi mănuşile şi se ridică.

— Mai bine mergem. Sunt sigură că mama deja scoate flăcări.

Eden privi ceasul de pe şemineu.

— Oh, fir-ar să fie, ai dreptate!

Fugi prin uşa de legătură spre camera ei şi se întoarse o clipă mai târziu cu evantaiul.

Se grăbiră de-a lungul coridorului aripii care adăpostea apartamentele familiei. Când ajunseră la capătul scărilor ce duceau spre sala de la intrare, Eden o opri.

— Evie, *ce* o să faci cu Wolf? Ştii că mama o să insiste. O să facă tot ce poate să fiţi împreună. N-aş fi surprinsă dacă s-a apucat să schimbe cartonaşele de pe masa din salon ca tu să stai lângă el.

— La dracu'! Nu m-am gândit la asta, dar sunt sigură că ai dreptate. Mama ar face ceva atât de supărător. Ea se gândi o clipă. Trebuie să descoperim de ce este Wolf aici. Refuz să cred că are vreun interes de a mă curta, dar cu siguranţă ceva nu este în regulă. S-a comportat ciudat acolo, pe peluză.

Începură amândouă să coboare scările.

— Lasă-mă pe mine! O să aflu adevărul de la el prin orice mijloace.

Cunoscând metodele lui Eden, suna cam alarmant. Dar Evie chiar trebuia să ştie ce avea de gând Will. Cu toate că nu-l văzuse de mulţi ani, încă îl cunoştea suficient de bine ca să se gândească la faptul că ascundea ceva. Dacă putea să descopere despre ce era vorba, atunci ea s-ar fi putut descurca mai bine atât cu el, cât şi cu mama ei.

— Ei bine, în regulă, răspunse ea. Dar te rog să te abţii de la ceva prea scandalos.

Eden clipi spre ea.

— Cred că te gândeşti la altă soră.

Când ajunseră în josul scărilor, Eden o împinse spre

salon.

— Spune-i mamei că o să vin într-un minut.

Evie se încruntă la ea.

— Unde te duci?

— În salon. Trebuie să verific aranjarea locurilor.

— Mamei n-o să-i placă dacă le rearanjezi.

— Pfiu! făcu Eden dispreţuitor. Lasă totul în seama mea!

Capitolul 5

În timp ce Will se aplecă în faţa celei de-a patra matroane pe care i-o prezentă Lady Reese, îşi dădu seama că era alt indiciu că mama lui Evie îl luase drept planul ei special. Din motive inexplicabile, se ataşase de el de îndată ce păşise în salon, implicându-l într-o serie rapidă de prezentări, care se concentrară pe oaspeţi cu cele mai distinse titluri. Ea evită persoanele mai tinere, în special fetele nemăritate. Ceea ce lui Will i se păru foarte interesant.

Din nefericire, atenţiile slugarnice ale lui Lady Reese îl împiedicaseră pe Will să se apropie de ţinta lui, Evie, care nu părea deosebit de interesată să discute cu el. Lady Reese îşi făcuse de lucru mergând cu el prin încăpere într-o urmărire evidentă a fiicei ei, dar Evie evitase cu pricepere să fie prinsă. Învăţase cu mult timp înainte cum să-şi evite mama, iar acea abilitate era demonstrată pe deplin în seara aceea.

De fapt, Will avu sentimentul că Evie făcea tot posibilul să îl evite.

El putu să simtă că expresia lui plăcută dispăru în timp ce urmări cum Evie luă braţul lui Michael Beaumont şi se lipi de el. Beaumont părea la fel de fermecat de ea, iar Will trebui să-i recunoască meritul de a privi dincolo de exteriorul modest, la femeia din interior. Evie fusese mereu considerată fată bătrână, felul ei liniştit de a fi şi

incapacitatea de a se implica în acţiuni sociale pecetluindu-i soarta. Insistenţa ei de a purta ochelari nu o ajutase deloc, deşi el ştia cât de mult ura să privească totul chiorâş ca *o cârtiţă bătrână*, cum şi spusese singură cândva.

Totuşi, fusese şocant să o vadă în după-amiaza aceea. Ochelarii, rochia ei lipsită de strălucire şi coafura simplă o făceau să arate ca o guvernantă dezaprobatoare, nu fata iubitoare şi amabilă cu care crescuse. Părea că toată bucuria tinereţii fusese stoarsă din ea. Stând lângă Eden – care încă era plină de energie –, schimbarea era şi mai evidentă.

Dar în seara aceea Evie era mai mult fata pe care şi-o amintea, mai tânără şi mai drăguţă într-o rochie aurie, ce îi dădea strălucire, punând în evidenţă părul de culoarea mierii şi înveşmântând silueta surprinzător de voluptuoasă. Evie şi Eden fuseseră considerate dintotdeauna fete viguroase, dar amândouă deveniseră ceea ce doar putea fi descris ca o siluetă superbă. Dar, spre deosebire de sora ei geamănă, al cărei piept era fătiş dezvăluit, Evie făcea puţine eforturi să profite de farmecele ei fizice.

Nu că Michael Beaumont ar fi avut nevoie de încurajări suplimentare. De fapt, se uita la Evie cu un zâmbet înfumurat, care îl făcu pe Will să strângă din dinţi.

O mică lovitură de evantai pe braţul lui îi aminti de locul unde era. El clipi în timp ce măsura cu privirea sprâncenele trufaşe şi arcuite ale lui Lady Reese şi expresiile nerăbdătoare ale lui Lord şi Lady Portmire, un cuplu în vârstă pe care îl întâlnise doar cu câteva clipe înainte.

— Ei bine, William, ce crezi despre propunerea lui Lord Portmire? întrebă Lady Reese cu un dram de severitate. Ce crezi, Excelenţa Sa, ducele de Wellington, ar fi de acord?

„Dumnezeule mare!” Pierduse complet firul conversaţiei. Rareori nu reuşise să ia parte la conversaţii în timp ce se uita ţintă la un obiectiv – era spionaj elementar –, dar Evie îl aruncase în afara jocului.

Sau el uitase într-adevăr cât de plictisitoare puteau fi

conversaţiile la o petrecere englezească la conac.

— Ah, în privinţa aceea, Lord Portmire, începu el să răspundă, eu cred…

O mână puternică ateriză pe umărul lui.

— Ah, aici eşti, băiete! Lord Reese şi Lord Quarterman aşteaptă să discute cu tine despre ceva important, aşa că mai bine ai veni cu mine, spuse Alec cu o bogată şi complet nepotrivită pronunţie irlandeză.

După privirea acră de pe faţa lui Lady Reese, femeia credea că era de preferat să-l lase pe amfitrion să aştepte decât să o întrerupă pe amfitrioană. Însă, din moment ce Alec era nepotul bogat al unui conte, ea reuşi să-şi adune trăsăturile elegante într-un zâmbet rigid.

— Desigur, căpitane Gilbride, tu şi William nu trebuie să-l lăsaţi pe soţul meu să aştepte. Dar, înainte să plecaţi rapid, permiteţi-mi să te prezint lui Lord şi lui Lady Portmire.

Will trebui să se abţină să nu geamă când vărul lui puse un sărut sănătos pe mâna lui Lady Portmire şi îi făcu un compliment extravagant. Evident, doamnele în vârstă nu erau mai imune la şarmul lui Alec decât debutantele de rând sau fiica hangiului spaniol.

— Oh, căpitane Gilbride, spuse tremurat Lady Portmire, arăţi atât de elegant în uniforma ta scoţiană! Şi îmi place asta…

Când îndreptă un deget în direcţia vintrei lui Alec, Will jură că putea să audă cum molarii doamnei Reese scrâşneau.

— Gentuţa kiltului, milady, răspunse Alec, făcându-i bătrânei ştrengăreşte cu ochiul.

Lady Portmire scoase un chicotit de fetişcană.

— Oh, dragul meu căpitan. Sper să stai lângă mine la cina din seara aceasta!

Lord Portmire o privi cu uimire pe soţia lui, şocat în mod evident de comportamentul ei.

— Putem doar să sperăm, milady, răspunse Alec. Iar acum, dacă ne scuzaţi, ne cheamă datoria.

Spunând asta, îl luă de braţ pe Will şi îl trase hotărât

deoparte.

— Să înţeleg că de fapt Lord Reese nu doreşte compania noastră, spuse Will.

— Sigur că nu, rosti Alec. Am spus asta doar ca să-ţi salvez fundul.

— Vrei, te rog, să nu mai joci rolul fiului nobil din Arran? Îmi dă dureri de cap când faci asta.

— Nu eşti singurul, zise Alec. Dar face minuni cu bătrânele. Da, şi cu tinerele.

— După acea reprezentaţie, ai face bine să speri că nu o să stai lângă Lady Portmire la cină. Cred că o să aibă mâinile peste toată *gentuţa* ta.

— Îţi mulţumesc pentru avertismentul inutil, dar propun să ne gândim la ce avem de făcut. Ai vorbit deja cu Beaumont? Pentru că n-am fost în stare să mă apropii de el. Domnişoara Whitney se pare că îl păzeşte ca o felină cu un singur pui.

— Încă n-am fost prezentat. Lady Reese a defilat cu mine în jurul salonului în ultima jumătate de oră, după cum sunt sigur că ai observat.

— Am observat. Alec luă o cupă cu vin de pe tava unui lacheu în trecere. Ai spus că nu-i place de tine, aşa că este un pic ciudat, nu-i aşa?

— Probabil, dar nu îmi fac griji pentru asta acum. Trebuie să petrec mai mult timp cu Beaumont… şi Evie.

— Hai să iniţiem o nouă tactică. Ne învârtim şi venim spre ei din poziţii opuse. Îi prindem într-un şanţ, să spun aşa.

Lui Will nu-i prea plăcea să se apropie de Evie ca de un inamic, dar îşi dădu acordul încuviinţând din cap. Alec se îndepărtă într-un colţ, ca şi când se îndrepta spre Lord Reese, înainte să se plimbe la întâmplare şi să ajungă în spatele lui Evie. Între timp, Will veni direct spre ea.

Când ajunse la câţiva metri distanţă, putu să vadă umerii lui Evie care se încordară de parcă îl simţi apropiindu-se, chiar în mijlocul unei discuţii serioase cu Beaumont. Ea îşi întoarse capul şi prinse privirea insistentă a lui Will. În spatele strălucirii luminii lumânărilor reflectată

în lentilele ochelarilor, ochii ei se făcură mari de uimire.

„La naiba!”

Dincolo de evidenta ei neîncredere care îi îngreuna misiunea, el detesta ideea că ea nu se simţea confortabil în preajma lui. Will credea că era inevitabil având în vedere anii în care fuseseră despărţiţi şi felul în care o dezamăgise, dar el nu-i împărtăşea neliniştea. Din primul moment în care o văzuse în acea zi, fusese atât de copleşit de senzaţia de familiaritate, încât i se tăie respiraţia. Era pur şi simplu instinctul care reacţiona la întoarcerea spre obsesiile din copilărie? Nu se mai simţise aşa de când o vizitase pe mătuşa Rebecca doar cu câteva săptămâni înainte, dar poate că durerea pricinuită de moartea unchiului diminuase bucuria acelei întoarceri speciale.

Beaumont, observând confuzia lui Evie, se opri şi se întoarse cu faţa spre Will cu o privire mirată. Când privirile lor insistente se întâlniră, Beaumont îşi dădu capul pe spate ca şi cum tocmai văzuse inamicul. El făcu un pas mai aproape de Evie, cu o mână dispărând pe spatele ei, însă Will se îndoia că mâna lui Beaumont se odihnea acum protector pe talia ei. Cu siguranţă, bărbatul simţise că viitoarea lui logodnică era îngrijorată.

— Wolf… Will… bună seara, se bâlbâi Evie. Îmi… îmi pare bine să te văd din nou.

Stângăcia lui Evie în prezenţa cuiva nu era nimic nou. Dar stângăcia în prezenţa *lui* era. Will făcu o plecăciune scurtă şi îi oferi cel mai cald surâs din arsenalul lui.

Tenul ei neted se înroşi frumos, şi pieptul generos se ridică şi coborî cu o respiraţie rapidă, movilele pline încordându-se în corsaj. Fu nevoie de un mare efort ca Will să reziste tentaţiei de a se uita mai mult în jos.

— Mă bucur că am acceptat invitaţia lui Matt, spuse el. Este ca şi cum aş veni acasă să văd conacul Maywood şi pe toţi prietenii vechi.

Gura ei plină se subţie într-o linie îngustă, Eve părând mai degrabă contrariată decât tulburată.

— Unii se pot întreba de ce n-ai făcut călătoria mai repede, dar nu contează. Mă bucur că te simţi bine. Cu

siguranţă, mama pare fericită să te vadă.

Ah, ăsta era un detaliu important. Desigur, ea credea că şi mama ei era implicată în ceva.

Beaumont o privi fugar pe Evie şi îşi drese glasul într-o manieră evidentă. Umerii ei se ridicară mai sus şi obrajii îi deveniră roşii.

— Oh, am uitat de bunele maniere, spuse ea. Michael, permite-mi să ţi-l prezint pe căpitanul William Endicott din Regimentul 1 Dragoni Regali. Will, acesta este onorabilul Michael Beaumont, un prieten foarte bun.

După ce murmurară mulţumirile de prezentare, tăcerea domni câteva clipe, cei doi bărbaţi măsurându-se unul pe celălalt. Will s-ar fi amuzat de felul în care privirea insistentă a lui Beaumont îl analiza tăios de parcă evalua un rival dacă nu ar fi avut mâna pe spatele lui Evie.

Will îşi ignoră iritarea crescândă şi se concentră asupra bărbatului din faţa lui. Beaumont era aproape la fel de înalt ca el, dar era mai suplu şi părea mai mult erudit decât un corintic. Părea respectabil, deşi era aproape un filfizon – lavaliera în stil oriental şi părul periat cu grijă arătau asta. Emana un fel de încredere că Evie îl considera probabil atractiv.

Mai important era ce deduse din trăsăturile fine şi inteligente ale lui Beaumont şi ochii căprui care străluceau cu intensitate şi inteligenţă. Dacă limpezimea acelei priviri întunecate era vreun indiciu, Beaumont era un bărbat care nu pierdea prea multe. Dacă *ar fi fost* implicat într-o conspiraţie, Will avea impresia că ar fi fost un adversar formidabil. Asta însemna că Evie – dacă ea era pe cale să se mărite cu bărbatul acela – putea, până la urmă, să fie în pericol.

Nici măcar o oarecare posibilitate nu era acceptabilă pentru Will.

Când niciunul din bărbaţi nu păru să rupă tăcerea stânjenitoare, Evie scoase un oftat nerăbdător şi încercă să umple golul.

— Michael, Will este un vechi prieten din copilărie. Practic, am crescut împreună.

Zâmbetul lui Beaumont îi transformă suspiciunea în trăsăturile unui bărbat care avea sentimente blânde pentru femeia care stătea în faţa lui.

— Atunci căpitanul este cu adevărat un bărbat norocos, Evelyn. Îmi doresc să te fi cunoscut când erai o fetiţă. Sunt sigur că erai cea mai fermecătoare.

Când degetele lui Beaumont coborâră mai aproape de fundul lui Evie, Will arcui o sprânceană spre mâna ofensatoare. Evie scoase un icnet şi făcu un pas pripit într-o parte.

— Sunt sigură că n-am fost, spuse ea zâmbind stânjenită. Wolf… Will ar putea să-ţi spună asta. Amândouă, eu şi Eden, eram fetiţe absolut oribile.

Beaumont păru uşor stânjenit când fu prins cu mâna lipită de spatele lui Evei, dar îşi reveni destul de repede.

— Sunt sigur că nu este adevărat, cel puţin în cazul tău, după cum, fără îndoială, căpitanul trebuie să ateste.

— Evie era o dulceaţă, fu de acord Will. Ei bine, cu Edie… lucrurile stăteau cu totul altfel. Îţi luai viaţa în propriile mâini când porneai într-una din aventurile ei. Dar ea întotdeauna era alături de tine.

Ochii lui Evie se măriră la auzul complimentului lui Will. El o ţintui cu privirea, transmiţându-i în tăcere că vorbise serios.

Dar reacţia ei nu fu aşa cum se aşteptase el. Se albi la faţă, deveni neliniştită şi se trase spre Beaumont, ca şi cum ar fi căutat sprijin. Beaumont puse o mână încurajatoare pe braţul ei.

Asta arăta clar că exista un fel de comunicare între ei, lucru care lui Will îi displăcea tot mai mult, la fel ca faptul că Evie se întoarse instinctiv spre Beaumont pentru protecţie… împotriva lui.

— Cum v-aţi întâlnit tu şi Evie, domnule Beaumont? Este şi familia *ta* prietenă veche cu familia Reese?

— Mă tem că nu am avut plăcerea până acum câţiva ani, răspunse Beaumont pe un ton arogant.

Pentru un presupus radical, îl privea cu un aer de superioritate.

— Ne-am întâlnit la o conferinţă la Royal Society, adăugă Evie, zâmbind forţat. Am descoperit că împărtăşim interesul pentru istoria celtică, iar Michael a fost destul de amabil să-mi împrumute multe cărţi pe tema asta. Asta a dus la discuţii pe probleme de interes comun.

Evie era interesată de istoria celtică? Era o noutate pentru Will.

— Şi pentru mine a fost o zi norocoasă când am decis să particip la acea conferinţă, spuse Michael cu căldură, şi la fel pentru Asociaţia St. Margaret. Tu ai fost salvarea noastră, Evelyn.

Un zâmbet sincer, dulce îi curbă buzele, făcând-o să arate frumoasă şi timidă. Stomacul lui Will se strânse la gândul că Beaumont putea s-o scoată din ascunzătoare pe Evie zilelor trecute, când el nu putea.

„Concentrează-te asupra misiunii!”

— Asociaţia St. Margaret? întrebă el cu un interes politicos. Mă tem că nu am auzit de asta.

— Este o biserică şi o organizaţie de caritate în St. Giles, răspunse Evie. Michael este unul dintre patroni, iar eu îl ajut uneori. Sunt sigură că nu este nimic interesant pentru tine, Will.

— Sunt interesat de tot ce faci, Evie, replică Will pe un ton de mustrare uşoară. Ar trebui să ştii asta.

— Serios? întrebă ea. Aş fi crezut că e tocmai invers, dat fiind trecutul nostru.

O ripostă neprevăzută îl opri câteva momente. Beaumont interveni în conversaţie.

— Sunt sigur că n-ai niciun interes pentru mica noastră organizaţie caritabilă, căpitane Endicott. De exemplu, orice ţi-am spune ai compara cu siguranţă cu aventurile tale militare din Peninsulă.

Will era tentat să-l apuce pe individ de lavalieră şi să-l ridice pe vârfuri, dar împunsătura lui Beaumont dezvăluise ceva important. Cu siguranţă, Evie îi vorbise lui Beaumont despre el, poate chiar îi povestise doar despre cearta lor.

Iar acum ea se arătă timidă, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc cât de mult detesta conflictul.

— Michael, sunt sigură că este timpul să mergem la cină. Poţi să mă însoţeşti?

Exact când Beaumont se întoarse să o ia de braţ, Alec merse tacticos şi se băgă uşor între Evie şi iubitul ei.

— Domnişoară Whitney, ce plăcere să te văd din nou! Trebuie să-ţi spun că familia ta este absolut fermecătoare. În special mama ta a fost foarte ospitalieră.

— Asta ar fi o schimbare, murmură Evie.

Will cedă, în sfârşit, impulsurilor întunecate.

— Îmi pare rău, n-am înţeles.

— Nu-i nimic, scrâşni ea din dinţi. Michael…

— Nu-mi vine să cred că ne-am întâlnit, zise Alec şi se întoarse spre Beaumont, zâmbind larg. Domnişoară Whitney, faci tu onorurile?

Evie oftă şi apoi făcu cea mai superficială prezentare.

— *Onorabilul* Michael Beaumont, căpitanul Gilbride.

Ea rosti apăsat *onorabilul* ca şi cum ar fi sugerat că Michael era deasupra lor. Cu siguranţă, nu ştia că Alec era moştenitorul unuia dintre cei mai bogaţi conţi din Anglia. Totuşi, lui Evie nu-i stătea în fire să accepte snobismul. Era mai mult decât evident că se simţea tulburată.

— Alec, vorbeam despre organizaţia de caritate a domnului Beaumont din Londra, adăugă Will. Din St. Giles. Pare o cauză nobilă, care sunt convins că te-ar interesa foarte mult.

Vărul lui nu mai avu nevoie de niciun îndemn în plus.

— Oh, într-adevăr, rosti Alec foarte entuziasmat. Un bărbat nu poate să facă destul pentru a-i ajuta pe săracii nefericiţi, nu-i aşa? Trebuie să-mi povesteşti despre asta, domnule Beaumont. Sunt, într-adevăr, interesat.

Will îşi înăbuşi un râset. Ca de obicei, Alec minţea foarte bine. Trăsăturile lui Evie trădară scepticismul, dar Beaumont se uită lung la el, având o expresie reţinută pe chipul erudit.

— Eşti interesat de activităţile caritabile, căpitane Gilbride? întrebă el cu prudenţă.

— Dumnezeule, da, aşa cum face bunicul meu, contele de Riddick! vorbim tot timpul despre modul în care

putem ajuta. Există o mare nevoie, în special în bordeluri, nu-i aşa? Este de-a dreptul şocant ce trebuie să sufere acele sărmane.

Cu toate că Will crezuse iniţial că Alec juca la cacealma, se înşelă. Din strălucirea ochilor lui Beaumont, bărbatul chiar fu prins în mrejele jocului.

— În cazul acesta, aş vrea să-ţi povestesc despre activitatea de la Asociaţia St. Margaret, răspunse Beaumont.

— Splendid! Abia aştept să vorbim.

Alec îi luă pe Beaumont de braţ şi îl luă deoparte.

Beaumont părea să îşi revină din zăpăceală.

— Evelyn, te superi…

— Nu-ţi face griji, domnule Beaumont. O să am grijă de ea, interveni Will.

Asta aduse din nou încruntarea pe faţa bărbatului, dar Alec îl conduse în cealaltă parte a camerei, vorbind cu un entuziasm evident. În câteva secunde, Beaumont era angajat în discuţie şi părea că uitase cu totul de Evie.

Will nu intenţiona să facă aceeaşi greşeală.

Se întoarse spre ea cu un zâmbet cald. Ea îşi lovi partea laterală a piciorului cu evantaiul de mătase, părând îngrijorată şi suspicioasă.

— Ce pui la cale, Will?

El se întoarse cu spatele spre ceilalţi, protejând-o ca să nu fie observată.

— De ce aş pune ceva la cale, Evie? Pur şi simplu vreau să discut cu cea mai veche şi cea mai dragă prietenă a mea.

Îmbujorată cu câteva minute înainte, acum părea palidă şi încordată.

— Oh, asta suntem noi? Poate că avem definiţii diferite ale prieteniei. Aşa cum înţeleg eu termenul, prietenii ţin legătura unul cu altul. Răspund la scrisori şi fac eforturi să se vadă când vin acasă, oricât de scurt ar fi timpul. Şi, cu siguranţă, nu se abandonează unul pe altul fără să se întrebe ce au făcut să merite un tratament atât de josnic şi dureros din partea *celui mai vechi şi mai drag*

prieten al ei.

Pentru o clipă, Will fu prea şocat ca să răspundă. Se uitau unul la celălalt, anii şi distanţa micşorându-se sub atacul durerii ei. Cel mai rău era că el *nu avea* cu adevărat un răspuns bun, pentru că exact aşa făcuse – abandonase prietenia lor. Nu din răutate sau ignoranţă, ci pur şi simplu pentru că fusese prea egoist ca să înţeleagă impactul pe care putea să-l aibă asupra cuiva atât de sensibil şi iubitor ca Evie.

Apoi ea clipi, în timp ce îşi aduse aminte de tot ce o înconjura. Cu obrajii de un roz strălucitor, se uită în altă parte.

— Nu aveam niciun drept să spun asta, Will. Te rog, iartă-mă!

El oftă adânc.

— Ai tot dreptul să fii supărată pe mine. Dar n-am vrut să te rănesc, scumpo, ăsta este adevărul. Eram prea tânăr şi prost ca să ştiu ce voiam cu adevărat.

Ea îi întâlni privirea insistentă, cu ochii ei de albăstrea mari şi luminoşi cu lacrimi neşterse.

— Şi ce vrei acum?

Voia să-i spună că îi părea rău că fusese atât de prost şi că n-ar fi trebuit să-i întoarcă spatele atât de ferm. Că voia să fie iar apropiaţi, aşa cum fuseseră odată.

Dar mai exista un adevăr. Indiferent cât de mult regreta că o rănise şi pierduse prietenia ei, *nu* regreta decizia de a intra în armată. Oh, fusese lipsit de tact şi ar fi putut proceda altfel, dar acolo descoperise viaţa pe care o dorise. Iar în momentul acela acea viaţă nu o inclusese pe ea.

— Evie, îmi pare rău.

El se strâmbă la auzul răspunsului. Era destul de rău că trebuia să o mintă în privinţa lui Beaumont şi a motivului adevărat pentru care venise în vizită la conacul Maywood. Will refuza să amestece acea minciună urâtă, dar necesară cu promisiunile vagi pe care nu era posibil să le ţină.

Umbra de durere de pe chip şterse licărirea preţioasă a fetei dulci pe care o iubise odată.

— Nu contează, zise ea cu voce monotonă. Noi doi, aşa cum spui, eram tineri şi proşti, în special eu. Ar fi trebuit să ştiu că nu trebuia să aştept ceva de la tine.

Pesimismul ei amar îi trezi mânia.

— Evie, îmi pare rău cu adevărat că te-am rănit, dar nu ţi-am făcut niciodată o promisiune pe care să nu o ţin.

— Nu, ai fost întotdeauna foarte atent în această privinţă, nu-i aşa? Ferească Dumnezeu să-ţi asumi responsabilitatea pentru acţiunile tale!

Evie începu să se îndepărteze, dar el se repezi şi o apucă de încheietură. Ea tresări, apoi îşi smuci mâna.

— Dă-mi drumul, rosti ea printre dinţi, înainte să observe cineva că te comporţi ca un om care intimidează.

— Un om care intimidează? întrebă el cu neîncredere. Ştiu că te-am rănit şi îmi pare sincer rău pentru asta, dar ştiu şi cât de puternică erai, în ciuda firii tale timide. Ai fost întotdeauna cea puternică, mai mult decât Eden. Ai fost şi fericită, indiferent ce se întâmpla în jurul nostru. Dar acum abia te recunosc.

Ea deveni atât de palidă încât păru gata să leşine. Dar, când el se întinse spre ea, îi împinse mâna deoparte.

— Îmi pare rău că nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor tale, spuse, luptând să se controleze. Trebuie să fie o dezamăgire să ştii că, în sfârşit, am crescut. Dar, vezi tu, acum am lucruri mai bune de făcut decât să privesc băieţii chipeşi şi aroganţi ca o somnambulă şi să-i urmăresc asemenea unui căţeluş bolnav de dragoste.

— N-a fost aşa şi tu ştii asta. Îmi amintesc că am fost fericiţi… unul cu altul.

Dumnezeule, suna ca o replică proastă chiar şi în urechile lui!

— Este adevărat, zise ea cu voce scăzută, încercând să nu atragă atenţia. Tonul ei fierbea de resentimente. Dar ce *îmi amintesc* este că restul vieţii mele nu a fost nici fericită, nici uşoară. Am avut grijă de gospodărie când aveam 15 ani, pentru că mama nu putea să fie deranjată pentru asta. Dar, când eram cu tine, încercam să fiu ce voiai tu să fiu – fericită şi fără griji, tipul de fată care am

crezut că o să-ţi placă. Dar n-a mers. Oricum m-ai părăsit şi nu te-ai întors niciodată înapoi.

El vru să protesteze, dar ea nu-l lăsă.

— Iar de îndată ce am trecut peste durere şi şocul de a fi abandonată, am avut şansa să fiu cine voiam să fiu. Nu cine ai vrut tu să fiu.

Înainte ca el să poată răspunde, auzi sunetul rapid şi uşor al pantofilor de seară furişându-se în spatele lui.

— E totul în regulă, Evie? întrebă Eden, dând peste el.

— Da, dragă, totul este bine. Eu şi Will tocmai ne aminteam de vremurile trecute.

Nu exista un posibil răspuns la asta, aşa că Will îşi ţinu pur şi simplu gura.

Eden îşi îngustă ochii spre el şi se aplecă puţin, gata să-l împungă în piept cu degetul. Sau să-i dea o palmă.

— O să vorbesc cu tine mai târziu, Wolf Endicott.

Era, cu siguranţă, mai mult o ameninţare decât o promisiune.

— O să aştept cu nerăbdare, replică el sec.

Eden scoase un fornăit dezgustat şi îşi luă sora de braţ.

— Vino, draga mea. Michael aşteaptă să te conducă la cină. Trecură exact pe lângă Alec, abia catadicsind să-l observe în timp ce el ieşi în calea lor.

Will privi împrejur, în căutarea unui loc gol la perete unde să dea cu căpăţâna lui tare.

— Se pare că a ieşit bine, observă Alec în timp ce se plimba tacticos.

— Nici nu-ţi poţi imagina, spuse Will.

— Eu mi-am făcut treaba, aşa că nu e vina mea că tu nu eşti atent la joc. Dar nu-ţi stă în fire să laşi o fată drăguţă să te zăpăcească aşa, Wolf. El se opri o clipă. Ei bine, presupun că era de aşteptat.

— Ce naiba înseamnă asta? Când Alec vru să răspundă, Will dădu din mână. Nu contează. Cum te-ai descurcat cu Beaumont?

— Crezi că bărbatul are aripi de înger dacă îl auzi cum vorbeşte. Dar o să te pun la curent mai târziu. El încuviinţă

din cap spre salon. Este timpul pentru cină şi trebuie s-o însoţeşti pe domnişoara Eden Whitney. Cred că te aşteaptă.

Sigură pe ea, Eden stătea lângă uşă, privindu-l de parcă tocmai ieşise din adâncurile infernului într-o mare de foc şi pucioasă.

— Dumnezeule mare! murmură Will. Ce naiba am făcut ca să merit asta?

Singurul răspuns al lui Alec fu un râset batjocoritor.

Capitolul 6

Evie se plimba prin faţa salonului pentru micul dejun, încercând să-şi facă curaj. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se confrunte cu Will şi să-şi ceară iertare pentru comportamentul nepoliticos din seara precedentă. Mai mult decât o persoană, inclusiv mama ei, o văzuse mustrându-l în salon. Chiar şi Michael observase temperamentul ei agresiv. Nu că s-ar fi descurcat prea bine să-l ascundă.

Cât despre Will, reuşise să-l evite restul serii mulţumită lui Eden, care schimbase cartonaşele de ordine în salon. În mod previzibil, mama lor o aşezase exact lângă Will, dar Eden îl mutase lângă guraliva Lady Portmire. Evie îi observase iritarea din maxilarul strâns, dar el o tratase cu politeţe pe bătrâna contesă.

Mama ei se speriase şi cu siguranţă fusese nemulţumită de schimbare, dar nu făcuse decât să arunce o privire directă, furioasă spre Evie, atribuindu-i, ca de obicei, vinovăţia. Pe Evie nu o deranjase. Ar fi acceptat fericită o morală dacă asta însemna să o salveze de la neplăcerea de a petrece ore în şir stând lângă Will. După seara trecută, îşi dorea să nu-l vadă aproape deloc.

Astfel, se dovedea ce spusese Will – că ea devenise o laşă –, chiar dacă el nu se exprimase tocmai aşa.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Evelyn?

Înghiţind un ţipăt speriat, Evie se întoarse să-l descopere pe unul dintre lachei, care stătea în spatele ei cu

o tavă de pâine prăjită în mână.

— Nu, nicidecum, spuse ea zâmbind fără vlagă. Dacă sunt aici, să îţi deschid uşa.

Tânărul păru de-a dreptul îngrozit de idee.

— Nu, domnişoară, n-o să fie nevoie.

El o zbughi pe lângă ea ca să deschidă uşa. Când intră înaintea lui în cameră, el scoase un oftat de uşurare şi o lăsă să reflecteze la faptul că era capabilă să supere cu foarte puţin efort chiar şi un lacheu tânăr. Ea bănui că era nevoie de mult talent să fie în stare să-i jignească pe majoritatea celor pe care îi cunoştea, cu excepţia lui Michael, care nu era ofensat de orice spunea sau făcea. Nu era de mirare că îl plăcea atât de mult.

Ferindu-şi privirea, ea îşi adună puterile să-şi înfrunte musafirii, inclusiv pe Will.

Razele soarelui răzbăteau prin ferestrele veneţiene şi aruncau fâşii de lumină şi umbre peste covorul înflorat roz cu verde. Salonul pentru mic dejun era unul dintre cele mai frumoase din casă şi cu pereţi un culoare verde pal, împodobiţi cu plăci negre, lucioase şi un minunat set de dulapuri Queen Anne lipit de perete. Evie şi Eden petreceau o bună parte a dimineţii în această cameră. Îşi citeau corespondenţa, îşi planificau activităţile zilnice sau pur şi simplu discutau. Era un loc plăcut şi liniştit unde să începi ziua.

În plus, exista avantajul de a fi singura încăpere în care mama lor vizită. Faptul că ea cobora înainte de ora zece era chiar alarmant.

— Iată-te, Evelyn, spuse mama din capul mesei. Începusem să mă gândesc că ar trebui să trimit un lacheu să te cheme.

Evie murmură o scuză, deşi nu ar fi ajutat la alungarea furiei mamei sale.

O privire fugară în jurul mesei scoase la iveală că doar câţiva dintre oaspeţii lor se alăturaseră. Doamnele nu coborâseră, iar mulţi dintre bărbaţi mâncaseră probabil mai devreme şi plecaseră să pescuiască împreună cu tatăl lor. Desigur, erau acolo Eden şi Matt, împreună cu Michael şi

Lord Portmire, care părea, ca de obicei, somnoros şi dezorientat.

Din nefericire, Will şi căpitanul Gilbride erau şi ei acolo, ceea ce însemna că norocul lui Evie se sfârşise.

Toţi bărbaţii se ridicară în picioare şi o salutară, apoi Will împinse scaunul liber de lângă el. Gura lui mai degrabă aspră se ridică într-un zâmbet politicos, care nu reuşi să ajungă la ochii lui albaştri fascinanţi. Dacă exista cineva care putea să zâmbească şi să se încrunte în acelaşi timp, acela era Will.

Comportamentul lui rezonabil era mai bun decât merita Eve, dar ea nu intenţiona să se aşeze lângă el, din simplu motiv că ei putea fi tentat să scape din greşeală farfuria cu ouă prăjite moi şi şuncă în poala ei. Nu avea rost să tenteze soarta.

— Vino şi aşază-te lângă mine, scumpo, spuse Eden strălucitoare, bătând cu palma scaunul de lângă ea.

Cu senzaţia că era cea mai rea şi laşă persoană, se îndreptă spre cealaltă parte a mesei, lăsându-se pe scaunul dintre Eden şi Michael cu un oftat de uşurare abia stăpânit. Între privirea mamei şi ochii îngustaţi ai lui Will, se simţea de parcă fusese forţată să alerge prin furcile caudine.

— Bună dimineaţa, draga mea, murmură Michael cu o voce preocupată.

Ca şi Will, el o supuse unei examinări atente, dar privirea lui insistentă transmitea mai degrabă îngrijorare decât dezaprobare.

Nu era de mirare că părea preocupat. După o noapte de nesomn, Evie îşi închipuia că arăta mai degrabă ca Lady Alice, strămoaşa elizabetană palidă, cu faţa îngustă, care se uita atentă din portretul ei din galeria de la etaj. Legenda spunea că Alice bântuia etajul, plutind în derivă într-o manieră imaterială, îngrozind servitoarele. Evie se simţea cam încordată şi slăbită în acea dimineaţă, deşi nicio persoană cu trupul ei robust nu putea să fie acuzată de leşin. Ea nu putea niciodată să joace cu adevărat rolul unei regine a tragediei din pricina faptului că era la fel de sănătoasă ca un bou. Pur şi simplu, nu era făcută să stea

întinsă pe canapelele din camere slab luminate, cu oţet într-o mână şi săruri mirositoare în cealaltă.

— Pot să te servesc cu o farfurie? întrebă Michael.

— Nu, mulţumesc, spuse ea, zâmbind forţat.

Era timpul să înceteze să se simtă fragilă. Adevărat, îi datora scuze lui Will, şi nu era amuzant, dar nu exista niciun motiv să se întristeze doar pentru că un vechi prieten se oprise pentru o vizită. Ar trebui să fie bucuroasă să îl vadă şi să fie extrem de recunoscătoare că el venise nevătămat din masacrul de la Waterloo.

— O să mănânc doar ceai şi pâine prăjită, zise ea. Dacă vrei, apoi putem petrece restul dimineţii uitându-ne prin registre.

Michael adusese o mulţime de acte cu el, inclusiv registrele de la şcoala caritabilă de la St. Margaret şi celelalte servicii asistenţă pe care biserica le punea la dispoziţia populaţiei locale. Ei trebuiau să scrie o serie de scrisori pentru potenţialii donatori, de când cel mai important patron al lor, Lord Ellsworth, murise cu câteva luni în urmă. Aveau destule fonduri să ţină situaţia sub control tot restul anului, dar situaţia financiară ar fi devenit precară după aceea. Michael dirija o mare parte din banii personali direct în vistieria de la St. Margaret, lucru care nu putea să continue la nesfârşit, aşa cum clarificase recent tatăl lui, Lord Leger. Cu toate că era înţelegător faţă de munca imigranţilor irlandezi, contele credea că fiul lui cel mai tânăr era mult prea dispus să îşi cheltuiască banii pe *săracii nevrednici.*

— Dacă vrei tu, răspunse Michael cu un zâmbet, dar este o zi minunată. Dacă ţi-ar plăcea să faci altceva, putem să lucrăm mai târziu la registre.

— Domnişoara Evelyn, de ce-ai vrea să-ţi petreci dimineaţa cu capul într-o carte mucegăită? spuse căpitanul Gilbride de cealaltă parte a mesei. Cu siguranţă, putem să ne descurcăm mai bine, mai ales într-o zi atât de frumoasă ca aceasta.

Evie îl privi, intrigată de pronunţia irlandeză nepotrivită a căpitanului. De cele mai multe ori, accentul lui

îl reflecta pe cel al unui aristocrat englez care îşi petrecuse anii de formare la Eton şi Oxford. Dar seara trecută, o dată sau de două ori, alunecase spre un accent scoţian destul de puternic să o facă să creadă că bărbatul se putea ridica în picioare pentru a începe un dans scoţian. Începea să suspecteze că Gilbride avea un accent afectat mai mult ca o glumă, cu toate că nu-şi putea imagina de ce. Suspiciunile ei fură confirmate de faptul că Will ridică neîncrezător din sprâncene în timp ce se uită la prietenul lui.

— Fără îndoială, tânjeşti după o plimbare în sălbăticie, comentă sarcastic Will afirmaţia lui Alec. La ce te gândeşti?

— Am auzit despre nişte ruine la cel mult o jumătate de oră de plimbare. Cred că este o mănăstire veche.

— Ar putea fi mănăstirea St. Osmund, spuse Eden plictisită.

Majoritatea vizitatorilor de la conacul Maywood făceau drumul până la ruinele pitoreşti, iar Evie şi sora ei fuseseră acolo de cel puţin douăsprezece ori. Oricât de interesante erau ruinele, ea nu-şi mai dorea să le revadă.

— Da, asta este, spuse Gilbride cu un zâmbet atât de fermecător încât orice femeie în afară de Eden s-ar fi topit într-o băltoacă la picioarele lui.

Dar sora geamănă a lui Evie ridică pur şi simplu din umeri, arătând dispreţul extrem de clar pentru acea sugestie.

— Este o veche mănăstire cisterciană, care a ajuns în ruină după ce au fost închise mănăstirile. Este drăguţă, dar nu are nimic neobişnuit.

— Mda, dar pare cel mai bun mod de a petrece dimineaţa cu o pereche de fete încântătoare ca tine şi ca domnişoara Evelyn, spuse Gilbride. O să fie numeroase oportunităţi de a umbla printre ruine, îmi imaginez, şi nu spun ce ar putea face un băiat şi o fată.

Căpitanul punctase comentariul lui scandalos cu o clipire largă spre Eden. Când el tresări, Evie fu sigură că Will tocmai îl lovise pe sub masă.

După câteva momente de tăcere încărcată, în care

Eden păru prea uimită să răspundă, mama lor afişă un zâmbet forţat.

— Cred că este o idee splendidă, fetelor, zise ea. Puteţi să luaţi landoul ori să mergeţi călare cu bărbaţii.

„Bineînţeles”.

La asta sperase mama dintotdeauna, intenţionând probabil să plece împreună cu Will. Eve nu avea nicio îndoială că mama ei îi povestise lui Gilbride despre ruine.

— Mulţumesc, mamă, răspunse ea, încercând să pară că îi părea rău. Mă tem că eu şi Michael avem mult de lucru în dimineaţa asta. Mâine ar fi mai bine.

Mama ei puse jos ceaşca de ceai cu hotărâre.

— Evelyn, tipul acesta de grosolănie trufaşă este ceva ce eu detest în mod special. Căpitanul Gilbride a făcut tot posibilul să propună un divertisment de care toţi tinerii să se bucure. Sunt şocată că i-ai răspunde într-o manieră atât de negativă.

Evie îngheţă. Arareori mama ei le certa aspru în faţa cuiva în afară de membrii familiei. Faptul că fusese dojenită public, în special în faţa lui Will, o făcu să se simtă rău. Apoi, mama ei nu-l tratase niciodată pe Will cu vreo consideraţie specială şi fusese prima dată când el o auzise pe Lady Reese criticându-şi fiica.

Când Evie aruncă o privire spre el, văzu că Will se uita la mama ei cu o dezaprobare făţişă. De fapt, se încruntă atât de violent, încât Evie începu să-şi facă griji că mama ei ar fi observat *şi* ar fi ripostat.

Eden sări în apărarea ei.

— Mamă, nu este nevoie să te superi pe Evie. Nici eu nu-mi doresc să merg la ruine. Ea îşi mută privirea la căpitanul Gilbride. Dacă vrei să ştii adevărul, mă plictisesc de moarte şi cu siguranţă *eu* nu vreau să-mi petrec ziua aşa.

Tonul ei arăta clar că îşi dăduse seama că şi căpitanul era plictisit.

— Nimeni nu este interesat de părerea ta, Eden, spuse mama un ton sever. Evelyn, n-o să-ţi permit să-ţi petreci ziua închisă în bibliotecă împreună cu domnul

Beaumont, ocupându-te de acea jalnică asociaţie caritabilă. În primul rând, nu este sănătos. Pe de altă parte, nu sunt de acord cu asocierea ta cu persoanele dezgustătoare şi periculoase care frecventează acea parte a oraşului. Intenţionez de mult să vorbesc cu tatăl tău despre asta şi vreau s-o fac cât mai repede posibil.

Evie putea să-l simtă pe Michael crispat alături de ea. Reacţia lui era de înţeles din moment ce tonul şi expresia mamei arătau dar că-l considera una dintre persoanele dubioase care se învârteau pe lângă Asociaţia St. Margaret.

— Mamă, este nedrept, izbucni ea, accesul de furie îndreptat spre Michael obligând-o să răspundă. Eu şi domnul Beaufort facem lucruri minunate în St. Giles şi este nedemn să se sugereze contrariul. Şi n-am nicio intenţie să renunţ la munca mea, indiferent ce aţi putea să gândiţi tu şi tata.

Suspinul de revoltă al mamei şuieră peste tăcerea apăsătoare care se aşternuse peste salonul pentru micul dejun.

— Acum ai dat-o în bară, murmură Eden cu jumătate de gură.

Regretând deja ieşirea, Evie aruncă o privire ruşinată spre Will şi Gilbride. Dar Will nu era atent la ea sau la mama ei. În schimb, îl studia pe Michael cu un fel de interes concentrat, de parcă reacţia lui la scena urâtă de familie era singurul lucru care conta.

— Ei bine, este o dandana, spuse Gilbride. Draga mea Lady Reese, vă cer iertare. A fost o prostie din partea mea să presupun că doamnele şi domnul Beaumont nu aveau deja alte planuri pentru astăzi. Mă bucur să amân excursia până la un moment mai favorabil.

Oricât de supărată era Evie, nu putu să nu observe că accentul irlandez al căpitanului dispăruse… din nou. Mai exact, zâmbetul lui fermecător era aşa de trist încât nici mama ei nu i-ar fi putut rezista. Evie îi mulţumi în gând căpitanului Gilbride pentru lista de lucruri de făcut pentru acea zi.

— Nici vorbă, dragul meu domn, răspunse mama ei,

puţin rigidă. Susţin în totalitate ideea ta de a vizita ruinele. De îndată ce-mi termin ceaiul, o să instruiesc menajera să pregătească un prânz la iarbă verde. Ea îndreptă o privire severă în direcţia lui Evie, privire care parcă spunea „O să mă ocup de tine mai târziu”. Fetele pot fi gata cam într-o oră.

Eden scoase un oftat teatral.

— Mama, dacă Evie şi domnul Beaumont nu vor să vină…

Ea se opri când sprâncenele mamei lor se ridicară.

— Cred că este o idee minunată, zise Michael cu voce veselă. O zi frumoasă ca aceasta nu trebuie irosită. El încuviinţă din cap spre Gilbride. Îţi mulţumesc că ai sugerat asta, domnule. Nu îmi amintesc când am fost ultima dată la iarbă verde.

Gilbride păru surprins, dar îşi reveni repede.

— Excelent! Atunci totul e stabilit.

Mama clipi de câteva ori, deopotrivă uşurată că obţinuse ce voia şi iritată că Michael fusese cel care calmase lucrurile.

— Eşti sigur? îi şopti Evie. Ştiu că deteşti o asemenea ieşire. Iar noi avem atât de mult de lucru!

Michael îi oferi un zâmbet atât de dulce, încât Evie îşi aminti de ce urma să se mărite cu el. Nu era îndrăgostită nebuneşte de el, dar niciun bărbat nu o tratase vreodată cu o asemenea curtoazie şi consideraţie. Cu siguranţă, asta conta mult mai mult decât pasiunea sau senzaţia de tremur îl genunchilor când intra o anumită persoană în cameră.

Dar, chiar dacă Michael o asigurase că era dispus să accepte schimbarea planurilor, Evie simţea privirea insistentă a lui Will aşa de familiară şi de puternică încât o speria. Fără tragere de inimă, ea o înfruntă, aşteptând să vadă plăcerea diabolică peste furtuna dintr-un ceainic din dimineaţa aceea.

Dar nu era plăcere şi nici batjocură ce desluşi în privirea lui – în timp ce îi studia, când privirea lui cădea asupra Michael, expresia lui se întuneca şi semăna cu ceva ce părea a fi un resentiment. Sau era gelozie?

Asta, îşi spuse ea în timp ce se ridică în picioare, pur şi simplu nu putea fi adevărat.

Capitolul 7

Evie se grăbi spre intrarea în hol în timp ce îşi punea mănuşile. Întârziase teribil de mult din moment ce îşi târâse picioarele la etaj cu speranţa deşartă că puteau pleca la plimbarea călare fără ea. De fapt, aproape că reuşise să-şi ia inima în dinţi şi să sfideze ordinele mamei sale când Eden năvălise înăuntru hotărâtă să nu plece fără ea.

— Ştiu că tu nu vrei să-l vezi pe Will, spusese sora ei, dar nu te poţi ascunde la nesfârşit. Războiul s-a terminat şi o să ne întâlnim mereu cu el, aşa că ai face mai bine să te obişnuieşti. În plus, mama o să facă un tărăboi groaznic, iar asta nu ajută pe nimeni, în special pe Michael.

Logica asta enervantă străpunse rezistenţa lui Evie. Nu era corect să atragă tirul mamei sale asupra lui Michael, având în vedere gestul nobil pe care el îl făcuse deja pentru a-i îndrepta temperamentul ostil.

Zâmbind absent spre lacheul care ţinea uşa deschisă, Evie fugi afară, dar fu obligată să se oprească sub portic până când vederea ei se acomodă cu lumina strălucitoare a dimineţii. Efectul era întotdeauna intensificat de luciul lentilelor ochelarilor – dură câteva momente până când firicelele care dansau în faţa ochilor ei începură să se risipească.

— La timp. Eden îi zâmbi de pe Castor, armăsarul ei castrat. Am crezut că o să fie nevoie să te dăm în urmărire.

— N-ar trebui să caute foarte mult, nu-i aşa? răspunse Evie pe un ton acru în timp ce cobora treptele de marmură.

Castor fornăi, cu siguranţă nerăbdător să plece. Eden îl linişti cu o mângâiere uşoară, deţinând total controlul asupra calului masiv. Ea arăta încântător, ca de obicei, în costumul de călărie verde-închis şi pălăria elegantă cu pene.

Evie întotdeauna era uimită că sora ei călărea cu foarte multă încredere, ţinând cont că refuza să poarte ochelari. Evie era de fiecare dată cu inima la gât când sora ei geamănă sărea un gard sau trecea peste un şanţ, dar Eden nu părea să ezite vreodată. De-a lungul anilor, dezvoltase strategii pentru a compensa vederea slabă, una dintre ele fiind să-l antreneze pe Castor până când, în mod straniu, fu pe aceeaşi undă cu stăpâna lui. Era singurul lucru care o ţinea pe Evie să nu strige isteric de fiecare dată când sora ei galopa în stilul ei îndrăzneţ şi neînfricat.

Se uită la micul grup de pe aleea cu pietriş, pe cai şi gata pentru expediţia lor. Michael zâmbi în jos la ea de pe unul dintre caii mai blânzi din grajdurile Maywood, în timp ce căpitanul Gilbride îi dădu voie armăsarului său negru şi uriaş să se ridice pe picioarele dinapoi. Se alăturaseră şi Lord Deerling şi Sir Reginald Baskerton, doi dintre cei mai insistenţi peţitori ai lui Eden, flancând-o în timp ce rivalizau pentru atenţia ei.

Dar Will lipsea, precum şi un grăjdar care era cu calul lui Evie.

— Unde este Pollux? întrebă ea, referindu-se la armăsarul ei.

Nu întrebă de Will, din moment ce nu avea nicio intenţie să arate vreun interes faţă de el.

— Lady Reese a crezut că o să te simţi mai confortabil călătorind în cabrioleta lui Will, răspunse Gilbride. Minunată idee, aşa cum i-am spus mamei tale dragi. Aşa poţi să iei şi coşul de picnic. Trebuie să admit că deja mă simt cam flămând, în ciuda micului dejun excelent.

Când acel comentariu atrase privirea neîncrezătoare a lui Eden, drept răsplată, Gilbride îi zâmbi pur şi simplu strălucitor. Zâmbetul scoţianului uriaş putea să dezarmeze orice femeie, dar Evie trebui să reziste impulsului de a-şi arunca pălăria spre el. Logica îi spunea că nu era vina lui că trebuia să călătorească împreună cu Will, ci era în totalitate treaba mamei. Apoi, Gilbride *fusese* din nou cel care propusese ieşirea plictisitoare de dimineaţă, aşa că poate nu trebuia să se simtă vinovată că voia să-l plesnească.

— Desigur, sunt încântată să fiu de ajutor, căpitane Gilbride, zise ea. M-am gândit să călăresc azi, dar Dumnezeu ştie că nu vrem să pierzi masa. Ai putea să leşini de foame şi să cazi de pe cal.

Când Gilbride făcu ochii mari la replica ei, Evie se simţi mai bine. Replica ei fusese teribil de deplasată, dar avea să spună rugăciuni în plus duminica la biserică pentru a se revanşa.

— Îmi pare rău, draga mea, spuse Eden, încercând să nu râdă. Am încercat să o conving pe mama, dar era convinsă că ar fi *mai distractiv* pentru tine.

— Trebuie să-mi amintesc să-i mulţumesc, zise sec Evie.

Cel puţin putea să folosească ocazia pentru a-i cere scuze lui Will. Şi, din moment ce aveau să se afle într-o trăsură deschisă, înconjurată de călăreţi, lucrurile nu puteau fi prea intime. Eden avea să stea lipită de ei şi, fără îndoială, Michael urma să călărească lângă trăsură în cazul în care lăţimea aleii permitea. Într-adevăr, nu exista niciun motiv ca inima ei să bată atât de neregulat sau să îşi simtă palmele umede în interiorul mănuşilor strânse.

Dar o clipă mai târziu, când apăru cabrioleta lui Will pe sub arcada de piatră care ducea la grajduri, Evie ştiu că era mai mult decât un motiv mic de îngrijorare.

Will conducea o pereche potrivită de cai cenuşii, învârtindu-i într-un cerc elegant în faţa casei. Aşa cum se aştepta Eve, el mâna caii cu pricepere şi încredere, silueta lui masculină, impresionantă fiind expusă din moment ce ziua caldă de septembrie nu necesitată purtarea unei mantii de călătorie. Haina lui albastră, mulată, croită perfect scotea în evidenţă umerii laţi, iar pantalonii de călărie se lipeau strâns, ca o a doua piele, de picioarele lungi, musculoase. El îşi odihni un picior încălţat cu cizmă pe caldarâmul uşor curbat, surâzând în jos spre ea în timp ce oprea uşor caii.

— Trăsura vă aşteaptă, milady, spuse el, fluturându-şi pălăria într-o înfloritură atipică.

Surâsul lui se mări într-un zâmbet la fel de

ştrengăresc precum cel al căpitanului Gilbride.

Deşi fusese imună la încercarea scoţianului de a o vrăji, Will reuşi să-i producă o vibraţie în stomac. Evie îşi dădu seama cu o oarecare disperare că nici un alt zâmbet al vreunui bărbat – nici chiar al lui Michael – nu avea aceeaşi putere.

În timp ce se lupta să răspundă acelei versiuni necunoscute şi vesele a lui Will, zâmbetul lui păli într-o expresie nedumerită.

— Evie, te simţi bine?

— Hm, da, desigur, răspunse ea.

Încercând să nu pară prea tulburată, îşi strânse fustele şi ajunse la mâna întinsă a lui Will. Dar Michael descălecase şi se grăbi să o ajute.

— Te rog, prinde-mă de mână, Evelyn, spuse el cu voce blândă, în contradicţie cu privirea răutăcioasă îndreptată spre Will.

Will îl privea pe Michael de parcă era de rang inferior. Evie era sigură că tatăl lui, ducele de York, n-ar fi putut să pară mai arogant decât el privind de sus la celălalt bărbat. Părea că cei doi îşi marcau teritoriul, iar *ea* era teritoriul.

Eve strâmbă din nas la mâna întinsă a lui Will, acceptând în schimb ajutorul lui Michael. Îi oferi admiratorului ei un zâmbet cald, pentru a compensa în parte reacţia instinctivă, neloială când Will trezise atât de uşor şi stupid o părticică feminină din ea.

— Sper că o să călăreşti lângă cabrioletă, îi spuse ea lui Michael ignorându-l pe bărbatul enervat care stătea lângă ea. Poate că reuşim să discutăm puţin despre afaceri în loc să pierdem toată după-amiaza cu îndeletniciri mărunte.

— Dacă este cineva care să merite o după-amiază de frivolităţi, aceea eşti tu, răspunse Michael pe un ton serios. Dar sunt fericit să-ţi ţin companie. *Numai* dacă nu se supără căpitanul Endicott.

— Nu mă deranjează deloc, răspunse Will cu voce răguşită, ce sună mai degrabă a mârâit. *Numai* dacă poţi să ţii pasul.

El dădu bice cailor, învăluindu-l pe Michael într-un nor de praf. Evie se agăţă de marginea cabrioletei, apoi se răsuci să-l vadă pe admiratorul ei strănutând în batistă. Eden şi însoţitorii ei erau deja la galop în urma cabrioletei, în timp ce căpitanul Gilbride aştepta politicos ca Michael să îşi revină şi să urce în şa.

— A fost nepoliticos, îi spuse ea cu severitate lui Will. Aproape că l-ai făcut să-şi piardă echilibrul.

Umerii lui musculoşi se ridicară uşor.

— Mă enerva.

— Ei bine, *tu* mă enervezi pe *mine.*

Will îi aruncă din nou acel zâmbet fără scrupule, deopotrivă tulburător şi atrăgător.

— Nu, n-o fac. Întotdeauna pot să spun când eşti enervată cu adevărat.

Ea refuză să remarce o declaraţie atât de ridicolă, privind drept înainte în timp ce îşi aranja pălăria care fusese deranjată de plecarea bruscă. Pe lângă faptul că Will se comporta într-un mod îngrozitor de grosolan, Evie nu putea să nege că se simţea puţin flatată. Cei doi bărbaţi nu ezitaseră să-i facă curte, iar ea trebuia să spună că era destul de distractiv.

Asta, până când îşi aminti cum alesese Will să *nu* lupte pentru ea, cu mulţi ani în urmă. De fapt, o lăsase să iasă din viaţa lui fără să spună nimic.

Soarele alesese acel moment să se strecoare în spatele unui nor, şi Evie fu cuprinsă de un tremur neaşteptat. Cel puţin spera să fie un tremur, pentru că ideea că Will încă avea puterea să o tulbure era un gând complet deprimant.

El privi fugar spre ea.

— Ţi-e frig? Am o pătură groasă sub scaun. Ai vrea să o scot de acolo pentru tine?

— Sigur că nu, răspunse ea. Este o zi minunată şi caldă, iar soarele o să iasă din spatele norului într-o clipă. Se uită peste umăr la călăreţi. Totuşi, cred că ar trebui să încetineşti. Ceilalţi nu ne pot prinde.

El ridică din umeri.

— Cum doreşti.

Degetele lui se mişcară uşor pe hamuri, dar se părea că nu aveau niciun efect vizibil asupra cailor.

Ea rezistă impulsului de a clătina din cap spre el, ştiind că Will ar fi făcut exact aşa cum voia. Nu avusese niciodată sens să se certe cu Will – ea *întotdeauna* capitula –, aşa că îşi îndreptă atenţia spre peisajul din jur în timp ce mergeau repede şi lin pe drumul întortocheat de la conacul Maywood spre drumul principal. La vest se întindeau ferme arendate, cu câmpurile lor luxuriante şi aurii de cereale coapte. Pădurile se întindeau la est şi la sud, iar o curbă largă aduse curând cabrioleta sub un minunat arboret de stejari care flancau drumul spre conac.

Totul îi era binecuvântat de familiar, la fel ca – trebuia să recunoască – prezenţa bărbatului de lângă ea. Şi fu prea uşor să se întoarcă în zilele când ea şi Will petrecuseră ore întregi plimbându-se împreună în mica lui cabrioletă, atât de fericiţi unu în compania celuilalt.

Pe atunci, lui îi plăcea să spună poveşti, inventând basme despre un băiat pe nume Ethelred Bracegirdle, care fugise de acasă, călătorind spre Egipt şi Orient să-şi caute norocul. Deşi ridicole, cele mai multe poveşti erau atât de amuzante, încât Evie ajungea să se prăpădească de râs. Doar mai târziu, când Will se înrolase în armată şi îşi lăsase vechea lui viaţă în spate, ea îşi dăduse seama că acele poveşti erau expresia propriei lui dorinţe pentru aventură.

Ea îşi înăbuşi un suspin de autocompătimire în timp ce îşi aminti cât de mult iubise timpul petrecut împreună, fără să ţină cont de dezamăgirile care veniseră mai târziu.

În timp ce el încetini pentru a trece de poartă şi viră prin vechile porţi de piatră spre drumul de ţară îngust, ea avu o imagine vie a zilei în care el o învăţase să mâne caii pe acea stradă îngustă. Fusese într-o mică trăsură cu ponei, într-o frumoasă zi de septembrie ca aceasta. Cu toate că Evie avea doar 12 ani, fusese ziua când ea începuse să se îndrăgostească de Will, oricât de ridicol era să o spună acum. Dar, în timp ce mâinile lui se apropiaseră de ale ei, ajutând-o să conducă poneiul, simţise un şoc interior pe

care încă şi-l amintea. Iar apoi, când el se uitase în jos la ea, cu ochii lui albaştri-argintii încălziţi de afecţiune şi râsete, Evie se pierduse. De atunci, nu existase niciun alt bărbat care să stârnească aceleaşi sentimente în ea – o bucurie luminoasă, ce părea că izvora din zilele splendide, lipsite de griji, şi o vară care nu se termina niciodată.

Pe atunci, el fusese doar un puşti, dar acum era un bărbat – unul puternic, foarte atractiv. Trupul lui mare, corintian o înghesuia pe banchetă şi, chiar dacă ei mergeau sub cerul liber, intimitatea ameninţa să o sufoce.

Eve inspiră adânc ca să alunge încordarea pieptului. Numai Dumnezeu ştia dezastrul pe care Will l-ar fi adus asupra sentimentelor ei – asupra vieţii ei – dacă ea lăsa garda jos. Chiar mai rău, să simtă iar o atracţie faţă de el ar fi fost o trădare teribilă a lui Michael, un bărbat care îi dăruise un scop nou în viaţă. Ce putea ea să aştepte cu adevărat de la Will în afară de o inimă frântă şi dezamăgire?

— Ce s-a întâmplat, Evie? întrebă el încet.

Ea tresări.

— Nimic. De ce întrebi?

— Îmi amintesc de acest oftat. Înseamnă că tu te bucuri de ceva.

Ea stătu mai dreaptă, încercând să se distanţeze. Bărbatul acesta blestemat era incredibil de mare şi Dumnezeu ştia că ea nu era chiar măruntă. Cu ei doi şi surplusul de material al costumului ei de călărie, era un miracol că încăpeau în cabrioletă.

— Sunt bine. Îi aruncă un zâmbet – speră ea – nonşalant. Mi-e greu să cred că mă cunoşti foarte bine, având în vedere timpul trecut de când eram copiii. Am crescut, Will.

El se uită în jos la ea – privirea lui insistentă îi stărui pe chip şi apoi se mută pe pieptul ei.

— Cu siguranţă ai crescut.

Mintea ei se goli, luptând să găsească un răspuns potrivit. Din nefericire, nu părea să existe vreunul.

Se uită în sus la el cu precauţie. Înainte nu fusese

sigură, dar acum părea clar că Will flirta cu ea. Nu că era adepta flirtului, dar recunoştea semnele. De fapt, era extrem de nepricepută la asta. Dar cu siguranţă nu confunda căldura din ochii lui Will, care îi făcuse mai întunecaţi, asemenea unui fum care se întindea dintr-o flacără albastră.

Când buzele lui se ridicară într-un zâmbet amuzant, ea îşi dădu seama că gura îi era deschisă. Nervoasă, o închise şi smuci capul în faţă.

— Will, ar trebui să stai cu ochii la perechea ta de cai. Drumul acesta este destul de rău după ploile din vara asta.

Râsetul lui slab o învolbură pe interior. Evie începea să înţeleagă că din tot ce simţise pentru Will – atât de puternic – lipsise conştientizarea deplină a atracţiei fizice.

— Desigur, doamnă Dojană, cum spui tu, o tachină el.

— Când te-am dojenit eu vreodată, William Endicott? întrebă ea, retrăgându-se în spatele unei măşti de exasperare. Din câte îmi amintesc, tu întotdeauna m-ai dus de nas. De fapt, sunt destul de ruşinată de caracterul meu slab de atunci.

— Dacă cineva era la conducere, aceea era sora ta, spuse el sec. Şi, dacă îmi amintesc bine, chiar m-ai certat seara trecută.

Acel comentariu îi dădu un alt fel de impuls, unul nici pe departe atât de plăcut.

— Da, despre asta…

Ea aruncă o privire scurtă peste umăr. Michael şi Gilbride erau în urmărirea cabrioletei, dar nu păreau a fi destul de aproape ca să tragă cu urechea.

„Mai bine ar fi să terminăm cu asta acum”.

Expresia calmă a lui Will în timp ea încerca să-şi găsească vorbele nu sugera nimic mai mult decât o prietenoasă indiferenţă în conversaţie. Dar îl cunoştea la fel de bine cum o cunoştea el. Dacă nu se înşela, cea mai mare parte din atenţia lui era îndreptată asupra ei, nu spre cai.

— Îţi datorez scuze, Will, spuse ea încetişor.

El ridică fruntea, încă părând dezinteresat.

— Îmi pare rău, ce ai spus?

Ea ridică vocea puţin.

— M-am purtat destul de mizerabil cu tine seara trecută în salon, şi nu meritai asta.

„Ei bine, nu în mare parte”.

El păru plin de părere de rău.

— Trebuie să vorbeşti mai tare, Evie. Nu pot să te aud din cauza zgomotului roţilor şi a cailor.

„Bestia!” Avea de gând să îngreuneze lucrurile.

— Am spus că îmi pare răul ţipă ea. Ceea ce ai auzit de prima dată, bestie!

El râse.

— Sunt o bestie, iar pentru asta îmi cer scuze. Dar n-am putut să rezist, pentru că păreai atât de măcinată de vină!

— Eu *sunt* măcinată de vină, şi un domn ar accepta scuzele mele sincere. Să terminăm cu asta, mormăi ea, încrucişându-şi mâinile la piept.

Privi absent în jos la pieptul ei, iar Evie nu se putu abţine să nu roşească. Apoi el îşi întoarse atenţia spre cai.

— Nu este nevoie de nicio scuză, draga mea. Am meritat acea ceartă fulgerătoare. Nu numai pentru comportamentul meu din seara trecută, ci şi pentru toate celelalte.

— Nu ştiu la ce te referi, spuse ea, derutată de schimbarea din purtarea lui.

El rămase tăcut o clipă sau două în timp ce luă o curbă care îi aduse sub coroana frumoasă a copacilor. Dar lumina soarelui şi umbra nu reuşiră să ascundă tensiunea din umerii lui sau felul în care un muşchi i se încordă în maxilar. În cele din urmă, când el răspunse, părea că trebuia să deschidă buzele cu forţa.

— Pentru ultima vară în care am fost acasă… îmi pare rău, Evie. Mi-a părut rău pentru asta multă vreme.

Ea rezistă tentaţiei de a-şi încovoia umerii ca o protecţie împotriva amintirilor din ultima vară petrecută împreună.

Will fusese departe luni întregi, la studii la Şcoala

Militară Regală. Ei îi lipsise teribil, dar ştia că milităria i s-ar fi potrivit mult mai bine decât o carieră în biserică sau în avocatură. Bineînţeles, Will fusese impresionat de posibilitatea de a se înrola în armată şi de a-i face pe plac tatălui său. Evie doar îl rugase să-i scrie de câte ori avea ocazia.

El scrisese câteva notiţe scurte în care îi spunea cât de ocupat era şi ce fericit se simţea cu noua lui viaţă. Dar i se adresase şi în termenii cei mai afectuoşi, scriindu-i că abia aştepta să o revadă. Proastă cum era, Evie crezuse că Will răspundea sentimentelor ei cu aceeaşi ardoare.

Will se întorsese acasă în acea vară să-şi viziteze tutorii, familia Endicott. El avea aproape 19 ani, iar Evie urma să împlinească 17, în timp ce se pregătea pentru debutul în societate, împreună cu Eden, în sezonul următor. Ea se gândise că erau destul de mari să-şi jure iubirea unul pentru celălalt.

În primele câteva săptămâni fusese minunat, Will părând încântat să o vadă. Îi povestise despre planurile tatălui său de a-i cumpăra un brevet în Regimentul de Gardă, iar Evie ascultase cu mândrie şi fericire, Nu vedea niciun motiv pentru care serviciul lui militar ar fi fost un impediment pentru viitorul lor din moment ce mulţi fii ai nobililor lucrau în regimentele de elită ale armatei, dar se căsătoreau. Cu puţin noroc, Will ar fi fost în scurt timp ofiţer care putea să-şi întreţină soţia. Cu venitul lui şi zestrea ei, ar fi putut să ducă o viaţă fericită chiar dacă destul de modestă. Ea nu se plânsese de lipsa de bogăţie şi prefera mai mult *o* viaţă departe de agitaţia din Londra şi de vârtejul înaltei societăţi. Will şi Eden erau singurele persoane care o făceau fericită, şi îi avusese pe amândoi.

Dar totul mersese foarte prost în timpul unui bal de la conacul elegant al familiei Endicott. Ea şi Will se ridicaseră împreună de două ori, şi el o însoţise la cină. Ochii, cuvintele, atingerea lui, totul exprimaseră cât de mult însemna pentru el. Evie nu fusese niciodată mai sigură că fericirea lor era practic asigurată.

Când Will o însoţise afară pe terasă să ia aer după o

privire fixă, inima lui Evie sărise în sus de bucurie. Nu la gândul că el îi putea face avansuri nepotrivite, pentru că era prea serios pentru asta. Nici la posibilitatea ca el, un tânăr bărbat sărac cu origini discutabile, să facă primul pas. Astfel că, după o analiză atentă, Evie hotărâse să facă ea primul pas din moment ce Will probabil n-ar fi făcut-o niciodată. Ea nu se gândise la nimic altceva de săptămâni întregi, iar atunci, în sfârşit, era şansa ei. Cu o singură acţiune îndrăzneaţă, i-ar fi arătat cât de mult îl iubea.

În timp ce se aplecaseră peste balustradă, privind spre cerul nopţii, ea îşi luă inima în dinţi şi se ridică pe vârful degetelor, apăsându-şi buzele peste gura lui. Pusese tot ceea ce simţea pentru Will în sărutul timid, din inimă.

Will se speriase, dar apoi îşi pusese braţele în jurul ei şi o prinsese într-o îmbrăţişare strânsă. Ea se topise în braţele lui, ameţită de pasiunea sărutului surprinzător de cunoscător. Din nefericire, sărutul durase doar câteva secunde înainte ca el să gâfâie peste buzele ei şi să se desprindă.

În lumina lunii pe jumătate plină, ea văzuse expresia şocată – într-un fel îngrozită – de pe chipul lui. Pentru prima dată în viaţa ei, Evie se simţise jenată şi ruşinată în prezenţa lui.

Când îl întrebase ce se întâmplase, el pur şi simplu bâlbâise o scuză incoerentă şi o trăsese înapoi în casă. Dăduseră peste Eden în hol – venise să-i caute iar Will o lăsase pe Evie cu o lipsă şocantă de maniere. O evitase tot restul nopţii şi chiar toată săptămâna asigurându-se că nu erau niciodată singuri. Ea încercase nu o dată să discute cu el despre incidentul de pe terasă, dar Will se ferise de ea până când devenise dureros de evident că găsea în compania ei doar o sursă de stânjeneală.

Când el plecase în Londra să-şi ridice diploma, mai devreme decât era planificat, Evie fusese aproape recunoscătoare. Să fie aproape de el când el voia în mod evident să o evite îi rupsese inima în fâşii zdrenţuite. Petrecuse anii de după acea umilinţă încercând să se convingă că respingerea lui Will fusese rezultatul inevitabil

al pasiunii ei copilăreşti, nechibzuite.

Uitându-se orbeşte pe cărare, Evie înghiţea cu greu amintirile care i se strânseseră în piept ca un nod.

— Amândoi eram tineri atunci, iar eu eram proastă. Evie încercă să pară o femeie sensibilă, nu o fată cu inima frântă. N-aveam niciun drept să aştept… ceva de la tine.

Mâinile lui Will se strânseră pe frâie. Caii porniră la trap, iar pentru o clipă atenţia lui se fixă pe animale. Când cabrioleta încetini, se uită în jos la ea cu o privire iritată.

— De ce te încrunţi la mine? protestă ea. Ţi-am spus doar că n-a fost vina ta.

— *Bineînţeles* că a fost vina mea. Iar tu aveai toate motivele să aştepţi anumite lucruri de la mine.

Ea îşi apăsă o mână pe piept, aproape cu sufletul la gură.

— Ce… ce lucruri?

— Pentru început, curtoazie şi respect, spuse el printre dinţi. Şi afecţiune. Am fost complet bădăran să te tratez într-un mod aşa de nesăbuit.

Când văzu că părea atât de dezgustat de sine însuşi, ea zâmbi.

— Ai fost destul de bădăran. M-am simţit groaznic.

— Dacă te consolează cu ceva, şi eu m-am simţit oribil. Mult timp. Oftă exasperat. Totuşi, dacă îţi aminteşti, am încercat să-mi cer scuze acum câţiva ani. N-ai fost foarte receptivă la asta.

Ea voia să-şi ascundă faţa înfierbântată în mâini. Dar, într-un fel ciudat, era o uşurare să vorbească despre ce se întâmplase între ei. Să fie sinceri aşa cum fuseseră cândva unul cu celălalt.

— Atunci nu eram pregătită să ascult nicio scuză, recunoscu ea. Încă eram îngrozită, iar Eden era furioasă. Mi-a fost atât de teamă că avea de gând să te lovească în cap cu o vază, încât am vrut doar să o scot de acolo.

Un zâmbet trecător atinse buzele lui Will.

— Îmi amintesc foarte bine acea întâlnire întâlnire. Există puţine lucruri mai înspăimântătoare decât sora ta plină de furie.

— Ştiu. Este admirabil, nu-i aşa?

Una dintre sprâncenele lui Will se ridică într-o mişcare neîncrezătoare, dar el nu o contrazise.

— Aşadar, ce s-a schimbat? întrebă el o clipă mai târziu. De ce poţi să-mi asculţi scuzele acum?

Evie se uită fix în jos la mâinile ei împreunate, înmănuşate în piele cafenie. Ea ştia răspunsul la întrebarea lui. Ce se schimbase era întâlnirea cu Michael. Prietenia şi admiraţia lui îi redaseră încrederea, iar munca lor la Asociaţia St. Margaret o ajutase să înţeleagă că pierduse prea mult timp bocind după prima ei iubire nesăbuită.

Dar era mult prea intim să-i explice lui Will.

— Presupun că am crescut, spuse ea vag. Şi părea o prostie să mă îngrijorez atât de mult pentru un sărut, în special unul care a fost atât de… neplăcut pentru tine.

Părea o prostie acum, dar atunci fusese devastată. Nu se pricepuse să-l sărute, dar ei îi plăcuse. Totuşi, Will fugise de parcă toate creaturile iadului erau nerăbdătoare pe urmele lui.

El îi aruncă o privire sceptică.

— Evie, a fost un sărut *minunat*, unul din motivele pentru care m-am oprit.

Ea rămase nemişcată în timp ce mergeau prin satul Barrington. Cu toate că privirea ei lungă observa verdele crud şi clădirile elisabetane elegante, mintea încerca să înţeleagă cuvintele lui şocante.

— Asta nu are nicio logică, reuşi ea să spună.

— E perfect logic, rosti el. Dumnezeule, aveai aproape 17 ani şi erai absolut inocentă! Nu aveam niciun drept să profit de tine sau de prietenia noastră.

— Dacă îmi amintesc bine, cred că eu am fost cea care a profitat de tine.

Surprins, el râse zgomotos.

— Presupun că este adevărat. Totuşi, nu aveam niciun drept să răspund în felul în care am făcut-o.

— Nu ştiu, zise ea gânditoare. Am crezut că totul a fost minunat.

El o ascultă cu o tăcere neclintită, concentrat să

îndrume caii în curbă spre drumul lung, care urca lin spre ruinele mănăstirii.

— În orice caz, spuse el de îndată ce trecu de curbă, am fost ruşinat de purtarea mea urâtă. Mi-a fost imposibil să discut cu tine. Până la urmă, tu îmi erai cea mai dragă prietenă. A fost un şoc că am putut să mă gândesc la tine în… felul *acela.*

Şi iată confirmarea tristă că Will nu o iubise niciodată în felul în care îl iubise ea!

— Trebuie să spun totuşi că m-am gândit la acel sărut de multe ori de-a lungul anilor, spuse el cu un zâmbet mulţumit de sine. Sunt foarte ataşat de acea amintire, Evie.

Era rândul ei să se uite fix, neîncrezătoare.

— Atunci de ce nu mi-ai spus nimic niciodată? Sau de ce nu mi-ai scris, pentru numele lui Dumnezeu?

Sclipirea ştrengărească dispăru din ochii lui.

— Un răspuns scurt? Am fost îngrozit că te-am rănit.

Ea îl împunse în coaste cu cotul.

— Prea târziu.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet crispat, aproape trist, înainte ca el să privească fugar peste umărul lui.

— Am fost complet idiot şi îţi datorez o mie de scuze umile. Dar mi-e teamă că trebuie să lăsăm acest subiect special, din moment ce o să avem companie.

Evie fusese atât de fascinată de acea discuţie încât nu auzi sunetul galopului cailor. Se răsuci şi îi văzu pe Michael şi pe Gilbride apropiindu-se de cabrioletă.

— Oh, spuse ea confuză. Ei bine, nu mai contează, presupun.

„Mincinoaso!”

El clătină din cap, murmurând ceva printre dinţi, spunând parcă „femeie încăpăţânată”. În timp ce Eve se gândea la o schimbare adecvată a subiectului, Will preluă controlul.

— Aşa cum am spus, o să renunţăm la această discuţie privată. Pentru moment. Apoi încruntarea lui uşoară se transformă într-un surâs uşor, exersat. Aşadar, draga mea, spune-mi despre această asociaţie caritabilă.

Trebuie să recunosc că sunt fascinat.

Capitolul 8

Pe Will nu-l deranja să susţină o coloană în sala de bal, nici dacă existau destule fete frumoase la care să se uite pe ringul de dans. Totuşi, în acea seară, exista numai o fată de la balul ducesei de Campworth care îi trezise interesul, şi aceea era Evie, care îşi făcea drum pe lângă altă pereche cu partenerul ei enervant de insistent, Michael Beaumont.

Nu putea să dea vina pe Beaumont, mai ales că Evie era incredibil de frumoasă în seara aceea, deşi croiala rochiei era modestă în comparaţie cu rochiile celor mai multe femei de acolo. Faldurile de un verde pal din ţesătură moale stăteau lipite de formele ei, evidenţiind pieptul ei magnific şi fundul plin. Părul îi strălucea ca o monedă lustruită, strâns într-un coc simplu în creştetul capului şi apoi lăsat să cadă în cascade de aur pe ceafă. Gura ei se curba fără să-şi dea seama într-un zâmbet senzual, iar Will îşi imagina lucruri la care nu avea niciun motiv să se gândească. Nici ochelarii ei nu diminuau frumuseţea pe care cei mai mulţi bărbaţi erau prea stupizi să o vadă.

În parte, era vina lui Eden că atât de mulţi bărbaţi erau orbi în faţa frumuseţii lui Eve, cu toate că gemenele ar fi fost înspăimântate de acest gând pe care l-ar fi considerat drept lipsă de loialitate.

Dar Will nu putea să nege că personalitatea vivace şi inteligenţa sâcâitoare a lui Eden aveau tendinţa să o arunce pe Evie în umbră. Faptul că Eden n-avea scrupule legate de expunerea numeroaselor ei calităţi fizice în rochii uimitoare făcea diferenţa chiar mai surprinzătoare. În timp ce Evie se ascundea de obicei în spatele ochelarilor şi al hainelor respectabile, cu o croială modestă, sora ei geamănă îşi etala farmecele şi se bucura de atenţia pe care o atrăgea atât de uşor. Majoritatea bărbaţilor constatau că Eden era

considerabil mai drăguţă, chiar dacă gemenele erau cu adevărat ca două boabe de mazăre într-o păstaie.

Totuşi, Will nu împărtăşise niciodată acea opinie, nici chiar când Evie era o fată timidă şi stângace. Sora ei geamănă putea să scânteieze şi să sclipească, dar Evie strălucea în tăcere, luminată din interior de un caracter generos şi iubitor. Dacă ceilalţi bărbaţi nu puteau să vadă dincolo de comportamentul ei timid adevărata ei valoare, erau demni de milă.

Cu toate acestea, era clar că Beaumont *vedea* asta. El era fermecat de Evie, aşa cum o demonstra din plin maniera lui posesivă atât pe ringul de dans, cât şi în afara acestuia. Urmărind cuplul în ultima oră şi ceva, Will deveni din ce în ce mai iritat de afişarea deschisă a dragostei lui Beaumont. De fiecare dată când mâinile bărbatului rătăceau aproape de fundul lui Evie sau când braţul lui atingea din întâmplare partea laterală a pieptului ei, tot ce putea să facă Will era să nu sară în ringul de dans, să-l învârtă şi să-l lase lat pe spate cu o lovitură puternică în maxilar.

Oftă, înăbuşindu-şi impulsul de a-i sparge capul de coloana de marmură. Reacţia lui exagerată nu izvora doar din dorinţa de a-şi proteja vechea prietenă. Încă de la acea excursie la ruinele mănăstirii, când formele bogate ale lui Evie fuseseră lipite de el în timpul acelei prost gândite plimbări cu trăsura, Will fusese perfect conştient de ce plecase departe de ea cu mulţi ani în urmă. Ea poza într-o ispită nemăsurată pentru autocontrolul lui şi ar fi fost un dezastru pentru fiecare dintre ei dacă ar fi cedat acelei chemări de sirenă.

Will ştia că Evie încă nutrea sentimente pentru el. Ea putea să *creadă* că voia să se mărite cu Beaumont, dar el ştia că nu era aşa. Sentimentele erau evidente în privirea ei duioasă, sclipitoare când îl privea şi în tremurul uşor al vocii ori de câte ori vorbeau despre zilele de demult. Will îşi dăduse repede seama că Evie era pe cale să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea şi că apariţia lui pe neaşteptate complicase situaţia. Felul în care ea îl evitase

în ultimele câteva zile confirmau acea teorie.

Dacă ea ar fi ştiut cât de complicată era situaţia! În timp ce teoretic el doar îl spiona pe Beaumont, relaţia lui Evie cu bărbatul şi implicarea ei în Asociaţia St. Margaret o puneau şi pe ea sub observaţie. Şi, dacă ea ar fi descoperit vreodată adevărul, Will ştia că nu l-ar fi iertat niciodată.

Dar nu putea să evite asta, pentru că de aceea atât el, cât şi Alec erau acolo seara – să adulmece prietenii şi aliaţii posibili ai lui Beaumont. Unii dintre ei, bogaţi şi puternici, scoteau întotdeauna profit din haos şi puteau fi dispuşi să-i acorde lui Beaumont fonduri pentru susţinerea cauzei lui. Faptul că Beaumont era activ în acea cauză era previzibil, aşa cum descoperiseră cu uşurinţă urmărindu-l în ultima săptămână. Tânărul scria şi publica pamflete incendiare despre emanciparea catolică şi participa la întâlniri intelectuale, unde subiectele de conversaţie erau apropiate de trădare. În timp ce manifestările pasionale ale lui Beaumont reflectau pur şi simplu viziunea înfocată şi mai degrabă naivă asupra lumii, el putea fi implicat cu uşurinţă în ceva mult mai sinistru.

O voce sarcastică pătrunse în visarea lui neplăcută.

— Dumnezeule! Pari gata să rupi gâtul tânărului şi cred că nu este din cauza politicii lui.

Will se îndepărtă de coloană, încruntându-se la rânjetul de pe faţa lui Alec.

— Era timpul să apari. În ultima oră, i-am urmărit pe Beaumont şi pe prietenii lui şi am încercat să nu arăt ca un nebun. Ultima dată când m-am ascuns în spatele unui ghiveci cu palmier, gazda noastră părea gata să mă bage la balamuc.

Glumea, desigur, din moment ce abilităţile lui în supravegherea discretă erau la fel de bune cum fuseseră vreodată, în ciuda faptului că Evie îi distrăgea atenţia.

Alec, splendid în uniforma lui, aruncă o privire scurtă înjur.

— Nu ascultă nimeni, spuse Will sec. Ştii că nu mi-am pierdut îndemânarea.

Vărul lui ridică din umeri.

— Nu poţi să fii prea prudent, nu cu ghiuleaua de tun care se dovedeşte a fi această blestemată misiune. Îi privi fix pe Beaumont şi pe Evie, care tocmai ieşeau de pe ringul de dans pe partea cealaltă a sălii uriaşe de bal. Am petrecut ceva timp cu Beaumont săptămâna trecută. În timp ce tu zburdai cu domnişoara Evelyn, eu pur şi simplu l-am curtat pe individ. Dumnezeu ştie ce gândeşte despre mine.

— Că eşti un filantrop înflăcărat, fără îndoială. Şi, apropo, eu am *zburdat* cu Evie. Cu excepţia acelei zile de la ruine, mă tratează ca pe un lepros.

Alec îşi încrucişă braţele la piept şi zâmbi cu aerul unui bărbat antrenat într-o discuţie obişnuită. Îi plăcea să dea impresia că era un uriaş genial şi nu foarte inteligent, dar Will ştia că era cu ochii pe Beaumont, pe Evie şi probabil pe alţi douăzeci de oameni din sală în acelaşi timp.

— Am observat asta. Şi ce ai făcut ca să o zăpăceşti pe biata fată?

— Nu sunt sigur, spuse Will ridicând din umeri. Era o minciună, dar Alec n-avea nevoie să audă detaliile sordide. Aşa cum mi-a spus ea, cred că încă nu m-a iertat pentru că am părăsit-o.

— Şi totuşi, păreaţi *foarte* prietenoşi în trăsură.

— Ştiu că este greu, dar încearcă să nu fii idiot, replică Will pe un ton de falsă prietenie.

Ochii cenuşii şi zâmbitori ai lui Alec îl străfulgerară.

— Cineva este cu siguranţă într-o dispoziţie proastă. Ştii de ai nevoie?

— Nu, dar sunt sigur că o să-mi spui tu.

— O vizită la un mic bordel confortabil. A trecut prea mult timp de când n-ai avut pe cineva.

— Nu cred, dar poţi să continui fără mine.

Vărul lui scoase un pufnit uşor.

— Aşa credeam şi eu. Încă eşti îndrăgostit de fată, nu-i aşa?

Will îşi încruntă ameninţător sprâncenele.

— Propun să trecem la treabă. N-am avut ocazia să vorbim în ultimele zile, din moment ce ai fost ocupat cu alte

treburi.

Înainte să răspundă, Alec îşi găsi timp să facă o plecăciune adâncă unei perechi de Fete drăguţe care treceau pe lângă ei. Amândouă chicoteau, flirtând în spatele evantaielor, înainte să plece mai departe.

— Îmi pare rău, bătrâne, spuse vag Alec. Despre ce vorbeam?

— Las-o baltă! Will ştia că Alec rezolvase unele probleme legate de averea bunicului său din Scoţia, un subiect despre care vărul lui nu era dornic să discute. Să ne întoarcem la Beaumont. Ce crezi despre el?

Alec clătină din cap.

— Omul este un sfânt în viaţă, din câte îmi dau seama, şi e total dedicat blestematei lui activităţi caritabile. A trăncănit despre asta ore întregi şi cu siguranţă nu părea ezitant când trebuia să împărtăşească informaţii. Am crezut că o să fiu nevoit să mă împuşc ca să scap de parada de detalii fără sfârşit.

— Este evident motivul din moment ce Beaumont e atât de preocupat să ajute săracii irlandezi. Şi de ce să nu plănuiască revolta în acelaşi timp? Asociaţia caritabilă poate fi o acoperire bună.

Alec încuviinţă din cap, încruntându-se.

— Adevărat, dar mi-a atras atenţia că este plin de un entuziasm sincer mai mult decât orice altceva.

— A adus în discuţie problema condiţiilor din Irlanda sau emanciparea catolică?

— Doar în trecere. Era mult mai preocupat să obţină bani de la mine pentru Asociaţia de caritate irlandeză, care e legată de parohia St. Margaret. Spune că au nevoie de noi patroni.

Will îşi sprijini din nou umerii de coloană, oferindu-i prietenului lui un rânjet răutăcios.

— Şi a avut succes în eforturile sale? Când Alec se uită urât la el, râse. Eşti atât de uşor de înşelat!

Vărul lui era extrem de generos, golindu-şi întotdeauna buzunarele pentru cerşetori, vagabonzi, prostituate abuzate şi oricine avea nevoie de ajutor.

— Am crezut că o să mă ajute să intru pe uşa principală, răspunse Alec în apărarea lui. Dacă sunt patron, am un motiv al naibii de bun să vizitez locul.

— Foarte bine. Am convins-o pe Evie să-mi arate împrejurimile de la St. Margaret. Intenţionez să fac aranjamentele pentru acea vizită de îndată ce o pot face să discute cu mine.

Singurul răspuns al lui Alec fu un mormăit neatent. Will urmări privirea lungă a vărului său spre un superficial cu fereastră încadrat cu draperii de catifea albastră, unde Evie şi Beaumont discutau cu Eden şi cu un trio de pretendenţi ai ei omniprezenţi.

El aruncă o privire interesată spre Alec.

— Ce crezi despre sora lui Evie? Ai petrecut şi cu ea ceva timp săptămâna trecută.

— Doar pentru că a trebuit să o ţin departe de tine şi de domnişoara Whitney, spuse Alec pe un ton nemulţumit.

— Da, şi îţi mulţumesc pentru ajutor. Eden nu părea deloc încântată de compania ta.

Alec scoase un râset invidios.

— Crede că sunt complet plictisitor, indiferent dacă vorbesc despre acţiuni caritabile sau nu.

— Să nu menţionăm calitatea ta de fiu loial al ţinuturile muntoase. Şi asta părea să o contrarieze.

— Păcat. Este o fetişcană drăguţă, ăsta este adevărul. Dar în acest moment am impresia că mai degrabă şi-ar tăia părul decât să poarte altă conversaţie cu mine. Micul meu joc a funcţionat prea bine. El scoase un oftat teatral. Sacrificii pe care le fac pentru Coroană şi pentru ţară…

— Săracul de tine, spuse Will. Dar, în ciuda agitaţiei tale, cred că e mai bine să petrecem ceva timp în vizite cu doamnele şi cu domnul Beaumont. O să-ţi dea posibilitatea să descoperi exact cât de mult te urăşte Eden.

— Nu o să fie distractiv, răspunse Alec batjocoritor.

O atingere neaşteptată pe umărul lui Will îl făcu să se învârtă, asumându-şi instinctiv o poziţie de autoapărare. Când văzu cine stătea în spatele lui, făcu o grimasă.

— Pe loc repaus, Wolf, nu eşti în Peninsulă, spuse

Aden St. George, încercând să nu râdă. Singurul pericol cu care te confrunţi în această sală de bal vine de la mame peţitoare sau de la văduvele bogate ieşite la vânătoare.

Will aruncă o privire fugară spre Alec, uşurat să vadă că şi el se uită uşor jenat la partenerul lor abia sosit. Era evident că nici el nu îl observase pe Aden strecurându-se în spatele lor, chiar dacă acesta era tot atât de înalt şi musculos ca Alec.

Aden St. George fusese unul dintre cei mai talentaţi şi periculoşi spioni în lungul război împotriva francezilor şi omul ales să fie înlocuitorul lui Dominic Hunter. Şi el era vărul lor şi copilul nelegitim al prinţului regent însuşi.

Will îi strânse mâna lui Aden.

— Îţi sugerez să nu te mai furişezi în spatele meu din nou, altfel s-ar putea să te alegi cu o rană în partea cea mai nedorită a corpului.

Aden râse.

— Soţia mea ar avea ceva de spus despre asta. Te asigur că o faci pe riscul tău.

Alec îl lovi zdravăn pe Aden pe spate, reuşind să-l mute pe vărul lor bine făcut uşor înainte.

— Am auzit că te-ai legat la cap. Cu sora contelui de Blake, nu-i aşa?

Rânjetul lui Aden era atât de fericit, încât îl făcu pe Will să clipească.

Vărul lui fusese întotdeauna un bărbat tăcut, liniştit, care evita relaţiile personale. Dar se părea că noua doamnă St. George făcuse o schimbare majoră.

— Da, eu şi Lady Vivien Shaw ne-am căsătorit toamna trecută. O să trebuiască să vă opriţi la casa noastră din oraş din Cadogan Square şi să faceţi cunoştinţă cu ea.

Alec ridică sprâncenele lui negre, subliniind parodia.

— Vrei să spui că te lasă să ieşi fără escortă? De ce naiba ar avea încredere într-un ticălos viclean ca tine, lăsându-l să colinde singur prin oraş?

— Întrebarea potrivită este de ce să o las *pe ea* să colinde de una singură? răspunse Aden. Ea este mai predispusă decât mine să intre în necazuri. Dar acum

Vivien este însărcinată şi nu se simte în stare să vină pentru o seară într-o sală de bal supraîncălzită.

După ce se schimbară felicitările potrivite, cu Alec care îl bătu iar pe Aden pe spate, Will ridică o sprânceană iscoditoare.

— Noi suntem bucuroşi să te vedem, dar de ce eşti aici în seara asta? Să te plimbi alene printr-o sală de bal a aristocraţiei este departe de stilul tău.

— Doar datoria ar putea să mă forţeze să îndur o asemenea sarcină sinistră, răspunse Aden. Totuşi, *ducele de* York s-a gândit că ar fi un bun prilej pentru noi să ne întâlnim fără să atragem atenţia. Ne aşteaptă în biroul ducesei, să putem avea o discuţie privată înainte ca el să vină la bal.

— Oh, Dumnezeule! murmură Alec, strâmbându-se.

Will fu de acord cu reacţia vărului său din moment ce până atunci adunaseră prea puţine informaţii utile pentru raport. Cu o zi în urmă, se întâlnise cu Dominic ca să-i spună ce progrese făcuseră şi îl pusese la curent cu planurile lor de a vizita Asociaţia St. Margaret cât mai repede posibil, dar tatăl lui Will voia cu siguranţă să audă ceva despre progresele lor sau de lipsa acestora.

Aden ridică din umeri fără să scoată un cuvânt, exprimându-şi simpatia. Niciunul dintre verii lui nu avea o relaţie foarte confortabilă cu tatăl, iar informându-l pe unul dintre ei făcea ca situaţia să se complice.

— Staţi câteva minute, apoi veniţi în birou.

Aden dispăru în mulţime, mişcându-se discret pentru un bărbat de statura lui.

— Presupun că fetele drăguţe trebuie să aştepte, spuse Alec cu o voce morocănoasă.

— Putem doar să sperăm că o să se abţină să plănuiască alte conspiraţii în lipsa noastră.

Will o privi pe Evie în timp ce împărtăşea un râset cu sora ei. Era imposibil de crezut că era implicată în ceva necurat.

El şi Alec se plimbară tacticos spre uşa largă ce ducea din sala de bal spre etajele conacului. Mai mulţi oameni îi

salutară sau încercară să-i implice în discuţie – în cazul lui Alec, cel mai mult femeile – dar se scuzară până când ajunseră în hol.

Un lacheu în livrea îi aştepta în capătul scărilor.

— Pe aici, vă rog, spuse el cu o plecăciune.

Merse înaintea lor în jos pe scări şi spre partea din spate a casei conducându-i la o uşă unde îi aştepta Aden. Vărul lor îi lăsă să intre.

Biroul era o cameră frumoasă, cu lambriuri de stejar şi cu ferestre boltite cu vedere la faimoasa grădină cu trandafiri a ducesei. La acel moment din noapte, ferestrele reflectau doar lumina lumânărilor numeroase, câteva lămpi pe mesele de lectură şi imaginea tremurândă a bărbatului care stătea pe un fotoliu de piele în faţa şemineului şi bea coniac.

— Bună seara, domnule, îi spuse William tatălui său.

Cei trei veri se înclinară în faţa ducelui.

— St. George, ia loc. York făcu un semn vag spre un scaun lângă el. V-aş spune să vă luaţi un coniac, dar n-are niciun rost să vă pierdeţi timpul aici. Cu cât ştiu mai puţini despre întâlnire, cu atât mai bine.

— Da, domnule, zise Will şi luă loc în partea opusă tatălui.

Alec, care prefera să stea în picioare, se mută în spatele scaunului, ca să ocupe o poziţie lângă Will. Încă nu ştia dacă trebuia să facă asta ca să-i acopere spatele ori să se ascundă el însuşi în spatele lui.

Ducele începu fără fanfară.

— Am înţeles de la Dominic că aţi făcut progrese foarte mici. Sprâncenele lui groase se uniră într-o încruntare. Sper că niciunul dintre voi nu are nevoie ca eu să subliniez caracterul urgent al situaţiei.

Dacă Will ar fi stat în picioare, ar fi fost forţat să-şi stăpânească impulsul de a-şi schimbe poziţia de jenă. Un zgomot uşor din spatele lui sugeră faptul că Alec chiar făcea asta.

Cât despre Aden, ticălosul ridică în batjocură o sprânceană, dar îşi ţinu gura.

— Nu, domnule, nu avem, spuse Will. Cu toate că eu şi Alasdair speram să ajungem mai departe cu investigaţia noastră, am făcut ceva progrese.

Ducele se uită cu o aroganţă imperială.

— Vrei să spui că Dominic a prezentat greşit raportul vostru?

Will reuşi cu greu să îşi înăbuşe un oftat plictisit.

— Nici vorbă, domnule.

— Atunci eu sunt cel care a înţeles greşit?

Sprâncenele tatălui parcă dispărură în păr – dacă bărbatul ar mai fi avut păr.

— Cu siguranţă nu, iar eu n-am sugerat niciodată un asemenea lucru, Excelenţă, spuse Will ascunzându-şi frustrarea.

Nu putea nega faptul că tatăl lui era un comandant plin de resurse, dar, ca mulţi bărbaţi puternici, era nerăbdător şi dornic să judece.

Will se uită la tatăl lui, care îi dădu permisiunea mormăind.

El prezentă rapid ce se întâmplase la conacul Maywood, iar Alec adăugă informaţiile suplimentare analizate din conversaţiile lui cu Beaumont. Chiar la a doua discuţie, Will trebui să admită că nu era cine ştie ce raport.

— Aşadar, nu suntem chiar avansaţi, nu-i aşa? se răsti ducele.

— Numai în măsura în care nu putem să excludem implicarea lui Beaumont, răspunse Will cât de diplomatic putea.

— Nici nu putem exclude asta. Bărbatul este un sfânt dat naibii, dacă mă întrebaţi pe mine, adăugă Alec cu o sinceritate regretabilă.

Ochii ducelui se îngustară ameninţător.

— Ce vrea să însemne asta?

— Doar că Beaumont pare sincer devotat activităţii lui caritabile, interveni Will în grabă, ceea ce evident nu exclude implicarea lui în conspiraţie. Înseamnă doar că este pasionat sincer de ceea ce crede.

— Bărbaţii care au opinii pasionale sunt câteodată

revoluţionari sau tirani, replică ducele, aşa cum am văzut, din nefericire, în Franţa.

— Într-adevăr, rosti Aden. Putem să fim cu toţii de acord că nu avem suficiente probe ca să decidem dacă Beaumont este sau nu suspect. Poate că ar fi cel mai bine dacă am hotărî asupra următorului nostru plan de acţiune.

— Vrei să zici *al nostru,* murmură Alec.

Will voia să-l tragă afară de lavalieră şi să-i spună să-şi ţină gura închisă.

În schimb, el încuviinţă din cap spre Aden.

— Avem un plan ca să ne apropiem de Beaumont. Alec a reuşit să-l convingă că este interesat să doneze bani şi să patroneze eforturile lui caritabile. Beaumont este entuziasmat şi pare să aibă încredere în Alec. Vărul meu o să continue să facă asta în timp ce eu scormonesc prin Asociaţia St. Margaret.

— Când o să scormoneşti? întrebă ducele.

— Mâine, sper. Domnişoara Whitney a fost de acord să-mi arate împrejurimile construcţiei şi să-mi prezinte unele dintre cazurile ei de caritate.

— Asigură-te că se întâmplă asta, spuse tatăl lui, ridicându-se. Will şi Aden se ridicară odată cu el. Sursele noastre din Dublin nu sunt mai puţin îngrijorate decât erau acum o săptămână. Ducele se îndreptă spre uşă. Apropo, William, care este impresia ta despre domnişoara Whitney? Are vreun sens presupunerea că este implicată în asta?

— Nu, domnule, răspunse Will. Este complet nevinovată, sunt sigur de asta.

Tatăl lui se opri cu mâna pe clanţa uşii.

— Şi care este baza acestei certitudini?

— O cunosc, domnule.

Will rezistă impulsului de a sări cu hotărâre în apărarea ei. Dar asta l-ar fi făcut suspicios pe tatăl lui.

— O să te străduieşti mai bine decât atât, băiete, răspunse ducele cu dispreţ, ieşind din cameră.

— Dumnezeule! spuse Alec după ce se închise uşa. Asta a fost o mică catastrofă.

— Ar fi putut să meargă mai bine, recunoscu Aden.

Dar eu şi Dominic o să ne ocupăm de duce. Voi doi continuaţi să adulmecaţi şi să ţineţi de plan.

Mai discutară detaliile câteva minute şi apoi se îndreptară împreună spre ieşirea în hol. Aden îşi luă rămas-bun de la ei în faţa uşii principale.

— Am o soţie frumoasă, care mă aşteaptă ascunsă în pat, spuse el, când Alec îl tachină în legătură cu nerăbdarea de a se întoarce acasă. Îi străfulgeră cu un rânjet sarcastic în timp ce-şi lua pălăria şi bastonul de la majordom. Pe lângă asta, ştiu cât de mult vă place să fiţi drăguţi cu doamnele.

— Ticălosule! strigă Alec după el, şocându-i atât pe majordom, cât şi pe lacheul de la uşă.

Will începu să urce scările.

— Trebuie să o găsesc pe Evie singură, îi spuse vărului său. Propun să încerci modalităţile tale câştigătoare cu Beaumont şi să faci câteva progrese pentru prietenia voastră în devenire.

— E o misiune aşa de grea pentru tine! glumi Alec. Ştiu cât de mult urăşti să-ţi petreci timpul cu o fată aşa de drăguţă.

— Eşti un mare idiot, spuse Will.

Ignoră râsetul batjocoritor în timp ce se afundară în ridicola petrecere zgomotoasă din sala de bal. Petrecerile ducesei Campworth erau întotdeauna prea aglomerate, chiar într-o perioadă a anului când Londra era neaglomerată. Dar ea servea gustări şi şampanie excelente, încuraja jocurile ascunse la mesele de cărţi şi avea tendinţa să invite pe oricine era implicat în cele mai recente şi mai desfrânate scandaluri. Făceau o combinaţie de neegalat când voia să atragă mulţimea.

Peste mulţimea de pene fluturânde şi turbane gigantice, Will o căută pe Evie. Alec, mai înalt cu câţiva centimetri, în sfârşit o surprinse.

— În partea din faţă a camerei, aproape de masa de răcoritoare.

Will nu era prea încântat să-l vadă pe Beaumont, care se ţinea peste tot de Evie, uitându-se la faţa ei frumoasă cu

o expresie greţoasă de iubire de căţel. Eden stătea pe aproape, râzând şi flirtând cu cercul ei obişnuit de idioţi care o curtau. Evie o ignora pe sora ei, vrând să converseze cu Beaumont.

— Dumnezeule! mârâi Will. Beaumont nu o lasă pe Evie singură nicio clipă.

— O să mă ocup de asta, spuse Alec. O să fie un vals în curând. De ce nu o duci pe domnişoara Evelyn afară pentru o plimbare şi apoi coborâţi la cină? O să-i ţin ocupaţi pe Beaumont şi pe geamăna teribilă.

Will simţi nevoia să râdă la descrierea lui Eden făcută de Alec. Sora geamănă a lui Evie nu era rea, ci doar avea talentul de a se băga în belele şi de a ţine pe toată lumea în jurul ei în fierbere. Pe el îl nedumerea că era mult mai populară decât Evie. Adevărat, Evie nu măgulea şi nu flirta, dar era mai drăguţă decât sora geamănă cu blestemata ei vedere mai bună.

Ajunseră la ţintele lor mulţumită intenţiei lui Alec de a-şi croi drum prin mulţimea binevoitoare. Ca de obicei, Will venea în urma lui cerând iertare, dar de data asta nu îl deranja. Într-o sincronizare perfectă, reuşi să-şi facă drum cu cotul în faţa lui Beaumont exact când orchestra începu valsul.

Ignorând protestul murmurat de Beaumont, Will îi oferi lui Evie cel mai cald zâmbet.

— Domnişoară Whitney, pot avea plăcerea acestui dans?

Ea clipi în sus spre el, cu ochii largi deschişi şi speriaţi în spatele lentilelor.

— Oh, Will, când ai ajuns? Nu te-am văzut toată seara.

Apoi ea făcu o grimasă, evident jenată că recunoscuse faptul că îl căutase. Acea declaraţie naivă îi plăcu mai mult decât trebuia, dar el ştia că nu trebuia să o lase să vadă asta.

— Am venit cu ceva timp în urmă, spuse el vag, dar tu erai într-un grup. Pe lângă asta, este atât de aglomerat încât a durat o veşnicie să ne croim drum spre partea din faţă a sălii.

— Este aglomerat, nu-i aşa? De asta a sugerat Michael să ne retragem într-un colţ liniştit în spatele mesei de răcoritoare.

Ea îi zâmbi încurajator lui Beaumont, care cu siguranţă era furios în timp ce încerca să se strecoare pe lângă Will.

— Logic, răspunse Will, făcând întâmplător un pas într-o parte ca să-l blocheze pe Beaumont, care voia să ajungă la Evie. Deşi orice colţ care îi include pe Edie şi pe grupul ei de peţitori poate fi numit cu greu liniştit, adăugă el.

— Am auzit asta, spuse Eden cu voce tare. Ea îşi croise drum prin mulţime, nearătând mai multe scrupule decât Alec când călca lumea pe degete. Şi nu cred o clipă scuza ta, Wolf. Tu şi umbra ta supradimensionată aţi ajuns cu aproape o oră înainte şi nici n-aţi încercat să veniţi să ne vedeţi.

Ea încheie reproşul aruncând o privire feroce spre Alec, al cărui singur răspuns fu să clipească spre ea scandalos.

— Ei bine, acum eşti aici şi asta e tot ce contează, rosti Evie şi se încruntă dezaprobator spre sora ei geamănă.

— Într-adevăr, suntem. Will o luă de mână şi strânse degetele lor împreunate. Acum, acel dans…

— Căpitane Endicott, începu Beaumont cu o voce furioasă. Mă tem că domnişoara Whitney…

— Domnule Beaumont! exclamă Alec, întrerupându-l. Exact omul pe care voiam să-l văd. Doar cu o jumătate de oră în urmă, am vorbit cu un prieten despre Asociaţia de caritate irlandeză. Mi-a pus multe întrebări interesante despre serviciile pentru săracii nefericiţi din St. Giles. Cred că ar fi dispus să doneze o sumă frumuşică dacă putem să răspundem satisfăcător la întrebările lui.

Accentuarea uşoară a lui Alec pe cuvântul *noi* îşi făcu efectul.

Beaumont se învioră.

— Cine este această persoană?

Alec se lovi uşor pe partea laterală a nasului.

— Nu vreau să vehiculez încă numele lui. Dar pot să te asigur că este durduliu în buzunare. El se aplecă înainte, scoţând o şoaptă conspirativă. Şi ar dispus să le vorbească şi altora în numele nostru.

— Splendid, spuse Beaumont. După dansul acesta cu...

Alec clătină categoric din cap.

— Nu cred că ne putem permite să amânăm. Bătu cu o mină prietenoasă, dar reţinută, pe umărul lui Beaumont. Trebuie să discutăm imediat.

Beaumont aruncă o privire neîncrezătoare spre Evie, care părea să nu îşi controleze degetele în pantofii de dans. Apoi ea îşi ridică ochii şi aruncă o privire scurtă şi timidă spre Will. Acea privire îi spunea că nu era câtuşi de puţin împotrivă să danseze cu el şi să-şi lase pretendentul cu Alec.

— Nu-ţi face griji, Beaumont, spuse el, trăgând-o pe Evie cu blândeţe spre el. O să am grijă de domnişoara Whitney.

— Oh, eu... se bâlbâi ea în timp ce el o învârtea în paşi de vals.

În timp ce el se răsuci în jurul ei, Will surprinse ultima imagine a lui Alec conducându-l afară pe Beaumont, ţinându-l de cot, în timp ce Eden – ai cărei peţitori se îndepărtau – aruncă o privire ucigătoare spre Alec. Will fu nevoit să-şi înăbuşe un râset. Da, era nepoliticos din partea lor să o abandoneze atât de pripit, dar Eden îşi abandonase legiunea de peţitori. Mica lovitură în mândria ei îi făcea bine.

Când el făcu următoarea întoarcere, sânii plini ai lui Evie îi atinseră pieptul – o alunecare de mătase şi de carne moale, tentantă –, iar toate gândurile despre Eden zburară departe, ca ceaţa înainte de un vânt puternic. Apoi, când el privi în jos la faţa frumoasă a lui Evie, cu obrajii îmbujoraţi şi buze uşor întredeschise, mintea lui păru oarecum confuză.

Avu nevoie de câteva clipe să îşi dea seama de ce tot sângele părea a se scurge din cap şi se îndrepta rapid mult

mai jos.

Capitolul 9

Evie trase adânc aer în piept, împingând sânii exact în pieptul lui Will. Când o cascadă de senzaţii îi străbătu trupul, nu ştiu dacă să leşine de ruşine, să se tragă mai aproape de el ori să pretindă că nu era afectată câtuşi de puţin de îmbrăţişarea lui. Evident, a treia variantă era unicul mod înţelept de acţiune, cu toate că trupul ei nu era de acord cu aprecierea aceea.

Ciudat, şi Will părea tulburat, uitându-se în jos la ea cu o privire nedumerită. O tentă uşoară de culoare apăru în obrajii lui supţi. Ea putea să jure că pupilele i se dilataseră, făcând ca lumina albastră a privirii lui insistente să iasă în evidenţă într-un contrast uluitor. Dură numai o clipă să îşi dea seama că o ţinea mult prea strâns. Dacă ea avea nevoie de vreo confirmare, o demonstra expresia şocată de pe chipurile însoţitorilor vârstnici în timp ce Will o învârtea pe ringul de dans.

Eve tresări. Oricât de minunat era să fie în braţele lui Will, ura să fie subiect de bârfă.

Când ea încercă să facă puţin loc între ei, el rezistă. Surprinsă, se uită în sus la faţa lui. O ardoare mocnită înlocuise expresia nedumerită din ochii lui, iar el se uita fix în jos la ea, cu o privire aproape agresivă. În interiorul ei, totul rămase nemişcat, de parcă ceva important urma să se întâmple. Se simţea ca o pasăre sau un animal mic, care anticipau o furtună puternică, una care avea puterea să schimbe pentru totdeauna peisajul. În timp ce Will o învârtea din nou, mulţimea se risipi într-un vârtej de culori ţipătoare, şi îi văzu întâmplător pe Michael şi pe căpitanul Gilbride. Eden venea în urma lor cu o expresie supărată pe chip. De parcă Evie o strigase, capul surorii ei gemene se întoarse şi privirile lor se întâlniră. Evie putea să vadă o flacără de avertizare în ochii surorii, iar mâna dreaptă a lui

Eden făcu un semn scurt, agitat. Apoi dansatorii se răsuciră din nou împreună, împiedicând vederea lui Eden şi a altora.

Dar avertismentul din partea surorii gemene fusese clar: „Probleme în viitor, Evie. Ignori asta pe riscul tău”.

Dintr-odată, îşi aminti că în curând Michael urma să o ceară oficial în căsătorie, ceea ce însemna că ea nu avea *de ce* să simtă altceva decât prietenie pentru Will. De câte ori trebuia să i se amintească asta?

Apoi îşi aminti cât de îngrozitor de jenată se simţea de câte ori valsa. Senzaţia braţului unui bărbat care îi înconjura trupul fusese întotdeauna tulburătoare, în special de când pieptul ei lamentabil de generos avea tendinţa să le stea în cale, făcând-o invariabil să se împiedice în propriile picioare. Nici cu Michael nu putea să se simtă pe deplin confortabilă, în ciuda faptului că era cel mai cuviincios şi atent dansator.

Dar, spre marea ei surpriză, uitase cât de prost valsa de îndată Will o luă în braţe. Se simţea atât de uşoară încât dansul cu el părea să vină tot atât de natural ca respiraţia.

Desigur, o clipă mai târziu şi în mod previzibil, ea se împiedică.

Will o îndreptă rapid şi încetini ritmul.

— Evie, eşti bine?

Se lovise de tibia lui tare ca piatra cu vârful piciorului, dar îşi înăbuşi un geamăt.

— Sunt bine, spuse ea încercând din nou să stea la o distanţă de câţiva centimetri.

Acum că îşi revenise, era dureros de conştientă de focul ce ardea între ei în fiecare punct unde trupurile lor se uneau.

Iritarea îl făcu să-şi ridice sprâncenele într-o încruntare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să te mai zbaţi ca un ţipar! Este ceva în neregulă sau eşti o dansatoare mai nepriceputa decât îmi amintesc eu.

Afirmaţia o făcu să scoată un râset surprins. Oricât de plăcut era să aibă braţele lui Will în jurul ei, în special cu privirea aceea interesantă, dar mult prea periculoasă, ea

descoperi că era mult mai uşor să se descurce când el se purta precum acel Will pe care îl cunoscuse dintotdeauna – mai degrabă un prieten de familie decât un iubit.

Dar când el încercă să o tragă din nou strâns spre trupul lui musculos, ea rosti printre dinţi:

— Mă ţii prea aproape. Oamenii încep să observe.

Desigur, ea o zărise întâmplător pe mama ei pe marginea ringului de dans, oprindu-se să-şi facă vânt cu evantaiul în timp ce se uita fix la ei. Dar, în loc să arunce pumnale din ochi, înclină capul şi îi zâmbi pe furiş. Acea privire o alarmă atât de tare pe Evie, încât se împiedică din nou.

Will suspină uşurat şi merseră împreună spre marginea ringului de dans.

— Nu trebuie să ne oprim din dans, spuse Evie. Trebuie doar să încetezi să mă strângi atât de tare.

O expresie ciudată îi întunecă privirea, dar el nu răspunse până când nu trecură de un cuplu nepăsător de entuziast.

— Dacă nu te scot de pe ring, mă tem că o să te omori. Sau mine.

— Nu sunt aşa de nepricepută, bombăni ea.

Ea ura că era atât de neîndemânatică şi detesta chiar mai mult valul de căldură de pe faţa ei. Will trebuia să creadă că se schimbase şi nu mai era şcolăriţa penibilă pe care o respinsese cu atâţia ani în urmă. Nu aceea era problema, chiar dacă el nu putea să o vadă. Era prea rău că nu putea să găsească o modalitate să comunice acel lucru fără să pară complet prostuţă sau ca şi cum şi-ar fi dorit ca el să-i facă avansuri.

— Nu, nu eşti, spuse el, conducând-o într-un spaţiu din întâmplare gol, lângă o coloană de marmură. De fapt, dansai minunat până acum câteva minute. Ce te-a scos din joc?

— Ce mod extrem de lipsit de eleganţă să-ţi spui punctul de vedere! Ce m-a scos *din joc* era felul în care m-ai strâns până când abia mai puteam să respir.

Un zâmbet leneş îi ridică uşor colţurile gurii. Evie *se*

simţea fără suflare, chiar dacă el nu o mai atingea.

— Îmi place să te strâng. Vocea lui liniştită îi trimise degete magice care dansau pe spatele ei. Trebuie să spun că te simţi foarte bine în braţele mele.

Fu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu caşte gura la el.

— Will Endicott, sigur nu flirtezi cu mine, întrebă ea, încercând să pară severă.

Totuşi, ar fi trebuit să pară înspăimântată – din o sută de motive – în momentul în care îşi dădu seama nu se simţea indignată.

O mică parte din creierul ei care rămase raţională încerca să înţeleagă de ce Will se comporta aşa.

Când privirea lungă a lui Will se opri deliberat pe pieptul ei, Evie fu dureros de conştientă de faptul că sfârcurile ei făceau tot posibilul să treacă prin ţesătura subţire a lenjeriei şi a rochiei. Iar sfârcurile ei nu păreau să fie deranjate de atenţia lui. De fapt, creierul ei i se desprinsese de trup în secunda în care el o luase în braţe.

— Şi te-ar deranja dacă flirtam? întrebă el cu voce răguşită şi complet necunoscută.

Evie trebui să reziste tentaţiei de a-şi lovi urechea cu palma şi de a se întreba dacă auzise bine.

Înainte ca ea să poată formula un răspuns semicoerent, capul lui Will se trase în sus şi strânse buzele într-o linie încordată şi subţire în timp ce Evie devenise conştientă de agitaţia din spatele ei. Era suficient să asculte melodiile orchestrei, cu vocile care bârfeau şi cu zgomotul pantofilor pe ringul de dans.

În timp ce Will cedă atenţiei, una dintre mâinile lui ajunse pe cotul ei şi o întoarse cu grijă. Când se întoarse, se trezi că se uita drept la pieptul acoperit cu medalii al unui trup corpolent, îmbrăcat într-o uniformă de gală impunătoare.

— Bună seara, domnule, spuse Will, înclinându-se în faţa ducelui de York.

Evie se uita fix, clipind ca o prostănacă. Ştia, desigur, că ducele era tatăl natural al lui Will, dar nu-l întâlnise

niciodată, îl văzuse doar de la distanţă la parade şi la baluri ocazionale. Răspunsurile obişnuite păreau să se răstălmăcească între ele, şi mintea ei era complet goală.

Cotul lui Will o trezi din ameţeală.

— Ah, Excelenţa Voastră, bâlbâi ea, făcând o reverenţă largă.

În timp ce se ridică, se uită nervoasă în jurul ei. Ducele era însoţit de mai mulţi ofiţeri şi de gazda lui, dar aşteptau la câţiva metri depărtare ca şi cum le-ar fi oferit o oarecare intimitate. Cu toate astea, Eve simţea că ei toţi se chinuiau să tragă cu urechea.

— Căpitane, prezintă-mă doamnei! se răsti ducele.

Evie îşi reţinu impulsul de a tresări şi zâmbi politicos în timp ce ea se forţa să se uite insistent la faţa rotundă, sănătoasă a ducelui. Avu nevoie de tot controlul să nu facă involuntar un pas înapoi, din moment ce Excelenţa Sa o privea cu ceva ce părea antipatie.

Însă nu ştia de ce.

— Desigur, domnule, răspunse calm Will. Aceasta este domnişoara Evelyn Whitney, fiica vicontelui şi a doamnei Reese.

Încruntarea ducelui se adânci după prezentare. Evie făcu altă reverenţă largă, doar ca să fie în siguranţă.

— Ce fac părinţii tăi? întrebă ducele în aceeaşi manieră grosolană. Ai putea să-i găseşti în timp ce eu discut cu căpitanul Endicott.

Evie tresări, descumpănită de concedierea nepoliticoasă. Will merse băţos lângă ea, dezaprobând în tăcere tacticile tatălui său. Faptul că însoţitorii ducelui ascultau cu nerăbdare avidă făcea situaţia şi mai dureroasă.

Ea se luptă să menţină o urmă de demnitate.

— Desigur, Excelenţă.

Evie încuviinţă din cap în semn de rămas-bun spre Will, încercând să nu arate cât de tulburată se simţea. Dar când mâna lui Will îi apucă din nou cotul, trăgând-o scurt, scoase un mic icnit.

— Aş fi extrem de fericit să vorbesc cu tine, domnule,

spuse el încet, după ce o conduc pe domnişoara Whitney înapoi la petrecere.

Privirea îngustată, a ducelui arăta cât de puţin aprecia sfidarea fiului său.

— Sunt sigur că domnişoara Whitney poate să-şi găsească drumul înapoi la mama ei, William. Până la urmă, nu este o fetişcană.

Acea ultimă parte cu siguranţă nu era un compliment.

Evie aruncă o privire nervoasă spre Will, iar inima ei tresări când văzu că maxilarul lui deveni ca stânca. Gemu în sinea ei la ideea că el îl sfida pe tatăl lui puternic în public, iar asta doar dintr-un sentiment greşit de loialitate pentru ea. Ea aprecie gestul, dar nici unul dintre ei nu ar fi câştigat ceva în urma bârfelor care cu siguranţă s-ar fi iscat după o scenă urâtă.

Parcă trimis din rai, Gilbride apăru printr-un mic gol din mulţime şi merse lângă Evie. Pentru un bărbat mare, dominant care părea să greşească drumul prin viaţă, avea o abilitate remarcabilă de a se furişa ca o pisică.

— Excelenţă, spuse el făcând o reverenţă respectuoasă. Apoi zâmbi în jos la Evie. Pot să te însoţesc înapoi la petrecere, domnişoară Whitney? Mama ta m-a trimis să vin după tine. El ridică spre tatăl lui Will ceea ce părea o sprânceană ironică. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule.

Ducele făcu nerăbdător un semn cu mâna.

— Da, da, du-te!

Forţându-se să nu se uite la Will, Evie luă braţul lui Gilbride şi îl lăsă să o conducă prin mulţime. El discută amabil în tot acel timp, părând un prostuţ, chiar dacă Evie ajunse la concluzia că era departe de asta. Sosirea lui fusese prea bine programată să fie altfel decât intenţionată, rezolvând situaţia cu o eficacitate politicoasă. Când ea nu mai fu sufocată de sentimentul groaznic de umilinţă, sperând ca podeaua să se deschidă şi s-o înghită, avu mare grijă să-i mulţumească lui Gilbride pentru intervenţia lui bine-venită.

La jumătatea sălii de bal, nu mai reuşi să reziste să nu

privească peste umăr. Will şi tatăl lui stăteau acolo unde îi lăsase, cu toate că anturajul ducelui extinsese cercul din jurul lor. Se părea că în acel moment mai mult se temeau de nemulţumirea unui prinţ decât îşi doreau să audă conversaţia cu fiul său.

Lui Evie îi stătu inima în loc în timp ce observă faţa împietrită a lui Will. Îl ascultă politicos pe tatăl lui şi încuviinţă din cap. Dar ea ştia ce însemna să nu i se citească nimic pe faţă. Era furios, dar şi jenat de acea scenă, la fel ca ea. Faptul că ea cauzase scena, deşi neintenţionat, îi învolbura stomacul de disperare. Ea şi Will abia începuseră să-şi vindece rănile, iar acest episod putea distruge orice şansă de reclădire a prieteniei.

Fără ca Will să fi spus vreodată asta în atât de multe cuvinte, ea înţelegea cât de important era pentru el să-i facă pe plac tatălui său. Cu ani în urmă, când ducele decisese să-i plătească studiile şi postul din armată, Will fusese foarte bucuros. Recunoaşterea personală a tatălui fusese una dintre etapele definitorii din viaţa lui. Sfidându-l făţiş pe duce din loialitate pentru ea, chiar pentru ceva atât de nesemnificativ, putea avea repercusiuni.

— Nu este vina ta, spuse Gilbride încet în timp ce o conducea în jurul unui cuib de filfizoni lascivi. N-ai făcut nimic rău, şi nici Wolf n-a făcut.

Îi luă o clipă să-şi înghită nodul din gât înainte să poată să răspundă.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitate, domnule. Nu ştiu de ce ducele a fost atât de aspru cu noi, dar mi-ar părea rău să fiu cauza oricăror neplăceri între Will şi tat… şi duce.

Gilbride scoase un fornăit sarcastic.

— Cei mai mulţi dintre membrii familiei regale sunt experţi în a crea neplăceri – cel puţin ducele. În cele din urmă, oamenii se obişnuiesc cu asta.

— Dar…

El îi zâmbi liniştitor.

— Sincer, domnişoară Whitney, n-ai de ce să-ţi faci griji. Wolf ştie să-şi manipuleze tatăl. Nu trebuie să îţi faci griji.

El îi făcu încă odată cu ochiul, însă gestul păru mai degrabă prietenos decât de flirt. Evie mai degrabă îl simpatiza pe scoţianul uriaş, orice ar fi spus Eden despre el.

Dar, în timp ce se reuniseră cu familia şi cu prietenii ei, Gilbride glumea cu Eden însăşi. Ea era aproape convinsă că el juca un fel de rol. Nu părea raţional, dar nu avea altă explicaţie pentru schimbarea rapidă de comportament.

— Hei, exclamă el cu voce tare, făcând-o pe sora ei să se strâmbe. Uite peste cine am dat în plimbarea mea prin sală. Ştiam că domnişoara Evelyn ar fi la fel de nerăbdătoare ca mine să înfulece chiftele de homar la cină, aşa că am convins-o să vină înapoi cu mine.

El termină discursul ridicol oferindu-i mamei, care se uita fix la el cu gura întredeschisă, o grimasă de bufon.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! murmură Eden, luând-o de braţ pe Evie. Ea făcu un semn spre Gilbride cu mâna liberă. Îţi mulţumesc că mi-ai recuperat sora, căpitane, dar nu este nevoie să mai pierzi niciun minut cu noi.

Gilbride îşi arătă dinţii de un alb orbitor într-un zâmbet larg.

— Nu, fetiţo, nu o să scapi de mine aşa de repede. Am intenţia să vă însoţesc în salon.

Oricât de tristă se simţea Evie din pricina episodului cu Will şi cu tatăl lui, nu putea să-şi înăbuşe o rază de amuzament. Accentul irlandez al lui Gilbride părea să fie o chestiune de comoditate, adoptată când el dorea să enerveze sau să chinuie pe cineva.

Cum ar fi fost sora ei geamănă.

— Este complet inutil, răspunse Eden pe un ton supărat. Eu şi Evie o să mergem jos împreună, iar domnul Beaumont o s-o însoţească pe mama.

— Oh, desigur, spuse Michael, apărând deodată. O să fie plăcerea mea să o însoţesc pe Lady Reese în salon.

El o privi pe Evie cu o expresie nedumerită, iar ea fu lovită de regretul că practic uitase de existenţa lui. Făcu o promisiune tăcută să nu se mai gândească la Will şi să se concentreze pe binecuvântările aflate chiar sub nasul ei.

— Ar fi minunat dacă ai lua-o pe mama cu tine, spuse ea, zâmbind spre Michael. Eu aş fi fericită să stau şi să discut într-un colţ liniştit tot restul serii.

— Ei bine, eu n-aş sta, spuse mama ei cu năduf. Dar cred că ar trebui să mergem acum dacă vrem să găsim un loc care nu este ocupat. Camerele publice ale Excelenţei Sale sunt extrem de răcoroase, îmi pare rău să spun. Îi dărui un zâmbet graţios lui Gilbride, ignorându-l pe Michael. Căpitane, aş fi foarte încântată să mă însoţeşti la cină. Domnul Beaumont poate să ne urmeze împreună cu fetele.

Gilbride păru puţin derutat de grosolănia mamei sale. Michael pur şi simplu ridică din umeri şi îi oferi lui Evie un zâmbet înţelegător. În ciuda grosolăniilor lui Gilbride, mama ei descoperise că moştenitorul unui conte scoţian era de preferat fiului mai tânăr al unui aristocrat catolic, chiar dacă acel tânăr venea dintr-o familie bogată şi distinsă.

Gilbride îşi reveni repede.

— Aş fi încântat, Excelenţa Voastră. El se mută cu promptitudine lângă mamei ei, dar zâmbi spre Michael în timp ce făcea asta. Şi poate că, în timp ce luăm ceva răcoritor, domnul Beaumont şi domnişoara Evelyn pot să-mi spună ceva mai mult despre eforturile lor caritabile.

Mama îşi dădu ochii peste cap, dar evită să facă alte comentarii în timp ce îl luă pe căpitan de braţ.

Când Eden îşi prinse mâna de braţul drept al lui Evie, Michael se mută în partea stângă. Intrară în mulţimea care ieşea din sala de bal şi se îndrepta spre salonul pentru cină, mergând în urma mamei lor.

— Chiar îmi place căpitanul Gilbride, spuse Michael pe un ton gânditor. Mi se pare un om cu adevărat amabil.

— Este un mare mocofan, pufni Eden, părând alarmată, precum mama ei. Nu ştiu cum poţi să petreci atât de mult timp în compania lui.

— Nu este mocofan, rosti Evie. Vrea doar ca noi să credem că este.

Michael încuviinţă din cap.

— Sunt de acord. Mă întreb de ce ar dori ca toată lumea să creadă că este un clovn.

— Oare pentru că este un clovn? comentă Eden.

Evie se încruntă la sora ei. Nu era genul lui Eden să fie atât de meschină, chiar şi cu cineva care o enerva. Era impulsivă şi uneori nerăbdătoare, dar niciodată răutăcioasă.

Sora ei geamănă oftă.

— Nu mă luaţi în seamă. Sunt doar supărată că ducele de York te-a umilit fără menajamente. A fost groaznic din partea lui.

„La naiba!”

— Ai văzut asta din partea cealaltă a sălii? întrebă Evie.

— Era destul de evident pentru oricine se uita, spuse Michael.

În mod ciudat, el nu păru deranjat de asta.

— Şi sunt foarte supărată pe Will că nu te-a însoţit înapoi, spuse Eden. Indiferent ce ar fi putut să gândească.

— N-a fost vina lui, spuse Evie. Ducele i-a ordonat să stea cu el.

— Un domn adevărat s-ar fi ocupat mai întâi de confortul tău, comentă Michael.

Tonul lui confirmă că el îl vedea pe Will ca pe o ameninţare, şi asta o făcea pe Evie să se simtă din nou vinovată. Îşi ţinu gura, înghiţind instinctiv nevoia de a-l apăra pe Will.

— În situaţia asta, o să-i acord credit lui Gilbride, spuse Eden. Evident, el şi-a dat seama care e problema şi şi-a asumat răspunderea. N-aş fi crezut că un mare neisprăvit ca el s-ar putea mişca atât de repede.

Evie aruncă o privire nervoasă în faţă. Erau despărţite de căpitan şi de mama lor doar de bătrâna Lady Hanson şi de cele două fiice ale ei. Din fericire, mama părea să fie fericită să discute cu Gilbride, solicitându-i toată atenţia.

— Nu fi proastă, Evie, spuse sora geamănă, ştiind, ca de obicei, ce gândea. Ei nu pot auzi nimic din ce spunem.

Exact atunci, Gilbride se uită peste umăr, drept la Eden. Una dintre sprâncenele lui se ridică în ceea ce putea fi descris ca o înclinare sarcastică.

— Ei bine, să fiu a naibii! murmură ea ca pentru sine.

Evie o linişti, dar sora ei pur şi simplu zâmbi forţat. Totuşi, Evie observă că Eden se înroşi puţin, probabil de ruşine.

Îşi croiră drum în jos pe scările largi şi se îndreptară spre salonul pentru cină – două săli spaţioase separate de uşi glisante, acum deschise ca să creeze un spaţiu destul de larg pentru numărul de mese mici şi medii, acoperite cu pânză albă curată. Cel puţin jumătate erau deja ocupate, dar Gilbride le conduse cu abilitate la o masă mai mare lângă nişte uşi franţuzeşti care dădeau spre terasă.

Cu un oftat de uşurare, Evie se aşeză pe unul dintre scaunele mici grupate în jurul mesei ovale şi se uită în jur.

— Unde a plecat mama?

— Lady Reese voia să discute cu Lady Castlereagh, spuse Gilbride, dând din cap spre altă parte a sălii. A spus că ni se alătură curând. El puse mâna pe un scaun gol de la o masă apropiată şi îl aşeză lângă Evie. Iată, o să-l păstrăm pentru Will. Fără îndoială, o să vină din clipă în clipă.

Evie tocmai începuse să se relaxeze, dar acea idee o făcu să tresară din nou. Nu ştia dacă voia ca Will să se alăture lor sau nu. Poate că nu, din cauza întrebării interesante, dar deranjante pe care i-o pusese exact înainte ca ducele să-i întrerupă.

Eden privi fugar spre uşă.

— Da, îl văd venind. Ea se încruntă, mijind ochii. Cine este cu el? Nu pot să văd de la această distanţă.

Evie se întoarse în scaun, rugându-se să nu fie ducele. Apoi înlemni, dându-şi seama că adevărul era mult mai rău.

Will era însoţit de Lady Calista Freemont, fiica marchizului de Corbendale şi una dintre cele mai neplăcute persoane pe care le întâlnise vreodată. Ea urmase *Şcoala* selectă pentru tinerele doamne a domnişoarei Ardmore împreună cu Calista şi fusese frecvent ţinta farselor răutăcioase ale fetelor mai mari.

Deşi Calista era şi frumoasă, şi bogată, caracterul ei oribil o oprea să facă o partidă spectaculoasă. Din nefericire, Will nu ştia asta, având în vedere toţi anii petrecuţi în străinătate. Iar el chiar părea aproape

îndrăgostit de Calista în timp ce ea îşi flutura genele într-un flirt îndrăzneţ.

— Oh, Dumnezeule, nu ea! gemu Eden.

Gilbride discuta cu Michael, dar comentariul lui Eden îl făcu să ridice capul. Îşi întinse gâtul ca o ţestoasă ieşind din carapace, apoi se aşeză la loc şi clătină din cap dezaprobator.

— Idiotul, murmură el…

Evie se rugă ca Will şi Calista să se aşeze în altă parte, dar Michael se ridica în picioare şi flutură şerveţelul, atrăgându-le atenţia.

— Nu ştie ce şoarece-de-câmp este Calista? îi rosti Eden printre dinţi lui Evie.

— Ştie, răspunse Evie încruntându-se.

Will dădu cu ochii de ei şi făcu semn înapoi, iar speranţa vagă a lui Evie că putea fi cruţată de altă scenă umilitoare muri cu un scâncet. După seara asta, *ar fi făcut* tot posibilul să-l evite pe Will, din moment ce dezvoltase clar talentul de a o pune în situaţii cumplite. Iar de ce flirta el cu Calista – era evident că el *flirta* – după ce făcuse acelaşi lucru cu ea cu mai puţin de o jumătate de oră mai devreme era un mister. Nu se gândise niciodată la Will ca genul de bărbat care să se joace cu sentimentele unei femei, dar poate că se înşela în legătură cu asta.

Exact cum se înşelase cu ani în urmă, când credea că era îndrăgostit de ea.

În timp ce Will şi Calista se apropiară, Gilbride se ridică şi luă loc lângă Evie, pe scaunul care îl păstrase pentru Will doar cu câteva minute înainte. El se aplecă şi murmură:

— Ignoră-l când se comportă ca un netot, domnişoară Evie. Asta fac eu.

Ea îi zâmbi vag, speriată de revelaţia că Gilbride ştia despre trecutul ei stânjenitor cu Will. Mai rău chiar, părea să creadă că Will conta pentru ea.

Ceea ce, din nefericire, era adevărat.

— Bună seara, spuse Will cu un zâmbet. Putem să ne aşezăm? Nu vrem să vă încurcăm, dar cele mai multe mese

sunt pline.

— Bineînţeles că nu se supără, spuse Calista cu o răutate mieroasă. Eu şi Evelyn suntem prietene vechi, nu-i aşa? Şi cu Eden la fel.

Eden se uită la Calista ca la o viperă veninoasă pregătită să atace. Din fericire, sora ei geamănă rezistă atacului, hotărând pentru prima dată să nu işte un scandal.

Michael şi Gilbride se ridicară în picioare.

— Sunteţi bine-veniţi să vă alăturaţi, spuse Michael cu promptitudine. El se uită în jos la Evie cu un zâmbet încurajator. Nu te deranjează, nu-i aşa?

Evie îşi drese glasul înainte să poată răspunde.

— Bineînţeles că nu.

Will luă un scaun liber de la o masă alăturată, apoi toţi se mutară să facă loc. Michael îşi reluă locul lângă Evie şi vorbi cu ea într-o notă liniştită.

— Nu mi-am dat seama că erai prietenă cu Lady Calista. Sunt fericit că ai şansa să petreci timp cu ea.

— Nu sunt, scrâşni din dinţii încleştaţi Evie.

— Oh, bine, spuse el. Căpitanul Endicott pare totuşi foarte apropiat de ea, nu crezi?

Evie nu putea să dea un răspuns politicos şi nici măcar nu încercă.

— Beaumont este gelos pe Wolf, murmură Gilbride din partea cealaltă. De asta se comportă ca un prostănac.

Evie îşi reţinu un oftat. Fie Gilbride era mult mai perspicace decât îl credea mai multă lume, fie ea era ridicol de transparentă. Niciunul din acele gânduri nu îi oferi vreo consolare.

— Te asigur că n-are niciun motiv să fie, răspunse ea cu voce rece.

— Lady Calista spune că tu şi Eden aţi urmat şcoala cu ea, rosti Will cu voce sinceră, încercând, evident, să reînceapă conversaţia. N-am ştiut asta.

Din moment ce singurul răspuns al lui Eden fu să-şi încrucişeze braţele la piept şi să se uite la Calista, rămase ca Evie să dea răspunsul.

— N-aveai niciun motiv să ştii acest lucru.

Sprâncenele lui Will se ridicară la răspunsul ei concis. Privirea lui lungă trecu la Eden şi apoi înapoi la Evie. Îşi strânse buzele într-o linie sumbră şi clătină din cap, dându-şi seama că se aventurase în altă situaţie incomodă.

— Oh, da, spuse Calista cu un tremur în voce. Am petrecut o perioadă veselă, nu-i aşa, Evelyn? Tu *erai* o fată stângace, te împiedicai de lucruri, spre încântarea tuturor. Sper că ai scăpat de acea nefericită boală.

— Vorbind de stângăcie, spuse Eden pe un ton dulce care ar fi avertizat pe oricine o cunoştea, îmi amintesc un incident în care ai sfârşit cu capul într-o găleată cu apă de spălat. Sau ai uitat asta, Lady Calista?

Din moment ce Eden fusese cea care pusese la cale respectivul incident, Calista nu uitase. Fusese o răzbunare pe Calista şi pe prietenele ei – toate fete trufaşe şi nesuferite – după ce puseseră o găleată cu lături unsuroase rezemată de uşa camerei unde Evie şi Eden dormeau cu alte două fete. Când Evie deschisese uşa, găleata se răsturnase, şi lăturile se împrăştiaseră peste tot. Ea căzuse pe podea în mizeria alunecoasă, acompaniată de hohotele de râs ale Calistei şi ale grupului ei de scorpii. Furioasă, Eden umpluse găleata cu apă rece ca gheaţa de la pompa de afară şi o aruncase în capul Calistei. Evie era sigură că ţipetele indignate ale Calistei fuseseră auzite de la kilometri distanţă.

— N-am uitat *nimic,* izbucni Calista, cu ochii ei mari, căprui scânteind de furie.

— Cine vrea şampanie? interveni Gilbride, sărind în picioare.

El făcu semn unui chelner care trecea, apoi îl luă pe Will pe sus, susţinând că voia să aducă nişte prăjituri de la masa cu răcoritoare. Gilbride părea să-i ţină o predică lui Will în timp ce îl trăgea după ei, iar Will nu arăta prea fericit să fie ţinta dojenii.

În timp ce Eden şi Calista continuau meciul feroce de priviri, Evie se întoarse spre Michael şi începu să vorbească despre unele detalii financiare referitoare la registrele asociaţiei. Nu îi păsa de registre în clipa aceea, dar avea

nevoie disperată de un subiect de discuţie care să nu o implice pe Calista. Din fericire, Michael se aruncă bărbăteşte în discuţie, recunoscând, în cele din urmă, că el comisese o greşeală capitală când îi invitase pe Will şi pe Calista să stea la masa lor.

Câteva minute mai târziu, li se alăturară Will şi Gilbride, care puseră platourile cu dulciuri pe masă. Când bărbaţii erau aşezaţi şi prăjiturile servite, Evie se întoarse la conversaţia ei cu voce joasă cu Michael, hotărâtă să ignore micul flirt pe care Calista încerca să-l continue cu Will. Din fericire, Will nu voia să audă nimic şi adoptă o faţă de piatră, care păru să o facă pe Calista să tacă.

Din nefericire, asta o determină să-şi verse furia pe Evie.

— Evelyn, trebuie ca tu şi domnul Beaumont să vorbiţi la nesfârşit despre plictisitoarea voastră activitate caritabilă? Nu pare o discuţie politicoasă pentru cină. Ea se întoarse spre Will şi îi oferi ceea ce credea că era un zâmbet fermecător. Nu că draga noastră micuţă Evelyn ar fi fost vreodată adepta unei conversaţii politicoase.

Când singurul răspuns al lui Will fu ridicarea imperioasă a unei sprâncene, femeia mohorâtă şovăi o clipă. Dar ea îşi reveni repede, îndreptându-şi din nou privirea lungă, răutăcioasă spre Evie.

— Dar e clar că tu dispreţuieşti asemenea eforturi sociale banale pentru că ai lucruri mult mai importante de făcut, ca de exemplu să-ţi petreci timpul cu papistaşi şi cu ţăranii ăia irlandezi murdari, de care pari atât de ataşată. Nu e de mirare că ai atât de puţini pretendenţi. Privirea rece şi lungă a Calistei zbură la Will. Cu excepţia celor neeligibili, desigur, după spusele bietei Lady Reese.

Veninul Calistei îi surprinse pe toţi şi se lăsă tăcerea câteva secunde bune, făcând ca sporovăiala veselă şi clinchetul cristalelor şi vaselor de porţelan să sune neobişnuit de puternic.

Will îşi reveni primul şi vorbi pe un ton jos, care vibra de furie.

— Lady Calista, nu cred că părerea ta în asemenea

probleme…

— Nu contează, Will, spuse Evie, întrerupându-l.

Ea îşi întinse braţul peste masă, ridică o farfurie cu prăjituri de căpşune şi răsturnă conţinutul pe corsajul rochiei de seară de culoarea primulei a Calistei. O căpşună sări şi se înfipse într-un nod din dantelă, ajungând în mijlocul corsajului.

Când toţi se uitară la ea cu uimire, Evie îndreptă un zâmbet dulce spre Calista, care vorbea repede, cu o furie incoerentă.

— Vai de mine, spuse ea, ai *atâta* dreptate, Lady Calista! Sunt cea mai neîndemânatică creatură de pe planetă.

Încă zâmbind, Evie îl privi în treacăt pe Will. Când privirile lor se întâlniră, gura lui se strânse într-o linie care începu să vibreze suspect, de parcă îşi reţinea un râset.

— Bună treabă, domnişoară Evie, murmură Gilbride, dar pregăteşte-te să primeşti în schimb un incendiu mare.

Când ea urmări direcţia privirii lui fixe, i se opri inima. Mama ei stătea în spatele umerilor largi ai lui Will, cu faţa încordată de furie. Lângă ea, ca un teribil noroc, era Lady Corbendale, mama Calistei.

Capitolul 10

Evie scotoci în caseta cu bijuterii după cerceii de granat, cu toate că nu prea voia să-i poarte de dimineaţă. Dorea şi mai puţin să stea cu mama ei şi să aştepte musafirii care cu siguranţă veneau să saliveze după dezastrul de seara trecută. Scena cu Calista nu era cel mai rău scandal, dar putea asigura cel puţin o săptămână de bârfă ruşinoasă.

Mama era furioasă că fusese obligată să rostească o scuză umilitoare în faţa lui Lady Corbendale, una dintre cele mai arogante doamne din înalta societate. Dar Evie trebuia să-i acorde credit mamei. După ce oferise scuzele, se

comportase de parcă nu se întâmplase nimic neobişnuit. Îi luase braţul lui Gilbride cu o demnitate pe care nici chiar regina nu putea să o egaleze, zâmbindu-le graţios cunoştinţelor lor în timp ce părăseau salonul pentru cină. Desigur, îi urmăriseră comentariile cu râsete înfundate, dar Lord Bromley – un bărbat timid, dar foarte drăguţ – îi făcuse un semn lui Evie cu degetul în sus în timp ce trecea pe lângă el. Un alt tânăr elegant de lângă uşă murmură „Bine făcut, domnişoară Whitney”, în timp ce trecea pe acolo.

Iar Will, descoperise ea, *încercase* să nu râdă. Le însoţise pe ea şi pe Eden la parter până la trăsură, iar ea putuse să simtă trupul lui mare tremurând tot drumul din cauza râsetului reţinut. Eden începuse apoi să chicotească, iar Evie fusese obligată să le spună printre dinţi să tacă din gură.

Dar niciunul nu râsese de îndată ce ele urcară în trăsură. Nici chiar acel rămas-bun afectuos al lui Will – îi sărutase mâna înainte să păşească pe treapta de sus a trăsurii – nu îndepărtase ruşinea pe care o simţea sub biciul limbii mamei sale. Femeia spusese clar că se săturase de comportamentul nepotrivit al lui Evie şi îi interzise să-l vadă pe Michael. Când Eden se instalase într-o defensivă viguroasă, mama îi ordonase să-şi ţină gura.

Când ajunseseră acasă, mama le trimisese imediat la etaj, interzicându-le să vorbească una cu alta. În mod normal, ea şi Eden ignorau genul acesta de cerinţă, dar Evie se simţea prea prost în acel moment ca să discute cu cineva, chiar şi cu sora ei geamănă.

Cel mai rău era că ea încă nu ştia ce simţea pentru Will. Rămăsese frustrant de înflăcărat şi de rece toată seara. Într-un moment, părea că flirta cu ea, iar în următoarea clipă o ignora. Apoi o găsea drept o sursă de amuzament de neegalat. Iar oribilul eveniment inclusese respingerea publică a unui duce regal, moment pe care voia să-l uite.

Ea oftă în timp ce îşi băga cerceii în ureche, apoi se întoarse pe scaunul capitonat de la măsuţa de toaletă când uşa de legătură de la camera lui Eden se deschise.

— Ei bine, arăţi de parcă ţi-ai pierdut cel mai bun prieten, comentă sora ei.

Ca întotdeauna, arăta perfect în muselina diafană care flutura în jurul gleznelor graţioase şi al pantofilor frumoşi de culoare roz.

— Dacă mama nu are nimic de spus despre asta, cred că eu o să am.

Eden aruncă o privire întrebătoare în timp ce se lăsă pe fotoliul din faţa şemineului, încă arătând plină de graţie.

— Am crezut *că eu* eram cea mai bună prietenă a ta.

Evie se încruntă.

— Tu eşti mai mult decât atât. Tu eşti o parte din mine şi n-aş putea trăi fără tine.

— Verificam doar, spuse Eden. Presupun că te referi la Michael, dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru el. Am vorbit deja cu tata despre seara trecută, iar el a promis că se ocupă de mama.

Evie se învioră.

— Da? Ce a spus?

— La început, era înclinat să fie supărat pe tine, dar când i-am explicat ce s-a întâmplat de fapt… Ea se opri să se uite atentă prin uşa deschisă, verificând să nu tragă cineva cu urechea înainte să continue. Este suficient să spun că tata a găsit întregul episod mai degrabă amuzant. A sugerat să ţii capul în jos câteva zile şi să încerci să nu o iriţi şi mai mult pe mama. Desigur, noi toţi ştim cât de uşor o să fie.

Sentimentul de strânsoare din pieptul lui Evie se uşură pentru prima dată după seara trecută. Îşi adora tatăl. El nu se gândea niciodată că era proastă pentru că prefera cărţile şi munca de caritate în locul flirtului cu tinerii şi nu dăduse greş niciodată când fusese nevoie să abată furia mamei. Şi lui îi plăcea de Michael, cu toate că ezita când venea vorba de acordarea permisiunii ca ei să se căsătorească. În ciuda firii calme a tatălui ei, episodul de seara trecută nu era în avantajul lui Michael.

— Ce uşurare! spuse ea. Totul este puţin mai uşor de suporta ştiind că tata nu este supărat pe mine. Sper că

mama n-o să reziste mult, în special când e vorba despre Michael.

— N-aş paria pe asta, spuse Eden. Tu ştii ce femeie de modă veche este. Detestă să fie umilită, în special în faţa cuiva căreia nu-i ajungi cu prăjina la nas, precum Lady Corbendale.

Evie îşi lăsă fruntea în palme. Sora ei avea dreptate. Mama ei ar fi pus fără îndoială piciorul în prag, atât pentru Michael, cât şi pentru munca lui caritabilă. Iar înainte de asta, abia tolera micul ei hobby, aşa cum o numea ea

Eden veni să îngenuncheze lângă ea, strecurându-şi un braţ în jurul umerilor ei.

— Evie, îţi faci prea multe griji.

Ea întâlni privirea insistentă, înţelegătoare a surorii ei gemene şi făcu o grimasă.

— Eu am încurcat lucrurile. Ştiu cum este Calista şi ar fi trebuit să o ignor.

Sora ei se aşeză înapoi pe călcâie şi zâmbi.

— Sunt doar uşurată că nu am cauzat eu scandalul. Şi aruncarea acelei farfurii pe pieptul sfrijit al Calistei a fost un moment splendid. Îmi doresc doar să mă fi gândit eu la asta.

Evie strâmbă din nas.

— Îmi doresc să te fi gândit tu.

Sora ei se aşeză pe jos şi o trase pe Evie de pe scaun.

— Ascultă, draga mea, nu este un lucru rău să rişti din nou. Eşti mult prea serioasă. Uneori, te comporţi ca o bătrână, ca şi cum viaţa ta s-a terminat deja.

— Eu nu fac aşa ceva.

— O faci, iar oricât de mult îmi place de Michael, el face acelaşi lucru. Tu scoţi la iveală ce este mai rău din voi doi.

Evie îşi trase mâinile.

— Prefer să cred că scoatem ce este cel mai bun din fiecare.

Răspunsul surorii ei fu un pufnit batjocoritor.

— Ei bine, ce vrei să fac? întrebă Evie în defensivă. Eu nu sunt ca tine. Nu este ca şi cum am pretendenţi aliniaţi la

coadă.

— Trebuie să-i dai o şansă lui Wolf, spuse Eden.

Evie se uită la sora ei, întrebându-se dacă auzise bine. Trebui să înghită de două ori înainte să răspundă.

— Te înşeli dacă tu crezi că Will îmi face curte. Iar eu oricum n-aş vrea s-o facă.

— Oh, da?

— Da, şi asta este o discuţie stupidă. Evie se îndreptă spre uşă. Cobor. Sunt sigură că mama ne aşteaptă în salon.

— Ne aşteaptă şi avem deja un musafir.

— Dar nu este nici măcar ora unsprezece.

Cu siguranţă, noutăţile despre incidentul din seara trecută circulau prin oraş mai repede decât se aştepta ea.

— Este un musafir *special*, unul pe care cu siguranţă vrei să-l vezi.

Evie putu să audă nota de maliţiozitate din vocea surorii ei.

— Cine este?

Eden zâmbi larg.

— Este Wolf şi cred că e nerăbdător să te vadă.

*

Will începea să regrete alegerea de a fi luat loc. De fiecare dată când se mişca, scaunul delicat scârţâia alarmant sub el, de parcă era gata să se rupă. Dar Lady Reese nu prea îi dăduse de ales. Îi făcuse semn spre scaun în timp ce ea luase loc pe un scaun mai solid, acoperit cu mătase chinezească. Nu că ar fi avut vreo intenţie să se plângă, din moment ce se aşteptase ca mama lui Evie să-l prindă pe picior greşit. Nu ar fi condamnat-o dacă făcea asta, din moment ce el era până la urmă autorul necazului în care se afla Evie.

Dar tatăl lui Will i-o luase înainte seara trecută, insistând să se facă prezentările. Fusese primul pas pe calea spre dezastru. Logica impusese necesitatea de a o ţine pe Evie cât mai departe cu putinţă de duce până când conspiratorii aveau să fie demascaţi, iar complotul

împotriva guvernului – înfrânt. Dacă Will s-ar fi gândit logic, ar fi dus-o spre un alcov liniştit sau chiar în salonul pentru cină de îndată ce Alec îi atrăgea atenţia lui Beaumont. Apoi, putea să scoată de la ea promisiunea de a vizita Asociaţia St. Margaret cât mai repede posibil.

În schimb, el o rugase să valseze cu el, iar acesta fusese sfârşitul lui. Pentru că, de îndată ce o luase pe Evie în braţele lui, logica îi dispăruse când acele curbe moi, generoase se adăpostiseră împotriva lui. Să stea cu ochii fixaţi pe faţa ei nu-i făcuse mintea mai limpede din moment ce ea părea să fie mai frumoasă de fiecare dată când o vedea. El uitase ce ochi mari, albaştri straşnici erau în acelor lentile. Împreună cu faţa ei dulce şi părul ei des, de culoarea mierii formau un chip fermecător.

Cât despre gura ei bogată, roz – tot ce fusese în stare Will să-şi închipuie erau buzele ei pe trupul lui, sărutându-l în jos spre…

— Pot să-ţi mai pun ceai, căpitane? întrebă Lady Reese. Sau poate ai vrea să ni se aducă un pahar de limonadă rece. Pari oarecum îmbujorat.

„Dumnezeule mare!”

Ce naiba făcea în salonul familiei Reese, având fantezii cu Evie la un metru distanţă de mama ei?

— Nu, mulţumesc, milady, spuse el, scoţând la iveală un zâmbet. Este destul de cald afară, dar cred că e o vreme perfectă pentru o plimbare cu trăsura.

Prostia spusă de el o făcu pe Excelenţa Sa să arunce o privire neîncrezătoare pe fereastră. Cu toate că era destul de blând, cer acoperit de nori ameninţa cu ploaia.

— Sunt sigură că Evelyn o să fie încântată să meargă la plimbare cu tine, spuse Excelenţa Sa.

Era nesigur după dezastrele sociale din seara trecută. Evie abia reuşise să-i întâlnească privirea când el o ajutase să urce în trăsură, şi îl duruse inima când văzuse deopotrivă ruşine şi sfidare pe faţa ei.

Lady Reese se uită din nou pe fereastră.

— Poate că Evelyn ar trebui să-şi ia o umbrelă, timpul pare un pic ploios. Totuşi, nu suficient ca să anulezi

propunerea de plimbare, adăugă ea în grabă. Sunt sigură că pe fiica mea nu o s-o deranjeze câţiva stropi de ploaie.

Will scoase un sunet neutru de acord, întrebându-se de ce era Lady Reese aşa de al naibii de prietenoasă. Era o mare diferenţă faţă de purtarea ei obişnuită. Doar prietenia apropiată dintre soţul ei şi unchiul lui îi permisese să accepte vizitele regulate la conacul Maywood. Dar, în timp ce el nu ştia ce se schimbase, intenţiona să se folosească de asta ca s-o ajute pe Evie.

El lăsă jos ceaşca de ceai şi îşi drese glasul. Când Lady Reese ridică demnă o sprânceană, îi veni în minte un iureş de amintiri. Nimeni altcineva nu putea să intimideze atât de eficient doar cu ridicare de sprânceană. În unele privinţe, Will constată că femeia e la fel de impunătoare ca tatăl lui.

— Milady, trebuie să-mi cer iertare pentru incidentul de la cina din seara trecută. Eu am fost însoţitorul lui Lady Calista; deşi nu sunt dispus să critic o tânără atât de elegantă, comportamentul ei a fost o insultă, în special pentru Evie.

Lady Reese puse jos ceaşca de ceai şi farfuria cu un gest hotărât.

— Cunosc acest lucru, Wolf. Totuşi, Evelyn nu avea de ce să se poarte într-o manieră atât de scandaloasă, indiferent de provocare. Am fost îngrozită, în special când mama lui Lady Calista a fost destul de amabilă să mă însoţească înapoi la masă.

Lui Will îi luă o clipă să răspundă, în timp ce încerca să se descurce cu faptul că Lady Reese i se adresase cu porecla lui. Nu mai făcuse niciodată acel lucru. El îşi întipări în minte acea evoluţie interesantă într-un loc numit *ce naiba se întâmplă* şi se concentră pe subiectul discutat.

— Ştiu că a arătat rău, dar sunt sigur că reacţia lui Evie a fost mai mult instinctivă. El schiţă ceea ce spera să fie un zâmbet fermecător. Singura mea surpriză este că Eden n-a fost prima care să facă asta.

Pielea de pe pometii lui Lady Reese se întinse sub efectul dezaprobării. Cu siguranţă, nu avea să accepte nicio

critică, binevoitoare sau de altă natură, la adresa copilului ei favorit.

— În orice caz, adăugă el, încercând să recâştige terenul pierdut, n-aveam niciun drept să vă deranjez petrecerea. Regret că am fost cel care a provocat o asemenea scenă nefericită şi îmi cer sincer iertare.

Lady Reese înclină capul, studiindu-l cu o privire rece. Când era copil, privirea aceea îl descurajase. Dar nu mai avea acea putere asupra lui, iar el o privi pur şi simplu lung.

La drept vorbind, i se păruse întotdeauna interesantă, nu din alt motiv, ci pentru că era atât de diferită de fiicele ei. Fetele semănau cu tatăl lor, un bărbat bine făcut, cu părul de culoarea spicului de grâu şi fire blândă, spre deosebire de Lady Reese, care era zveltă şi elegantă, cu faţa frumoasă şi un păr castaniu abia atins de cenuşiu. Femeia se comporta cu un ascuţit sens al demnităţii, despre care el îşi dădu seama, în cele din urmă, că masca un simţ al inferiorităţii. Lord Reese putea să fie un viconte simpatizat, dar averea lui era doar acceptabilă. Excelenţa Sa spera doar la o viaţă liniştită la ţară, unde să se ocupe de proprietăţile lui îngrijite.

Pe de altă parte, Lady Reese îşi dorise întotdeauna pentru copiii ei mai mult decât obţinuse din propria căsătorie.

— Sunt conştientă, spuse ea, în cele din urmă, de faptul că Lady Calista este o fată irascibilă căreia i s-a dat mână liberă de către o mamă indulgentă. Dar Evelyn ar fi trebuit să se abţină, ştiind că ofensa adusă de bârfă o să se îndrepte asupra ei. Eu vreau doar să o protejez de asta.

— Vreţi? Mă întreb uneori asta.

Lady Reese trase scurt aer în piept, dar Will hotărî că nu-i păsa dacă o jignea. Petrecuse prea mulţi ani urmărind cum suferea Evie de pe urma furiei mamei ei înţelese că fata se săturase.

După un moment lung de linişte apăsătoare, Excelenţa Sa între deschise buzele.

— O să fac aşa cum cred de cuviinţă pentru copiii mei şi nu o să-mi cer iertare pentru asta. Dar crede-mă când îţi

spun că nu vă consider principalii responsabili pentru incidentul de noaptea trecută nici pe tine, nici pe Evelyn. Ştiu exact pe cine să dau vina pentru schimbarea nefericită în comportamentul fiicei mele.

Will era nerăbdător să audă mai multe, dar uşa de la salon se deschise, şi Evie intră valvârtej în cameră. Părea îmbujorată şi a ora de sfioasă.

El nu putu să nu zâmbească în timp ce se ridică în picioare, a mai fusese niciodată sfioasă cu el, iar el era convins că schimbarea venea din încercările nereuşite de a înăbuşi atracţia pe care o simţea faţă de el. Probabil că trebuia să facă tot posibilul să o ajute, dar, era nevoit să recunoască, ideea îl atrăgea foarte puţin.

— Bună dimineaţa, Will, spuse ea încercând să schiţeze un zâmbet curajos. Sper că nu ai aşteptat mult. Edie abia acum mi-a spus că eşti aici.

Will îi luă mâna întinsă, împiedicând-o să facă reverenţa când îi apropie degetele de buze. Când gura lui îi atinse pielea dulce, parfumată, simţi fiorul în tresărirea uşoară a mâinii ei.

Lady Reese îşi exprimă dezacordul, dar nu faţă de el.

— O să discut cu sora ta, din moment ce i-am spus clar să te trimită jos imediat.

— Îmi pare rău, mamă, spuse Evie, retrăgându-ţi mâna din strânsoarea lui Will. Nu aşteptam vizitatori aşa devreme.

— După escapada de seara trecută, mă aştept să avem mulţi vizitatori azi, răspunse mama ei caustic.

Când umerii lui Evie înţepeniră şi se îndreptară, Will fu nevoit să-şi înăbuşe dorinţa de a o strânge într-o îmbrăţişare liniştitoare.

Voia să-i sărute pielea albă delicată de pe ceafă, dezvăluită delicat de părul ei des ridicat într-un coc simplu. Evie putea să fie scundă şi cu o siluetă plăcut voluptuoasă, dar avea un gât lung, care cerea să fie sărutat.

— Ştiu, spuse ea. Mamă, îmi pare rău pentru asta. Promit să fac tot posibilul să mă ocup de ei astăzi.

— Ba nu o să te ocupi, pentru că te trimit la plimbare

cu William pentru tot restul dimineţii. Sora ta poate să-i primească împreună cu mine astăzi. Este aproape la fel de vinovată pentru neplăcerea de aseară, din moment ce a avut impertinenţa să-şi arate amuzamentul provocat de umilirea lui Lady Calista.

Evie rămase cu gura căscată. Will ştia că ziua în care Lady Reese o critica pe Eden era unică.

Apoi Evie înţelese faptul că mama ei aproape că îi ordonase să-şi petreacă ziua cu el. Îi aruncă o privire uimită, obrajii ei căpătând o nuanţă de un rozaliu strălucitor. El s-ar fi bucurat de farmecul ei dacă ea nu ar fi preferat în mod evident să-şi petreacă ziua ascultând bârfe răutăcioase decât să se afle în compania lui.

— Mamă, cred că ar trebui să rămân, protestă ea. Până la urmă, este greşeala mea.

— Dar trebuie să te mai ocupi şi de alte lucruri, nu doar să te simţi vinovată, domnişoară, replică mama ei. Acum, du-te sus şi pregăteşte-te!

— Dar…

— Du-te! repetă Lady Reese, îndreptând un deget imperios spre uşă.

Evie îşi dădu ochii peste cap şi îi aruncă lui Will o privire enervată, o dovadă limpede că îşi revenea rapid de pe urma crizei de timiditate. Ieşi din cameră, închizând uşa cu o bufnitură hotărâtă.

Lady Reese schiţă spre el un zâmbet copleşit de regrete, dar aerul rece din ochii ei îl îngrijoră.

— Excelenţă, vă rog să nu fiţi atât de severă cu Evie, spuse el după o clipă de gândire. Cred că are nişte probleme în a se obişnui cu…

El se chinui să rezume povestea lor complicată.

— Cu întoarcerea ta furtunoasă în viaţa ei după ce i-ai frânt inima în urmă cu atâţia ani? întrebă Lady Reese.

Cu siguranţă, ea n-avea nicio problemă cu definirea acelei poveşti.

Totuşi, răspunsul ei direct îl surprinse.

— N-a fost niciodată intenţia mea. Şi îmi cer iertare dacă greşesc, dar părea la vremea aceea că nu prea eraţi

de acord cu căsătoria noastră.

— Nu, atunci nu, spuse ea.

Cuvintele ei îl uimiră din nou.

— Vreţi să spuneţi că acum aţi fi? Ce s-a schimbat?

— Tu te-ai schimbat, răspunse ea cu aceeaşi doză uimitoare de candoare. Ţi-ai croit o carieră militară răsunătoare şi ai protectori influenţi. Lord Reese, de exemplu, se aşteaptă să te descurci foarte bine.

„Ah!”

Lui Lady Reese i se păruseră dintotdeauna dezgustătoare originile lui Will, dar ajutorul tatălui său în decursul ultimilor ani îi schimbase evident părerea.

Din nefericire, Excelenţa Sa nu avea de unde să ştie că ducele i-ar fi luat capul dacă afla că îşi dorea să se însoare cu Evie. Tatăl lui îi spusese limpede noaptea trecută că ea urma să fie doar obiectul investigaţiei, nimic mai mult.

— Trebuie să găseşti o soţie care să-ţi sprijine cariera militară şi poziţia socială, William, spusese ducele pe un ton nimicitor. Familia Reese este destul de bună, dar fata umblă cu radicali şi are, în cel mai bun caz, o zestre modestă. Pe deasupra, este al naibii de stranie. N-are nici stil şi nici nu se pricepe la conversaţie din câte am înţeles.

Tatăl lui i-o arătase pe Lady Calista, aproape poruncindu-i să o însoţească la cină.

„Şi uite cât de bine a mers!”

— Nu sunt bogat, îi spuse el lui Lady Reese. Pot să asigur un trai decent pentru soţie şi familie, dar cu siguranţă nu în felul în care este obişnuită Evie.

— Nu încă, spuse ea subliniindu-şi cuvintele.

Will clătină din cap, încercând să-şi înfrâneze exasperarea. Nimic din ceea ce spunea nu avea sens.

— Mulţumesc pentru încredere, milady, dar subiectul pare să fie discutabil. Evie n-are niciun gând să se mărite cu mine. De fapt, se pare că este aproape logodită cu domnul Beaumont.

Sprâncenele negre şi elegante ale lui Lady Reese se ridicară într-o încruntare aprigă. Ea se ridică în picioare ca o

furtună dezlănţuită

— Ea *nu* o să se mărite cu acel bărbat. Nu dacă eu am ceva de spus în toată povestea asta. El a fost o influenţă dintre cele mai regretabile pentru ea. Nu numai că domnul Beaumont este catolic ci are porniri radicale. Refuz să-i permit fiicei mele să se mărite cu o asemenea persoană!

Will se gândi dacă trebuia să urle la ea pentru fanatismul rece sau să o aplaude pentru senzaţia că era ceva în neregulă cu domnul Beaumont. El se hotărî să meargă pe ultima variantă. Beaumont se trăgea din una dintre cele mai vechi şi mai distinse familii din ţară, dar încă existau sentimente ostile împotriva catolicilor. I se părea ironic faptul că atât Lady Reese, cât şi tatăl lui împărtăşeau o antipatie reciprocă faţă de Beaumont.

Din nefericire, Evie avea să suporte consecinţele chiar dacă Beaumont era găsit nevinovat.

— Michael Beaumont este fiul bogat al unui conte distins, sublinie el. Şi e limpede că ţine la Evie.

— Nu am încredere în el. Părea că sfărâma pietre printre dinţi. El o să-i aducă necazuri. Pur şi simplu ştiu asta.

Acum, *asta* era interesant. Lady Reese putea să fie lamentabil de îngustă la minte, dar era o femeie inteligentă şi receptivă. Îşi dăduse seama că Beaumont era o ameninţare reală sau era şi ea o altă antipapistă?

— Vreţi să spuneţi că Evie este într-un fel de pericol prin asocierea cu Beaumont? întrebă el cu o voce intenţionat sceptică.

Lady Reese clătină uşor din cap, de parcă ar fi renunţat la afişarea neobişnuită a emoţiilor. Luă din nou loc cu demnitatea ei tipică.

— Spun că ai o obligaţie faţă de fiica mea, William, una pe care o consider de durată lungă. Mă aştept să acţionezi în consecinţă, cum ar face orice gentleman.

Nu exista răspuns la acea afirmaţie care să nu-l arunce într-o groapă plină cu şerpi. Din fericire, fu salvat de revenirea lui Evie.

— Sunt gata, spuse ea, părând mai mult resemnată

decât supărată.

Poate că hotărâse că o plimbare cu el *chiar* era de preferat decât să-şi petreacă ziua fiind ţinta bârfelor înaltei societăţi.

Will făcu o plecăciune spre Lady Reese şi se duse să o ia pe Evie de braţ. Ea îşi pusese o pelerină cu croială frumoasă, de un albastru regal, care i se mula pe formele voluptuoase şi îi sublinia culoarea ochilor. Cu o uşoară îmbujorare în obraji, dulceaţa ei îi lăsă apă în gură.

— Arăţi minunat, spuse el, începând să se simtă bine.

Ea strâmbă din nas de parcă nu-l credea.

— Unde mergem?

— O să-ţi spun când ieşim.

— Să aveţi o zi frumoasă, dragii mei, strigă mama ei în urma lor. Nu uita să iei umbrela!

— Oh, mulţumesc, mamă, răspunse Evie. Ea îl privi în treacăt pe Will în timp ce o conducea spre coridorul de la intrare. De ce crezi că se poartă aşa de… frumos?

El ridică din umeri în timp ce luă o umbrelă de la lacheul care aştepta.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Capitolul 11

În timp ce Will o ajută să urce în cabrioleta lui verde, elegantă, Evie se chinui să-şi calmeze emoţiile. Se simţea teribil de jenată după episodul cu Calista de seara trecută, în ciuda amuzamentului evident al lui Will. Iar apoi era mama ei, care aparent făcea tot ce putea să îl arunce pe Will spre ea, de parcă el urma să o curteze.

Toate acele emoţii încurcate se risipiră când el sări în trăsură şi se aşeză lângă ea. În locul lor, apăru conştientizarea accentuată a trupului său musculos lipit de ea – umăr, braţ, şold şi coapsă. Atât de mult contact şi atât de multă înfierbântare ameninţau să-i sus spre cerul acoperit de nori, care se schimba din alb strălucitor pe

lângă casele îngrijite aliniate pe stradă într-un cenuşiu deschis, plictisitor. Nu cred că o să plouă, aşa că o să ţinem pentru moment umbrela sub banchetă.

— Nu am nevoie de pătură pe genunchi, dar poate că nu este cea mai bună zi pentru o plimbare în parc, spuse ea, detestând că avea răsuflarea întretăiată. Dacă te înşeli, am putea să ne udăm.

El îi oferi zâmbetul de crai care începuse să-i placă prea mult.

— Nu mă înşel. În plus, n-o să petrecem prea mult timp în parc. Fără nicio explicaţie la acea remarcă misterioasă, el porni cabrioleta în jos pe stradă, ocolind, câteva clipe mai târziu, cu multă pricepere capătul Upper Brook Street, ca să intre în Park Lane*?*

— Ei bine, unde *mergem?* îl întrebă ea în final. Sper că nu ai planificat ceva prea complicat din moment ce nu sunt îmbrăcată potrivit.

Privirea lui lungă coborî peste trupul ei, zăbovind câteva clipe pe piept.

— Arăţi bine, spuse el cu o voce joasă, guturală care o făcu să se simtă slăbită.

Desigur, acel sentiment putea să fie rezultatul faptului că era atât de aproape de corpul lui vânjos.

Ea vru să se depărteze puţin de el, descumpănită de aparentul lui flirt.

— Nu am întrebat asta, spuse ea formal.

— În primul rând, trebuie să spun ceva.

Evie îl privi în treacăt, uimită de schimbarea bruscă de la flirtul nonşalant la un ton aproape sumbru. Fusese întotdeauna în stare să-l citească pe Will – cu excepţia neînţelegerii lor cu ani în urmă –, iar el nu fusese niciodată predispus la schimbări capricioase de comportament. Acum, părea schimbat într-un fel pe care ea abia îl recunoştea.

Dar Eve bănui că acelaşi lucru se putea spune despre ea. Cu toate că nu era niciodată atât de lipsită de griji ca sora ei geamănă, nu fusese întotdeauna o carte de vizită pentru condiţia de fată bătrână, îşi amintea de o copilărie

plină de râsete, de jocuri şi de aventuri stupide, când copiii îşi doreau doar să se distreze. Încetul cu încetul, pierduse acel simţ al distracţiei. Uneori, când se uita la Eden, care era atât de plină de curiozitate şi dorinţă de viaţă, se simţea puţin mai bine decât o copie palidă, lipsită de culoare şi interes.

Ea scoase un oftat exasperat, tulburată de faptul că făcuse din asta o dramă – la fel ca în seara trecută. Ea avea o viaţă absolut frumoasă, cu prieteni şi familie care o iubeau şi o activitate care însemna cu adevărat ceva. Dar apariţia bruscă a lui Will în viaţa ei o făcuse să-şi pună întrebări.

Trebuia să-l ţină la o distanţă sigură.

— Evie, mă asculţi?

Ea tresări, cuprinsă de uimire când descoperi că trecuseră deja de Piccadilly şi se îndreptau spre Green Park Lodge.

— Ah, da… Ea făcu o grimasă. Îmi pare rău, Will. Mintea mea trebuie să fi rătăcit o clipă.

— Ei bine, m-ai pus la punct, spuse el sarcastic.

Când se aşternu o tăcere stânjenitoare, el scoase un zgomot batjocoritor şi întoarse pe aleea ce ducea spre Reservoir, oprind caii sub un pâlc de copaci.

— Credeam că ai spus că mergem în parc, spuse ea.

— Nu mergem, dar am nevoie de toată atenţia ta când spun asta, zise el, trăgând piedica şi întorcându-se cu faţa spre ea.

Evie aruncă o privire în jur. Green Park era aproape gol la acea oră, lipsit chiar de dădacele cu copiii lor, ţinuţi fără îndoială în casă de cerul acoperit. De fapt, simţise un strop de ploaie sau doi, dar nu avea nicio intenţie să sublinieze asta. Nu când Will se uită la ea cu o expresie ce sugera că avea mai mult păr decât minte.

Will chiar părea să aibă un efect puternic asupra abilităţii ei de a gândi raţional.

Ea îşi încrucişă mâinile deasupra săculeţului şi îi oferi ceea ce spera să fie un zâmbet calm, unul pe care îl putea afişa o institutoare în faţa unui copil premiant. Sau unul

care încuraja, dar şi sugera că răspunsul nu era atât de important.

Will îi ridică bărbia cu un deget înmănuşat în piele, obligând-o să se uite drept în ochii lui fascinanţi. Ochi care fuseseră întotdeauna în stare să vadă clar în inima ei. În vremurile trecute, Evie găsise acest lucru feeric. Acum examinarea lui atentă inspira impulsuri conflictuale – să se topească în braţele lui sau să sară din trăsură şi să o ia la fugă, îndreptându-se spre siguranţa de pe Hertfort Street.

Un zâmbet forţat arcui colţurile unei guri care era fermă, dar şi generoasă şi excesiv de masculină. Evie putu să-şi amintească fiecare detaliu al gustului acelei guri – chiar şi după doar un singur sărut sub lumina lunii, cu ani în urmă.

Ca un răspuns la acea amintire vie, degetele lui se mişcară, mângâindu-i uşor maxilarul. Abia o atinse, dar ea simţea toată căldura şi emoţia unei îmbrăţişări a iubitului.

— O să mă înnebuneşti, nu-i aşa? murmură Will.

Intensitatea privirii lui lungi o lovi cu putere, făcând ca inima să-i bată nebuneşte, iar sângele să i se învolbureze în vene. Evie se cutremură în adâncul ei, dar se înfierbântă până când degetele începură să-i tremure.

— Will, reuşi ea să murmure. Ce ai de gând să faci?

El îşi mută în sfârşit privirea, uitându-se repede împrejur. Totuşi, mâna lui rămase pe bărbia ei o clipă mai mult, depărtându-se cu o atingere uşoară sub maxilar. Oricât de mult încercă, ea nu putu să oprească un fior.

Apoi el se întoarse şi se depărtă puţin de ea.

— Dumnezeu ştie ce fac, murmură el parcă pentru sine.

— Dacă tu nu ştii, *eu* cu siguranţă nu pot să-ţi zic, rosti ea deranjată de o altă schimbare iute în comportamentul lui.

Dacă acesta era noul Will, nu era sigură că îi plăcea această versiune atât de mult. Dar trebuia să admită că îi plăcuse atingerea blândă pe faţă, deşi cu siguranţă nu avea să-i mărturisească niciodată.

Din fericire, el râse, risipind întrucâtva tensiunea

dintre ei.

— Încerc să-mi cer iertare pentru scena din salonul de cină din seara trecută, spuse el. N-am vrut să complic lucrurile pentru tine.

El ridică frâiele, cu toate că nu puse caii în mişcare. De fapt, se uita drept înainte, o încruntare marcându-i trăsăturile chipeşe.

— Este şi altceva? întrebă ea, lovindu-l uşor în biceps.

Chiar şi sub ţesătura hainei, ei i se păru că atinse o bară de fier.

El făcu o grimasă.

— Da. Trebuie să-mi cer iertare pentru… purtarea ducelui de York de seara trecută. Nu mă aşteptam să se comporte aşa de nepoliticos cu tine. Îmi pare sincer rău, Evie. A fost îngrozitor pentru tine.

Acela era cu siguranţă adevărul, dar Evie ştia că fusese îngrozitor şi pentru Will. Auzise ruşinea şi frustrarea din vocea lui şi cum îl blestema în tăcere pe tatăl lui pentru că îl umilise în public. Dar ea simţea că prea multă simpatie din partea ei l-ar fi stânjenit în continuare.

— Ce aş vrea cu *adevărat* este să-mi cer scuze pentru că am vorbit cu Calista de prima dată. Presupun că nu ai ştiut cât de îngrozitoare este cu adevărat, dar asta nu este o scuză, zise ea cu avânt.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet reticent. El eliberă opritorul trăsurii şi întoarse cu abilitate caii, revenind spre Piccadilly.

— Ai dreptate. Dar te asigur că acum îţi împărtăşesc total opinia. Lady Calista a primit ce a meritat seara trecută.

Înăuntrul ei, Evie scoase un oftat de uşurare. Simpla idee a lui Will prins în ghearele unei scorpii precum Calista o făcuse să simtă un nod în stomac. Nu de gelozie, îşi spuse ea fermă, ci pentru că ura ca un prieten să cadă pradă unei scorpii în devenire.

— Cum ai picat în ghearele Calistei? întrebă ea. Nici măcar nu o cunoşti.

Eve stătuse trează o jumătate de noapte făcându-şi

griji pentru asta – pe lângă multe alte lucruri – fiindcă era curioasă. R

El ezită, de parcă ar fi cântărit răspunsul.

— Poţi la fel de bine să pui asta pe seama ducelui, spuse el în final. Aproape că a aruncat-o în braţele mele.

— Serios? Mie mi s-a părut că îţi dădea o lecţie.

— Asta a fost înainte de lovitura de graţie.

Evie simţi dintr-odată nevoia să agite săculeţul. N-ar fi trebuit să întrebe, dar nu se putu abţine:

— Ducele ţi-a ţinut prelegeri despre mine?

Will îi aruncă o privire plină de regret.

— A fost atât de evident?

Evie întoarse mâna cu palma în sus într-un răspuns tăcut.

El oftă.

— Am sperat să nu fie *prea* evident.

— Cred că numai eu şi căpitanul Gilbride am observat, spuse ea, hotărâtă să nu menţioneze aprecierea lui Eden că jumătate din salon văzuse umilinţa.

El înjură printre dinţi.

Ea îi atinse mâneca.

— Nu e nimic de discutat, Will. Sunt pur şi simplu curioasă să ştiu cum l-am ofensat. Îi zâmbi forţat. Sunt destul de cunoscută pentru ofensarea oamenilor, dar este pentru prima dată când am reuşit asta cu regalitatea, adăugă ea cu un râset răutăcios.

— N-ai fost *tu* motivul, spuse el. Ta… ducele…

— Poţi să-i spui cum vrei de faţă cu mine, îl întrerupse ea. El *este* tatăl tău, iar relaţia este importantă pentru tine. Aşa cum ar trebui să fie.

— Îţi mulţumesc, spuse el în şoaptă. Este greu să vorbesc despre el în felul acesta. Chiar mai greu să mă gândesc la el ca la tatăl meu, dacă vrei să ştii adevărul. Unchiul meu m-a crescut şi a fost întotdeauna acolo pentru mine, nu ducele.

— Da, îmi imaginez că a fost ciudat să rezolvi acele conflicte. Dar nu mai trage de timp, Wolf. Ea folosi voit vechea lui poreclă. Am de gând să te agasez până când o

să-mi spui despre ce a fost lecţia aceea.

Faptul că el era atât de reticent îi stârni curiozitatea, dar o şi făcu să se îngrijoreze… pentru el.

— Am uitat cât de gâlcevitoare poţi să fii, Evie. Nu, aşteaptă, n-o face!

— Trebuie să-ţi dau una în cap?

— Nu, încetează! O să îţi spun. Lovitura la cap nu este recomandată în timp ce conduc trăsura prin Mayfair.

Ajunseră deja în mahalalele din Mayfair, îndreptându-se spre Leicester Square. Ea abia observase, fiind mai interesată de conversaţia lor decât să acorde multă atenţie agitaţiei de pe străzile Londrei.

— Tatăl meu, spuse el precaut, are un interes considerabil pentru viitorul meu.

— Asta este foarte bine, nu-i aşa?

— Într-un fel, dar se pare că s-a transformat într-un fel de peţitor.

Lui Evie îi luă doar câteva clipe să descifreze afirmaţia lui vagă.

— Bineînţeles. Ar vrea să te însori cu o moştenitoare, de preferat una atât desăvârşită, cât şi frumoasă, care să te ajute să te stabilizezi social. Opusă uneia ca mine, din punctul de vedere al ducelui.

El se uită în treacăt la ea cu un zâmbet ezitant de apreciere.

— Ai fost întotdeauna rapidă ca un diavol, Evie.

— Orice ar fi, pentru mine e bine. Sper că l-ai făcut pe tatăl tău să înţeleagă că nu te ademeneam.

El clătină din cap.

— Se părea că el a crezut *că eu* te ademeneam pe tine.

Gâtul ei se încordă.

— Ar fi trebuit să-i spui că e o prostie.

Vocea ei se auzi ca un chiţăit.

— Nu mi-a dat niciodată ocazia. Lecţia a fost urmată imediat de prezentarea lui Lady Calista. El îi aruncă o privire ironică. Ştii deja restul.

I se păru că răspunsul lui era doar un mod de a se

eschiva. Judecata îi spunea să nu-l creadă, iar asta din o mie de motive de care, fără îndoială, avea să îşi amintească în scurt timp.

„Din cauza lui Michael, prostuţo!”

O uimea cât de uşor uita de cel care aproape îi era logodnic de fiecare dată era în preajma lui Will.

— Sper că nu te simţi prea jignită, Evie, spuse el îngrijorat. Sunt sigur că ducele nu te displace în mod personal.

Evie rămăsese cu altă impresie după seara trecută – se gândise că părea ciudat din moment ce nu vorbise niciodată cu ducele de York.

Dar era limpede că nu o accepta dintr-un anumit motiv, iar dacă Will *chiar* ştia, nu avea să-i spună pentru a nu-i răni sentimentele.

Ea îl lovi uşor pe braţ.

— Tatăl tău se gândeşte doar la interesele tale, iar eu înţeleg asta. Dar, dacă pot să-ţi ofer un sfat, ar fi să nu-l amâni în mod constant. Da, el este un prinţ *şi* comandantul tău, dar trebuie să înţeleagă că nu-ţi poate da ordine, cel puţin nu când vine vorba de problemele personale.

El îşi arcui zeflemitor sprâncenele.

— Şi acesta este sfatul pe care îl urmezi când vine vorba despre relaţia cu mama ta?

— Ah, spuse ea, strâmbându-se încordată. Foarte bine, mi-am învăţat lecţia şi nu o să mai fac comentarii despre viaţa ta personală. Totuşi, te-aş ruga să-mi acorzi puţină amabilitate.

— Da, desigur, spuse el pe un ton foarte formal. Dacă asta îţi doreşti.

Ea aproape că gemu.

— Glumeam, Will. Acum sugerez să nu stricăm tot restul zilei continuând să vorbim despre părinţii noştri obositori. Şi, din moment ce ţi-ai cerut scuze într-un mod înfiorător de cuviincios, acum ai e gând să-mi spui unde mergem?

Ea avea o idee vagă, deşi părea o alegere ciudată pentru o ieşire în societate. Dar când trăsura o coti spre

Coventry Street, spre magazinele de aur, argintărie şi bijuterii, suspiciunea i se confirmă.

— Sigur ai ghicit până acum, nu? întrebă el cu un zâmbet.

— Mă duci la St. Margaret.

— Într-adevăr. Aş dori să văd ce faci acolo.

— De ce?

Bănuise că întrebările despre munca ei fuseseră puse doar din politeţea arătată de un vechi prieten.

— Nu sunt pe de-a-ntregul un individ frivol, spuse el cu o voce rănită, care nu o păcăli nici măcar o secundă. Pot să fiu serios din când în când.

— De fapt, eşti persoana cel mai puţin frivolă pe care o cunosc. Sau aproape, se corectă ea, gândindu-se la Michael. Dar de ce Dumnezeu vrei să-ţi petreci după-amiaza într-o şcoală de caritate? Nu o să te plictiseşti?

Will rămase cu atenţia îndreptată asupra cailor. În timp ce ocoli două căruţe ai căror căruţaşi erau angajaţi într-o dispută. El nu mai vorbi până ce se asigură că trecu cu bine, iar Evie nu reuşi să scape de senzaţia că îşi formula răspunsul în gând.

— Nimic din ce ai putea să faci tu nu m-ar plictisi vreodată, spuse el. Lucrul ăsta este important pentru tine, aşa că este important şi pentru mine.

Ea se jucă cu delicatul lanţ de aramă de la săculeţ, fără să ştie ce să spună. Ideea că ea era importantă pentru el trezea mai multe întrebări decât răspunsuri.

— În plus, adăugă el, Alec este interesat să susţină locul acesta, aşa că m-am gândit că are sens să vin să arunc o privire. Este uşor de înduioşat, dacă vrei să ştii adevărul, şi nu aş vrea să se profite de el.

Ea se răsuci şi se uită urât la el, îngrijorările ei transformându-se într-un iureş de furie.

— William Endicott, sugerezi *că eu* aş face aşa ceva?

— La naiba, Evie! rosti el. Nu am vrut să spun asta şi tu ştii prea bine.

— Nu ştiu cum aş putea să o înţeleg altfel.

— Nu în privinţa ta îmi faci griji, mormăi el.

Ea scoase un oftat apăsat.

— Michael. Chiar nu înţeleg de ce nu-ţi place de el. Este o persoană decentă şi onorabilă, care şi-a investit o mare parte din bani în St. Margaret şi în Asociaţia de caritate irlandeză.

— Dacă nu poţi să-ţi dai seama de ce nu-mi place omul, cu siguranţă nu o să-ţi zic, spuse Will sec. Dar să lăsăm această discuţie pentru altă dată. Deocamdată, fii sigură că sunt mai mult decât sincer când spun că tot ce te interesează pe tine mă interesează şi pe mine.

O parte din Evie *chiar* îşi dorea să exploreze motivul pentru care Will dezvoltase o asemenea antipatie faţă de Michael. Aproape că putea să creadă că era gelos, indiferent cât de stupid părea. Dar, din moment ce Michael dezvoltase evident o antipatie reciprocă faţă de Will, ea nu reuşea să se gândească la nicio altă explicaţie care să aibă sens. Cu toate acestea, era un subiect plin de capcane, aşa că hotărî să fie de acord cu Will şi să o lase baltă.

— Foarte bine, spuse ea, ce ţi-ar plăcea să ştii?

— Cum ai ajuns să te implici la St. Margaret?

El încetini cabrioleta ca să cotească spre Princess Street.

— Prin Michael, desigur. După cum ştii, l-am întâlnit la o prelegere la Royal Society şi ne-am dat seama că avem o serie de interese comune.

Un mormăit scos de Will îi spuse cât de puţin îi plăcu răspunsul acela.

— În orice caz, continuă ea în grabă, m-a prezentat celor de la St. Margaret şi de la Asociaţia de caritate irlandeză. Munca este demnă şi nevoia e mare, te asigur. Am fost fericită să mă implic.

— Îmi închipui, spuse el cu răceală. Ce părere au părinţii tăi despre faptul că îţi petreci atât de mult timp în St. Giles?

— Mama detestă ideea, desigur, spuse ea sumbru. Papa este mai înţelegător, chiar dacă îşi face griji că este periculos să mă aventurez în zonele mărginaşe la fel de mult ca mine.

Will îi aruncă o privire uimită.

— Dumnezeule, te rog să nu-mi spui că te duci în mahalale!

Ea clătină din cap.

— Nu sunt chiar absolut idioată, Will. Dar cu siguranţă m-aş duce dacă aş crede că este nevoie.

— Te-aş sfătui cu hotărâre să nu o faci, spuse el cu o încruntare vijelioasă. Este mai periculos decât ţi-ai putea imagina.

Ea nu îi spuse că îşi *putea* imagina, din moment ce fusese nevoită să se aventureze în mahalale o dată sau de două ori ca să ducă de mâncare şi alte provizii familiilor suferinde de enoriaşi. Dar o făcuse doar în timpul zilei, însoţită de Michael şi de unul dintre bărbaţii care locuiau prin zonă, care apelau la serviciile lor. Nu i se păruse deosebit de periculos, deşi condiţiile din cocioabe o făcuseră să se simtă peste măsură de tristă şi de lipsită de speranţă.

Totuşi, nu avea de gând să împărtăşească informaţiile acelea cu Will. Numai Eden ştia de amploarea activităţii ei de la St. Margaret, iar sora ei nu avea să o trădeze niciodată.

— Repet… nu sunt vreo idioată.

— N-am crezut niciodată că eşti, spuse el, părând frustrat. Dar ai o inimă extraordinar de bună şi uneori ai tendinţa să fii un pic încăpăţânată.

Ea făcu ochii mari într-o indignare zeflemitoare.

— Eşti sigur că nu vorbeşti despre Eden? Eu sunt modelul absolut al prudenţei.

El pufni.

— Obişnuiai să fii. Nu sunt prea sigur în privinţa asta.

Ei îi plăcu afirmaţia aceea. Nu îşi mai dorea să o creadă domnişoara blândă de pe vremuri, prea prudentă să se aventureze în afara micului ei cerc de prieteni. Să lucreze la St. Margaret – şi cu Michael – o ajutase să îşi depăşească limitele firii ei înfiorător de sfioase.

— Spune-mi mai multe despre munca ta, îi ceru el.

În timp ce îşi îndrumă caii pe străzile aglomerate,

apropiindu-se tot mai mult de zonele împânzite din St. Giles, ea îi descrise activitatea de la St. Margaret, mai mult pe lângă asociaţia caritabilă ataşată parohiei decât pe lângă biserică. Dar ambele se întretăiau, din moment ce biserica se ocupa şi de o şcoală de caritate pentru copiii din zonă, iar majoritatea adulţilor care apelau la ajutor erau în primul rând enoriaşi.

— Nu că a participa cu sfinţenie la slujbe ar fi o condiţie prealabilă, spuse ea cu un suspin uşor. Dacă ar fi vorba de asta, cu siguranţă n-am fi în măsură să ajutăm la fel de mulţi oameni.

— Ah, probleme în rândul credincioşilor? întrebă el crispat.

— Viaţa lor este foarte grea, iar majoritatea n-au timp de biserică. Asta şi alte lucruri tind să îi ţină departe de strane.

— Alte lucruri precum băutura?

Ea făcu o grimasă.

— Da. Berea, mai ales, dar ginul încă poate fi o problemă. Nu doar imigranţii irlandezi sunt atinşi de acest viciu. Nu trebuie să crezi asta.

De când începuse să lucreze la St. Margaret, Evie îşi dăduse seama cât fanatism încă exista împotriva irlandezilor, atât pentru naţionalitatea, cât şi pentru religia lor. Acel fanatism era ceva cu care trebuia să lupte în mod constant, în timp ce încerca să obţină sprijin de la eventuali binefăcători. De cele mai multe ori, nu reuşea, iar de la moartea lui Lord Cardwell, cel mai generos dintre sponsorii asociaţiei, ei şi lui Michael le fusese tot mai greu să strângă fondurile necesare.

Will încuviinţă din cap cu empatie.

— Irlandezii nu sunt mai predispuşi decât englezii la viciul ăsta. Este ridicol să gândeşti altfel.

— Mă tem că părerea ta nu este împărtăşită de mulţi dintre reprezentaţii înaltei societăţi. Presupun că ţi-a fost greu să strângi bani pentru activitatea ta, nu-i aşa?

— Şcoala de caritate nu are probleme, spuse ea. În general, este sprijinită de unii dintre cei mai prosperi

proprietari de magazine şi de negustori de origine irlandeză din oraş. Ei se ocupă şi de cea mai mare parte a cheltuielilor legate de întreţinerea bisericii.

El încuviinţă din cap.

— Înţeleg că nu eşti atât de implicată în activitatea şcolii sau bisericii în sine.

— Eu şi Michael administrăm împreună şcoala, dar suntem implicaţi, în primul rând, în activităţile Asociaţiei de caritate irlandeze.

— Cu un nume ca ăsta, spuse Will sec, pot să înţeleg de ce ai probleme când trebuie să strângi bani de la lumea bună.

— E adevărat, spuse ea, strâmbând din nas. Dar nu reuşesc să-l conving pe Michael să-l schimbe. El este devotat cauzei dreptăţii pentru irlandezi şi spune că este important să nu ne fie frică să vorbim despre problema asta.

Will încetini trăsura când încercă să evite vreo două căruţe foarte încărcate care se înghesuiau să o ia înainte într-un colţ aglomerat. De îndată ce trecură de mulţimea care se delecta cu duelul verbal dintre căruţaşi, el reluă discuţia.

— Dar tu? întrebă el. Tu ce părere ai despre situaţia irlandezilor?

Ea se încruntă, întrebându-se din nou de ce era atât de interesat.

— Sunt profund îngrijorată de condiţiile lor de viaţă şi vreau să fac tot ce-mi stă în putere ca să le alin suferinţa. Dar, dacă întrebi dacă am o anumită opinie politică despre Uniune sau despre emanciparea catolică, nu am. Ştiu că aceste probleme sunt extraordinar de importante, dar mă preocupă mai mult să hrănesc copiii înfometaţi, să le ofer un acoperiş deasupra capului şi să-i ajut pe părinţi să-şi găsească de lucru.

El îi aruncă o privire, cu urma unui zâmbet arcuindu-i colţurile gurii. Evie se simţea de parcă tocmai trecuse un test.

— Asta faci tu? întrebă el, zâmbetul încălzindu-i

vocea. Îi hrăneşti pe cei înfometaţi şi îi ajuţi pe cei sărmani? Ei bine, cu siguranţă este lucrul la care m-aş fi aşteptat din partea ta.

— Mă faci să par un fel de sfântă medievală plictisitoare, spuse ea, încercând să acopere faptul că lauda şi expresia de pe chipul lui o făcură să se înfioare de plăcere. Totuşi, încerc să fac tot posibilul să ajut când pot.

El clătină din cap, îndreptându-şi din nou atenţia spre strada care forfotea de viaţă.

— Şi înţeleg că faci asta ajutându-i pe oameni să-şi găsească un loc de muncă respectabil, unii dintre ei chiar în gospodăriile lumii bune.

— Da. Michael ţi-a spus asta?

— Nu, Alec mi-a zis. El şi Beaumont au vorbit destul de mult despre St. Margaret, după cum prea bine ai observat.

Ea îşi dădu seama că îşi ţine săculeţul într-o strânsoare neliniştită.

— Sper din suflet că vorbeşte serios căpitanul Gilbride. Crede-mă când îţi spun că ne-ar prinde bine un ajutor. Devine descurajant de greu să obţii fonduri.

— Este, aşa cum sunt şi eu. Dar sunt surprins să te aud pe *tine* atât de descurajată.

— Din păcate, eu nu am orfani englezi adorabili pe care să-i folosesc drept carne de tun cu care să apelez la donatorii noştri. Am adulţi – majoritatea analfabeţi şi, uneori, nesăbuiţi sau beţi. Sau ambele, spuse ea, hotărând să fie candidă. Mai pune la socoteală faptul că sunt irlandezi şi catolici şi îţi poţi închipui răspunsul pe care îl primesc de obicei la solicitările mele.

— Da, dar nu este tipic pentru tine să pari atât de deznădăjduită în privinţa asta, Evie.

Ea tresări uşor în scaun. Nu? Credea că era pur şi simplu sinceră.

— Bănuiesc că nu mă mai cunoşti aşa de bine, spuse ea încercând în zadar să adopte un ton nonşalant.

El trecu frâiele într-o mână şi întinse mâna ca să-i acopere pumnii încleştaţi.

— Atunci sunt foarte încântat să o cunosc pe noua Evie. Şi fericit să te ajut cum pot.

Plăcerea se întrepătrunse cu confuzia când ea îl privi lung. Pe vremuri, obişnuia să înţeleagă ce gândea el doar din expresiile trecătoare care îi traversau chipul. Dar acum… Ei bine, bănuia că *amândoi* erau cineva nou şi cunoscut pentru celălalt. Dată fiind trecerea timpului şi tot ce se întâmplase între ei, avea sens ca el să o considere nespus de schimbată faţă de fata care fusese pe vremea copilăriei lor lipsite de griji.

Dar înainte să mai apuce să spună ceva, el îi eliberă mâinile şi întoarse cabrioleta spre curtea pavată din spatele bisericii St. Margaret. Un fin cunoscător al încâlcelii străzilor care radiau dinspre Seven Dials, Will înaintase negreşit spre destinaţia lor, fără să ceară măcar o dată vreo indicaţie de la ea. Eve se încruntă, gândindu-se din nou că era ciudat ca el să fie atât de interesat de locul acela şi de activitatea ei.

El opri în faţa clădirii joase, care semăna cu un depozit, lipit de bisericuţă.

— Intrăm? Abia aştept să văd unde lucrezi, în timp ce el o ajută să coboare, încercă să scape de senzaţia că Will punea ceva la cale. Poate că nu mai reuşea să-l citească la fel de bine ca pe vremuri, dar o voce dinăuntrul ei insista că nu îşi pierduse complet flerul.

Capitolul 12

Evie îşi agită fustele, evitându-i privirea. Ceea ce accentuă certitudinea lui Will că ascundea ceva. Ceva ce avea de-a face cu munca ei la St. Margaret.

Dar ce?…

Fiecare instinct îi spunea că ea nu ştia nimic despre conspiraţii sau intrigi criminale, mai ales după ce răspunsese la întrebă e ui legate de problema irlandeză. Era tipic pentru Evie să se concentreze mai degrabă pe aspectele practice ale situaţiei decât pe politică. Chiar pe

vremea când era o copilă, înfruntase dintotdeauna problema care se dezvăluia direct în faţa ei, fie că era vorba despre copilul bolnav al unui arendaş, fie despre vreun câine vagabond prins în capcană. Sora ei geamănă, pe de altă parte, se lansa în bătălii mai mari. Eden avea o tărie de caracter şi o personalitate care i-ar fi asigurat o carieră de politician dacă ar fi fost bărbat. Totuşi, Evie prefera să se ocupe de problemele mai mici din viaţa de zi cu zi, având grijă de cei din jurul ei cu precauţie şi îndrăzneală. Se născuse să fie soţie şi mamă, aducând linişte şi alinare tuturor celor din preajma ei.

Era pasionată de munca ei, dar nu era o radicală. Şi cu siguranţă nu era o criminală. Nici nu s-ar fi implicat vreodată într-o cauză care să facă rău altei fiinţe umane. Dar nu însemna că Beaumont – sau altcineva – nu avea să încerce să profite de firea ei bună. Evie se putea considera o femeie experimentată, chiar cinică în privinţa lumii, dar în inima ei încă era fata afectuoasă şi de încredere pe care o cunoscuse întotdeauna.

— Dacă vrei să aştepţi nici, spuse ca eu un zâmbet şovăitor, care îl făcu pe Will să-şi dorească să o sărute, o să-l chem pe unul dintre băieţi să se ocupe de cai.

În timp ce ea traversă curtea, el îşi luă câteva momente ca să se bucure de unduirea ademenitoare a posteriorului ei înainte ca ea să dispară în clădirea de lângă biserică. În anii în care nu o văzuse, aproape că uitase cât de minunat era clădită. Unii puteau să spună că era durdulie, dar el credea că era perfect proporţionată, cu un gât subţire, un spate lung şi graţios care se încheia cu un posterior dulce, rotund şi cu forme generoase, care atrăgeau atenţia mâinilor unor bărbat. De fapt, începea să fie tulburat de faptul că îşi dorea să fie bărbatul – singurul bărbat – care putea avea privilegiul de a gusta din farmecul ei fizic.

El scoase un pufnet nerăbdător şi alungă din gând imaginea unei Evie dezgolite în patul lui. Era puţin probabil să se întâmple – nu avea să se întâmple *niciodată* dacă mai avea vreo urmă de minte –, fiindcă se afla acolo pentru un

scop clar. Cu siguranţă, scopul nu era să se lase distras de Evie. Fusese deja obligat să o mintă şi nu avea de gând să înrăutăţească şi mai tare lucrurile, salivând după ea sau acţionând ca un nebun gelos pe Beaumont. Da, încercase să se convingă că era pur şi simplu un rol pe care îl juca, dar era pe deplin conştient că începea să fie neadevărată acea scuză. Deşi nu putea să o facă pe Evie să aibă încredere în el ca doar într-un prieten, de fiecare dată când era cu ea o dorea mai mult. Mult mai mult.

„Concentrează-te, idiotule!”

Murmurându-le absent cailor, în timp ce stătea cu ochii pe ei, el aruncă o privire exersată spre clădirea bisericii şi în împrejurimi.

St. Margaret era ascunsă pe o străduţă de lângă Monmouth, la numai câteva clădiri distanţă de Seven Dials. Se afla la marginea mahalalelor, prea aproape ca Will să fie liniştit, având în vedere cât timp îşi petrecea Evie acolo. Totuşi, acea stradă părea suficient de sigură, cu casele înguste şi magazinele cu două etaje. Structurile erau dărăpănate, desigur, dar păreau destul de respectabile, cu o ceainărie, câteva magazine de haine vechi şi o pensiune sau două care se aliniau pe marginea străzii scurte. Câţiva bărbaţi zăboveau în faţa ceainăriei, aparent prinşi într-o discuţie aprinsă, în timp ce îşi fumau pipele. O femeie îmbrăcată în haine simple, dar îngrijite trecu grăbită cu un coş de produse în mână.

Cât despre St. Margaret, era o clădire modestă, dar îngrijită, din cărămidă roşie, cu acoperiş din ardezie, capabil să găzduiască nu mai mult de o sută de enoriaşi, presupuse el. Mai mare, în mod absolut surprinzător, era clădirea din spatele bisericii, cea în care dispăruse Evie. Avea două etaje, cu o faţadă frumos văruită şi mai multe ferestre. Deasupra unei uşi albastre, cu patru panouri în centru, se afla un luminator cu model. Will bănui că fusese odinioară o magazie, acum folosită în alte scopuri, inclusiv ca sală de biserică.

Aerul de respectabilitate în care era învăluit locul îl linişti. Curtea era curată, ferestrele nu erau pătate de

funingine, iar două ghivece mari cu muşcate roşii flancau uşa, oferind o neaşteptată pată de culoare. Aproape sigur plantele fuseseră ideea lui Evie pentru că dintotdeauna iubise florile, în special muşcatele. Era tipic pentru ea să imprime o notă atât de personală şi de veselă chiar şi acolo, pe o alee lăturalnică din St. Giles.

Uşa albastră se deschise şi Evie ieşi. O briza rătăcitoare străbătu curtea, lipindu-i fustele de corp şi dezvăluind atât conturul picioarelor, cât şi crestătura dulce şi rotunjită de deasupra coapselor. Will se strădui să ridice privirea, încercând să ignore junghiul de dorinţă pe care îl simţi în vintre.

„Dumnezeule!”

Cel mai probabil, urma să fie schilodit de dorinţă înainte să-şi încheie misiunea.

— Este ceva în neregulă? întrebă ea când se opri lângă el. Pari îndurerat.

— Nu, dar bănuiesc că o să am cât de curând motive să fiu, spuse el, urmărind doi ştrengari care veneau în urma ei, cu o expresie de maliţiozitate scrisă pe feţişoarele lor murdare. Spune-mi, te rog, că nu sunt cei care o să aibă grijă de animalele mele!

De fapt, cei doi armăsari frumoşi şi cabrioleta erau ale lui Alec, iar vărul său era foarte ataşat de animalele lui. Fără îndoială, s-ar fi uitat cu o dizgraţie extremă la băieţii care se ocupau de ei.

— Hei domnule, interveni unul dintre ştrengari. Băieţelul energic, cu faţa plină de pistrui avea o coamă de păr şocant, care îi ieşea de sub şapcă. Eu şi Benny avem mereu grijă de caii domnului Beaumont. Will făcu ochii mari spre Evie, care se străduia să nu râdă. Îi luă câteva momente ca să-şi revină înainte să fie în stare să răspundă.

— Will, aş vrea să faci cunoştinţă cu Peter McGuire şi cu fratele lui, Benjamin. Băieţi, acesta este căpitanul William Endicott. O să faceţi aşa cum spune el şi o să aveţi grijă de animalele lui, nu-i aşa?

Benjamin, care părea mai mic decât Peter, îşi arcui gura într-un zâmbet blajin, care scoase la iveală faptul că îi

lipseau doi dinţi din faţă. La cât de larg îi era zâmbetul, Will aproape că putea să vadă amigdalele băiatului.

— Da, domnişoară Evie, o să avem, spuse Peter. Puteţi conta pe noi, domnule, pe cuvânt de onoare!

Will făcu ochii mici spre Evie.

— Sincer, Will, spuse ea, poţi să ai încredere în ei. Ei au mereu grijă de caii lui Michael. Există un grajd pe strada următoare, unde Peter şi Benjamin se antrenează să devină rândaşi. O să aibă mare grijă de caii tăi.

Will simţi o uşoară notă de nelinişte în vocea lui Eve şi văzu privirea rugătoare din ochii ei în spatele strălucirii ochelarilor. Se uită în jos, privirea lui ciocnindu-se de două perechi serioase de ochi, la fel de rugătoare.

— O să avem grijă, domnule, spuse Benjamin cu o voce stridentă, în timp ce se uită cu jind la frumoşii armăsari cenuşii. Promit!

Will capitulă. Alec avea să-l ucidă dacă se întâmpla ceva cu caii lui, dar nu se simţi în stare să-i dezamăgească pe băieţi sau pe Evie.

— Foarte bine. Scoase un şiling din buzunarul de la vestă şi i-l aruncă lui Peter, care părea să fie cel responsabil. Să îi plimbaţi şi să veniţi după mine dacă aveţi probleme. Mai am un şiling pentru voi dacă aveţi grijă cum trebuie de ei.

Băieţii îşi bâlbâiră mulţumirile, sărind în sus de entuziasm. Din fericire, se liniştiră când se apropiară de cai. Will mai zăbovi câteva clipe ca să vadă ce făceau, dar băieţii mânuiră perechea de cai cu o maturitate atipică pentru vârsta lor. În orice caz, copiii din mahalale creşteau repede, obligaţi să muncească, să cerşească sau să fure de la o vârstă fragedă.

— Mulţumesc, murmură Evie în timp ce el o luă de braţ.

— Par să fie băieţi isteţi. Merg la şcoală?

— Când părinţii lor îi lasă. Mai au patru guri de hrănit, iar domnul McGuire câştigă foarte puţini bani ca zilier. Îi pune uneori pe băieţi să cerşească împreună cu sora lor. Dacă putem să-i antrenăm pe băieţi să fie rândaşi, sunt

convinsă că putem să le găsim un loc de muncă peste câţiva ani. Ar fi o schimbare mare pentru întreaga familie.

El o invită să treacă pragul uşii spre un coridor îngust, cu tavan jos, care părea să traverseze clădirea pe toată lungimea.

— Este unul dintre lucrurile pe care le faci, pregăteşti copiii pentru o ocupaţie folositoare? Credeam că St. Margaret conduce doar o şcoală de caritate.

— Mulţi părinţi din parohie nu prea văd utilitatea învăţăturii, aşa că încercăm să combinăm şcoala cu pregătirea pentru o profesie utilă. Ea aruncă o privire peste umăr, în timp ce îl conduse prin pasaj. Îi ajutăm şi pe părinţi să-şi găsească un loc de muncă. După cum am menţionat, eu sunt administratorul şcolii, dar scopul meu principal este acela de a mă ocupa de adulţii care vin la noi pentru ajutor. Lucrez foarte îndeaproape cu ei.

Will încuviinţă politicos din cap, ascunzându-şi uimirea. O crezuse implicată într-o activitate de caritate obişnuită pentru femeile din clasa ei – ajutarea la strângerea de fonduri pentru copiii defavorizaţi sau poate, din când în când, la predarea unui curs pentru fete. Implicarea ei la St. Margaret era mult mai importantă decât se aşteptase.

Îl invită să intre într-o cameră mare, cu bănci şi câteva mese şi cu un glob pământesc pus pe o tribună din capătul salonului.

— Aici ţinem cursurile pentru copii dimineaţa şi duminică după-amiază. Din când în când, ţinem cursuri pentru adulţi, chiar dacă avem săli de lucru şi la etaj. Acelea sunt mai ales pentru ca femeile să înveţe să coasă frumos şi să deprindă alte abilităţi folositoare. Părintele Kevin O’Kelley, pastorul de la St. Margaret, predă duminica după-amiaza şi ţine cursuri pentru bărbaţi. Făcu o grimasă. Deşi prezenţa este adesea redusă.

— Îmi închipui că poate fi dificil să-i convingi să renunţe la puţinul timp liber pe care îl au ca să vină şi să stea la curs.

Ea închise uşa şi îi făcu semn să o urmeze pe coridor.

— Da, dar Michael a conceput un mod prin care să încurajeze participarea. Organizează grupuri de discuţii informale după aceea, când le oferim mâncare şi băutură. Ea îi aruncă un zâmbet crispat peste umăr. Este uimitor ce pot să facă o halbă de bere şi câteva hălci de carne. Uneori, discuţia poate să devină foarte animată, mai ales când Michael decide să ţină o cuvântare politică.

Will îşi menţinu pe chip expresia unui interes politicos.

— Serios? Cât de des au loc aceste discuţii informale?

— De obicei, o dată pe săptămână, vineri seara, deşi şi duminica este mare agitaţie. Bărbaţii preferă adesea să lase femeile şi copiii să se ducă la biserică şi se adună aici ca să-şi fumeze pipele şi să stea la un pahar de vorbă, cum spun ei. În unele zile, poţi să tai aerul cu un cuţit după ce termină.

El nu putu să nu zâmbească atunci când o auzi imitând accentul irlandez.

La capătul coridorului, o serie de trepte duceau la cel de-al doilea etaj, unde un coridor din dreapta ducea în altă aripă.

Evie arătă în sus pe scări.

— După cum am menţionat, celelalte camere de lucru sunt la etaj, împreună cu dormitoarele părintelui O'Kelley, ale menajerei lui şi fiului ei. Putem să urcăm dacă vrei, dar camerele seamănă cu clasa pe care tocmai ţi-am arătat-o. Deşi nu sunt cursuri acum, eşti bine-venit să revii duminică, atunci când este mai aglomerat.

— Sunt impresionat, Evie, spuse el. Mă aşteptam la o mică şcoală de caritate, dar dotările sunt foarte vaste.

Sprijinindu-se de tocul ferestrei de lângă scară, ea îşi descheie boneta şi o scoase cu un oftat de uşurare. Chiar în lumina difuză a unei zile înnorate din Londra, părul ei, prins într-un coc gros la ceafă, strălucea ca mierea caldă.

— Suntem norocoşi că Michael a reuşit să cumpere clădirea asta cu câţiva ani în urmă şi să o doneze către St. Margaret.

El îşi ignoră nodul din gât la auzul căldurii care îi inunda vocea ori de câte ori vorbea despre Beaumont.

Chiar detesta faptul că îi folosea constant numele de botez, căci trăda o intimitate care începea să-i displacă.

— Ce frumos din partea lui, rosti el cu voce neutră. Ce era pe vremuri aici?

Gura ei minunată se arcui într-un surâs.

— O fabrică de gin şi o distilerie.

El nu reuşi să nu râdă.

— Ah, cred că am detectat o urmă de aşa ceva.

— Fără îndoială, este mirosul persistent de ienupăr şi de alcool. Sunt foarte greu de curăţat, chiar dacă am încercat.

Ea se îndepărtă de fereastră.

— Să ne terminăm vizita! Birourile şi bucătăria sunt de-a lungul acestui coridor.

El o urmă, privirea fixându-i-se încă o dată pe posteriorul ei, delicat subliniat sub fustele albastre. Se părea că Will făcuse o obsesie pentru posteriorul ei, care putea să se dovedească a fi dificil de alungat.

Adevărul era că devenea obsedat de Evie, motiv pentru care avea nevoie de timp ca să se acomodeze. Fuseseră apropiaţi, iar el o iubise mereu. Dar sentimentele pe care le trezea înăuntrul lui acum nu aveau de-a face cu prietenia din copilărie, ci cu faptul că el era bărbat iar ea era o femeie dorită.

O femeie pe care o admira şi o preţuia, îşi aminti, şi pe care jurase să o protejeze. *Iată* ce conta, nu atracţia fizică surprinzător de puternică pe care o simţea faţă de ea. Primul şi singurul lui rol era să descopere conspiraţia care ameninţa nu numai guvernul, ci şi pe Evie.

— Bucătăria este pe acolo. Ea arătă spre o uşă aflată în capătul şirului de trepte şubrede. Acela este domeniul doamnei Rafferty. Ea este menajera, dar şi cea care mai găteşte câte ceva pentru părintele O'Kelley şi pentru întâlnirile pe care le organizăm pentru bărbaţi. Şi aici, spuse ea cu o notă de mândrie în voce, sunt birourile Asociaţiei de caritate irlandeze…

Deschizând o uşă opusă treptelor ce dădea spre bucătărie, îl conduse într-un fel de Anticameră care servise

în mod clar drept salonaş. Pereţii erau netezi şi zugrăviţi cu alb, ornaţi de câteva picturi inofensive cu peisaje şi scene religioase, în cadre simple de lemn. Un fotoliu uzat se afla în faţa unui şemineu mic cu cărbuni, iar un divan de catifea verde, care părea luat din dormitorul unei doamnei, se odihnea lângă peretele opus, cu o masă joasă în faţa lui. Un ceainic robust, înconjurat de ceşti şi farfurioare neasortate, era singurul element care orna masa. Camera ponosită avea un fel de confort îmbogăţit de ghivece de flori. Din nou muşcate, aliniate pe pervazul ferestrei care dădea spre o alee.

Will zâmbi. Chiar şi acolo, Evie făcuse tot ce putuse ca să imprime o notă de culoare şi de frumuseţe.

— Ştiu că nu este prea mult, spuse ea, strâmbând din nas în timp ce privea încăperea, dar ne permite să avem o oarecare intimitate şi un cadru mai normal când ne întâlnim cu cineva pentru cazurile noastre de caritate. Bărbaţii pot deveni destul de intimidaţi când trebuie să stea faţă în faţă cu Michael, aşezat în spatele unui birou. Sau cu mine, în cazul femeilor. De cele mai multe ori, le este greu să ceară ajutor.

— Pentru oricine are o urmă de demnitate, ar trebui să fie. El făcu un semn din cap spre o uşă din spatele fotoliului. Ce este acolo?

– E biroul lui Michael, deşi îl folosesc eu când el nu este aici. Ea se duse într-acolo şi deschise uşa. Aici păstrăm corespondenţa şi registrele legate de organizaţia de caritate. Michael se ocupă în principal de asta, iar eu de o parte din corespondenţa cu donatorii noştri.

Will aruncă o privire scurtă spre camera mică, observând mobilierul simplu – un birou mare şi un scaun, cu două fotolii din trestie. Biroul era cu faţa spre uşă, dezvăluind mici unghere şi sertare, unul dintre ele având o gaură de cheie. Acel sertar presupus încuiat îi atrase interesul.

— Păstraţi bani aici?

— Nu. Fondurile se află la bancherii lui Michael sau în camerele lui. Amândoi avem doar sume mici când venim

aici şi nu lăsăm nimic prin birouri.

Will trebuia să caute în acel sertar misterios încuiat de îndată ce scăpa de Evie.

— Ai spus că ajuţi la găsirea de slujbe pentru cazurile tale de caritate. Cum faci asta?

Ea îl privi cu un zâmbet nedumerit.

— Will, eşti cu adevărat interesat sau faci doar o muncă de teren pentru căpitanul Gilbride?

Will îşi dori să-i contracareze întrebarea cu o afirmaţie uşor de înţeles, care să transmită că acţiunile caritabile i se păreau plictisitoare – la fel ca majoritatea bărbaţilor din lumea bună dar bănuia că nu era cazul. Deşi zâmbetul ei avea o urmă de tachinare, nu i se citea şi în privire. În spatele ochelarilor, văzu un scepticism limpede apropo de motivele lui.

„Nu este bine”.

Felul liniştit de a fi al lui Evie îi făcea pe mulţi să creadă că era mai puţin perspicace în realitate, dar Will ştia că avea mintea unui bun magistrat – tăioasă, curioasă şi înclinată spre suspiciune. Acea ultimă trăsătură, dezvoltată recent, trebuia luată în considerare în calculele lui.

— După cum am spus, i-am promis lui Alec că o să verific lucrurile, răspunse el cu un zâmbet uşor. Dar nu am exagerat când am afirmat că tot ce este important pentru tine este şi pentru mine.

— Mă bucur, spuse ea, părând că rămâne fără suflu.

Zâmbetul ei timid şi graţios îl sfâşie ca un glonţ şi îl făcu să se simtă ca un ticălos. *Chiar* era interesat de locul acela spre binele ei, nu din motive care păreau evidente. Will îşi promise că, după încheierea întregii poveşti, avea să facă o donaţie cât putea de importantă – şi avea să se asigure că la fel făcea şi Alec – ca să susţină activitatea de la St. Margaret.

Dacă se dovedea că locul nu era un centru pentru comploturi de asasinate. Se temea de acel posibil rezultat. Chiar dacă Evie nu devenea suspicioasă, ea nu avea să îl ierte niciodată că o spionase când avea să afle adevărul.

— Dacă vrei să iei loc, îţi explic cum facem lucrurile,

spuse ea. Apoi îşi duse o mână la piept. Oh, îmi pare rău, am fost foarte nepoliticoasă. Vrei nişte ceai? Pot să mă duc la bucătărie şi să o rog pe doamna Rafferty să se ocupe.

El clătină din cap, cu un zâmbet.

— Mă gândeam să te duc la Gunter când terminăm aici. Îţi sunt dator după seara trecută.

Numai după ce cuvintele zburară de pe buzele lui, Will îşi dădu seama că sugestia ei i-ar fi oferit ocazia perfectă să o scoată din cameră şi să examineze rapid biroul lui Beaumont. Dar zâmbetul ei mâhnit aproape compensă gafa lui.

— În mod evident, nu ai uitat că nu rezist vreodată când vine vorba de îngheţată.

— N-am uitat nimic despre tine, Evie, spuse el liniştit.

Acela era adevărul simplu, dar cutremurător. Ani întregi, permisese ca preocupările apăsătoare ale vieţii lui în armată să umbrească sentimentele lui pentru Eve. Dar acum că era din nou cu ea, îşi dădu seama că fusese dintotdeauna acolo, aşteptând liniştită undeva în mintea lui şi adânc în inima lui. Într-un mod misterios, fusese un magnet în timpul anilor dificili de război – invizibilă, dar exercitând întotdeauna o atracţie subtilă a amintirilor, una care vorbea despre zile mai liniştite şi mai fericite.

Ea se uită lung la el, cu ochi mari şi nesiguri. Mâna pluti în sus ca să se odihnească uşor pe gura ei frumoasă. Fu cuprins de o dorinţă copleşitoare de a o săruta şi făcu un efort supraomenesc să nu o ia în braţe şi să guste din dulceaţa ei, căutând dragostea pe care o simţise odinioară pentru el şi sperând că încă era acolo.

Zgomotul de paşi pe coridor îi făcu pe amândoi să tresare. Privirea lui Evie se îndreptă iute spre uşă. Obrajii ei se colorară într-o nuanţă de trandafiriu şi făcu o mică grimasă amuzantă, de parcă tocmai se gândise la ceva neplăcut. Apoi păru că alungă senzaţia aceea, precum şi frântura de intimitate a celor câteva momente anterioare.

— Ia loc, spuse ea, făcând semn spre scaun. Mă duc să văd cine este.

Deschise uşa spre coridor, dar nu ieşi cât timp vorbi

cu persoana care se afla acolo. Privirea lui Will se îndreptă spre biroul lui Beaumont, dar nu exista nicio şansă să ajungă acolo în timp ce Evie era în apropiere. Bănuia că, mai devreme sau mai târziu, el şi Alec trebuiau să facă o expediţie în miez de noapte la St. Margaret.

În loc să se aşeze, Will se concentră asupra conversaţiei lui Evie. Pe coridor erau cel puţin două persoane, un bărbat şi o femeie, amândoi cu accente vădit irlandeze. Dacă se apleca uşor, privind pe după Evie, putea să vadă borul unei bonete, un umăr şi braţ subţiri, acoperite de o ţesătură învechită.

Will se îndreptă de spate când Evie se întoarse cu un zâmbet. Ea clipi, de parcă era surprinsă să-l vadă încă stând în mijlocul încăperii.

— Will, aş vrea să te prezint acestor oameni. Locuiesc de cealaltă parte a King Street şi vin la St. Margaret de mai bine de un an. Ea coborî vocea. M-am gândit că, dacă vorbeşti cu ei, ţi-ar da mai multe detalii despre ce facem noi aici decât dacă mă asculţi pe mine. Ar fi în regulă?

King Street se afla în inima mahalalei irlandeze din St. Coles. Will era deosebit de interesat să-i întâlnească.

— Este o idee bună, spuse el.

Evie deschise larg uşa şi invită în spaţiul mic un cuplu. Will se duse în spatele fotoliului din piele care se afla lângă şemineu.

— Aş vrea să ţi-i prezint pe domnişoara Bridget O’Shay şi pe fratele ei, domnul Terence O’Shay, zise Livie, zâmbind cu amabilitate spre cei doi. Bridget, Terence, acesta este căpitanul William Endicott.

Nu ar fi avut nevoie de prezentare ca să ştie că erau fraţi, chiar dacă Terence O’Shay era mult mai înalt decât sora lui şi avea umeri masivi şi mâini de hamal. Bridget, care nu părea mult mai în vârstă decât Evie, era subţire, mlădioasă şi foarte frumoasă, în ciuda hainelor simple de slujnică şi a bonetei ponosite. Amândoi aveau tenul palid, păr închis la culoare şi ochi albaştri de irlandez. Aveau trăsături puternice – bărbia tinerei era hotărâtă, iar cea a bărbatului părea încăpăţânată şi ursuză. Bridget se adânci

într-o plecăciune, trimiţându-i un zâmbet prietenos, în timp ce Terence făcu ochii mici, scoţându-şi cu silă şapca din lână după ce sora lui îl înghionti să o facă.

— Este o plăcere să vă cunosc, spuse Will cu voce prietenoasă.

— Mă îndoiesc, mormăi Terence.

Bridget aruncă spre fratele ei o privire scurtă de avertizare înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre Will.

— Mulţumesc pentru amabilitate, căpitane, spuse ea. Avea o voce plăcută, scăzută, îndulcită de cadenţa accentului. Doamna Whitney tocmai a spus că sunteţi interesat de ce facem noi la St. Maggie şi ne-a întrebat dacă am putea să vorbim puţin cu dumneavoastră.

— Sunt, într-adevăr, dacă nu vă deranjează.

— Vă rog, luaţi loc, spuse Evie. Terence, te-ar deranja să aduci unul dintre scaunele din biroul domnului Beaumont? Ca să putem sta toţi comod.

— O să stau în picioare, răsună răspunsul lui arţăgos. Nu o să stau destul de mult ca să mă deranjez să aduc scaunul.

Sora lui scoase un oftat exasperat *şi făcu spre Evie o* uşoară grimasă, plină de părere de rău. Will simţi că voia să-l scuture pe om pentru că-şi punea sora într-o situaţie stânjenitoare.

— Cum vrei, răspunse Evie cu voce rece, care îi trăda nemulţumirea.

Lui Will i se părea interesant faptul că timiditatea obişnuită a lui Evie fusese înlocuită de un comportament care arăta clar că era o persoană responsabilă. Nu era obraznică sau falsă, ci atitudinea părea să i se potrivească mănuşă, ca şi cum ar fi fost în elementul ei, atitudine provocată, fără îndoială, de nevoia de a schimba lumea şi de a o face un loc mai bun.

Ea se întoarse cu spatele la Terence şi o conduse pe sora lui spre divanul pe care aveau să îl împartă. Will aşteptă până ce se aşezară, apoi îşi luă locul în fotoliu.

— Ce aţi vrea să ştiţi, domnule? întrebă Bridget pe un ton sincer. Fata era drăguţă şi politicoasă, dezarmând

imediat pe oricine.

— Eram curios să ştiu când aţi venit în Londra şi din ce parte a Irlandei vă trageţi, răspunse el.

— Venim din Londraderry, domnule, din nord. Am sosit în oraş acum doi ani, în septembrie.

— Şi de ce aţi venit?

— Pentru că nu avem de muncă la noi acasă, graţie vouă, englezilor afurisiţi, mârâi Terence. Din ce alt motiv credeţi că ne-am fi părăsit casa şi rudele?

— Ajunge, Terry! izbucni sora lui. Dacă nu te poţi abţine, ar fi mai bine să stai cuminte şi să mă laşi să răspund.

— Asta e cea mai bună idee pe care ai avut-o toată ziua, fato, spuse Terence cu gura strâmbată într-un rânjet urât. Vorbeşte tu cu filfizonii! Eu am alte treburi de care să mă ocup.

Cu observaţia aceea tăioasă, omul îşi puse şapca pe cap şi ieşi din cameră.

Obrajii lui Bridget luară foc.

— Domnişoară Whitney, îmi pare rău că a trebuit să vedeţi asta. Şi dumneavoastră, căpitane Endicott. Ea făcu o grimasă. Sărmanul Terry nu este în apele lui în ultimul timp, cu toate problemele legate de muncă şi de altele.

Evie o bătu uşor pe Bridget pe umăr.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, draga mea. Înţelegem perfect. Se uită la Will. Terence şi-a pierdut slujba săptămâna trecută, a treia oară în mai multe luni. A fost foarte frustrant pentru amândoi.

— E un om bun, chiar este, spuse Bridget serioasă, dar când este bântuit de gânduri negre, se apucă să bea şi nu se mai duce la muncă. Părintele O'Kelley a încercat să-i vorbească, dar Terry spune… Ei bine, nu ar fi cuviincios să repet ce spune.

— Sunt sigur că faci tot ce-ţi stă în puteri ca să-l ajuţi, rosti Will.

Bridget ridică o mănuşă uzată ca să se frece la tâmplă, de parcă o durea.

— Încerc, dar el complică lucrurile. Îi tot spun că

suntem atât de norocoşi să ne aflăm aici în Londra când lucrurile merg aşa de rău acasă! Dar el nici nu vrea să audă. Îi lipseşte Irlanda, încheie ea cu voce şoptită.

— Şi îl respect pentru asta, spuse Will. Este greu când îţi este dor de casă şi de familie.

— Dar te-ai descurcat bine, Bridget, spuse Evie cu un zâmbet încurajator. Ai făcut o grămadă de lucruri bune şi ai fost de mare ajutor pe lângă St. Margaret. Apreciem tot ce faci. Ea se uită la Will. Când Bridget a venit pentru prima oară la noi, a ajutat-o pe doamna Rafferty să facă ordine şi să coasă. Încă ajută în ziua ei liberă şi ori de câte ori poate.

Bridget zâmbi timid.

— Doamna Rafferty m-a învăţat tot felul de lucruri, iar domnişoara Whitney m-a ajutat să găsesc o slujbă.

— Suntem foarte mândri de Bridget, continuă Evie. Este o slujbă în casa lui Sir Gerald Milbank şi avem toate aşteptările că într-o bună zi o să devină slujnica unei doamne sau chiar menajeră.

— Sper, spuse Bridget. Muncesc din greu ca să ajung acolo într-o bună zi.

Will încuviinţase din cap şi zâmbise în timp ce femeile discutară, dar numele angajatorului lui Bridget îi atrase atenţia. Sir Gerald era un magistrat bogat, care avea legături puternice cu actualul guvern. Ştia că adesea organiza dineuri pentru miniştrii de rang înalt, precum Peel sau chiar pentru premier. Acei bărbaţi nu rezonau cu cauza republicanismului irlandez. Will se întrebă dacă Bridget avea vreo idee despre preferinţele politice ale bărbatului pentru care lucra.

El îi puse fetei mai multe întrebări despre angajarea ei şi se interesă unde locuia fratele ei – într-o casă de chiriaşi din St. Giles, lucru deloc surprinzător dar nu avu nicio obiecţie când Bridget se scuză, spunând că trebuia să discute cu doamna Rafferty înainte să revină la muncă.

— Ce zici? întrebă Evie după ce Bridget plecă.

— Pare că este o tânără isteaţă şi capabilă care îţi face cinste, spuse el. Bănuiesc că ăsta este principalul scop al muncii tale – încercarea de a asigura locuri de muncă

pentru cazurile de caritate.

Evie încuviinţă din cap.

— Acesta este primul lucru pe care încercăm să-l facem. De multe ori, bărbaţii îşi găsesc slujbe ca zilieri sau descarcă marfa din corăbiile care acostează la docuri, dar este mai greu pentru femei. Uneori singura opţiune este să lucreze prin fabrici. Sunt locuri îngrozitoare dar celelalte alegeri sunt mai rele. Ea scutură din cap, părând extrem de tristă. Îmi pare rău să spun că am pierdut mai mult de câteva femei din cauza prostituţiei şi hoţiei.

— Dar, din fericire, nu este cazul lui Bridget.

Chipul ei se luminã.

— Da, sunt atât de mândră de ea pentru că a muncit din greu din prima zi în care a venit la noi, învăţând de la doamna Rafferty şi urmând cât mai multe dintre clasele noastre! Am fost încântată când am reuşit să-i găsim o slujbă în casa domnului Gerald.

— Cum ai reuşit?

— O cunosc pe Lady Milbank, soţia lui Sir Gerald. Bunicii ei din partea mamei erau catolici, deci este sensibilă la cauza noastră. Ea făcu o grimasă. Spre deosebire de o mare parte din aristocraţie, îmi pare rău să o spun.

— Strategia voastră principală este să le găsiţi o slujbă în casele oamenilor din aristocraţie care vă susţin?

Ea încuviinţă din cap.

— Şi în orice gospodărie decentă cu slujitori. Pentru femei, cu siguranţă, căci pentru ele sunt cele mai bune slujbe. Dar încercăm să le găsim tuturor celor care vin la noi locuri în care, în cele din urmă, să înveţe o meserie. Dacă nu ca slujitor, atunci în vreun meşteşug util sau într-un magazin ori într-una dintre companiile de transport maritim. Există un număr destul de mare de negustori şi oameni de afaceri de origine irlandeză care ne ajută în acest sens.

Will era mai mult decât impresionat de Evie. Cu o parte din mintea lui, asculta atent tot ce putea să fie oarecum suspect sau să indice faptul că Beaumont era implicat în activităţi conspirative. Nimic din ce văzuse sau

ce auzise în ziua aceea nu îi oferise vreo dovadă, chiar dacă era limpede că St. Margaret impunea investigaţii suplimentare. Terence O'Shay şi resentimentele lui deschise dădeau de înţeles că se impunea, din moment ce era imposibil să fie singurul dintre cazurile de caritate ale bisericii cuprins de antipatie faţă de englezi.

Dar o altă parte din el trebuia să admită fascinaţia crescândă faţă de Evie. Ea se aruncase din toată inima şi cu toată energia în munca ei caritabilă, trezită la viaţă cu o strălucire care îi aprindea ochii frumoşi şi îi desena o culoare vibrantă pe obraji. Will îşi amintea de aerul acela din tinereţea lor, deşi la vremea aceea ea strălucise pentru el.

Era suficient de meschin să recunoască, nu fără satisfacţie, că nu văzuse acea strălucire în preajma lui Beaumont, cu excepţia clipelor în care vorbeau despre munca lor. Cu toate acestea, Beaumont era cel care, în cele din urmă, avea să fie destinatarul norocos al afecţiunii depline, nu el, iar gândul acela i se puse în gât ca o bucată înăcrită de carne de oaie.

Rămase tăcut, digerând tot ce văzuse şi auzise, până ce Evie se luă în glumă de el.

— Mai vrei să ştii ceva? întrebă ea, cu o provocare slabă, dar amuzată în voce. Sau am trecut de inspecţie?

El se chinui să schiţeze un zâmbet.

— Sunt foarte impresionat şi sunt sigur că la fel o să fie şi Alec. Faci o treabă minunată aici, Evie! Chiar şi un om frivol ca mine şi-ar da seama de asta.

Ea pufni.

— Aiurea! Nu există nici urmă de filfizon în tine şi tu ştii asta.

— Poate că o să te surprind într-una din zilele astea.

Ea lăsă capul într-o parte, oferindu-i un zâmbet nedumerit. Pentru o clipă, Will se gândi că avea să răspundă observaţiei lui, dar apoi ea clătină uşor din cap.

— Dacă nu mai este altceva… spuse ea şi se ridică.

— Doar o ultimă întrebare, spuse el, ridicându-se. Există cazuri complicate precum cel al lui Terence O'Shay?

Nu-mi place prea mult ideea că ai de-a face cu un om de genul ăsta, ca să-ţi spun drept.

— Acum vorbeşti ca mama, rosti ea sec.

Will îşi duse mâna la piept.

— M-ai redus la tăcere dintr-o singură lovitură.

Ea râse, dar deveni suficient de serioasă încât să răspundă.

— Mă tem că Terence este un caz foarte dificil. Are o furie nestăpânită împotriva englezilor, în ciuda eforturilor noastre de a-l convinge că nu suntem toţi nişte monştri. Ea oftă. Mai sunt câţiva ca el, trebuie să recunosc, dar Terence e cel mai rău.

El fu copleşit de nelinişte.

— Nu rămâi niciodată singură cu aceşti bărbaţi, nu-i aşa?

Ea flutură o mână prin aer.

— Dumnezeule, nu! În general, Michael sau părintele O'Kelley se ocupă de aceşti bărbaţi. Eu lucrez în primul rând cu femeile şi cu copiii. Ea zâmbi. Îmi place foarte mult.

— Mă bucur să aud asta. Cred că te-am obosit suficient şi, pe deasupra, sunt suficient de sincer ca să recunosc că încep să mă tem pentru caii mei. Cine ştie ce au făcut cele două haimanale ale tale?

Evie râse.

— Sunt sigură că sunt bine, dar sunt de acord că te-am plictisit de ajuns pentru o zi. Gura ei minunată se arcui într-un zâmbet surprinzător de cochet, ceea ce îi făcu pulsul să se accelereze. Acum, căpitane Endicott, cred că mi-ai promis o îngheţată, nu-i aşa?

— Într-adevăr, doamnă, şi am de gând să mă ţin de promisiune.

Will mai aruncă o privire în biroul lui Beaumont, observând amplasarea ferestrei şi a biroului înainte să o urmeze pe Evie şi să iasă din cameră.

Avea să se întoarcă acolo cât de curând.

Capitolul 13

Evie îi zâmbi surorii sale şi acceptă ceaşca de ceai, deşi avea impresia că zâmbetul ei era mai degrabă o grimasă. Încă de la sosirea lui Will, la cina dată în cinstea mamei ei, Evie să străduia să-şi reprime fiorii care o bulversau şi o făceau să se clatine pe picioare. Will arăta nespus de atrăgător în hainele de soldat. Şi, de îndată ce avu impresia că totul era sub control, se trezi că se afla la masă exact lângă el. Apoi fiorii deveniră spasme, care îi urcau pe gât şi ajungeau în obraji. Dacă n-ar fi ştiu despre ce era vorba, ar fi crezut că se îmbolnăvea de friguri.

— Wolf te face să te simţi agitată, nu-i aşa? murmură Eden, care se afla lângă Evie, pe scaunul de damasc aşezat în colţul alcovului.

Se retrăseseră acolo de îndată ce mama lor le invitase pe femei în salon, după cină, în speranţa că puteau evita discuţii nedorite. Evie avea nevoie de linişte ca să-şi facă ordine în gânduri înainte de sosirea lui Will, a lui Michael şi a celorlalţi bărbaţi care aveau să li se alăture la ceai.

Deja îşi petrecuse cina pălăvrăgind ca o nebună, ori de câte ori Michael se uita la ea, din celălalt capăt al mesei lustruite. Mama se aşezase în mod deliberat lângă Will, cât mai departe de Michael. Nu era vina ei, şi intenţiona să îi spună lui Michael cât de curând acest lucru. Nu îl ajută cu nimic să o privească în vreme ce ea abia dacă schimba o vorbă cu partenerul de la cină, aşa cum o cereau bunele maniere. Evident că Michael era convins că Evie flirta cu Will, deşi nici nu se punea problema de aşa ceva. Nici măcar nu visa la asta.

Cu excepţia faptului că ea chiar *visase* la acel flirt, dar şi la alte lucruri nebuneşti, încă de când ieşiseră împreună la St. Margaret, în urmă cu doar câteva zile.

— E atât de evident? întrebă Evie cu voce stinsă.

Eden se uită direct la genunchiul lui Evie. Ea îşi dădu seama că genunchiul îi tremura de parcă ar fi fost o marionetă. Îşi prinse genunchii cu mâinile ca să nu-i mai tremure.

— N-o lăsa pe mama să vadă asta! spuse Eden. O să-ţi lege picioarele cu o eşarfă.

Gândul acesta îi puse un nod în stomac lui Evie, mai ales că nu reuşise să se calmeze. Când era mică, avea prostul obicei de a-şi bâţâi genunchii dacă era nervoasă. Când nu reuşea să o facă să înţeleagă că nu era un comportament adecvat, mama îi lega genunchii cu o eşarfă, pe sub fustă. Această tehnică educativă se dovedise a fi extrem de dură şi profund neplăcută. Evie vărsase multe lacrimi, însă metoda funcţionase. În nici două săptămâni, reuşise să scape aproape complet de acest comportament, cu excepţia momentelor în care era cu adevărat răvăşită.

— Poate că o s-o conving să folosească o eşarfă de mătase de data asta, spuse Evie cu jumătate de gură.

— Glumesc, draga mea, rosti Eden. Mama nu o să facă ceva atât de cumplit, dar o să-ţi ţină o lecţie de morală, ceea ce nu e nici pe departe amuzant.

Eden privi în jur, ca să se asigure că nimeni nu asculta. Din fericire, celelalte doamne – opt în total – erau adunate în jurul mamei, în cealaltă parte a camerei. Era o petrecere mică, la care participau cunoscuţi de-ai familiei, care se ştiau între ei. Pălăvrăgeau voioşi, bând ceşti de ceai şi lăfăindu-se în fotolii, în luxoasa încăpere tapetată cu model Bloomsbury Square. Mama era foarte încântată să le arate femeilor cum redecorase camera, lăsându-le pe gemene singure până la sosirea bărbaţilor.

— Ştii, spuse Eden cu voce conspirativă, dacă vrei să eviţi buclucul, nu trebuie decât să îţi petreci seara discutând cu Wolf. Din motive pe Lady Montrose să-l monopolizeze, apoi l-a aşezat la celălalt capăt al mesei, iar pe Will l-a proţăpit lângă mine. Evident că a trebuit să discut cu partenerul meu de la cină, mai ales că îmi este un vechi prieten.

— Dar nu trebuia să stai cu gândul la el, nu-i aşa?

Evie se răsti la sora ei, profund scandalizată de o asemenea insinuare.

— Dar nu am făcut aşa ceva! Nu?

— Ei bine, ba da, dacă vrei să fiu sinceră. Nu că te-aş învinui, spuse Eden. Wolf arată teribil de bine şi are nişte umeri… zdrobitori.

— Nu la fel de zdrobitori ca ai căpitanului Gilbride, după cum ai putut şi tu observa, replică Evie cu voce amară.

Geamăna lui Evie contracara un asemenea comentariu dând din mână.

— Ar trebui să fiu oarbă să nu observ asta, dar e ca şi cum te-ai uita la muşchii unui armăsar. Îmi place să privesc, dar nu ţin neapărat să-l călăresc.

— Nu pot să cred că ai spus aşa ceva! Evie era sfâşiată între groază şi râs isteric. Dacă mama te-ar auzi spunând aşa ceva, te-ar închide o săptămână în cameră.

— Ei bine, nu i-aş spune niciodată aşa ceva, nu crezi? Dar hai să ne întoarcem la Wol…

Evie îi făcu semn să tacă din gură.

— Nu vreau să discut despre el. Este pur şi simplu un vechi prieten, asta e tot.

— Nu te pricepi să minţi, draga mea. De când te-ai văzut zilele trecute cu el, te-ai bâţâit prin casă ca o şcolăriţă care s-a îndrăgostit de un ofiţer chipeş. Parcă eşti scoasă dintr-un roman prost. Ar fi bine să ai grijă, ca să nu te trezeşti că ai probleme.

— Vorbeşti despre o îngheţată luată împreună la Gunter ca şi cum ar fi fost vorba despre o giugiuleală în tufişurile de la Vauxhall Gardens. Când, de fapt, nici nu a fost vorba despre aşa ceva. Scopul acestei întâlniri nu era plăcerea, după cum bine ştii. Will voia să viziteze St. Margaret, iar acolo ne-am petrecut cea mai mare parte din timp.

Eden făcu o grimasă, semn că era foarte sceptică.

— Ah, da. Wolf lucra ca spion sub acoperire pentru căpitanul Gilbride, care dezvoltase un interes pentru întrajutorarea săracilor. Ascultă la mine, Evie, eu nu am încredere în scoţianul ăsta bine făcut. Nu pare nici pe departe un filantrop, şi nu cred absolut deloc că îi pasă de St. Margaret sau de săracii pe care îi ajuţi tu acolo.

Evie încuviinţă din cap.

— E nedrept. Ştim foarte puţine despre acţiunile caritabile ale căpitanului Gilbride şi nu avem niciun motiv să nu îl credem pe cuvânt. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce şi-ar petrece atât timp cu Michael dacă nu ar vrea să ajute în mod sincer?

— Nu pot să mă gândesc decât la un lucru.

— Şi anume?

— Vrea să îi atragă atenţia lui Michael de la tine ca să-i lase drum liber lui Wolf.

Evie privi circumspectă la sora ei. Deşi mintea ei respinse constant acea concluzie, inima ei îşi dorea ca Eden să aibă dreptate.

Altfel nu avea de ce să îi bată în piept atât de tare. Înghiţi în sec de câteva ori înainte să îi răspundă surorii sale.

— E ridicol. Pe Will nu îl interesez altfel decât ca prietenă.

Eden păru să îi plângă de milă surorii sale.

— Dacă te ajută, poţi continua să crezi povestea asta.

De fapt, Evie nu îşi dorea decât să continue să îşi spună povestea asta, deşi îşi petrecuse zilele gândindu-se la faptul că Will păruse să îi facă curte. Deşi era sincer interesat de munca ei, modul în care se comportase cu ea la Gunter dovedea că tot ce spunea Eden nu era foarte departe de adevăr – Will flirtase cu ea. Nu o mai făcuse niciodată, nici măcar când erau mai tineri. Nu era genul de persoană care să se comporte astfel. Nu cu ea şi nici cu altă fată. Cel puţin, aşa ţinea minte. Însă trecuse mult timp de atunci, iar Will nu mai era un băiat. Dureroasa realitate era că Will devenise bărbat, iar Evie era conştientă de acest lucru.

Începu să discute în contradictoriu cu sora ei când uşa se deschise, iar bărbaţii intrară în încăpere, alături de *papa.* Femeile se înviorară de parcă ar fi fost nişte flori stropite cu apă proaspătă, iar unele dintre ele făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a le atrage atenţia lui Will şi căpitanului Gilbride. Era de la sine înţeles că Evie nu putea să le

condamne, pentru că erau cei mai arătoşi bărbaţi din încăpere. Poate chiar cei mai arătoşi din toată Londra. În special Will. Foarte nedrept, nu?

— Nu te uita acum, îi şopti Eden, dar se apropie Michael. Ah, şi ce surpriză, Gilbride e alături de el.

Evie zâmbi văzând că Michael şi căpitanul Gilbride se apropie de ele. Nu era uşor să zâmbească, mai ales că toată lumea era foarte încordată.

— Evelyn, e luat locul acesta? Tonul lui Michael trăda faptul că bărbatul nu se simţea tocmai bine primit. Arătă scaunul gol de lângă alei.

— Îl păstrasem pentru tine, exclamă ea, făcându-i semn să se aşeze. Era o minciună, dar una nevinovată. Aşază-te lângă noi, te rog! Abia dacă am reuşit să schimb două vorbe cu tine în seara asta.

El îşi aranjă costumul de seară, apoi se aşeză pe scaun.

— Păreai destul de ocupată, spuse el cu un zâmbet uşor fals. Nu am vrut să te deranjez.

Privi către Will, în partea cealaltă a camerei. Era prins într-o conversaţie cu mama lui Evie. Cât despre Evie, ea se abţinu să nu ofteze.

Orice avea de gând Will, părea să aţâţe gelozia în Michael. Întorcându-se cu spatele la sora ei, care era într-o discuţie aprinsă cu căpitanul Gilbride, Evie încercă să-i calmeze neliniştile iubitului ei.

O scurtă discuţie despre planurile de extindere a cursurilor filantropice, care să includă şi adulţi, îl făcu pe Michael să revină la starea lui obişnuită. Gilbride îşi trase un scaun şi se alătură discuţiei, punând câteva întrebări inteligente legate de munca lor. Acest lucru îl entuziasmă pe Michael, care începu să explice planurile de a extinde aria de acţiune din cadrul Asociaţiei de caritate irlandeze în următoarele câteva luni. Evie trebui să recunoască faptul că întrebările lui Gilbride erau cât se poate de sincere. În vreme ce bărbaţii discutau aprins despre cele mai bune moduri de a stoarce bani de la bogătaşi, aşa cum se exprima chiar Gilbride, Evie se întoarse spre sora ei, fără să

se poată abţine să nu-i spună:

— Ţi-am zis eu că Gilbride e sincer. Ai văzut? şopti ea.

Geamăna îl analiză circumspectă pe căpitan, ceea ce o făcu pe Evie să-şi dea ochii peste cap. Era clar că nu aveai cum să o îmbunezi pe Eden când venea vorba de Gilbride. Ea se înţelegea bine cu aproape toată lumea, dar, din motive greu de înţeles, nu era cazul fermecătorului scoţian. Iar dispreţul pe care i-l purta părea să sporească în loc să se diminueze. Sora ei geamănă îşi luă privirea de la cei doi bărbaţi, iar Eden încremeni.

— La naiba! Mama l-a prins pe Will în ghearele ei. Nu pare prea încântată.

— Ţi se pare, izbucni Evie când o văzu pe mama ei apropiindu-se şi trăgându-l pe Will după ea. Din nefericire, privirea tranşantă a acesteia era îndreptată spre Michael.

— Scuză-mă, draga mea, ai spus ceva? întrebă Michael uşor speriat şi abandonând discuţia cu Gilbride.

Evie zâmbi.

— Am spus doar că se apropie mama.

— Ah, da? întrebă Gilbride făcându-i cu ochiul. Cred că trebuie să fac un control la urechi, fiindcă aş fi putut jura că ai spus cu totul altceva.

— Mi-ar plăcea să mergi chiar acum la control şi să ne laşi în pace, murmură Eden.

Evie o privi scandalizată pe Eden, însă îşi întoarse atenţia spre mama lor. Şi spre Will, căruia i se putea citi suferinţa pe chip. În mod clar, mama îi spusese ceva care îl deranjase.

— Dumnezeule! De ce se strânge tot tineretul în colţul ăsta? întrebă mama cu o alură ce aducea a pasăre de pradă. Efectul era întărit şi de părul negru, cu şuviţe grizonate pe tâmple. Nu credeţi că e o lipsă de politeţe faţă de ceilalţi invitaţi?

Privirea de uliu îi era îndreptată spre fiicele ei.

— Dragile mele, nu trebuie să-i ţineţi pe căpitanul Gilbride şi pe domnul Beaumont doar pentru voi. Iar tu, Evelyn, l-ai cam abandonat pe Will. Aşa se cade cu un vechi prieten?

Era atât de mieroasă, încât Will păru profund nedumerit. Nu era de mirare, ţinând cont că schimbarea de atitudine a mamei faţă de Will era bruscă şi de neînţeles.

Văzând-o pe mama apropiindu-se, Michael şi Gilbride se ridicară în picioare. Căpitanul îşi deschise larg braţele, zâmbindu-i fermecător gazdei sale. Eden oftă, iar Evie o privi ţintă. Sora ei pălise, ca şi cum tocmai primise o veste proastă. Evie se strădui să reţină acest detaliu, ca să o poată întreba despre ce fusese vorba după ce petrecerea avea să se sfârşească.

— Ah, Lady Reese, mie trebuie să îmi reproşaţi, spuse Gilbride cu voce spăsită. Eram prins într-o discuţie cu domnul Beaumont şi cu domnişoarele, cărora le-am acaparat complet atenţia. Permiteţi-mi să mă revanşez. Comanda dumneavoastră îmi e poruncă.

Mama nu era complet imună la farmecele căpitanului. Îl lovi uşor peste mână cu evantaiul şi scăpă un surâs surprinzător de tineresc.

— Dragul meu căpitan, vă sugerez să aplicaţi tehnicile de flirt pe tânăra generaţie. Cu mine nu funcţionează. Şi, orice ar fi, nu se cade ca dumneavoastră să-i întreţineţi pe invitaţi. Fiicele mele ar trebui să facă asta, în loc să se retragă într-un colţ.

„Sau fiica, după câte se pare”, se gândi Evie. În mod previzibil, atenţia doamnei Reese se îndreptă spre Evie, semn că ea era ţinta replicii, nicidecum Eden. Aşadar, Evie se pregăti pentru o nouă predică despre modul în care îl neglija pe *vechiul prieten* Will.

— De fapt, eu sunt de vină pentru că i-am monopolizat atenţia căpitanului Gilbride, spuse Michael, şi ţin să îmi cer scuze. Bunul nostru căpitan avea nişte curiozităţi cu privire la munca pe care o depunem la St. Margaret şi m-am gândit să îl luminez – cu ajutorul lui Lady Evelyn, desigur.

Bărbatul îi zâmbi mamei – un zâmbet pe care Evie îl găsi mai sincer, dar nu la fel de fermecător ca al lui Gilbride. Dragul Michael nu îşi dorea decât să o protejeze de armele lui Lady Reese, dar ea ştia că acest

comportament nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Din nefericire, fie nu înţelegea, fie nu-i păsa, pentru că Michael continua să se explice, ca şi cum mama nu l-ar fi privit cu evidentă antipatie.

— Mă las dus de val când discut despre cariera mea, spuse Michael voios, aşa că pe mine trebuie să daţi vina, nu pe fiicele dumneavoastră.

Umerii rigizi ai doamnei Reese îi lăsau lui Evie mai degrabă senzaţia unei sperietori de ciori decât cea a unei păsări de pradă – o sperietoare care urmează să se dea jos de pe bârna pe care este pironită, pentru a-i alerga pe toţi cei din încăpere.

— Serios, domnule Beaumont? izbucni mama. Mi se pare că o asemenea întrunire socială nu e nici pe departe adaptată discuţiilor despre munca dumneavoastră, aşa cum o numiţi. Nu ştiu dacă există un om mai filantrop… Se opri şi îi aruncă o privire sinistră lui Evie, care nu se putu abţine să nu înghită în sec. Mai filantrop decât mine, reluă doamna Reese. Însă, într-adevăr, am auzit multe despre aceşti irlandezi pe care dumneavoastră şi fiica mea doriţi să îi ajutaţi. Mă tem că trebuie să vă cer să încetaţi a mai discuta despre acest subiect în casa mea.

— Vă cred, nimeni nu vă poate învinui, Lady Reese, reluă Will cu multă delicateţe. Aşa cum a spus şi căpitanul Gilbride, pe noi trebuie să daţi vina. Domnul Beaumont nu făcea decât să răspundă întrebărilor noastre.

Evie, al cărei stomac era atât de încleştat încât nu ştia dacă avea să îşi revină, afişă un surâs delicat. Will încuviinţă din cap, iar ochii săi albaştri trimiteau clar un mesaj de avertizare: „Nu te băga!”

— Generozitatea dumneavoastră este lăudabilă, spuse mama, de parcă nu ar fi fost deloc aşa. Dar domnul Beaumont ştie foarte bine ce cred eu despre acest subiect. O privi calculat pe Evie. Şi mă tem că sunt nevoită să insist – nu trebuie să mai deschidă acest subiect, căci, în caz contrar, nu o să mai fie bine-venit în casa mea.

Ca de fiecare dată când era enervată, vocea mamei devenea foarte ascuţită, ceea ce atrăgea atenţia invitaţilor.

Evie o privi cu amărăciune pe mama ei, care devenise foarte nepoliticoasă. Deşi ştia cât de puţin îi păsa mamei sale de Michael, comportamentul ei era sub orice critică.

— Mamă, e nedrept ce faci! zise Evie furioasă, înghiţind în sec. Michael e sufletul asociaţiei şi nu merită dezaprobarea ta.

Eden încercă să îi atragă atenţia strângând-o de mână, dar Evie era mult prea furioasă şi umilită pentru a primi semnalul. Era obişnuită cu comportamentul mamei, care o umilea în public. Dar atacul direct la adresa lui Michael – cel mai bun om pe care îl întâlnise vreodată – părea să adauge noi înţelesuri ideii de umilire şi de resentimente, pe care nu le mai putea reprima.

— Consider că felul în care te comporţi cu el este oribil şi nu am de gând să mai tolerez aşa ceva nici o secundă! exclamă Evie, fără să observe uimirea de pe chipurile celorlalţi. Nu o privea decât pe mama ei, ale cărei trăsături deveniră dure şi neiertătoare ca ale unui şarpe veninos.

— Să nu îndrăzneşti să îmi dai mie lecţii! spuse mama. Nu o să accept aşa ceva.

Evie se ridică brusc în picioare şi se aplecă uşor spre mama ei.

— Şi ce ai de gând să faci? Mă arunci în stradă?

Michael exclamă a neaprobare, o prinse uşor de cot şi se ridică în picioare.

— Evelyn, mama ta are tot dreptul să aleagă subiectele potrivite pentru fiicele ei. Îmi cer scuze că am insultat-o atât de profund.

Evie se uită la braţul lui Michael şi îşi trase brusc mâna.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Comportamentul ei este lipsit de orice respect. Nu ştiu cum poţi să suporţi asta zi de zi fără să faci nimic.

Will încuviinţă din cap.

— Lady Reese, permiteţi-mi să…

— Tu să stai în banca ta, Will! izbucni Evie, ţintuindu-l cu degetul.

Spre marea ei mirare, Will dădu ochii peste cap şi încuviinţă, ca şi cum i-ar fi acordat permisiunea de a continua.

— Evelyn Whitney, în clipa asta ai tăcut! izbucni mama. Dacă nu taci…

— Dumnezeule, ce dialog agitat! îi întrerupse o voce veselă.

Evie trase aer în piept la vederea tatălui său, care apăruse în spatele mamei.

— Slavă Cerului! murmură Eden.

— Nu pot decât să îmi imaginez că vorbiţi despre politică, spuse *papa* jovial, deşi pe chipul său se putea citi îngrijorarea. Serios, domnilor? Chiar trebuie să le deranjăm pe doamne cu un subiect atât de trist?

Mama se simţi jignită şi privi către soţul ei.

— Dragul meu, dacă ai şti…

— Da, iubirea mea, stai puţin, o întrerupse *papa,* aşezându-şi braţul pe umărul ei.

Mama se abţinu, ca şi cum şi-ar fi înghiţit cuvintele pe care voia să le spună. Tatăl lui Evie era un om blând şi înţelept, care nu se băga între soţia şi fiicele lui, cu atât mai puţin în problemele domestice ale familiei. Dar uneori, nu foarte des, când simţea că trebuie să o facă, reacţiona, iar mama ştia foarte bine că nu era cazul să îl contrazică.

— Evie, continuă *papa,* zâmbindu-i cu căldură, i-am povestit lui Lord Templeton despre ediţia din *Călătoriile lui Gulliver,* pe care am achiziţionat-o recent. Nu ai vrea să mi-o aduci din bibliotecă?

În lumina intervenţiei tatălui său, furia lui Evie începu să se estompeze, dar fu repede cuprinsă de groază după ce îşi dădu seama că se făcuse de râs. Detesta asemenea scene şi nu suporta să fie în centrul atenţiei, dar iată că tocmai fusese nerespectuoasă cu mama ei. Nu îi mai rămânea decât să îi facă pe plac tatălui, mulţumită că-i dăduse şansa de a scăpa din acea situaţie.

— Nu te grăbi, draga mea, adăugă *papa.*

— Mă duc şi eu cu ea, spuse Eden, ridicându-se şi apucând-o pe sora ei de mână.

— Tu rămâi cu mama, spuse *papa.* Tonul său înţelegător nu lăsa loc de refuz. Iar acum, Evie, poţi să pleci. Aşa cum am spus, nu te grăbi.

— Mulţumesc, *papa!* spuse ea.

Evie nu îl putea privi pe Michael. Probabil şi el credea că nu era prea diferită de mama ei. Însă îi aruncă o privire lui Will când trecu pe lângă el. Simpatia şi grija care i se citeau pe chip o emoţionară până la lacrimi. Se şterse la ochi şi plecă uşor spre uşă. Camera îi părea enormă, mai ales că toţi invitaţii se uitau la ea amuzaţi, dar cu multă simpatie. Slavă Cerului că erau prieteni apropiaţi şi ştiau toţi că mama nu se sfia să ridice vocea în public. Totuşi, bârfele şi tachinările nu aveau să lipsească, mai ales că era vorba despre Michael. Mama ei nu avea să o ierte prea curând, iar ea urma să suporte consecinţele. Necazul era că Michael avea deja suficienţi duşmani – oameni care nu se sfiau să-i păteze numele. Îi era ruşine de faptul că se răstise la mama ei. Dar nu se putu abţine să nu ceară o reacţie din partea lui Michael, mai ales când mama îl trata cu atâta lipsă de respect. Deşi putea fi foarte pasional când venea vorba de lucrurile în care credea, Evie nu putea înţelege de ce nu se apăra Michael când devenea ţinta insultelor. În seara aceasta, totul părea diferit de incidentul de la balul ducesei Campworth – încă o ocazie în care Evie fusese nevoită să îi ia apărarea.

Însă, până la urmă, de ce s-ar fi aşteptat la ceva diferit din partea lui Michael, când ea însăşi rareori se impunea în faţa celorlalţi?

Ajunse în sfârşit la uşile înalte ale camerei. Lacheul le deschise, aruncându-i o privire înţelegătoare. Evie încercă să zâmbească, în semn de recunoştinţă pentru bunătatea lui, dar ruşinată că până şi servitorilor le era milă de ea.

Se opri pe hol, cu capul în palme, întrebându-se ce era de făcut. Nici *papa* şi nici Eden – şi cu atât mai puţin Michael – nu ar fi fost deranjaţi dacă nu s-ar fi întors la petrecere. De fapt, cu toţii s-ar fi aşteptat să se facă mică şi să se ascundă, aşa cum îi era obiceiul. Faptul că tatăl o trimisese să aducă o carte era doar o metodă de a calma

spiritele unei discuţii tensionate şi de a-i permite să părăsească sala de petrecere. Evie ştia că pe Lord Templeton nu îl interesau cărţile vechi, câtă vreme singurele lui pasiuni erau caii şi mâncarea. Avea să urce la ea în cameră, să se bage în pat şi să o aştepte pe Eden, care avea să îi raporteze cum reuşise tatăl lor să aplaneze conflictul. Aşa se întâmpla ori de câte ori se certa cu mama ei.

În timp ce urca pe scări, încercând să se hotărască dacă avea să meargă în camera ei sau să se ducă în mica bibliotecă a lui *papa,* chipul lui Will îi apăru în minte, cu acea privire caldă şi blândă. Will nu fusese nici pe departe deranjat de acea scenă, ba chiar păru că o încurajase prin faptul că încuviinţă din cap. Cu excepţia lui Eden, Will era persoana care înţelegea cel mai bine cum era Lady Reese, şi chiar îi spusese lui Evie, încă de pe vremea când erau copii, că trebuia să se impună în faţa mamei şi că numai aşa avea să-i câştige respectul. Ironia sorţii făcuse ca, în urmă cu câteva zile, Evie să-i fi dat lui Will acelaşi sfat cu privire la tatăl lui. Şi iat-o acum pe scări, hotărâtă să dea bir cu fugiţii.

Da, fusese nerespectuoasă cu mama ei şi avea să-şi ceară scuze. Dar de data aceasta nu avea de gând să se facă responsabilă de izbucnirea scenei şi nici nu voia să îi acorde mamei satisfacţia de a o fi trimis la ea în cameră. Evie fugise de prea multe ori, şi era momentul să nu mai reacţioneze astfel la fiecare mică criză. Întrucât crescuse cu frică de propria mamă, învăţase să dea bir cu fugiţii trebuia să îşi exprime sentimentele şi să se impună. Cu toate acestea, se săturase să bată în retragere şi nu mai suporta ca oamenii să creadă despre ea că era o laşă.

Începând chiar cu Will. Fusese laşă şi în cazul lui, şi refuza să se mai poarte astfel.

Trase aer în piept, îşi ridică poalele fustei şi se îndreptă spre bibliotecă. Exista o întrebare care o tortura, şi anume de ce era atât de important să îi arate lui *Will* că nu îi era frică – lui Will, nu lui Michael. Ştia că se apropia momentul în care avea să răspundă la această întrebare,

însă pentru o noapte era suficient să câştige numai o bătălie.

Determinată să ignore, pentru moment, faptul că era mai degrabă deranjată de Michael decât de Will, Evie deschise uşa bibliotecii. Se opri preţ de câteva clipe pentru a se obişnui cu lumina din bibliotecă, fiindcă aceasta era luminată doar de o lampă Argand, aflată pe biroul tatălui ei şi de un mic foc în şemineu. Trecu pe lângă şemineu şi aprinse un sfeşnic şi nişte lumânări de pe măsuţa de lângă scaunul de citit al tatălui.

Începu să caute volumul lui Swift, iar nasul i se umplu de mirosul de piele, de pergament şi de tutun. Iubea biblioteca tatălui său şi petrecea cât de mult timp putea în acel loc. Deşi nu era la fel de mare ca biblioteca de la conacul Maywood, rafturile acesteia adăposteau colecţii întregi de poezie, nuvele şi romane clasice. La insistenţa tatălui, fuseseră cumpărate nişte scaune de piele, care erau mai degrabă confortabile decât arătoase, iar covorul Wilton era suficient de mare încât să îţi permită să te lungeşti pe jos, în faţa şemineului, cu o carte în mână. Dar, cel mai important, biblioteca era domeniul tatălui său, un refugiu în calea mamei.

Căută volumul solicitat pe raftul cel mai de sus, când un curent de aer îi făcu rochia să fluture. Auzi uşa închizându-se. Oftă şi îşi dădu seama că momentul de linişte era pe sfârşite.

— Pot să te ajut?

Vocea lui gravă îi provocă fluturi în stomac.

Evie se întoarse şi aproape că îşi pierdu echilibrul, dar reuşi să se ţină cu o mână de unul dintre rafturi.

— Wolf! exclamă ea. Ce cauţi aici?

În lumina caldă, bărbatul chiar semăna cu un lup. Avea părul blond, iar maxilarul dur dădea o alură puternică întregului corp. Wolf se apropie de Evie, care rezistă cu greu impulsului de a-şi duce mâna la inima care îi bătea aproape să-i sară din piept. Nu existau motive pentru care Will să o facă să se simtă nervoasă. Evie trebuia să creadă acest lucru.

Will se opri la câţiva centimetri de rafturile de care se sprijinea Evie, iar zâmbetul său răvăşitor şi gura atât de masculină făceau ca inima ei să bată precum cea a unui cal de curse. Întinse braţul către raftul de mahon de la capul lui Evie. Ea simţi că se afla într-o cuşcă.

— Ei bine, Evie, am venit să văd dacă nu cumva ai nevoie de ajutor.

Capitolul 14

Will duse mâna spre chipul lui Evie, mângâindu-i pielea perfectă, colorată de delicata roşeaţă din obraji. Evie îşi flutură genele aurii, apoi coborî privirea spre picioarele lui Will. Când trase aer în piept, sânii ei generoşi se ghiceau prin gulerul modest al rochiei. Will trebuia doar să îşi apropie capul şi să-şi plimbe limba peste acele trăsături feminine.

„Dumnezeule!”

La ce naiba se gândea? Coborâse să vadă dacă avea nevoie de ajutor, nu ca să o seducă. Eden voise să meargă după sora ei, desigur, dar *papa* o împiedicase, doar adresându-i câteva cuvinte. Lord Reese rareori se impunea în acea casă, dar, când o făcea, cu toţii se conformau. Acesta îl luase pe Beaumont să discute cu Lord Templeton şi cu domnul Garvey, în vreme ce Lady Reese le ceruse lui Alec şi potrivnicei Eden să se alăture celorlalţi invitaţi. Lady Reese plecase împreună cu cei doi, iar el rămăsese singur.

Singur şi nedumerit, bineînţeles. Acţiunile lui Lady Reese nu făcuseră decât să arate faptul că femeia nu îşi dorea decât ca el să o urmeze pe Evie, pentru a-i obliga să fie din nou împreună. Şi, deşi planul ascuns al lui Lady Reese nu îi era pe plac, să se ducă după Evie era *exact* ce îşi dorea să facă. Văzuse cum furia dragei lui Evie dăduse naştere unor resentimente şi observase lacrimile care se formaseră în ochii ei, ascunse în spatele ochelarilor. Will nu îşi dorea decât să apuce capetele lui Lady Reese şi Michael

Beaumont şi să le ciocnească între ele. Mama lui Evie era o adevărată scorpie, iar Beaumont nu ştia când să îşi ţină gura. Nu îi luă prea mult timp să ştie ce avea de făcut. La naiba cu încercările de peţire ale lui Lady Reese! Evie era o veche prietenă, iar imaginea ei singură în bibliotecă şi plângând din cauza cruzimii mamei îi provoca foarte multă durere.

Desigur, Alec încercase să îl oprească. De fapt, încercase să îl urmeze, dar Lady Reese îl ţinea lângă ea, de parcă ar fi ademenit un buldog cu un os. Will nu îşi făcea griji din cauza încercărilor stângace ale lui Lady Reese de a-i găsi un soţ lui Evie, pentru că ştia că lucrurile nu aveau să se întâmple aşa. Tot ce urma să facă era să îşi liniştească prietena şi să o însoţească înapoi la petrecere, când avea să fie pregătită.

Dar toate astea erau valabile înainte să o vadă la lumina aurie a lumânării, care îi punea în evidenţă trăsăturile delicate prin rochia de mătase, de un verde pal. Evie tresări când Will intră în bibliotecă, dar apoi se opri, cu umerii lipiţi de rafturile bibliotecii, ca şi cum ar fi încercat, în mod inconştient, să se pregătească pentru întâlnirea cu el. Deşi Will era convins că Evie nu ar fi avut cum să-i citească gândurile, privirea ei timidă şi tremurul buzelor demonstrau exact contrariul.

Mai mult decât orice, Will îşi dorea să se aplece spre ea şi să o sărute profund, adăpându-se din senzualitatea ei dulce şi inocentă. În schimb, nu făcu decât să-şi înfigă degetele în unul dintre rafturi şi se dădu un pas înapoi. Apoi se mai dădu încă un pas. Evie îşi ridică privirea din podea şi clipi de câteva ori, privindu-l cu atenţie. Apoi scoase un pufnit eliberator şi îşi relaxă umerii.

— Will, eu… Se opri şi se încruntă. Ce faci aici? Te-a trimis mama după mine?

Will ridică din umeri, încercând să zâmbească.

— Cu siguranţă, nu părea să o deranjeze că vin după tine, dar nu sunt aici din acest motiv.

— Atunci de ce? întrebă Evie, privindu-l uşor contrariată.

Will dădu ochii peste cap.

— Evie, prostuţo, îmi făceam griji pentru tine!

Tachinarea lui Will o făcu să îşi muşte buzele senzuale. Lui îi plăcuse dintotdeauna gura ei, care semăna cu un boboc de trandafir, complet nepotrivit cu personalitatea ei serioasă şi timidă. Acum însă trebuia să recunoască: gura ei îl captiva, motiv pentru care petrecea mai mult timp privind-o în loc să asculte cu adevărat cuvintele care îi ieşeau printre buze. Semn că era aşa, Evie îşi aşează ochelarii pe nas şi se încruntă din nou.

— Will, ai auzit ce te-am întrebat?

— Desigur! spuse el. Mi-ai mulţumit pentru că am venit să văd ce mai faci.

Slavă Cerului că o parte din el încă era atentă. Ca spion, Will fusese întotdeauna foarte disciplinat, dar Evie părea să aibă efecte devastatoare asupra lui.

Ea încuviinţă sceptică, iar el îşi aminti cât de bine se pricepea să o citească. Nu trebuia să uite acest detaliu şi nici faptul că era acolo cu un scop.

— Ţi-am mai spus că nu trebuie să o faci, răspunse ea. Sunt în regulă, serios.

Will o analiză preţ de câteva clipe. Ea îşi arcui sprâncenele, ca şi cum ar fi comentat ironic comportamentul lui, moment în care el începu să râdă.

— Da, da, înţeleg.

Evie se aplecă iar peste rafturi, dar, de data aceasta, părea că se simţea ceva mai confortabil.

— Nu mai sunt o fetiţă, să ştii. Nu mă mai dezintegrez şi nici nu mai bocesc ori de câte ori mă ceartă mama. Apoi scoase o grimasă autoironică. Mă rog, nu atât de des…

Trecu prin spatele lui, iar el se aşeză pe marginea biroului lui *papa.*

— Nimeni nu ţi-ar putea reproşa asta. Mama ta dragă merită o scuturătură zdravănă pentru comportamentul îngrozitor din seara asta.

Din nou, gura lui Evie avu un spasm absolut adorabil.

— Nu-ţi face griji! O să se ocupe *papa* de asta.

— Mi se pare greu de crezut.

Tonul lui sarcastic o făcu să râdă. Evie avea un zâmbet superb – bogat şi delicat, asemenea unei eşarfe de mătase care plutea prin aer. Will simţi brusc nevoia de nestăpânit de a auzi din nou acel râs, dar goală, în braţele lui. Imaginea avu nefericita consecinţă de a-i provoca o erecţie. Se aşeză într-o poziţie inconfortabilă, trimiţând mesaje mentale de avertizare membrului său erect.

— Oh, ai fi surprins, spuse Evie, fără să-şi dea seama de *problema* lui. Era foarte supărat. Sunt convinsă că, după plecarea invitaţilor, o să aibă o discuţie aprinsă cu mama.

— Să vedem cât o să ajute.

În clipa următoare, Will îşi dori să-şi fi ţinut gura, pentru că zâmbetul lui Evie pieri pe chip, iar starea ei se schimbă complet.

— Mama o să se comporte ireproşabil câteva zile, apoi o să revină la felul ei de a fi, spuse amărâtă Evie.

— În regulă, Evie. Însă eu mă întreb cum reuşeşte tatăl tău să se înţeleagă cu ea? Este cel mai blând om pe care îl poţi întâlni.

Ea se încruntă, ca şi cum ar fi cântărit cu multă atenţie întrebarea lui Will.

— Ei bine, nu el e problema şi nici măcar cei din jur. Eu sunt cea care, aparent, îi creează probleme. Evie oftă. Mama nu se poate abţine să nu se ia la harţă cu mine, iar eu se pare că nu pot să mă abţin să nu o enervez.

Will se ridică de pe birou şi se îndreptă spre Evie. Mâinile lui zvâcneau de dorinţa de a o lua în braţe, dar reuşi să reziste, deşi fiecare impuls din trup îi îmbia să facă asta.

— Evie, nu ai greşit cu nimic. Nu ai făcut *nimic* greşit, mama ta e singura vinovată. Ea greşeşte pentru că nu e capabilă să vadă bunătatea din tine.

Will nu putea să o atingă, dar vocea lui era plină de emoţie.

Evie îl privi atentă, profund tulburată de reacţia lui. Apoi buzele ei schiţară un zâmbet delicat.

— E drăguţ că spui asta, Will. O să încerc să rezolv problemele cu ea, dar se pare că nimic din ce fac nu e pe placul ei.

Evie clătină întristată din cap, gest care îi rupse inima în două lui Will. Pe vremea când erau copii, el stătea şi privea cum mama ei o certa şi îşi bătea joc de ea, incapabil să poată face ceva. Timp îndelungat, nu îi fusese alături ca să o protejeze, să o liniştească ori să glumească cu ea, aşa cum făcuse în trecut. Când o luaseră lucrurile razna între ei? Evie îşi luă privirea de la Will, iar obrajii i se îmbujorară.

— În ultimele luni a fost cumplită, şi nu ştiu ce să mai fac… E de neînţeles.

Pentru Will, nu era nimic de neînţeles. Faptul că o curta Michael Beaumont era problema. Dar Will nu voia să forţeze nota prea tare. Nu în momentele alea, când era atât de fragilă. Îşi puse degetul pe chipul ei mângâind-o delicat, până când ea îşi întoarse privirea spre el.

— Ştii care e motivul unui asemenea comportament, nu?

Will zâmbi. Evie strâmbă din nas, lucru care îi mişcă ochelarii. Nu putea să nu se gândească la faptul că era cea mai adorabilă fiinţă pe care o cunoscuse vreodată.

— Ştiu, iar tu eşti o bestie pentru că îmi aminteşti tot timpul, spuse ea oftând.

Luă mână lui Will şi i-o dădu la o parte. Îi strânse degetele preţ de câteva clipe, apoi se duse la vechiul glob pământesc al tatălui său, care era aşezat pe biroul de mahon. Încet-încet, Evie începu şi învârtă globul, privindu-l absentă. Will o urmă şi se aşeză lingi ea, aşteptând să îi vorbească.

— Michael e motivul, spuse ea în cele din urmă. Nu poate să îl sufere şi mi se pare atât de nedrept! Este un om atât de drăguţ! Măcar dacă i-ar da o şansă…

Will nu avea niciun drept să fie gelos, dar nodul pe care îl simţea în stomac ori de câte ori Evie îi vorbea cu vocea ei caldă era dovada clară că nu aşa stăteau lucrurile. Şi totuşi, *atât de drăguţ* nu era tocmai o dovadă de iubire, nu?

— Mama ta a fost dintotdeauna una dintre cele mai cumplite specii de snobi, spuse el. Nu îi iau apărarea, dar nu crezi că era previzibil să îl atace pe Beaumont din cauza

credinţelor şi moştenirii catolice? Evie se încruntă, iar Will ridică mâinile. Ştii că ăsta e adevărul.

— Dar *papa* nu are nimic de obiectat cu privire la religia lui Michael.

— Asta pentru că cei din familia Beaumont sunt bogaţi. Tatăl tău este un om bun, dar este şi foarte pragmatic.

— E oribil să spui asta, rosti Evie indignată. Nu e nevoie să îl transformi pe *papa* într-un… mercenar.

Will îşi trecu frustrat mâna prin păr. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să discute despre logodna lui Evie cu un bărbat care putea fi un trădător. Cel puţin, despre asta credea el că era vorba. Poate că era vremea să afle care era natura relaţiei lui Evie cu Beaumont.

— Evie, nu vreau să mă bag…

— Atunci nu o face, îl întrerupse ea.

Will schiţă un zâmbet, sperând că era fermecător, dar şi inocent, însă privirea încruntată a lui Evie îi dădu de înţeles că eşuase.

— Îmi pasă de tine, Evie, spuse el. Nu aş vrea să sfârşeşti rănită.

Evie deschise larg ochii.

— Crezi că Michael Beaumont ar face ceva să mă rănească? Asta-i bună, venind din partea ta…

Will voia să îşi smulgă părul din cap. În schimb, rezistă acestui impuls şi o prinse pe Evie de umeri. Ea tresări şi îşi ţuguie buzele

— Spune-mi adevărul, mormăi el. O să te măriţi cu Beaumont sau nu?

Evie roşi, părând ruşinată şi enervată de întrebare.

— Nu că ar fi treaba ta, dar Michael nu a cerut încă permisiunea tatălui meu pentru a-mi face curte.

Will pufni, amuzat de această remarcă.

— O s-o facă în curând, crede-mă!

Evie nu putea nega acest lucru, aşa că nu făcu decât să îl privească. Era înfuriat din cauza încăpăţânării lui Evie şi a faptului că refuza să fie sinceră cu el. Nimeni, în afară de Eden, nu fusese mai apropiat de ea. Will simţea că avea

dreptul să ştie cum stăteau lucrurile cu Beaumont.

În plus, era treaba lui să o protejeze, o misiune pe care nu trebuia să o uite. Acesta era adevăratul motiv al mâniei sale.

„Da, continuă să îţi spui asta, idiotule!”

— Iar atunci *când* o s-o facă – spuse Will încercând să pară formal o să-i răspunzi *da?*

Evie încuviinţă din cap şi îi căută privirea. Lumina lămpii de pe birou strălucea în lentilele ochelarilor, ceea ce făcea ca privirea să nu i se poată ghici. Brusc, Evie îi păru opacă.

Cedă altui impuls de nestăpânit, aşa că îi smulse lui Evie ochelarii de pe ochi şi îi aşeză pe birou.

— Ce faci? întrebă ea, încercând să se îndrepte spre el pentru a-şi recupera ochelarii.

El o împiedică, ţinând-o din nou de umeri.

— Răspunde-mi la întrebare, Evie!

Ea îl privi cu ochii ei albaştri, în lumina mută şi pâlpâitoare a lămpii. Ochelarii îi confereau atât o alură sfidătoare, cât şi o imensă vulnerabilitate, iar Will parcă o dezgolise.

Măcar de-ar fi putut să o facă!

Îi vorbi nedesluşit preţ de câteva clipe, apoi îşi ridică bărbia cu un aer sfidător.

— De ce *nu ar trebui* să mă mărit cu el? Este un om bun şi generos şi avem multe în comun. În plus, îmi este foarte devotat.

La auzul acestor cuvinte, o parte din Will se împotrivi. Cealaltă parte, care nu avea nimic de-a face cu raţiunea, era aţâţată de senzaţia de căldură a pielii lui Evie. Îşi plimbă degetele pe umerii ei şi le băgă pe sub firele de mătase ale decolteului. Nu era nevoie decât de un gest pentru a smulge acele bucăţi de cârpă, dezvelindu-i complet umerii şi sânii.

— William Endicott, ce faci? întrebă ea, încercând să pară deranjată.

Will nu putea fi prostit. Nu acum, mai ales că simţea fiorii care o traversau pe Evie, precum şi tremurul

pleoapelor ei aurii.

— Da, zise el, ignorând întrebarea. Am văzut cum se ţine Beaumont după tine, ca un căţel în călduri.

Evie înţepeni. Alunecă printre braţele lui şi îi puse degetul pe nas.

— Fii atent la mine…

Will o întrerupse.

— Îl iubeşti?

Evie îşi înghiţi cuvintele. Trase adânc aer în piept, mult prea *şo*cată ca să poată răspunde.

O parte din Will îşi dorea ca ea să nu răspundă, pentru că Evie chiar *nu* ştia răspunsul.

— Eu… Eu… se bâlbâi ea.

— Este o întrebare uşoară, murmură el, făcând cercuri cu degetele pe umerii ei goi. Îl iubeşti?

Cu fiecare silabă, mâinile lui Will se adânceau şi mai mult sub mânecile rochiei lui Evie.

Evie îşi luă privirea de la el şi scoase o grimasă.

— Nu poţi să mă întrebi asta, şopti ea. Nu ai niciun drept.

Will detesta acea privire. Îl tortura gândul că trecutul lor – şi durerea pe care acesta i-o provocase – era parte din durerea pe care o resimţea acum. Voia să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a îndrepta greşelile din trecut şi pentru a-i lua durerea.

— Ştiu că nu am dreptul, şopti el. Tot aşa cum nu am dreptul să fac asta, dar o s-o fac.

Îşi aşeză degetele pe bărbia ei, înclinându-i uşor capul pe spate. Gura lui Evie se deschide – Will nu putea să îşi dea seama dacă era un semn de protest sau de şoc. Dar nu mai conta, pentru că cedă dorinţei care îl copleşise încă de când o văzuse pe pajiştea din spatele conacului Maywood. Nemernic cum era, profită de buzele ei întredeschise pentru a-şi vârî limba în gura ei. Evie scoase un zgomot ciudat, apoi îngheţă în prinsoarea lui.

Paralizia lui Evie nu dură decât câteva clipe, căci Will o căuta cu disperare pe fata care nu îi rezistase niciodată. Cea pe care o sărutase timid cândva, cu o pasiune pe care

încă nu o uitase. Iar când ea îi răspunse, fu cuprins de o profundă linişte interioară, la fel de sinceră şi de adevărată precum cea pe care o simţea când era pe front, la gândul că mai supravieţuise o zi.

Cu braţele în jurului gâtului lui Will, tremurând în îmbrăţişarea acestuia, Evie rememoră săruturile lor adolescentine, iar inima lui începu să bată cu putere, de parcă ar fi sărit din piept. Şi asta pentru că nu mai avea o fată lângă el, ci o femeie. Şi nu doar sânii ei generoşi lipiţi de pieptul său îi aţâţau dorinţele, d modul în care ea i se deschisese, răspunzând sărutului invadator cu un entuziasm care îl speria şi îl încânta în egală măsură.

Dacă ar mai fi avut nevoie de o confirmare că Evie nu mai era o fată, ci o femeie în toată firea, aceasta era dovada. Orice s-ar fi întâmplat între ei în trecut, nu se putea compara cu ce trăiau în acea clipă. Will gemu adânc şi se propti mai bine cu spatele de birou, făcându-i loc lui Evie să se mişte. Ea respiră profund, dar nu îşi luă gura de pe a lui; în schimb, îl îmbrăţişă şi mai tare. Reţinerile şi refulările acumulate de amândoi de-a lungul anilor dispărură şi fuseră înlocuite cu o nevoie nestăvilită, care alunga orice formă de raţiune şi de distragere.

Will reuşi să se aşeze pe colţul biroului, desfăcându-şi larg picioarele şi trăgând-o pe Evie între ele. Îşi coborî mâna de pe obrazul ei şi o aşeză pe şold. Dumnezeule, îi putea simţi căldura şi delicateţea trupului prin rochia subţire! Îşi descleştă degetele şi o trase spre el până când o lipi de mădularul lui. Coapsele lui Evie se potriveau perfect între picioarele lui. Will gemu sărutând-o. Evie înţepeni din nou, iar el înjură în gând. Forţase prea tare nota, dar instinctul îi spunea să continue.

Evie îşi dezlipi buzele de ale lui.

— Ce facem aici? întrebă ea pierdută.

Părea să aibă deja regrete, dar mâinile îi erau în continuare în jurul gâtului lui Will, iar trupul îi era în continuare lipit de al lui.

— Mi se pare că e evident, spuse el, lingându-i uşor gura trandafirie.

Evie gemu şi ochii i se înceţoşară.

— Te sărut, prostuţo, murmură el plimbându-şi gura de-a lungul maxilarului ei.

Pielea ei era fină şi delicată precum satinul. Îşi dorea să o contemple în întregime, să adulmece fiecare centimetru al trupului ei expus privirilor şi atingerilor sale. Mâinile lui se conformară acestui gând, aşa că începu să îi dea în jos mânecile, scoţându-i la iveală umerii şi sânii.

— Da, ştiu, spuse ea, cu voce din ce în ce mai aprinsă. Dar cred că…

Will nu avu şansa să afle la ce se gândea, căci în clipa următoare auzi uşa de la bibliotecă deschizându-se.

— Evie, te căutam…

Beaumont îşi înghiţi vorbele, iar acea tăcere grea fu ca o găleată cu apă rece peste faţa lui Will. Cu un geamăt, Evie se trase din strânsoarea lui. Însă, cum mâinile lui Will încă erau prinse în mânecile lui Evie, gestul ei brusc îi dezgoli şi mai tare braţele şi sânii.

— Dumnezeule, dă-mi drumul! exclamă Evie, încă în strânsoarea lui.

— Nu te mişca! mormăi Will.

Încerca să-i aranjeze rochia, dar faptul că ea se smucea nu îl ajută deloc. Era atât de doritoare să scape din strânsoarea lui încât nici nu îşi dădu seama că era pe jumătate goală.

„Idiotule, acum chiar că ai comis-o!”

— Dă-mi drumul! izbucni ea.

Încercă să îl lovească în picioare. Will abia dacă simţi lovitura, dar se temea că smuciturile ei aveau s-o trântească pe jos.

Blestemând destinul necruţător şi chiar pe Michael Beaumont, Will îşi trase mâinile. Când reuşi să se dea deoparte pentru a-l privi pe Beaumont, lui Evie îi atârna corsajul sub sâni. Will văzu că Beaumont era în stare de şoc, fiindcă bărbatul nu făcea decât să privească sânii voluptuoşi şi ispititori, care ţâşneau din corsajul prins cu panglici roz.

— Michael, nu e ceea ce pare, se bâlbâi ea.

Evie încă nu conştientizase situaţia catastrofică a corsajului, deşi privirea furioasă a lui Beaumont era îndreptată spre sânii ei.

Will încercă să o îmbrace, luând-o prin spatele ei.

— Încetează! strigă Evie, plesnindu-l peste mâini.

Abia atunci îşi dădu seama ce se întâmplase cu hainele ei, aşa că urlă îngrozită, ţipătul ei auzindu-se în toată încăperea.

Beaumont era blocat. Ochii lui întunecaţi reflectau sentimentul de trădare, iar impulsul lui Will era de a o lua pe Evie, de a deschide deschide uşile franţuzeşti care dădeau în grădină şi de a dispărea cu ea în întunericul nopţii.

Din nefericire, o asemenea rezolvare nu era cu putinţă.

— Michael, îţi jur, nu e ceea ce pare, spuse Evie cu vocea înecată, încercând disperată să îşi aranjeze corsajul. Disperarea şi panica din vocea ei, care, de obicei, era atât de caldă, îl făcură pe Will să înghită în sec.

Evie făcu un pas înainte, dar se împiedică de tivul rochiei şi căzu fix în braţele lui Will. Era atât de concentrată asupra lui Beaumont, că nici nu îşi dădu seama.

— Zi ceva, Michael! îl imploră ea.

Înainte ca vreunul dintre ei să mai scoată vreun sunet, se auzi un zgomot de tocuri, semn că altcineva urma să devină spectator la mica lor dramă. Speranţele lui Will de a-i explica situaţia lui Beaumont aveau să se năruie odată cu intrarea lui Lady Reese în încăpere.

— Domnule Beaumont, ţi-am cerut în mod clar să…

Lady Reese alunecă în pantofii de seară pe covorul Wilton aşezat pe podeaua lustruită a bibliotecii. Fu nevoită să se prindă de umerii lui Beaumont ca să nu se întindă pe jos.

„Toată scena nu e o dramă, e o glumă proastă”.

— Ce naiba se întâmplă aici? strigă Lady Reese.

— Nimic, mamă, îţi jur! spuse Evie, continuând să se lupte cu corsajul.

Dar mâinile îi tremurau prea tare pentru a reuşi să şi-l

aşeze.

Will oftă, se apropie de ea, îi trase corsajul în sus şi îi aşeză rochia pe umeri. Înjură în gând, căci acele nefericite haine erau responsabile de căderea în dizgraţie a lui şi a lui Evie.

Ea se trase din nou din strânsoarea lui.

— Will mă ajuta să caut cartea lui *papa,* spuse ea. Apoi am început să discutăm.

— Asta se cheamă discuţie? întrebă Michael, revenindu-şi din şocul care îl cuprinsese.

Vocea lui era la fel de stridentă ca a lui Lady Reese, ba chiar mai plină de furie.

Evie se smuci atât de tare, încât îi sări agrafa din păr.

— Nu s-a întâmplat nimic. Îţi jur, Michael, nu a însemnat nimic!

„La naiba!”

Lui Will nu îi plăcea ce auzea.

— Stai puţin, Evie… începu Will, dar îşi înghiţi cuvintele, dându-şi seama cât de stupidă ar fi părut intervenţia lui.

Se abţinu să vorbească şi se întinse să recupereze ochelarii lui Evie. Ea şi-i aşeză pe nas cu mâini tremurânde, complet năucită.

Lady Reese îl dădu pe Beaumont la o parte, revenindu-şi din şoc. De fapt, dacă Will nu ar fi ştiut cum stăteau lucrurile, ar fi spus că expresia oripilată care se citea pe chipul lui Lady Reese fusese înlocuită cu una de o infinită perversitate.

„Până aici ne-a fost. Suntem ruinaţi”.

Will aştepta ca apocalipsa să se abată asupra lui. Să se abată asupra lor, căci Evie ar fi împărtăşit cu el efectele acelei situaţii.

Lady Reese se îndreptă spre fiica ei.

— Evelyn, nu cumva tu şi căpitanul Endicott…

Mama nu îşi termină fraza, ci făcu un gest sugestiv cu degetul.

— Mamă, nu e atât de rău pe cât pare, spuse Evie cu voce stinsă. Pe cuvânt!

Will simţi că i se frânge inima. Nu îşi dorea decât să o strângă în braţe, să o liniştească şi să îi spună că totul avea să fie bine. Aşa obişnuia să facă pe vremea când erau tineri, ori de câte ori mama o certa, Will dădea fuga să o liniştească. Reuşea tot timpul să o facă să râdă şi să creadă sincer că urma să apară soarele pe strada ei. Şi să fie al naibii dacă nu îşi dorea să joace acest rol toată viaţa!

— Evelyn, ai fost singură cu William minute bune, iar corsajul îţi atârnă în jurul taliei, spuse Lady Reese cu voce tăioasă. Cum îţi explici o asemenea întâmplare neplăcută?

Evie se crispă şi făcu un pas înapoi, lovindu-se de pieptul lui Will. Când acesta îşi puse mâinile pe şoldurile ei, Evie nu se dădu înapoi. Avea senzaţia totuşi că reacţia ei era instinctivă, întrucât căuta pe cineva care să îi fie alături. Dacă Eden ar fi fost acolo, ea ar fi fost cea care s-ar fi dus să o ajute.

Eden dădu buzna în încăpere, de parcă fusese chemată prin telepatie. Din motive neştiute, Alec o urmă. Will se gândi că n-ar fi fost rău să cheme toţi invitaţii, măcar să se ştie tot.

— Ce se întâmplă? Eden o privi îngrijorată pe geamăna ei. Toată lumea se întreabă unde sunteţi cu toţii.

— Eram pe cale să aflu ce se petrece în biblioteca asta, spuse Lady Reese. Îşi mută privirea de la Evie spre Will. În numele onoarei şi al faptului că eşti un gentleman, mă aşteptam să ne oferi o explicaţie sinceră cu privire la ceea ce s-a întâmplat între tine şi fiica mea.

— Nu e nevoie să aduci în discuţie onoarea mea, răspunse Will calm. O să răspund sincer la orice întrebare. Se îndreptă spre Alec, care era sprijinit de tocul uşii şi clătina din cap de milă.

Lady Reese încuviinţă.

— Foarte bine. Atunci spune-mi dacă o sărutai pe fiica mea.

— Exact asta făceam.

De îndată ce scoase aceste cuvinte, Will simţi o eliberare. Nici el şi nici Evie nu aveau de ce să se simtă ruşinaţi – mă rog, aveau de ce, dar nu voia să îşi ceară

scuze pentru că o sărutase. Ceea ce se întâmplase fusese inevitabil, căci şi el, şi Evie îşi petrecuseră viaţa ignorând complet problemele nerezolvate dintre ei, ceea ce, fără îndoială, fusese în deserviciul lor. Însă nu acesta era rezultatul la care se aşteptase sau pe care l-ar fi ales, dar nici nu era foarte surprinzător.

În mod clar, Evie era de altă părere, căci se trase din îmbrăţişarea lui şi se îndreptă spre sora ei. Aflată în centrul încăperii, Eden îşi luă sora în braţe şi o însoţi spre scaunul de lectură aşezat între două rafturi ale bibliotecii, şoptindu-i cu voce caldă.

Lady Reese îşi privi fiicele, însă îşi îndreptă din nou atenţia spre Will.

— Din ce am văzut când am intrat în încăpere, se pare că aţi mers chiar mai departe decât un simplu sărut.

Alec îşi drese repede vocea, ceea ce se termină cu o tuse. Will îl privi, iar acesta îi zâmbi cu subînţeles.

Uciderea lui Alec avea să facă parte din lista de sarcini pe care Will plănuia să o scrie.

— Lucrurile au evoluat mai mult decât era necesar, spuse el, încercând să îi ţină partea lui Evie, care era aşezată pe scaun şi se abţinea să nu plângă. În momentul de faţă, Will nu îşi dorea decât să o scutească de umilinţă cât mai mult posibil. Dar vă asigur că nu aş fi continuat. O respect enorm pe fiica dumneavoastră, Lady Reese, cred că ştiţi asta.

Ei bine, se putea ca asta să fie o minciună – nu partea cu respectul, ci partea cu opritul. Dacă Beaumont şi ceilalţi nu i-ar fi întrerupt, cine ştie cum s-ar fi sfârşit seara între el şi Evie.

„Pe scaun, cu picioarele ei în jurul şoldurilor mele”.

Will se străduia din răsputeri să alunge acele imagini din minte şi să se concentreze pe viitoarea soacră. Gândul că relaţia cu această femeie avea să se complice fu suficient să-i scoată din minte imaginea cu Evie cea dezgolită.

— Se prea poate, spuse Lady Reese triumfătoare, însă eşti de acord cu mine că acţiunile tale au generat multe

probleme. Câtă vreme o respecţi pe fiica mea, aşa cum spui, am încredere că înţelegi ce obligaţii ai faţă de ea.

Will încuviinţă.

— Într-adevăr. O să-l contactez pe Lord Reese de dimineaţă, dacă sunteţi de acord.

— Nu! E ridicol, urlă Evie, sărind de pe canapea.

Eden o trase deoparte şi îi spuse ceva la ureche, vizibil alarmată.

Beaumont reveni la viaţă, oftând adânc. Will nu îl avea în graţii pe Michael, dar în momentul acela chiar simţea o simpatie pentru el. Nu exista nicio îndoială că îi păsa sincer de Evie. Nu numai că o pierduse în doar câteva clipe, dar fusese umilit în public.

Cu multă demnitate, Beaumont se îndreptă spre scaun. Evie îl privi, palidă. Lacrimile i se ghiceau în spatele ochelarilor.

— Evelyn, trebuie să te întreb ceva, spuse el cu voce blândă. Şi te rog să îmi spui adevărul!

Evie trase aer în piept şi încuviinţă din cap. Will simţi un ghem în stomac când văzu că Evie se schimbă la faţă. Cu siguranţă nu îşi mai dorea să se mărite cu Michael, nu-i aşa? Nu după tot ce se întâmplase.

— Am nevoie de răspunsul tău, Evie, reluă Beaumont, după câteva secunde de tăcere grea.

Ea îi aruncă o privire lui Will, profund consternată şi distrasă. Căpitanul vru să rămână impasibil şi să nu lase să se vadă cât de mult îşi dorea ca răspunsul ei să fie *da.* Trebuia să ia singură această decizie. Nu avea de gând să o forţeze.

De fapt, oricum habar nu avea ce trebuia să spună, chiar dacă Evie ar fi avut nevoie de ajutorul lui. Era cea mai grea situaţie dintre câte trăise Will vreodată, inclusiv cea în care fusese luat prizonier de francezi în Peninsulă.

Evie clipi de câteva ori, apoi privi către Michael.

— Nu ştiu ce să răspund, spuse ea.

Beaumont plecă privirea preţ de câteva clipe, apoi îi zâmbi amar.

— Tocmai ai răspuns, draga mea. Evelyn, dă-mi voie

să îmi exprim loialitatea şi respectul pe care ţi le port. O să onorez pe veci prietenia noastră şi sper că şi tu o să faci la fel.

Fără să mai aştepte răspunsul ei, Michael se întoarse spre Will.

— Căpitane Endicott, dă-mi voie să te felicit, înainte de orice. Sper din suflet că meriţi o lady atât de delicată şi nobilă ca domnişoara Whitney.

Will înlemni la auzul acestor vorbe. Reuşi să facă o plecăciune, deşi avea impresia că părea un prost.

După o plecăciune politicoasă în faţa lui Lady Reese, Beaumont părăsi încăperea, cu demnitatea neatinsă. Evie era furioasă, Eden le arunca cele mai diabolice priviri lui Will şi mamei ei, iar Lady Reese îi zâmbea triumfătoare lui Will, dizgraţios de încântată. Cât despre Alec, el privea scena de parcă ar fi fost un spectacol la Astley's.

Evie se smuci din braţele surorii ei şi se ridică în picioare. Se opri în faţa mamei şi îi spuse:

— Mamă, nu o să te iert niciodată pentru ce ai făcut! Aş fi rezolvat mai uşor problema cu Michael. În schimb, ne-ai făcut pe toţi de râs.

Trufaşă, Lady Reese adăugă:

— Nu eşti în apele tale, Evelyn, şi habar nu ai ce spui. Mă străduiesc din răsputeri să îţi salvez reputaţia, ceva ce pare că nu te interesează câtuşi de puţin.

— La naiba! strigă Evie, bătând cu piciorul în podea. Reacţia ei fu atât de neaşteptată, încât Will aproape că izbucni în râs.

— Eden, du-o pe sora ta în cameră, izbucni Lady Reese. Stai cu ea până când vin eu.

— N-am nevoie de însoţitoare! răbufni Evie. Făcu stânga împrejur şi ieşi fugind din încăpere, fără să-l privească pe Will.

Deşi era profund afectată, cel puţin nu dădea vina pe el pentru scena respectivă. Nu încă.

Eden îi aruncă o privire stranie lui Will, apoi îşi urmă sora. Ajunsă în pragul uşii, dădu peste Alec.

— Mişcă-te din calea mea, pierde-vară ce eşti!

comandă Eden.

Alec nici măcar nu se afla în calea ei, dar îşi ceru totuşi scuze.

— Căpitane Endicott, spuse Lady Reese, trecând din nou la formalităţi. O să-i spun soţului meu să te primească mâine-dimineaţă, la ora zece. E în regulă pentru tine?

— Da, milady, nicio problemă.

Lady Reese oftă uşurată şi chiar încercă să zâmbească.

— Îţi mulţumesc. Bine ai venit în familia mea, William! Ne vedem mâine.

Lui Will nu îi mai rămase decât să se holbeze la ea, uimit de schimbarea bruscă de comportament. Se părea că toate femeile din familie aveau această trăsătură.

Alec plecă de lângă pragul uşii şi intră în încăperea în care se aşternuse liniştea de după furtună.

— A fost distractiv, spuse el. Mă gândesc că ar trebui să te felicit.

— Mai degrabă mi-ai turna un pahar, spuse Will. Hai să plecăm naibii de aici!

— O idee minunată. Iar în timp ce bem, punem la cale un plan despre cum să îi dăm vestea tatălui tău. Asta, dar mai ales cum să îi povesteşti iubitei tale că o spionezi.

Will îl privi ţintă pe vărul său.

— Mişcă-te, pierde-vară ce eşti!

Alec râse şi ieşi împreună cu el din bibliotecă.

Capitolul 15

— Eşti sigură că poţi face asta?

Evie încercă să nu pară la fel de sceptică pe cât se simţea.

Eden îşi arcui buza.

— Serios, Evie, chiar îţi închipui că cineva ar crede *că eu* aş purta rochia asta?

— Este cam nepoliticos felul în care pui problema.

Arăţi minunat, în opinia mea.

Eden îşi privi reflecţia în oglinda măsuţei de toaletă a lui Evie, ajustând morocănoasă corsajul cu decolteu discret.

— Ei bine, ar trebui să meargă, spuse ea cu un oftat. Aş face bine să mă alătur mamei înainte să devină bănuitoare. Voia să plece la gala lui Lady Talwin la ora nouă.

Strict vorbind, Evie se alătura mamei lor, căci se presupune că Eden rămânea acasă în pat, cuprinsă brusc de o răceală severă. Evie încercase mai devreme să o convingă pe mama lor să îi permită să rămână acasă în seara aceea, dar femeia refuzase. Bănuise, pe bună dreptate, că făcea tot ce putea ca să-l evite pe Will. Şi, bănuise, tot pe bună dreptate, că Evie avea să facă tot ce putea pentru a-şi repara relaţia cu Michael, inclusiv să plece pe furiş din casă pentru a se întâlni cu el.

Sabotată la fiecare pas, Evie venise, în sfârşit, cu un plan. Desigur, era unul disperat, dar circumstanţele o impuneau.

— Fă o piruetă şi lasă-mă să mai verific o dată, spuse Evie, rotind un deget în aer.

Eden dădu ochii peste cap, dar se supuse, rotindu-se într-un cerc lent şi graţios, care făcea ca fustele de un albastru-deschis să alunece în jurul gleznelor. În ceea ce o privea pe Evie, purta o rochie absolut superbă – croită ca să flateze, fără a dezvălui prea mult din piept, demnă, fără a fi demodată, cu o culoare plăcută, fără să atragă atenţia. Era una dintre preferatele ei, dar expresia suferindă de pe chipul surorii ei lăsa clar de înţeles care era părerea acesteia din urmă.

Eden avea tendinţa de a prefera rochiile cu decolteu adânc, în nuanţe asemănătoare bijuteriilor, care o făceau să iasă în evidenţă în mulţime. Stilul ei de a se îmbrăca, alături de personalitatea vivace, făcea fără doar şi poate ca Eden să atragă privirile tuturor şi garanta un roi de pretendenţi care erau mereu prin preajmă, gata să fie agăţaţi ca nişte fructe aflate la îndemână. Evie nu o invidia nici măcar o clipă pentru popularitatea de care se bucura,

dar uneori se întreba cum se putea să fie atât de asemănătoare şi totuşi atât de diferite.

Ridicându-se de la măsuţa de toaletă, Evie îndesă o şuviţă de păr rebelă sub agrafa argintie, menită să susţină părul des al lui Eden într-un coc neted la ceafă. Evie se uită chiorâş la ea – lentilele celei de-a doua perechi de ochelari avea tendinţa să se aburească –, dar, în cele din urmă, îşi exprimă încuviinţarea.

— O să meargă, spuse ea. Nici măcar mama nu o să ştie că nu sunt eu.

Eden pufni, în timp ce împinse pe nas cea mai bună pereche de ochelari a lui Evie.

— Când ne îmbrăcăm şi acţionăm la fel, mama nu reuşeşte niciodată să ne deosebească. Nici *papa* nu poate. Numai dragul nostru frate şi câţiva membri ai personalului de la conacul Maywood au descoperit un truc prin care să îşi dea seama cine este. Ea luă şalul din mătase alburie, împăturit la capătul patului lui Evie, şi îl arunci peste umeri. Nu uita să rămâi în patul meu cel puţin cincisprezece minute după ce am plecat. Ştii cât de des îşi uită mama săculeţul sau evantaiul şi îl face pe bietul John, vizitiul, să se întoarcă în casă şi să le ia.

Evie încuviinţă din cap. Purta una dintre rochiile extravagante cu dantelă ale surorii ei, chiar dacă îşi păstrase corsajul, cămăşuţa şi ciorapii pe dedesubt. Şi îi dăduse deja liber în seara aceea cameristei, ca să fie sigură.

— Şi să ai grijă, adăugă Eden cu voce severă. Ce o să faci dacă Michael nu este în camerele lui de la Albany House? Una este să te furişezi prin Mayfair, dar cu totul alta e să mergi singură noaptea prin St. Giles. Se muşcă de buza de jos, părând brusc îngrijorată. Nu ştiu, Evie. Poate că nu ar trebui să faci asta.

— Tu ai face asta fără să stai o clipă pe gânduri.

— Acum este ceva diferit.

Evie încercă să nu se simtă *prea* enervată. Sora ei îşi dorea doar să o protejeze.

— Diferit pentru că tu eşti curajoasă, iar eu nu?

întrebă ea, încercând să schiţeze un zâmbet viclean.

Eden îşi aruncă mănuşile şi evantaiul pe pat şi se grăbi să o ia de mâini pe Evie.

— Draga mea, tu eşti cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Trebuie să fii din moment ce lupţi mereu cu insistenţele constante ale mamei şi îţi continui munca de caritate. Am vrut doar să spun că am puţin mai multă experienţă şi că sunt în stare să ripostez dacă ar fi să se întâmple ceva rău.

Evie nu sublinie faptul că tot timpul petrecut în mahalale o expunea unor lucruri pe care Eden probabil că nici măcar nu putea să şi le închipuie. Dar nu era nicio îndoială că sora ei geamănă era mai curajoasă şi mai puternică fizic. Pe vremea când fuseseră mici, Eden era mereu cea care îşi asuma riscuri, se urca în copaci sau chiar îşi bătea fratele sau pe unul dintre prietenii lui la vreo întrecere, în ciuda vederii ei slabe. Poate că Eden reuşea să-i păcălească pe majoritatea oamenilor şi să-i facă să creadă că era o fată frumoasă fără prea multă minte, dar Evie ştia că lucrurile stăteau altfel. Sora ei avea o forţă şi o profunzime de caracter evidente pentru toţi cei care o cunoşteau bine.

— Nu-ţi face griji, spuse Evie, strângând scurt mâinile surorii ei. Am împrumutat umbreluţa menajerei. O sărim fie de folos dacă o să am nevoie să bat pe cineva. Zâmbi pentru a-i arăta surorii ei că ideea de a se întâmpla aşa ceva era exagerată. O să mă asigur că aleg un vizitiu de birjă respectabil şi o să-l plătesc să mă aştepte. Dacă situaţia se agravează, pot să o rog pe doamna Rafferty să mă însoţească înapoi de la St. Margaret.

Eden încuviinţă reticentă din cap şi o lăsă să plece. Se întoarse spre pat şi începu să-şi strângă lucrurile, dar se cufundă pe salteaua moale şi se încruntă spre Evie peste ramele ochelarilor împrumutaţi.

— Tot cred că ar fi trebuit să vorbeşti cu Wolf în dimineaţa asta când a venit să-l vadă pe *papa.* Ai fi putut măcar să încerci să-i explici cum stau lucrurile.

Evie îşi apăsă braţele pe pântec, de parcă putea să

înăbuşe sentimentele de panică şi de ruşine ce o copleşeau de fiecare dată când se gândea la seara trecută. Nu doar la trădarea lui Michael, dar şi la felul în care îl lăsase pe Will să o sărute. Încă nu putea să înţeleagă cum se întâmplase sau de ce.

Ei bine, strict vorbind, nu era adevărat. De îndată ce Will o cuprinsese în braţele lui puternice, iar buzele le acoperiseră pe ale ei, orice gând raţional se topise sub atingerea lui. Fusese purtată într-o fantezie frumoasă devenită realitate, una la care visase foarte mult timp.

Trebui să înghită în sec înainte să răspundă.

— Nu avea niciun rost. Îl cunosc pe Will şi nu ai cum să te înţelegi cu el. Singurul mod prin care pot să ne salvăm pe amândoi de la o greşeală enormă este să îi cer iertare lui Michael *şi* să-l conving că trebuie să ne căsătorim.

— Mama nu o să fie mulţumită de asta, spuse Eden sec. Pare încântată că Will a fost de acord să se însoare cu tine.

Ipocrizia mamei ei o făcu pe Evie să-şi simtă pântecul înghiţit de un acid amar.

— Este atât de nedrept! Abia dacă îl tolera pe Will, iar acum se preface că-l place pentru că nu poate suporta ideea de a mă vedea căsătorită cu Michael. Te asigur că nu ar rămâne prea mult în graţiile ei după ce ne-am căsători.

— Oh, nu ştiu ce să zic despre asta, spuse Eden. Will are un viitor, să ştii. Când pândeam jos de dimineaţă, i-am auzit pe mama şi pe *papa* vorbind despre asta. Nu este la fel de bogat ca Michael, desigur, dar până şi *papa* părea mulţumit.

Evie flutură în aer o mână dispreţuitoare.

— Încerca doar să-i facă pe plac mamei.

— Nu aş fi aşa de sigură în privinţa asta. *Papa* întotdeauna l-a plăcut pe Will.

— Eden, spuse ea cu exasperare, Will nu are nicio dorinţă să se însoare cu mine. Ar fi complet greşit să-l prindem de mâini şi de picioare din cauza unui mic sărut.

Sora ei scoase un pufnet batjocoritor.

— Nu părea un mic sărut, din cele spuse de mama.

Potrivit ei, corsajul îţi era aproape în jurul taliei.

Obrajii lui Evie luară foc. Momentul în care fusese conştientă de starea aceea răvăşită fusese unul dintre cele mai crunte din viaţa ei, mai ales când văzuse expresia de durere din ochii lui Michael. Cu adevărat ironic era faptul că urmase după câteva dintre cele mai frumoase momente din viaţa ei.

— Will *nu* vrea să se însoare cu mine, spuse ea cu încăpăţânare.

Sora ei o studie gânditoare, apoi încuviinţă scurt din cap.

— Vrei să ştii ce cred eu?

— Nu.

— Cred că încă eşti îndrăgostită de Will şi ar trebui să te măriţi cu el.

Evie se uită lung ea.

— Ba nu sunt şi cu siguranţă *nu* ar trebui.

Sora ei începu să-şi legene piciorul, de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

— Surioară, ideea este că, de când s-a întors Wolf, pari mai… vie, presupun. Lucrurile se întâmplă în jurul tău acum. Nu-mi place să fiu critică, dar te comporţi mai degrabă ca o bătrână doamnă când eşti cu Michael. Nu-ţi doreşti mai multă emoţie în viaţa ta? Ea îşi arcui uşor sprâncenele. Wolf ştie cum să se distreze.

— Este un fel de a spune. Nu, adăugă ea, ridicând o mână ca să o oprească pe sora ei. Nu mai vreau să discut despre asta. Trebuie să încerc să-i explic lucrurile lui Michael, iar acesta este singurul mod în care mă pot gândi să o fac într-un timp atât de scurt. În bileţelul de la el a spus că o să plece mâine la moşia tatălui său şi Dumnezeu ştie când o să se întoarcă.

Primul lucru pe care îl făcuse Evie în acea dimineaţă fusese să trimită un bileţel acasă la Michael, dar el îi răspunsese că încă nu era gata să o vadă. Pur şi simplu *trebuia* ca ea să discute cu el în seara aceea, înainte ca mama ei să aibă ocazia să povestească întregii lumi despre logodna ei cu Will. Evie reuşise să-şi convingă părinţii să

mai aştepte câteva zile înainte să o facă, susţinând că avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu ideea. Ura că îi păcălea, dar ce altă opţiune avea? Will nu o iubea, iar ea nu putea să-şi închipuie nimic mai rău decât să-l forţeze să se însoare cu ea. Avea să îi poarte pică tot restul vieţii – eventual chiar să provoace o fisură în relaţia cu tatăl lui puternic –, iar o asemenea realitate pur şi simplu avea să o ucidă.

— Edie, te rog să faci asta pentru mine! Ştiu că este greşit să te implic într-o asemenea minciună, dar trebuie neapărat să-l văd pe Michael în seara asta.

— Oh, prostuţo, nu-ţi face griji pentru mine, spuse Eden, strângându-şi lucrurile. Eu o să mă bucur diseară de toată distracţia *şi* îţi port ochelarii. Nici nu-ţi pot spune cât de mult o să mă bucur să văd din nou feţele oamenilor. Cu toate că, dacă mă gândesc la unii dintre pretendenţii mei, este mai degrabă un chin decât o binecuvântare.

Evie încercase ani la rând să o facă pe Eden să poarte ochelari în public, dar sora ei pur şi simplu refuzase. Eden era o persoană splendidă în nenumărate moduri, dar puţin cam vanitoasă.

— Mulţumesc, draga mea. O să-ţi rămân datoare pentru totdeauna.

— Aiurea. După cum am spus, o să fie distractiv.

Dar, când se apropie să o sărute pe Evie de noapte bună, Eden şovăi, părând îngrijorată.

— Ce mai este? întrebă Evie cu voce resemnată.

Eden făcu o grimasă.

— Nu-mi place să-ţi stric entuziasmul, dar dacă Michael nu vrea să se însoare cu tine? Trebuie să te măriţi cu cineva, Evie. Au circulat bârfe serioase după ce tu, Will *şi* Michael nu v-aţi mai întors la petrecere aseară. Era destul de evident că s-a întâmplat ceva ciudat, mai ales că tu şi Will aţi lipsit o vreme.

Evie era conştientă de posibilitatea ca Michael să o respingă în continuare.

— Trebuie pur şi simplu să-l conving că nu are de ales.

Sora ei clătină din cap.

— Abia aştept să aflu cum o să reuşeşti să faci asta.

*

Will se ascunse în spatele unui stâlp din capătul salonului de bal baroc al lui Lady Talwin. În ultima oră, nu mai puţin de trei mame care căutau soţ pentru fiicele lor arătaseră un interes surprinzător faţă de el, iar fiicele lor încercaseră să-l atragă într-un flirt, în ciuda faptului că el nu dăduse dovadă de interes. Poate că trebuia să dea vina pe uniforma lui, care părea uneori să aibă un efect ciudat asupra minţilor tinerelor doamne. Cu siguranţă nu era vorba despre averea lui pentru că toată lumea ştia că nu avea nici una. Nu era de ajutor nici că Alec le spunea tuturor celor care îl ascultau că Will era un erou de război.

În orice caz, interesul venit din partea tinerelor eligibile sau a mamele lor nu mai era relevant. Nu după logodna lui încheiată după întâmplarea cu Evie.

De fiecare dată când se gândea la asta, adică la fiecare câteva minute, îl copleşea un fior de uimire. Putea fi tentat să numească senzaţia aceea surpriză, dar nu era, pentru că, într-un fel sau altul, părea să fie menit aşa. Singura parte surprinzătoare era cât de uşor îşi acceptase schimbarea de statut şi cum o parte din el încuviinţase cu uşurare şi anticipare. Evie nu era fata cu care se aşteptase să se căsătorească, dar părea absolut firesc faptul că era ea.

Tatăl lui, firește, avea să se înfurie. Evie venea doar cu o zestre respectabilă, dar cu foarte puţine la capitolul legături utile. Şi era implicată într-o organizaţie care se putea dovedi un focar de comploturi şi rebeliuni.

Desigur, Evie încă nu acceptase să se mărite cu el. Refuzase să coboare când se dusese să îl viziteze pe tatăl ei nedumerit în acea dimineaţă, iar detaliul acela îi dăduse lui Will un motiv de îngrijorare. Lady Reese îi povestise în cuvinte lunecoase ceva despre o durere de cap, dar fusese o prostie. Situaţia părea al naibii de ciudată şi era un

miracol faptul că reuşiseră să discute despre aranjamente ca nişte oameni raţionali. Dar Lord Reese fusese plăcut surprins de situaţia financiară a lui Will, care nu presupunea o avere, dar care era cu siguranţă decentă, iar mama lui Evie fusese de-a dreptul extaziată.

După ce terminaseră de discutat, Lady Reese îl asigurase că Evie aştepta cu nerăbdare să-l vadă la balul lui Lady Talwin. Will ştia că şi asta era o prostie. Evie era furioasă, iar el trebuia să facă eforturi serioase ca să o îmbuneze. Dar, într-un fel sau altul, avea să o facă. Se străduise din răsputeri să-i ofere viaţa fericită pe care şi-o închipuise alături de el pe vremea când era o copilă, o viaţă pe care o merita din plin.

Singura problemă care rămânea de rezolvat, după cum stăteau lucrurile, era faptul că se putea ca ea să fie prinsă din neatenţie într-o conspiraţie. Dacă Evie afla că o spionase, avea să îi spargă capul cu un vătrai, şi acela probabil avea să fie sfârşitul viitorului lor împreună.

Ca un strigoi scoţian, Alec ieşi din mulţime cu un zâmbet afectat pe chip.

— Te ascunzi de mulţimea adoratoare, nu-i aşa? spuse el, apucându-l pe Will de umăr. Înţelept om, mai ales că logodnica ta trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta. Nu vrei să-i dai un motiv să bată în retragere, nu?

— Mai are ceva până să se implice *în* poveste, după cum prea bine ştii, răspunse Will. Şi singurul motiv pentru care caut să stau departe este că spui la toată lumea că sunt un erou de război. Mi-aş dori să te opreşti naibii!

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, spuse Alec înfoiat, părând ridicol pentru un bărbat de mărimea lui. În plus, toate astea o să înceteze de îndată ce viitoarea ta soacră o să se apuce să povestească în stânga şi în dreapta despre iminentul eveniment fericit.

— Oh, ce bucurie!

Will o iubea pe Evie, dar Lady Reese ca soacră era o perspectivă cu adevărat descurajantă.

— Păi, gata cu ascunsul! Alec întinse un braţ lung ca să ia un pahar de vin de la un lacheu aflat în trecere. Aden

ne aşteaptă lângă sera lui Lady Talwin. Spune că are să ne dea nişte veşti.

Will se îndepărtă de coloană.

— Era şi timpul să primim ceva de la Serviciul de Informaţii. Sper doar că sunt informaţii de folos.

Se strecurară printr-o uşă aflată în spatele lor, într-un coridor care se întindea de-a lungul părţii laterale a conacului. Ducea în spatele casei şi ieşea prin bucătărie şi alte încăperi de serviciu, ceea ce explica liniştea care îi învăluise rapid.

Will aruncă o privire spre vărul lui.

— Să nu îi menţionăm lui Aden nunta mea iminentă. Trebuie să-i dau eu ştirea tatălui meu înainte să o audă de la altcineva.

De fapt, îi rugase pe Lord şi Lady Reese să se abţină de la orice fel de anunţ până când nu avea ocazia să discute cu ducele. Bănuia că şi Evie avea să fie recunoscătoare pentru o pauză înainte ca nebunia să se dezlănţuie, ceea ce Lady Reese confirmase cu reţinere.

Alec făcu o grimasă empatică.

— Nu te invidiez pentru discuţia asta, bătrâne. Când ai de gând să apeşi pe trăgaci?

— Mă gândeam să încerc mâine la Cavaleria de Gardă. Ar fi bine să închei odată cu asta.

Alec îl opri cu o atingere pe braţ.

— Dacă mai contează, cred că iei decizia corectă nu numai spre binele ei, ci şi pentru al tău. Evelyn este o fată splendidă şi bănuiesc că o să fie o soţie minunată.

— Mulţumesc. Nu pot decât să sper că tatăl meu o să fie de aceeaşi părere, rosti Will sec.

Totuşi, era mişcat de cuvintele şi de loialitatea vărului său.

— Nu-l lua în seamă, spuse Alec. Şi dacă ai nevoie vreodată de ajutor, ştii că trebuie doar să spui.

Will încuviinţă din cap.

— Ştiu şi îţi mulţumesc, dar sunt sigur că o să fim bine.

Nu îi spuse că avea îndoieli legate de o mulţime de

alte probleme, cum ar fi fost unde urmau să trăiască şi ce avea să facă el tot restul vieţii. Deşi căsătoria cu Evie îi diminua şansele de a câştiga sprijinul tatălui său pentru orice promovare în carieră, Will încă putea să spere că Wellington avea o părere suficient de bună despre el ca să ignore acea problemă.

O luară pe un coridor ce ducea spre seră. Chiar în faţa uşii de sticlă, Aden îi aştepta pe un scaun din fier forjat, cu picioarele lui lungi întinse în faţă.

Se ridică în picioare, părând destul de sumbru.

— Sursa lui Dominic din Dublin…

— Aceea nu este acum sursa *ta?* îl întrerupse Alec.

Aden schiţă un zâmbet scurt.

— Încă mă obişnuiesc cu schimbarea.

— Fără îndoială. Acum, apropo de sursa asta, spuse Will, deja nerăbdător să se întoarcă în sala de bal.

Un tremur de îngrijorare în privinţa lui Evie începuse să se formeze înăuntrul lui. De ce întârzia atât?

Aden aprobă din cap.

— Sursa noastră din Dublin a reuşit să pună mâna pe o scrisoare de la Michael Beaumont adresată lui Daniel O'Connell, care, după cum deja ştiţi, este un avocat înflăcărat al emancipării catolice şi al dizolvării Actului Uniunii.

— Da, Dominic ne-a spus că O'Connell şi Beaumont corespondau, zise Will. Apropo, cum a evoluat relaţia lor?

— S-au cunoscut prin mama lui Beaumont, Lady Leger. Familia ei este irlandeză şi înrudită de departe cu familia lui O'Connell, răspunse Aden. Se pare că Beaumont este un admirator al politicii lui O'Connell.

Alec clătină sumbru din cap.

— Deci Beaumont are rude irlandeze? Din păcate pentru el, asta adânceşte suspiciunea în privinţa lui.

— Ceva de folos în corespondenţa lor? întrebă Will.

— Era vorba despre duelul eşuat dintre O'Connell şi Robert Peel, spuse Aden. Beaumont şi-a exprimat îngrijorarea faţă de siguranţa lui O'Connell şi l-a rugat să evite alte riscuri.

— Asta nu este chiar incriminatoriu, protestă Alec. Ba dimpotrivă, sunt tentat să cred.

— Adevărat, fu de acord Aden. Dar Beaumont a continuat să scrie despre importanţa conducerii lui O'Connell în *cauză* şi despre felul în care nu îşi permiteau să-l piardă. Cine sunt *ei,* rămâne un mister, la fel ca natura exactă a cauzei lor.

Will clătină din cap.

— Mulţi oameni sprijină emanciparea catolică sau chiar destrămarea Uniunii, dar nu ar recurge niciodată la violenţă pentru a atinge aceste obiective.

— Motiv pentru care avem nevoie de informaţii înainte să putem acţiona, spuse Aden. Fără dovezi solide, cu greu putem să arestăm la întâmplare imigranţi irlandezi sau oameni care au ceea ce ar putea fi considerat de alţii opinii radicale. Prim-ministrul, desigur, vrea să evităm repetarea revoltelor lui Gordon. Dacă s-ar răspândi zvonuri că un grup de radicali irlandezi instigă la trădare, rezultatele ar putea fi teribile. Mai presus de toate pentru nevinovaţii irlandezi şi pentru alţi catolici din Londra.

Will se uită la Alec.

— Facem progrese măcar în ceea ce priveşte pătrunderea în biroul lui Beaumont de la St. Margaret. O să intru eu mai târziu în seara asta sau mâine-seară. Alec o să cerceteze apartamentele lui Beaumont de la Albany.

Aden aprobă din cap.

— Ţineţi-mă la curent cu tot ce găsiţi – decisiv sau altfel. Ministerul de Interne şi Peel îmi suflă în ceafă.

— Am înţeles, spuse Will, privind lung pantalonii şi cizmele lui Aden. Să înţeleg că nu o să ni te alături în sala de bal în seara asta?

— Nu. Soţia mea este din nou indispusă şi aş vrea să ajung acasă la ea.

Will se încruntă.

— Din nou? Nimic prea grav, sper.

Aden clătină din cap.

— Pur şi simplu afecţiuni obişnuite de stomac pentru o femeie aflată în starea ei.

Aş putea şi eu să am o boală de stomac, zise Alec pe un ton acru. Nici nu m-am întors bine în Londra, şi m-am săturat deja până peste cap să bântui pe la balurile şi seratele astea afurisite. Nu înţeleg cum poate cineva să suporte aşa ceva.

— Sărmanul de tine, eşti nevoit să le ţii la distanţă pe toate aceste văduve dornice din înalta societate, îl luă Will peste picior. Cele mai bune urări pentru soţia ta, Aden!

Îl luă de braţ pe Alec şi începu să-l tragă spre coridor.

— Încă un lucru, Will, spuse Aden încet.

Lăsându-şi deoparte nerăbdarea, Will se întoarse şi arcui o sprânceană întrebătoare.

— Felicitări pentru logodna ta, rosti Aden. Domnişoara Whitney este o fată minunată. Sunt sigur că o să fii foarte fericit.

După o plecăciune uşoară, se făcu nevăzut în seră.

— De unde naiba ştia despre logodna mea? exclamă Will exasperat.

— Ei bine, l-au pus să-l înlocuiască pe Dominic, spuse Alec, aşa că trebuie să fie bun în slujba lui.

— Spionii, îi spuse Will dezgustat în timp ce traversară coridorul, sunt cei mai groaznici bârfitori dintre toţi.

Alec zâmbi larg, dar nu răspunse din moment ce unii oaspeţi ieşiseră din sala de bal şi o luaseră agale pe coridor. Unul dintre ei, cunoştinţa lui Alec, îl opri să discute. Will încuviinţă din cap şi îşi văzu de drum, hotărât să dea de urmele lui Evie. Dacă nu ajunsese încă decisese deja să plece de la bal şi să-i facă o vizită acasă. Era târziu, dar al naibii să fie dacă îi permitea să-l mai amâne! Avea nevoie să stabilească o serie de lucruri în seara aceea.

Ocolind marginile pline ale sălii de bal, evită să fie atras în vreo conversaţie. La jumătatea drumului, o zări în cele din urmă pe Evie stând liniştită lângă mama ei, care vorbea cu două femei în vârstă.

El se opri, încruntându-se în timp ce îşi învălui logodnica într-o privire scrutătoare şi rapidă. Arăta minunat în rochia ei dulce, dar fără pretenţii, cu o coafură nouă, mai puţin complicată decât de obicei. O făcuse ca să-l

impresioneze? Nu credea asta, pentru că pe Evie nu o interesa coafura ei. Şi altceva părea nelalocul lui, chiar dacă nu putea să spună exact ce. Poate că era felul în care îşi lovea evantaiul închis de coapsă, de parcă era iritată sau nerăbdătoare. Şi tocmai dăduse ochii peste cap spre mama ei? Evie avea tendinţa să încremenească şi să rămână tăcută la marile evenimente sociale, încercând să se retragă în mulţime. Nu-şi flutura evantaiul său, în general, arăta de parcă era gata să-şi iasă din piele.

Poate că doar avea emoţii la ideea de a-l vedea. Avea să facă tot ce îi stătea în putinţă ca s-o liniştească, asigurând-o că totul urma să iasă de minune.

— Este ciudat, spuse Alec, apărând din neant lângă el. Nu credeam că domnişoara Whitney poartă ochelarii în public.

— Eşti nebun? întrebă Will. Evie poartă mereu ochelarii, indiferent de ocazie.

— Ştiu asta, idiotule, dar aceea nu este Evelyn. Aceea este domnişoara *Eden* Whitney.

— Ai orbit de-a binelea. Eden nu s-ar îmbrăca niciodată aşa, iar ea nu poartă ochelarii în public.

Alec ridică din umeri, în timp ce se uită ironic în direcţia lui Evie.

Tulburat, Will aruncă o privire atentă spre logodnica lui.

Şi apoi încă una.

„Dumnezeule!”

Eden se prefăcea că era sora ei. Instinctul lui îi spusese cu câteva clipe înainte, dar nu fusese atent. Când fuseseră tinere, fetele se amuzaseră tachinându-şi familia şi prietenii prin schimbarea rolurilor. Mersese aproape cu toată lumea, inclusiv cu el de multe ori. Părinţii lor reuşiseră rareori să îşi dea seama care din ele era când îşi jucau mica şaradă.

Totuşi, Eden nu îl păcălise pe Alec, ceea ce era interesant, dar şi enervant.

Will scoase o înjurătură în şoaptă. Ce naiba punea Evie la cale încercând să facă aşa ceva? Dintr-odată,

îngrijorarea care îl bântuise toată noaptea începu să aibă sens.

— Oh, înţeleg, spuse Alec cu un râset. Domnişoara Eden i-a luat locul surorii ei. Cât de amuzant, dar mă întreb ce se întâmplă?

— Să mergem să aflăm, spuse Will neîndurător, croindu-şi drum prin mulţime.

Capitolul 16

— Sigur nu vreţi să rămân prin preajmă, domnişoară? Vizitiul birjei aruncă o privire îngrijorată spre strada pustie. Nu este chiar cea mai sigură parte din oraş pentru o tânără ca dumneavoastră.

Evie zâmbi spre bărbatul voinic, în timp ce îi întinse banii.

— Mulţumesc, dar nu. Am prieteni înăuntru care mă pot duce acasă în siguranţă.

El ridică din umeri, dar îndesă banii în buzunar fără alte comentarii.

În timp ce vizitiul ieşi din curte, Evie se îndreptă spre intrarea din spate de la St. Margaret. O briză umedă învolbura praful în jurul gleznelor ei. Aerul mirosea a umezeală, iar cerul nopţii se apleca ameninţător deasupra oraşului, iar din când în când, licărirea fulgerului lumina nori întunecaţi şi urâţi de furtună. Cu norocul ei, avea să se ude leoarcă pe drumul spre casă.

Uşa era descuiată. Scoase un oftat de uşurare că încă lucra cineva în acea parte a clădirii şi se rugă să fie Michael. Îşi pierduse deja vremea aşteptând la Albany, căutând să se liniştească în birjă după ce îi dăduse bani portarului de noapte ca să o cheme de îndată ce Michael revenea la apartamente lui. După patruzeci şi cinci de minute de nelinişte, se hotărâse să se ducă direct la St. Margaret. Birjarului nu îi plăcuse prea mult să meargă atât de târziu noaptea prin mahalale din Londra, iar Evie cu siguranţă îi

împărtăşi agitaţia. Dar, în acel moment, existase doar o alegere.

Iar acea altă alegere nu era una pe care Evie era dispusă să o accepte, cel puţin nu încă. Nu avea de gând să accepte ca Will să intre obligat într-o relaţie pe care nu şi-o dorea în mod evident, în ciuda deciziei de a face ceea ce era onorabil. Poate că îi plăcea să o sărute, dar Evie era convinsă că nu avea să se bucure de ceea ce urma – o căsătorie cu o femeie pe care o respinsese deja o dată. Iertarea lui Michael continua să fie cea mai bună şansă de a preveni dezastrul şi de a o scuti pe Evie de umilinţa unui soţ care nu o iubea sau nu o dorea.

Închise uşa grea de stejar în urma ei şi se grăbi să traverseze coridorul lung până la birou. Totul era cufundat în linişte şi fu dezamăgită când nu văzu nicio lumină pe sub uşa salonului. Doar ca să fie sigură, o deschise şi aruncă o privire înăuntru.

„La naiba!”

Şi în biroul lui Michael era întuneric. Numai ea putea avea norocul de a ajunge acolo în timp ce el se întorcea acasă, la apartamentul din Mayfair.

În timp ce închise uşa şi se gândi în tăcere ce să facă, auzi din bucătărie un murmur scăzut de voci. I se mai ridică moralul – de obicei, Michael făcea ceai când lucra până târziu, adesea oprindu-se să discute cu menajera – şi traversă în grabă coridorul şi scările, împingând uşa batantă spre încăperea cu tavan jos.

Se opri în prag, cu o mână pe uşă, surprinsă să îi vadă pe Terence şi Bridget O’Shay alături de alţi trei bărbaţi, aşezaţi în jurul mesei curate din pin, aflate în centrul încăperii. Un bărbat i se părea vag cunoscut, dar ceilalţi erau străini – masivi, cu chipuri sumbre, care nu păreau fericiţi la apariţia ei bruscă. Michael nu se vedea pe nicăieri, nici doamna Rafferty.

Evie se încruntă, confuză de ostilitatea pe care o simţi în încăpere. Părea că parcă ar fi întrerupt un fel de ceartă. Menajera nu permitea niciodată să se ţină întruniri în bucătăria ei curată, căci pentru asta erau făcute clasele în

care făcea curat nu numai o dată. De ce ar fi permis acelui grup, unii dintre ei fiind străini, să se întâlnească acolo, mai ales că nici Michael, nici părintele O'Kelley nu erau prin preajmă?

Bridget se ridică brusc în picioare, cu ochii mari şi obrajii coloraţi de o nuanţă de rozaliu.

— Domnişoară, eu… Nu ne-am aşteptat să *vă* vedem în noaptea asta!

Vorbea de parcă o acuza.

Când Evie intră în bucătărie, Bridget îi şopti fratele ei să se ridice, înghiontindu-l în umăr când acesta nu se supuse. O încruntare fioroasă, îndreptată spre ceilalţi bărbaţi, îi făcu să-şi tragă iute scaunele în spate pe podeaua de piatră ca să se ridice în grabă. Terence se uită pur şi simplu urât spre Evie şi îşi încrucişă braţele peste jacheta ponosită. Era genul de comportament pe care-l aşteptase din partea lui.

— Îmi pare rău dacă deranjez, spuse Evie cu un zâmbet politicos. Îl căutam pe domnul Beaumont. Sau pe doamna Rafferty. S-a dus deja la culcare?

— Da, a urcat, domnişoară Evelyn, spuse Bridget cu un zâmbet sfios. Dar a spus că o să închidă aici după ce terminăm. Îşi înghionti din nou fratele în umăr. Noi tocmai plecam. Nu-i aşa, Terry?

Bărbatul masiv se uită urât la sora lui şi se ridică greoi în picioare.

— Da, plecam. Nu mai avem nimic important de vorbit, din câte îmi dau eu seama.

Privirea lui se întoarse spre ceilalţi bărbaţi, iar Evie avu impresia că era la fel de nemulţumit de ei pe cât era de ea.

— Înainte să plecaţi, spuse Evie hotărâtă, poţi să-mi spui dacă domnul Beaumont a fost aici în seara asta?

Bridget îşi înălţă capul ca o prepeliţă nervoasă.

— A fost, domnişoară. De fapt, el este motivul pentru care ne-am întâlnit în seara asta.

Evie se încruntă…

— Serios? Nu mi-a spus nimic despre asta şi n-am

văzut nicio referire în cartea de întâlniri.

— O să-l întreb, spuse Evie, forţându-se să schiţeze un zâmbet.

Nu putea ignora senzaţia că era ceva în neregulă. Nu-i stătea în fire lui Michael să plece din clădire în timp ce oamenii aceia rămăseseră acolo. Deşi majoritatea celor care se foloseau de clădire erau oameni oneşti, care munceau din greu, mai existau, din când în când, unii care nu puteau fi de încredere.

Cum era Terence O'Shay.

— Îmi poţi spune când a plecat domnul Beaumont? întrebă ea

— Acum douăzeci de minute, domnişoară, spuse bărbatul pe care Evie credea că se putea să-l mai fi întâlnit.

El schiţă spre ea un zâmbet prietenos.

Câteva clipe, Evie se gândi ce să facă, apoi decise să lase totul deoparte până apuca să discute cu Michael.

— Ei bine, dacă aţi terminat întâlnirea, m-aş bucura să închid.

Bridget clătină din cap.

— Şi o să-i spuneţi doamnei Rafferty, domnişoară? Nu aş vrea să fie supărată pe domnul Beaumont că a plecat mai devreme.

— Desigur…

Evie se opri când auzi uşa care se deschise în spatele ei. Ea aruncă o privire peste umăr şi aproape că leşină când văzu că un bărbat cobora iute treptele.

„Will."

În uniforma lui, părea mult prea îmbrăcat şi nepotrivit în cadrul umil, dar tot reuşi să pară mai mare şi mai periculos decât toţi ceilalţi bărbaţi din încăpere, inclusiv decât Terence O'Shay. Ochii lui albaştri erau la fel de reci şi neiertători precum un cer de ianuarie, iar gura lui deja severă se desenă într-o linie şi mai severă. Will nu fusese niciodată genul care să se manifeste când se supăra, preferând să rezolve problema prin argumente rezonabile, dar ea învăţase că putea fi un bărbat sumbru când îi displăcea ceva.

În mod evident, *ea* îi displăcea teribil.

— Will… căpitane Endicott! Cum ai intrat? reuşi ea să spună.

El se opri brusc, la câţiva centimetri distanţă, aplecându-se deasupra ei în ceea ce avea convingerea că era o încercare voită de a o intimida. Furia lui Evie crescu brusc când îşi aminti că avea la fel de multe motive să fie supărată pe el pe cât avea el ca să fie supărat pe ea.

— Din fericire, ai lăsat uşa din spate deschisă, spuse el sarcastic. Am reuşit să intru fără nicio problemă.

Ea tresări.

— Oh, da, bănuiesc că am uitat!

Sprâncenele lui se arcuiră.

— *Bănuieşti?* Ţi-ai pierdut minţile? Dacă erai singură şi altcineva decidea să intre? Cineva care avea intenţii necurate?

— Nu are rost să fii nepoliticos, pufni ea. Totul este în regulă, după cum poţi să-ţi dai seama. Şi nu sunt singură. Ea se uită la Bridget şi la Terence. Cred că vă amintiţi de căpitanul Endicott.

— Oh, da! S-a imprimat în memoria mea afurisită, mormăi Terence pe un ton insolent.

Bridget îi aruncă fratelui ei o privire severă şi făcu o reverenţă.

— Da, domnişoară. Bună seara, domnule.

Will făcu un semn scurt din cap, drept încuviinţare.

— Aţi avut o întâlnire, domnişoară O’Shay? Sper că nu am întrerupt nimic.

Suspiciunea evidentă din vocea lui o făcu pe Evie să privească nervoasă prin încăpere. Terence şi ceilalţi bărbaţi emanau valuri de resentimente. Scânteia bruscă de tensiune din cameră era supărătoare şi cu siguranţă nu avusese loc o petrecere înainte de sosirea lui Will.

Bănuia că nu putea să-i condamne pe sărmanii aceia. Era foarte posibil ca un ofiţer de armată să îi facă să se simtă incomod, având în vedere istoria nefericită pe care o aveau cei care frecventau St. Margaret. Înţelegea greutăţile prin care trecuseră familiile lor sub armata regelui, mai ales

în anii de revoltă. Ştia şi câte amintiri aveau.

— Tocmai plecau, spuse ea hotărâtă. Noapte bună tuturor.

Străinii practic se călcară în picioare ca să-şi ia tălpăşiţa, dar nu şi Terence. El se îndepărtă agale cu un aer arogant, aproape nonşalant, care o făcu pe Evie să îşi înăbuşe un oftat. Nu era de mirare că afurisitul nu putea să păstreze o slujbă. Se părea că avea o atitudine groaznică faţă de orice englez pe care îl întâlnea.

În timp ce Bridget trecu stânjenită, Evie o opri cu o atingere pe braţ.

— Ne vedem duminică seară la cursurile de cusut, sper.

— Da, domnişoară, ne vedem fără doar şi poate, aproape se bâlbâi fata în graba ei de a pleca.

Evie încuviinţă din cap şi o lăsă pe Bridget să o ia pe urmele tovarăşilor ei. Paşii lor răsunară pe lespezile din piatră ale coridorului, apoi uşa trântită din spate semnală că plecaseră. Tăcerea se coborî peste cameră, întreruptă doar de ticăitul ceasului mic de pe poliţa şemineului şi sfârâitul cărbunilor din vatră.

Fără tragere de inimă, ea întâlni privirea lui Will, nu pentru că se temea de temperamentul lui, ci pentru că nu îl mai văzuse după scena aceea plină de implicaţii din seara trecută. Sperase să-l evite până ce avea şansa să îndrepte situaţia cu Michael şi putea să-l asigure pe Will că simţul onoarei fusese satisfăcut. Acum, stătea faţă în faţă cu bărbatul cu care se presupunea că avea să se căsătorească în curând. Nu o ajuta deloc nici faptul că era bărbatul care o văzuse pe jumătate îmbrăcată, cu sânii revărsându-se din cămăşuţă.

Mişcându-se de pe un picior pe altul, ea încercă să nu se simtă ca o copilă găsită vinovată că se purtase urât.

— De unde ai aflat unde sunt?

— Mi-a spus Edie. El îşi sprijini mâinile în şoldurile subţiratice şi scutură dezgustat din cap, ca şi cum ea *chiar* era un copil obraznic care avea nevoie să fie disciplinat. La ce naiba te gândeai?

— În legătură cu ce anume?

Avea să speculeze până când putea să-şi dea seama cât de rău stăteau lucrurile şi dacă mama le descoperise vicleşugul.

El o luă în derâdere.

— La ce te-ai gândit? Când ai hotărât să schimbi rolul cu lamentabila ta soră geamănă. Ideea lui Edie, presupun.

— De fapt, a fost a mea.

Ochii lui îi reflectară uimirea, provocându-i lui Evie o mică răbufnire de satisfacţie. Cu Will, se simţea de obicei cu doi paşi în urmă.

Nu că mica ei victorie avea realmente vreo importanţă acum că dezastrul atârna deasupra ei.

— Mama ştie? Nu i-ai spus nimic, nu-i aşa?

Nu reuşi să îşi ascundă tremurul de nelinişte din voce.

El clătină din cap şi încordarea păru să se scurgă din corpul lui masiv.

— Bineînţeles că nu, gâsculiţo. Nu te-aş expune niciodată într-o manieră atât de nesăbuită de dragul mamei tale. Consecinţele nici nu pot fi gândite.

Expresia sinceră de groază de pe chipul lui aproape că o făcu să râdă.

Aproape.

— De fapt, continuă el, înclinând capul ca să o studieze din cap până în picioare, aproape că nu mi-am dat seama. Edie te imită foarte bine, deşi stilul ei nu a fost absolut exact.

Evie deveni brusc conştientă de cât de slăbite îşi simţea picioarele. Probabil din pricina anxietăţii şi a lipsei de somn. Se apropie de unul dintre scaunele de bucătărie şi se prăbuşi în el.

— N-am mai făcut-o de când eram copile, aşa că probabil şi-a pierdut dexteritatea.

Will scoate un râset zeflemitor.

— A fost destul de bună încât să-i păcălească pe toţi, te asigur.

— Atunci cum ţi-ai dat seama?

Ştia că sora ei nu ar fi trădat-o decât obligată.

— Alec şi-a dat seama, spuse Will, părând dezgustat. Spre deosebire de mine, el a mirosit şiretlicul numaidecât şi, pe deasupra, de la distanţă.

Evie făcu ochii mari.

— Extraordinar! Trebuie să-l întreb cum a reuşit. Observaţiile lui ar putea să fie de folos data viitoare.

Ochii lui Will se îngustară primejdios.

— Ar fi bine să *nu* mai existe o dată viitoare, Evie. Când ea dădu să protesteze, el ridică o mână. Putem să ne certăm mai târziu pe tema asta, dacă vrei. Apropo, ce făceau oameni ăştia în seara asta aici? Te-ai întâlnit cu ei?

Redevenise mai degrabă sever şi suspicios decât teribil de iritat. Ea se uită pe furiş la el, uimită de schimbare.

— Evie, de ce s-au întâlnit? întrebă el cu o nerăbdare exagerată când ea nu răspunse imediat.

Ea se încruntă. De ce i-ar fi păsat lui Will?

— De fapt, habar n-am. N-am întrebat.

— Minunat! spuse el. Ai măcar vreo idee despre ce se întâmplă de fapt în locul ăsta?

Ea se îndreptă de spate la auzul vorbelor lui, mânia dându-i un nou impuls de energie.

— Bineînţeles că am idee şi, în orice caz, nu văd de ce ar putea să te privească pe tine asta.

— Tot ce este legat de tine mă priveşte, acum că suntem pe cale să ne căsătorim. Părea că se chinuia să-şi găsească cuvintele. Sau ai uitat?

— Las-o baltă, spuse ea, cu un oftat. Will, trebuie să ajung acasă. Din moment ce eşti aici şi te porţi ridicol de protector, ai putea la fel de bine să mă duci tu.

— Aşa intenţionez să fac, dar mai întâi…

Ea îi auzi înjurătura şoptită, în timp ce se strecură pe lângă el spre scări şi ieşi pe uşă. Era deja la jumătatea coridorului înainte ca el să o ajungă din urmă.

— Nu aşa de repede, draga mea, spuse el. Nu plecăm nicăieri până când nu punem câteva lucruri la punct.

El o apucă blând, dar hotărât pe braţ, ignorându-i protestele, în timp ce o conduse în salon, apoi închise uşa şi

se sprijini de ea. Ea clocoti în tăcere chiar în timp ce recunoscu că un bărbat masiv, enervant şi foarte chipeş, pe care îl iubea la nebunie, era un mijloc foarte eficient de a-i bloca scăparea.

Pe care îl iubea la nebunie? Oh, Dumnezeule, asta nu suna bine nici măcar în capul ei.

— Este ridicol, spuse ea cu glas subţire, încercând să se împotrivească. Nu avem despre ce să vorbim.

El izbucni într-un hohot de râs ironic.

— Mai încearcă, dulceaţa mea!

Ea îşi încrucişă braţele la piept, ceea ce atrase în treacăt privirea lui spre sânii ei. Evie roşi numaidecât. Coborî braţele şi îşi puse mâinile în şold. Din păcate, gestul nu reuşi să rezolve problema pentru că privirea lui Will coborî încet peste tot corpul ei, cu ochi întunecaţi de un interes înflăcărat.

La naiba, la naiba, la naiba!

— Bine, presupun că trebuie să vorbim, spuse ea cu voce morocănoasă, încercând să ignore reacţia corpului ei la intenţia senzuală pe care o zări în ochii lui. Dar pur şi simplu trebuie să ajung acasă înainte ca mama şi Edie să se întoarcă de la bal. Nu putem să facem asta mâine?

Privirea lui se întoarse spre chipul ei şi înflăcărarea dispăru. Nu ştia dacă trebuia să se bucure ori să îi pară rău.

— Nu, pentru că o să te furişezi din nou mâine-dimineaţă la prima oră într-o altă încercare greşită de a vorbi cu Beaumont, spuse el. Nu te mai scap din ochi până când nu ajungem la o înţelegere.

— Singura înţelegere la care o să ajungem este că *nu* ne căsătorim, răspunse ea.

— Repet, mai încearcă, Evie. Pentru că ne *căsătorim* cu siguranţă. Am discutat cu părinţii tăi şi sunt de acord cu mine.

Ea îşi aruncă braţele larg în aer.

— Nu ai discutat cu mine! ţipă ea.

— Dumnezeule, nu mi-ai dat ocazia! spuse el, exasperat. A trebuit să te vânez ca un ogar care aleargă după o vulpe.

Ea fu nevoită să înghită nodul pe care îl simţea în gât. Dacă ar fi avut nevoie de vreo confirmare că el nu îşi dorea să se însoare cu ea, cuvintele şi tonul vocii lui fură mai mult decât grăitoare

— Iar eu încep să mă simt ca vulpea, deşi se pare că ogarul nu este foarte dornic să o prindă.

Strânse din buze, urând faptul că părea atât de rănită. Scena avea ecourile umilitoare ale unui moment pe care încercase ani la rând să-l uite.

Will o privi lung câteva secunde, apoi scoase un oftat obosit. Numai atunci ea observă liniile încordate ale buzelor lui şi expresia goală şi epuizată din ochi. Arăta la fel de nefericit ca ea, ceea ce doar înrăutăţea lucrurile.

El se îndepărtă de uşă şi veni spre ea. Evie avu nevoie de toată voinţa ca să nu se retragă ori să nu se arunce în braţele lui, căutând alinare. Cu mult timp în urmă, ar fi ales a doua variantă, cel puţin până când el plecase şi o dăduse uitării.

Aplecându-se, o luă de mână şi îşi împleti degetele cu ale ei.

— Scumpo, spuse el cu o voce extraordinar de blândă, de unde Dumnezeu ţi-a venit idee asta stupidă? Aş crede că, după întâlnirea noastră din biblioteca tatălui tău, ai înţeles exact opusul.

Vocea lui – vocea aceea caldă şi scăzută pe care o iubise dintotdeauna – o făcu să-şi înăbuşe lacrimile.

— Nu vrei să te însori cu mine şi tu ştii asta. Toată lumea ştie.

El scoase un sunet zeflemitor şi îi ridică mâna la buze. Când o întoarse şi apăsă un sărut pe încheietură, fix pe pulsul care bătea nebuneşte, Evie îşi simţi din nou genunchii slabi.

— Nu este adevărat, spuse el. Vreau să mă însor cu tine. Umbra unui zâmbet trecu peste gura lui. Să-ţi spun drept, sunt uşor surprins de cât de mult vreau, dar bănuiesc că n-ar trebui să fiu.

Nu era sigură ce voia să spună prin acea remarcă, dar decise să nu se gândească acum. Pentru moment.

— Eu ar trebui să mă mărit cu Michael. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa? întrebă ea cu un glas încordat. Plănuim de multă vreme, şi acum eu l-am rănit îngrozitor.

— Chiar îmi dau seama, spuse el cu voce răbdătoare Dar tu o te măriţi cu mine. Sunt sigur că lui Beaumont îi este foarte clar lucrul ăsta.

Ea tresări. De fiecare dată când se gândea la expresia îngrozită de pe chipul lui Michael, simţea că i se făcea rău de ruşine.

— A fost atât de supărat aseară! Detest faptul că ne-a văzut… cum ne-a văzut.

— Ştiu, iar mie îmi pare rău că v-am pus pe amândoi în situaţia asta. Şi tu *chiar* ar trebui să-i ceri scuze. Amândoi ar trebui, după ce se aşază lucrurile între noi.

Ea încercă să-şi retragă mâna, dar el o ţinu strâns.

— Nu, Will. O să-i spun că noaptea trecută a fost pur şi simplu o…

Ea se opri la vederea arcuirii sarcastice a sprâncenelor lui.

— Aberaţie, continuă ea. Un efect al prea multor emoţii şi al durerii. O să-l rog pe Michael să mă ierte, apoi o să continuăm ca înainte. Tu nu o să ai nicio obligaţie faţă de mine, căci mama şi *papa o* să fie nevoiţi să-mi permită să mă mărit cu Michael pentru a-mi păstra reputaţia.

O flacără albastră şi rece aprinse ochii lui Will.

— Nu cred.

Evie refuză să se lase intimidată. Îşi trase mâna, iar de data aceasta, reuşi să o elibereze.

— De ce faci asta, Will? Este ridicol.

Ea îşi întoarse privirea, luptând cu o mulţime de emoţii care ameninţau să o copleşească.

Will o luă de bărbie şi o îndemnă să-i întâlnească privirea.

— Spune-mi adevărul, Evie. Îl iubeşti pe Beaumont?

Ea privi lung în ochii lui uluitori, ochi în care pe vremuri obişnuia să se piardă ore întregi. Nu fusese niciodată în stare să-l mintă – nu că şi-ar fi dorit vreodată.

— Îmi pasă foarte mult de el. În plus, avem multe în

comun. Munca noastră, fundaţia de caritate…

Ea se opri când el îşi trecu un deget peste buzele ei.

— Nu am întrebat asta, scumpo. Am întrebat dacă îl iubeşti.

— De unde să încep să răspund? spuse ea, disperată să-l facă să înţeleagă. Este mult mai complicat decât atât.

Un zâmbet crispat atinse colţurile gurii lui, iar ea fu nevoită să lupte cu dorinţa de a se întinde şi de a săruta mai întâi un colţ, apoi pe celălalt.

— Atunci, hai să încercăm altă întrebare, murmură el. Pe mine mă iubeşti?

Trăsăturile lui, îndrăgite atât de mult timp, se estompară în vreme ce încercă să-şi domolească lacrimile. Disperarea amestecată cu un sentiment necruţător destrăma ultimele bariere.

— Ştii deja răspunsul, nu-i aşa? şopti ea.

— Da. Răspunsul lui Will păru un jurământ. Iar pentru asta, sunt nespus de recunoscător.

Apoi se aplecă şi îi captură gura, răvăşind-o asemenea lupului care era.

Capitolul 17

Genunchii lui Evie slăbiră sub asaltul feroce al sărutului lui Will. Braţul lui se înfăşură în jurul ei, trăgând-o până ce o lipi de el, de la umăr până la coapse. Chiar prin straturile de haine, pieptul lui tare, apăsându-se pe sânii ei, îi făcea sfârcurile să se înfioare. I se tăie răsuflarea în timp ce limba lui se aventură în gura ei. Sărutul era mai mult decât amintirea trecătoare a îmbrăţişării neaşteptate din noaptea trecută. Era o devorare, era răvăşirea la care o visase atâta vreme fără speranţă.

Scâncind cu o plăcere neputincioasă, ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său şi se ridică pe vârfuri. Sărutul era la fel de fierbinte ca o limbă de foc pe buzele ei, iar corpul i se îmblânzi, dorindu-şi mai mult, devenind tot mai umed şi

mai nerăbdător în locurile secrete, feminine. Fiecare parte din ea părea să renunţe, să cedeze în calea seducţiei lui. Era unde îşi dorea să fie – chiar în faţa lui, în braţele larg deschise. Aşteptase asta o viaţă, iar inima ei alunga orice idee de a se retrage. Să facă un asemenea lucru era o nebunie.

„Dar aşa este”, şopti o voce în mintea ei.

Încremeni în braţele lui, încercând să-şi amintească motivele pentru care ar fi trebuit să spună nu. Intrase în acea cameră ca să spună clar nu. Dar cu gura lui pe a ei, cerând o capitulare totală, Evie nu mai putea să formuleze un motiv pentru a-i nega ceea el îşi dorea.

Ceea ce *ea* îşi dorea.

El îi eliberă gura. Ochii ei se întredeschiseră – nici nu-şi dăduse seama că îi închisese – şi ridică privirea spre ochii lui arzători. Citi o mie de revendicări senzuale în acele adâncimi cunoscute şi simţi prădătorul abia înfrânat în încordarea de piatră a corpului său.

— Nu mai gândi, Evie, spuse el în timp ce îi desfăcu iute boneta şi o aruncă pe masa din apropiere.

Mormăitul lui gutural o făcu să i se taie genunchii. După ce o eliberă de bonetă, mâna lui alunecă spre posteriorul ei şi o cuprinse, aducând-o mai aproape ca să întâlnească trupul lui excitat. Lungimea lui tare penetră prin fustele ei subţiri, apăsându-se în feminitatea ei cu o ademenire seducătoare şi înspăimântătoare, care o lăsă fără aer.

— Eu… eu simt că ar trebui să mă gândesc la ce facem, spuse ea, încercând să nu răsufle întretăiat. Dar faci să îmi fie îngrozitor de greu.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet sălbatic.

— Ah, atunci ne îndreptăm în direcţia cea bună.

Pentru a-i demonstra asta, el îşi coborî capul şi îi dezmierdă uşor urechea – nu îşi imaginase niciodată că un *asemenea* gest putea să o facă să simtă că leşină de plăcere –, apoi desenă săruturi fierbinţi pe gâtul ei. Când o dezmierdă din nou, sugând pielea delicată de la baza gâtului, fiecare muşchi din corpul ei slăbi.

„Încetişor! Asigură-te că asta vrei”.

Ea îşi îngropă degetele în ţesătura hainei lui ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Will, chiar o să facem ce cred eu?

Vocea ei era atât de ascuţită încât abia dacă o mai recunoscu.

Coborî cealaltă mână pentru a-i cuprinde fundul, iar el se cuibări delicat în feminitatea ei. Evie se arcui în sus pe vârfuri, corpul ei reacţionând instinctiv la iureşul de senzaţii pe care îl crea mişcarea lui.

Will gemu, iar ochii lui aproape se închiseră, în timp ce îşi mai încovoie şoldurile o dată.

— Dumnezeule, aşa sper! Simt că parcă am aşteptat o viaţă.

— Chiar vrei asta? Mă vrei pe mine? şopti ea, fiindu-i frică să spere.

Îşi dorea atât de mult să fie adevărat!

El întredeschise pleoapele, şi inima lui Evie tresări la vederea pasiunii care îi aprindea ochii cu un foc albastru.

— Te vreau, Evie – în braţele mele, în patul meu, în viaţa mea!

Acelea erau cuvintele pe care tânjise să le audă. Zidurile pe care le construise împotriva lui, an după an dureros, se transformară în praf.

El apăsă un sărut pe gura ei, furându-i răsuflarea şi făcând-o să-şi dorească înfrigurată mai mult.

— Vreau să te simt goală sub mine, spuse el când îi eliberă buzele. Şi te vreau deasupra mea, cu mădularul meu pătrunzând-te. Te vreau, Evie. Vreau să fii a mea pentru totdeauna.

„Oh, Dumnezeule!” Cine ştiuse că vorbele desfrânate puteau să fie atât de excitante? Evie ştia că ar fi trebuit să fie şocată, dar nu părea a fi în stare să arate nici cea mai mică senzaţie de indignare.

Ea se încordă, încercând să-şi stăpânească tremurul.

— Sună bine, reuşi ea să spună.

El zâmbi în timp ce mâinile lui urcară pe şoldurile ei. O strânse uşor, fără să se mai împingă în ea, dar continuând

să o ţină aproape de mădularul lui excitat.

— Ce parte? întrebă el.

Vocea lui adâncă şi guturală trădă o urmă de amuzament.

Ea strâmbă din nas, devenind brusc sfioasă.

— Totul, deşi unele lucruri sună destul de ciudat, spuse ea, încercând să facă o glumă.

Chiar îşi dorea să simtă mai mult din el, atât de mult, încât corpul ei practic vibră de dorinţă. Cu toate acestea, îşi dădu seama cât de puţine ştia despre cum se făcea dragoste. Nu se gândise niciodată prea mult la asta în relaţia cu Michael. La drept vorbind, era greu să se închipuie cu el. Dar totul era diferit de Will. Chiar putea să îşi închipuie şi o făcuse de multe ori când fusese mai tânără, chiar dacă vag. Evie ştia ce se întâmpla, dar experienţa ei lăsa de dorit când ajungea la detalii.

— Te referi la faptul de a sta deasupra mea, eu fiind înăuntrul tău? întrebă el.

Ochii lui licăriră şi o strălucire întunecată i se desenă în obraji. Cu siguranţă, Will o dorea foarte mult, ceea ce îi mai risipi din timiditate.

— Da, acea parte. Nu pot să mi-o imaginez, răspunse ea, uşor şocată de propria îndrăzneală.

— Să-ţi arăt, scumpo?

Tonul întunecat din glasul lui o făcu să se înfioare, iar în pântec simţi vibraţii ciudate. Ceea ce sugera el era desfrânat, depravat şi pe deplin scandalos, iar dacă ea ar fi avut un dram de minte, ar fi trebuit să îi aplice o mustrare severă, ca mai apoi să insiste să o ducă acasă. Dar clipa aceea era tot ce îşi dorise vreodată. Cum să plece de acolo? Cum să plece de lângă el?

Privirea lui se îmblânzi, iar un zâmbet înţelegător i se desenă într-un colţ al gurii.

— Ai dreptul să vrei asta, Evie. Nu este greşit, îţi promit. Şi eu vreau acelaşi lucru.

Ea scoase un suspin uşor de capitulare… pentru ea, dar şi pentru el.

— Ţie n-am putut niciodată să-ţi spun nu, aşa-i?

— Nu-mi spune nu *mie,* Evie. Spune-ne da *nouă!*

Ea văzu promisiunea tăcută din expresia de pe chipul lui, o auzi în vocea lui. Acela era Will, cel pe care îl cunoştea şi îl iubise dintotdeauna, cel în care avea încredere. Bărbatul acela nu avea s-o mai rănească niciodată.

— Ei bine, *chiar* m-ai făcut curioasă, recunoscu ea. Despre… cum decurg lucrurile.

— Atunci permite-mi să-ţi fac o demonstraţie.

El îşi fixă din nou mâinile pe posteriorul ei şi o ridică de pe podea, lipind-o de el.

Ea se agăţă de el, în timp ce Will se întoarse pe călcâie şi făcu un pas înapoi spre fotoliul vechi şi robust din colţ.

— Aici? O să-mi arăţi aici?

El se aşeză cu atenţie pe fotoliu, obligând-o să se mişte şi să se întoarcă într-o poziţie în care îl încălecă.

— Niciun moment nu este mai bun precum prezent, spuse el cu o nonşalanţă strengărească.

Evie era pe cale să obiecteze şovăitoare când gura lui coborî din nou peste a ei. Protestele ei fură anihilate de alunecarea fierbinte şi iscusită a limbii lui şi de puterea braţelor care o ţineau strâns lipită de el. Preţ de câteva minute, o ţinu pur şi simplu în poală, răvăşind-o uşor cu buzele şi limba, oferindu-i timp ca să se scufunde într-o ceaţă tremurândă de plăcere incandescentă. Cu fiecare sărut, ea îi simţi amprenta pe mintea şi pe trupul ei şi ştiu că nu mai era cale de întors. Nu mai exista nimeni altcineva care să fie în stare să descătuşeze dorinţele inimii lui şi nici nu avea să existe vreodată.

Will întrerupse sărutul.

— Stai bine, scumpo? El coborî privirea. Pari destul de încurcată în rochia ta.

Acum că el îi atrase atenţia asupra acelui detaliu, ea observă felul în care fustele îi erau răsucite în jurul picioarelor, ţinând-o captivă într-o poziţie ciudată. Ducând mâinile la spate, încercă să se elibereze şi aproape că se răsturnă în poala lui.

Râzând, el o ajută să-şi păstreze echilibrul.

— Stai, lasă-mă pe mine. Ridică-te puţin!

Când ea se ridică, el îi trase fustele, dar în loc să le lase să alunece peste picioarele ei, le trase în sus – odată cu cămăşuţa – peste şolduri, expunând aproape totul de la mijloc în jos.

— Ce faci?

Apoi, ea tresări la auzul tonului ei ascuţit.

El scoase un oftat dramatic.

— Nu pot să fac o demonstraţie dacă nu văd nimic.

— Oh, asta are sens, bănuiesc, spuse ea cu îndoială.

El îi apăsă un sărut rapid pe nas.

— Să ai încredere în mine, Evie, bine?

Ea încuviinţă din cap, oferindu-i un zâmbet şovăitor.

— Bun. Acum, hai să scăpăm de asta!

Asta era jacheta ei. Nu se chinui prea mult să o scoată, apoi se concentră pe corsaj, cuprinzând-o în braţe ca să-i descheie nasturii.

Evie se aplecă în faţă ca el ca să ajungă la nasturele cel mai de jos.

— Tu nu o să-ţi scoţi ceva din haine?

El schiţă un zâmbet desfrânat.

— Nu o să fie nevoie, cel puţin nu în seara asta.

Îi trase ochelarii de pe nas şi îi puse pe masă lângă bonetă.

— Presupun că tu eşti expertul, spuse ea, clipind în timp ce privirea i se obişnui fără ochelari.

El era pe punctul de a răspunde, dar păru că pierde firul discuţiei când îi coborî mânecile peste braţe. Evie îşi eliberă mâinile, îmbujorându-se în timp ce el îi studie pieptul cu o privire lacomă.

— Dumnezeule, Evie, şopti el, urmărind cu un deget marginea cămăşuţei. Eşti atât de frumoasă!

Ea se considerase dintotdeauna prea voluptuoasă pentru a se considera că era la modă şi nu se gândise niciodată că era frumoasă ca nimeni altcineva. Nici măcar Michael nu i-o spusese vreodată Doar Will.

— Mulţumesc, şopti ea.

El îi ridică bărbia şi depuse un sărut pe buzele ei.

— Nici nu ai idee cât de frumoasă eşti, dar o să-ţi arăt.

Mâinile lui se mişcară spre cămăşuţa ei, dezlegându-i panglicile şi coborându-le. Sânii ei, albi şi plini, se revărsară, iar sfârcurile rozalii erau deja întărite. Auzi un şuierat printre buzele lui, apoi mâinile i se strânseră în jurul sânilor ei.

Lui Evie i se tăie răsuflarea când el începu să-i maseze sfârcurile. Se întăriră imediat în două puncte încordate, traversate de fiori delicioşi. Se împinse în mâinile lui, încercând să sporească apăsarea.

— Îţi place? murmură el.

Reuşi doar să ofteze drept răspuns. Adânc între coapse, carnea ei deveni moale şi umedă şi se apăsă instinctiv pe mădularul lui excitat.

— Ai nişte sâni minunaţi, Evie, spuse Will în timp ce continuă să se joace cu ea. Sunt ca nişte bomboane dulci, aşteptând să fie supte.

Cuvintele lui şocante şi excitante o făcură să se zvârcolească.

— Oh, oh! spuse ea pe nerăsuflate, când punctul delicat dintre coapse se frecă de mădularul lui.

Spasme mici şi minunate o copleşiră, adânc înăuntrul ei, fiind nevoită să se prindă de umerii lui ca să-şi menţină echilibrul.

Will o urmări cu ochii întredeschişi, continuând să îi tachineze sfârcurile.

— Asta este, mişcă-te pe mine! Nu vreau să te reţii de la nimic.

Nu ar fi putut să rămână nemişcată nici dacă şi-ar fi dorit, nu când degetele lui abile îi mângâiau sânii şi îi torturau sfârcurile tari cu o iscusinţă delicioasă. Evie se lăsă cuprinsă de senzaţiile necunoscute, pe măsură ce se mişca pe el. *Iubea* să îi vadă degetele lungi şi bronzate pe sânii ei, ciupind şi trăgând delicat de mărgelele întărite până ce avu impresia că avea să înnebunească. Când îşi lipi mâinile de ea şi îşi trecu palmele bătătorite peste sfârcurile ei, ea se ridică pe genunchi, arcuindu-şi spatele în timp ce plăcerea o săgetă din sâni până în pântec.

— Oh, da! mormăi Will.

Îşi puse o mână pe umărul ei, făcând-o să se arcuiască mai mult şi să împingă sânii în faţă. El îşi coborî capul şi îi prinse un sân în gură, limba fierbinte şi umedă dezmierdându-i sfârcul pulsând.

— Oh, Dumnezeule!

Cuvintele fură rostite pe nerăsuflate de Evie. Se agită pe el, în timp ce carnea ei interioară vibră de o durere adâncă, ce implora să fie uşurată. Will o ţinu într-o strânsoare nemiloasă ca să îi sugă mai întâi un sân, apoi pe celălalt. O dezmierdă şi o tachină, trecându-şi limba peste fiecare sfârc devenit un vârf încordat şi dureros. Senzaţia o înnebuni. Deşi durerea o făcea să se simtă timidă, îşi dorea ca el să nu se mai oprească niciodată.

Dar nici măcar senzaţia nu era de ajuns pentru a potoli revendicarea ce creştea în interiorul ei şi care cerea să se întâmple mai mult.

— Will, îl rugă ea. Te rog să faci ceva!

El îşi mai răsuci o dată limba în jurul sfârcului ei, apoi se lăsă pe spate în fotoliu, îndemnând-o să se îndrepte de spate. El îşi păstră o mână pe sânul ei, masându-l în timp ce o privea. Privirea lui de un albastru argintiu şi părul aspru şi auriu, strălucind în lumina slabă, îi amintiră de ce îl poreclise Wolf când erau copii.

— Ce este, Evie? întrebă el cu o voce scăzută, bărbătească. De ce ai nevoie?

Ea se agită în poala lui, încercând să se apese mai aproape ca să-şi liniştească durerea dintre coapse. Gestul ei arcui buzele lui Will într-un zâmbet răpitor. Mâna lui se opri pe şoldul ei, apăsând-o în jos ca să menţină contactul. Dar tot nu era suficient.

— Tocmai asta este, se plânse ea, deschizând larg braţele. Nu ştiu de ce am nevoie.

Când el râse, ea îşi concentră suficient privirea încât să se uite urât la el.

— Credeam că *tu* eşti expertul, spuse ea cu voce morocănoasă. De ce te porţi cu atâta bestialitate?

El se aplecă şi apăsă un sărut blând pe buzele ei.

— Îmi pare rău, dragoste, dar arăţi atât de încântător aşa răvăşită, încât nu pot să nu te tachinez. Dar ştiu exact de ce ai nevoie şi o să-ţi dau ceea ce îţi trebuie, spuse el cu o vocea joasă şi aspră.

Îi trase fusta şi cămăşuţa până la talie, deschizând-o complet în faţa privirii lui.

Evie nu putu să nu coboare privirea. De vreme ce stătea călare pe el cu picioarele larg desfăcute, el putea să îi vadă buclele blonde şi chiar carnea excitată pe care o ascundeau doar parţial. Înroşindu-se, îl privi pe sub gene. Privirea lui, intensă şi concentrată, se fixă pe drumul desenat de degetele lui, urmărind coapsele şi trecând peste buclele ei umede.

— Atât de frumos, spuse el cu voce guturală. Buclele astea aurii şi dulci şi feminitatea ta udă!

Ea tresări când vârfurile degetelor lui o dezmierdară. Atingerea lui era blândă, aproape reverenţioasă, dar intensă din pricina vorbelor lui scandaloase.

— Eşti udă, nu-i aşa? murmură el.

Ea încuviinţă din cap, chiar dacă bănuia că întrebarea era retorică. Era udă – înflăcărată şi udă sub atingerea lui.

— Te rog, te rog! strigă ea.

El scoase un sunet gutural, apoi îşi împinse încet degetele printre faldurile ei. Evie scoase un suspin înăbuşit şi se ridică, uluită de contracţia feroce şi extraordinară a cărnii dinăuntrul ei. Mişcarea îi apropie sânii de faţa lui, iar Will nu şovăi. El o supse cu febrilitate, alternând atingeri alunecoase şi rapide ale limbii peste punctul tare al sfârcului ei. În tot acest răstimp, mâna lui se mişcă între coapsele ei, masându-i pliurile interioare şi încercuind cu delicateţe mugurul care durea şi ardea sub atingerea lui.

Evie se agăţă de umerii lui, chinuindu-se să-şi păstreze echilibrul. Neputincioase, şoldurile ei se împinseră spre mâna lui. Cealaltă mână coborî peste fundul ei ca să o îndrume într-un ritm blând şi stăruitor, care îi concentră plăcerea într-o încordare înnebunitoare. Răsufla în suspine întretăiate, în timp ce se mişcă pe el, corpul fiindu-i răvăşit de plăcere sub atingerile lui iscusite. Îl simţea peste tot –

limba care se plimba în jurul sfârcului, maxilarul acoperit de barba aspră care trezea fiori de încântare pe pielea delicată a sânului. O mână strânse şi îi masă fundul, iar cealaltă îi dezmierdă pliurile, tachinându-i feminitatea până ce avu impresia că avea să urle.

Atunci mici fiori de plăcere începură să vibreze adânc înăuntrul ei, iar Evie aproape că ţipă. Se împinse în jos, încercând să adâncească întâlnirea dintre ei, disperată să se lase copleşită de valul de dorinţă care îi plutea în pântec.

Aproape torcând pe sânul ei, Will îşi retrase mâna. Şocată, Evie îşi îngropă degetele în umerii lui, trupul ei vibrând de o nevoie nesatisfăcută.

— Will, nu te opri acum! strigă ea.

Capul lui se ridică, privirea lui licărind de pasiune şi – la naiba cu el! – de amuzament.

— Nu mă opresc, scumpo. Mă alătur ţie. Vreau să fiu înăuntrul tău când îţi dai drumul.

Ea încercă să-şi tragă sufletul. Nu ştia sigur la ce se referea el, dar chiar şi-l dorea foarte mult înăuntrul ei, din moment ce începea să creadă că era singura modalitate prin care putea să-i aline frustrarea şi nevoia care îi vibrau între picioare.

— Ridică-te o clipă, îi porunci el.

Îngrijorată, ea se ridică, lăsându-l să-şi alunece o mână în faţa pantalonilor. Se descheie iute şi îşi eliberă mădularul.

Evie coborî privirea, dar când zări dimensiunea mădularului lui Will, aproape că îşi dori să nu o fi făcut. Nu că avea vreun gând să se oprească, absolut deloc. Se simţea chiar mai puţin sigură decât înainte în privinţa mersului lucrurilor.

Will îi ridică uşor bărbia ca ea să îl privească.

— Ai încredere în mine, îi şopti el.

Ea se aplecă şi îşi lipi fruntea de a lui.

— Am. Sunt prostuţă doar pentru că este prima dată pentru mine.

— Şi mă simt onorat de asta, dragostea mea, mai mult decât ai putea crede. Dar cred că ar fi mai bine să mă

pun pe treabă şi să te ajut să te pregăteşti.

— Amuzant, credeam că asta făceai deja, glumi ea.

— Oh, mai sunt multe de făcut, murmură el. Mult mai multe.

Apoi îşi frecă din nou două degete prin faldurile ei, alunecând prin umezeala ei înainte să le împingă încet înăuntru. Evie îşi muşcă buza la senzaţia de arsură uşoară, în timp ce el apăsă în locul ei strâmt, dar nu putea să nege cât de minunat se simţea. Când el începu să dezmierde şi să maseze muşchii interiori, ea gemu şi începu să se mişte din nou.

— Asta este, fata mea frumoasă, şopti el. Poţi să faci tot ce vrei.

Will îşi răsuci mâna, aducând baza palmei spre mugurul ei încordat, în timp ce îşi ţinu degetele îngropate înăuntrul ei. Evie îl călări, dorindu-şi mai mult. Se agăţă de el, frecându-şi sânii goi de ţesătura hainei lui, făcându-şi sfârcurile să se înfioare şi să doară. Nu reuşi să nu coboare privirea spre trupurile lor, savurând contrastul erotic dintre carnea ei albă şi dezgolită şi uniforma de soldat. Mâinile lui mari erau peste tot, tachinând, îndrumând şi împingându-i plăcerea spre culmi de neimaginat. Era desfrânat şi interzis, şi fără îndoială avea să se simtă teribil de ruşinată când avea să se termine.

Dar era cel mai interesant lucru care i se întâmplase vreodată. Era cu Will, iar ea îl dorise atât de mult timp. Voia să îl imprime pe trupul şi în sufletul ei, ca amintirea acelui moment să nu dispară niciodată.

Contracţii firave răsunară încă o dată prin canalul feminităţii ei, carnea interioară încordându-se în jurul degetelor lui.

— Dumnezeule! gemu el. Eşti atât de pregătită pentru mine.

Ea încuviinţă din cap, neputând să rostească răspunsul. El îşi retrase degetele, apoi o înclină într-o parte şi în faţă câţiva centimetri. O clipă mai târziu, simţi cum vârful erecţiei lui alunecă înăuntrul ei, împingându-se pe locul ei strâmt. Răsuflă întretăiat şi încremeni.

Will murmură cuvinte liniştitoare, în timp ce îi îndrumă uşor corpul. Apoi îşi îndoi şoldurile, penetrând-o în acelaşi timp în care ea începu să alunece pe lungimea lui groasă.

Ardea ca focul şi totuşi se simţea minunat. Trase scurt aer în piept şi îşi ţinu răsuflarea în timp ce îi căută cu disperare privirea. Privirea lui era somnoroasă şi strălucitoare, iar obrajii îi erau desenaţi în culoarea plăcerii.

— Dumnezeule, Evie, mormăi el, mă simt ca în rai.

Ea îi atinse obrazul, zâmbind ademenitor, în timp ce el o îndemnă să coboare peste ultimii câţiva centimetri, până ce şoldurile ei fură complet lipite de el. Evie nu ştia cum putea să descrie ce se simţea – era uluită, plină într-un fel pe care nu putuse niciodată să şi-l închipuie, fizic şi emoţional. Să fie împreună cu el atât de intim după ce crezuse că plecase definitiv din viaţa ei părea imposibil de înţeles. Se agăţă de umerii lui, aproape speriată să nu răsufle de teamă că avea să se trezească şi să afle că totul fusese un vis.

Şi totuşi, visele nu dureau în locuri atât de sensibile. Evie se zbătu uşor, încercând să-şi aline disconfortul. Poate că lipsa cunoaşterii detaliilor era problema, chiar dacă mărimea lui Will cu siguranţă avea de-a face cu asta.

Expresia de plăcere deplină de pe chipul lui se risipi când o fixă cu privirea.

— Prea mult?

Ea încercă să nu tresară când se mişcă din nou.

— Ei bine, este foarte bune, dar nu chiar ce aşteptam.

— Este prima dată, scumpo.

— Sunt sigură că o să fie mai bine data viitoare, spuse ea hotărâtă.

El râse.

— E pe cale să devină mai bine chiar acum.

Apoi el strecură o mână între trupurile lor pentru a găsi mugurul de carne ascuns între buclele ei. Începu să-l tachineze cu mişcări lente, înnebunitoare. Căldura izbucnea sub vârful degetelor lui, strecurându-se în centrul ei. Părea că era absolut firesc să înceapă să se mişte din nou,

frecându-se de el în timp ce o masă. Când plăcerea ei începu să crească din nou, Will o penetra, mângâind-o înăuntru şi în afară.

Senzaţia se dezlănţui într-o spirală care îi traversă corpul. Mişcările ei erau sacadate, nepricepute, dar Will o ajută să se echilibreze, îndrumând-o în tăcere să se mişte odată cu el. Respiraţiile lor sacadate sfâşiară tăcerea, întretăiate şi febrile. Dar trupurile lor se mişcară într-un ritm glorios. Will o atingea peste tot, ţinând-o de spate, îndemnând-o să se aplece în faţă, dar ţinând-o tot timpul lângă el.

El îşi înălţă şoldurile, gemând de propria plăcere.

— Dă-ţi drumul pentru mine, dragoste, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Acum ea înţelese. Evie se întinse, îndreptându-se spre explozia de plăcere care fusese dincolo de capacitatea ei de a o atinge. Când Will îşi trecu degetele peste carnea ei delicată, ea se frânse. Îşi arcui spatele, în timp ce senzaţia vibră înăuntrul ei, un spasm înnebunitor, ce păru că avea să continue la nesfârşit.

Will îşi apăsă mâinile pe fesele ei şi o mai penetră ultima dată, adânc şi tare, coapsele lui puternice arcuindu-se în sus în timp ce îşi găsi eliberarea. Ochii îi erau închişi, iar trăsăturile – încordate de pasiune. Ea se agăţă de el, cu ochii plini de lacrimi de recunoştinţă şi de emoţie, în timp ce corpul lui puternic se cutremură sub mâinile ei.

Când, în cele din urmă, el se odihni sub ea, pleoapele lui se întredeschiseră, şi un zâmbet galeş, senzual i se desenă pe buze. Cu mâinile tremurânde, Evie îşi trecu degetele prin părul auriu ciufulit.

— Wolf al meu, şopti ea, apoi se prăbuşi în braţele lui.

Capitolul 18

Will trecu o mână peste spatele lui Evie. Cu simţurile

abia potolite, savurând senzaţia pe care o trezea pielea ei moale sub degetele lui. În timp ce îi cuibări trupul tremurând în braţe raţiunea lui se zgudui sub enormitatea a ceea ce tocmai se petrecuse între ei. Enormitatea a ceea ce tocmai făcuseră.

Luase o fată inocentă, pe un fotoliu vechi şi şubred, într-un salonaş ponosit, aflat în spatele unei biserici din mahalalele londoneze. Cu greu putea fi o poveste romantică şi cu siguranţă nu acţiunea unui om de onoare, dator să protejeze reputaţia miresei lui. Dacă afla cineva despre acel mic episod obscen – şi fusese delicios de obscen, trebuie să recunoască –, reputaţia lui Evie avea de suferit, indiferent de căsătoria lor iminentă. Ar fi trebuit să fie absolut stânjenit pentru că o răvăşise într-o manieră atât de primitivă. Faptul că o purtase pe culmile plăcerii nu ar fi trebuit să fie absolut deloc o satisfacţie pentru el. Ar fi trebuit să se arunce în genunchi, implorând-o să-l ierte pentru că se purtase ca o brută.

Dar nu-i părea deloc rău că se întâmplase. Ideea de a îngenunchea în faţa ei pur şi simplu îi trezi o altă imagine în minte – Evie, cu picioarele larg desfăcute sau sprijinite pe umerii lui, deschizându-şi carnea ei delicată sub jocul gurii şi al mâinilor lui.

Data viitoare, îşi promise în sinea lui. În clipa aceea, trebuia să o aducă pe Evie în siguranţă acasă, înainte să afle cineva că plecase.

Întorcându-şi faţa ca să-i dezmierde uşor gâtul, ea îşi înăbuşi un oftat plin de satisfacţie, împingându-şi sânii minunaţi spre el. Will ştiuse dintotdeauna că Evie ascundea un corp luxuriant şi primitor sub hainele ei simple. Nu era o exagerare să spună că trupul ei era spectaculos şi putea doar să mulţumească stelelor lui norocoase că bărbaţii din lumea bună erau prea proşti ca să-şi dea seama de premiul care se ascundea în spatele faţadei sfioase. Will abia începuse să exploreze recompensa pe care o avea de oferit Evie, dar avea de gând să-şi dedice o bună parte din energie în următoarele câteva luni ca să se ocupe mai în detaliu de acel lucru.

După ce, bineînţeles, el şi Alec îşi încheiau misiunea şi demonstrau, printre altele, că Evie nu avea nicio legătură cu nicio conspiraţie criminală.

Acel gând sumbru izbucni în coconul cald pe care îl creaseră unul în jurul celălalt în camera cufundată în tăcere. Trebuia să o ia din loc, să o ducă pe Evie acasă şi să se întoarcă iute la St. Margaret ca să caute prin biroul lui Beaumont. Trebuia să fie suficient de uşor să ia cheile din săculeţul ei de îndată ce o urca într-o birjă. Tot ce trebuia să facă era să o sărute până ce devenea prea distrată ca să mai observe ce făcea el.

— Evie, dragoste, murmură el, îmi pare rău că trebuie să te îndemn să te mişti, dar cred că ar fi mai bine să o luăm din loc. Trebuie să ajungem acasă la tine înainte ca Lady Reese şi Edie să se întoarcă de la balul familiei Talwin.

— Oh, la naiba! murmură ea.

Se ridică brusc în picioare, tresărind când se îndreptă în poala lui, cu picioarele încă înfăşurate peste coapsele lui. Îi oferi un zâmbet timid, în timp ce îşi odihni mâinile pe umerii lui, cu ochii strălucind când îi întâlni privirea. Inima lui Will tresări la bucuria pe care o zări în expresia de pe chipul ei. Evie cea pe care o cunoştea revenise la viaţă înaintea lui, cu dragostea deschisă, sinceră şi fără bariere între ei. Aşa fuseseră lucrurile înainte ca el să-i ia visurile şi să le zdrobească atunci când plecase să caute aventura.

Într-o anumită măsură, ea îl îngrozea pentru că fericirea ei părea să depindă de el. Dar acum îşi dădu seama ce cadou era acesta, unul mult mai mare decât înseşi plăcerile extraordinare ale corpului ei sau reacţia inocent de senzuală în faţa iubirii lui. Adevăratul cadou era inima lui Evie, care de acum devenise pentru totdeauna a lui. Poate că nu era cea mai frumoasă femeie cu care fusese vreodată şi nu avea să îi aducă bogăţii sau influenţă socială. Ce avea să aducă era pe sine însăşi – firea ei bună şi generoasă, blândeţea şi loialitatea ei. Căsătoria cu Evie cerea un preţ pe care se simţea mai mult decât dispus să-l plătească, având în vedere tot ce avea să îi dea în schimb.

— Trebuia să o menţionezi pe mama, nu-i aşa? spuse

ea cu un zâmbet maliţios. Nu mă pot gândi la nicio altă cale mai bună de a nu alunga orice plăcere, chiar şi cu tine.

El scoase un râset uşor.

— Trebuie să-mi amintesc. Să nu vorbesc despre mama ta când vreau să fac dragoste cu tine.

— Ar fi înţelept, spuse ea în timp ce se chinui să-şi ridice pantalonaşii.

Era glorios de răvăşită, cu sânii ei de o moliciune catifelată şi sfârcurile tari şi rozalii, ademenitor subliniate de cămăşuţă. Scoţând un oftat plin de regrete, Will apăsă un sărut de noapte bună pe unul dintre sfârcurile tari, apoi se întinse să o ajute.

— Mă descurc, spuse ea cu voce dulce.

Când îşi strecură mâinile sub ale lui ca să-şi aranjeze corsajul, ea evită să se uite la el. În schimb, continuă să-şi privească degetele, în timp ce se adună.

Will îi înălţă bărbia cu un deget.

— Te simţi timidă, Evie? Nu este nevoie, ştii asta, nu cu mine.

Ea îşi răsuci buzele într-un zâmbet crispat, obrajii ei îmbujorându-se uşor.

— Este prostesc, nu-i aşa? Nu eram deloc timidă când, ei bine, ştii. Ea flutură vag o mână. Dar acum nu pot să nu mă simt mai degrabă ciudat.

Când privirea ei se îndreptă spre colţul opus al încăperii ca să o evite pe a lui, Will ştiu că altceva o tulbura.

El o trase uşor, lăsându-i sânii să se odihnească în mâinile lui cu o greutate minunată, încordată. Se putea să nu mai aibă timp să o aibă din nou în seara aceea, dar nu voia să o grăbească, nu după pasul pe care tocmai îl făcuseră împreună.

— Spune-mi tot, draga mea. Ce te deranjează?

Ea făcu o grimasă, de parcă ceva ar fi gâdilat-o, apoi îşi lăsă capul într-o parte şi îl privi pe sub genele aurii. Era atât de inconştient de senzuală încât mădularul lui începu să se trezească din nou la viaţă.

— Nu pot să nu mă gândesc că asta nu este ce vrei cu adevărat, spuse ea. Aseară a fost… ceva ce nu voiam să se

întâmple între noi. Mă tem că faci asta doar dintr-un simţ al obligaţiei faţă de mine, nu pentru că vrei.

Dacă i-ar fi spus asta cu o săptămână sau două în urmă, el ar fi fost de acord. Dar cu fiecare moment care trecea, Will era convins că a o lua pe Evie de soţie era decizia corectă pentru amândoi.

— Nimeni nu m-a forţat. Fac exact ceea ce vreau.

Ea îşi prinse buza de jos între dinţii, scânteia din ochii ei fiind înlocuită de îndoială. El detesta faptul că avea îndoieli în privinţa ei – şi a lui –, dar, dat fiind trecutul lor, nu putea să o condamne.

Eve se încovoie şi se apăsă în mădularul lui tare. În ritmul acela, se putea să nu o mai ducă niciodată acasă.

Când ea tresări şi făcu ochii mari, el îi zâmbi viclean.

— Ţi se pare că mă obligi să fac ceva ce nu vreau?

Ea îl apucă de umeri.

— N-nu, dar…

El se aplecă şi o sărută pe buzele pline.

— Dar ce?

— Mama ne-a spus odată…

— Am crezut că nu o amestecăm pe mama ta în povestea asta.

Ea făcu o grimasă adorabilă.

— Scuze, ai dreptate. Pur şi simplu ar trebui să mă ignori.

El zâmbi.

— Ar fi imposibil. Totuşi, îmi pot închipui ce a spus mama ta. Ţi-a zis că bărbaţii sunt nişte brute nesătule, care ar păcătui cu orice femeie în orice situaţie.

Ea scoase un râset.

— Ei bine, da. Încerca să ne pună în gardă în privinţa situaţiilor periculoase.

El încuviinţă din cap.

— Foarte înţelept din partea ei, iar pentru unii bărbaţi probabil că este adevărat. Dar nu pentru mine. Nu mă prefac că sunt vreun sfânt, Evie, dar nu sunt nici vreun crai. Mai ales când vine vorba de tine.

Îşi ridică mâinile de-a lungul corpului ei ca să îi prindă

faţa între palme. Ochii ei înceţoşaţi se uitară la el, vulnerabili şi plini de speranţă. Fu copleşit de emoţie, convins că nu trebuia să trădeze niciodată acea speranţă.

— Evie, nu mi-a mai păsat niciodată de o altă femeie aşa cum îmi pasă de tine şi nici nu o să-mi pese vreodată. Pentru mine, tu eşti mai importantă decât oricine altcineva pe lumea asta.

Pleoapele ei fluturară în jos, cu gene dese ca un scut de mătase, care îi ascundea expresia. Apoi se uită la el, iar fericirea care îi înflăcăra privirea îl lăsă fără cuvinte.

— Chiar vorbeşti serios? şopti ea.

El fu nevoit să forţeze cuvintele să treacă prin corzile vocale; încordate.

— Promit că da.

Eve îşi odihni degetele rece în podul palmelor lui şi apăsă îl sărută moale pe buze. El încercă să-l adâncească, dar ea murmură brusc ceva pe gura lui şi se retrase.

— Oricât de fericită mă face asta, spuse cu o uşoară grimasă, şi cu toată încântarea de a rămâne aici cu tine pentru totdeauna, trebuie să spun cu regret că genunchii mei încep să se resimtă. De fapt, dacă nu mă ridic în curând, s-ar putea să rămân infirmă. Nu cred că *ăsta* ar fi un început foarte bun pentru căsnicia noastră.

El râse.

— Într-adevăr, nu, şi. Ar fi al naibii de straniu să explicăm cum ai ajuns aşa. Stai, lasă-mă să te ajut!

O prinse de talie şi o ridică, oftând pentru că pierduse atingerea cărnii ei dulce din jurul mădularului. Evie se clătină uşor când picioarele ei atinseră podeaua, iar el o ţinu într-o strânsoare fermă până când ca reuşi să-şi găsească echilibrul.

— Cred că mi-a amorţit piciorul.

Ea îşi odihni mâinile pe umerii lui şi ridică un picior în aer, rotindu-şi glezna.

— Îmi pare rău, Evie. Mama ta a avut dreptate... Bărbaţii sunt nişte brute. Îţi promit că data viitoare când o să fim împreună o să fac dragoste cu tine într-un pat.

Dată fiind starea lui de excitare în timp ce o privi cum

se avântă să-şi recupereze hainele de pe scaun, nu putea decât să spere că avea să se întâmple cât mai curând cu putinţă.

Când ea îşi puse hainele, el începu să calculeze cât de repede puteau să se căsătorească. Evie nu i se părea genul de fată care să-şi dorească o nuntă elaborată sau care trebuia să aştepte un trusou mare, dar părinţii ei aveau să găsească de cuviinţă că o căsătorie cu licenţă specială era ceva mai degrabă de mântuială. Totuşi, aceea se putea să fie calea de urmat. Nu doar că avea să o ducă pe Evie mai devreme în patul lui, dar era mai puţin probabil să-şi irite tatăl dacă se căsătoreau fără mare fast.

El se ridică în picioare, aranjându-se absent, în timp ce se gândea la toate lucrurile pe care trebuia să le facă în următoarea săptămână – să oprească o conspiraţie mortală, să-i dea vestea căsătoriei lui iminente tatălui său, care sigur avea să fie enervat, şi să planifice o nuntă. Oh, şi să găsească o locuinţă potrivită pentru mireasa lui. După ce elimina toate punctele de pe lista lui, putea să se concentreze asupra modului în care avea să îşi protejeze soţia aşa cum merita.

Evie se chinuia cu nasturii mici de la corsaj, aşa că Will se duse să o ajute.

— Nu văd nimic în lumina asta afurisită, spuse ea cu un suspin, stând în picioare ca o fetiţă, în timp ce el o ajută să se îmbrace. Chiar sper că nu am stat pe ochelari în timp ce… hm, ştii tu.

— Nu-ţi fie teamă, dragostea mea, sunt chiar aici. El recuperă ramele ponosite de argint de pe măsuţă. Deşi arată cam rău de la uzură.

— Sunt perechea mea de rezervă. Îi aşează pe podul nasului. Erau uşor înclinaţi, dându-i un aer destul de comic. Edie poartă perechea mea bună.

— Ah, da, despre asta, spuse Will, amintindu-şi că era supărat pe ea. Sper…

— Serios, Will, îl întrerupse ea, nu o să fii unul dintre acei soţi care îşi cearta mereu soţia, nu-i aşa?

— După cum eram pe punctul de a spune, sper că nu

o să fii una dintre acele soţii care se lansează încontinuu în aventuri nebuneşti.

Sprâncenele ei se arcuiră deasupra ramelor ochelarilor.

— Tu ştii cine sunt, nu-i aşa? Îndreptă un deget spre osul pieptului. Sunt Evelyn, cea cuminte.

— Ei bine, cred că pot să te iert de data asta, dar gata cu excursiile la miezul nopţii prin St Giles. Ne-am înţeles?

— Will…

— Evie, am nevoie să-mi promiţi, rosti el calm. Nu o să reuşesc să mă descurc dacă îmi fac griji că eşti în pericol.

Aerul ei răzvrătit dispăru, iar ea se ridică pe vârfuri şi îi sărută bărbia.

— Presupun că pot să înţeleg asta, din moment ce mi-am petrecut mulţi ani îngrijorându-mă că o să fii făcut una cu pământul pe câmpul de luptă.

El făcu o grimasă.

— Au. Bine, înţeleg. Şi înţeleg cât eşti de dedicată muncii voastre. Dar mă aştept să mă ţii la curent cu tot ce faci şi să rămâi permanent în afara oricărui pericol.

Ea încuviinţă din cap, dar el avu senzaţia că îl ascultase pe jumătate absentă.

— Will, trebuie să vorbesc cu Michael, spuse ea direct. Merită o explicaţie şi scuze.

Vintrele lui Will se încordară.

— Nu erai logodită cu omul ăsta, Evie. Nu-i datorezi scuze.

În afară de faptul că era genul de bărbat gelos, care nu îşi dorea ca posibila lui mireasă să-şi petreacă timp în privat cu orice alt bărbat decât cu el, Will voia să o ţină cât mai departe de Beaumont. După ce văzuse la acea întâlnire foarte suspectă din bucătărie, era convins că la St. Margaret se petrecea ceva dubios. Dacă era aşa, trebuia să presupună că Beaumont era implicat până ce dovezile arătau altceva.

Evie scoase un sunet zeflemitor şi puse o mână pe pieptul lui.

— Ştii că nu este adevărat. Michael este un om bun şi merită să ştie de ce m-am răzgândit.

— Deja ştie de ce, mârâi Will.

Ea dădu ochii peste cap.

— Ştiam că o să fii dificil. Nu o să accept asta, nici măcar de la tine.

El încerca să formuleze o replică la acea afirmaţie enervantă când ceasul mic de pe poliţă bătu ora fixă.

— Oh, Dumnezeule! spune Evie. Nu mi-am dat seama că este aşa de târziu. Trebuie să continuăm discuţia asta altă dată.

— Bine, spuse Will, rezistând nevoii de a strânge din dinţi. El aruncă o privire prin cameră. Unde este săculeţul tău?

Când întoarse privirea spre ea, se făcu roşie ca racul.

— De fapt, spuse ea, trebuie să mă împrospătez, dacă nu te superi. Poţi să aştepţi în timp ce eu mă duc la…

— Toaletă? termină el în locul ei, simţindu-se uşor vinovat. *Chiar* se purtase ca o brută. Bineînţeles că îşi dorea să se ocupe de nevoile ei intime. Desigur, dragostea mea, nu te grăbi. Şi nu-ţi face griji pentru mama ta. O să mă descurc eu cu ea, dacă este nevoie.

Ea îi zâmbi recunoscătoare, apoi ieşi grăbită din cameră, murmurând că avea să se întoarcă peste câteva minute. El îi ascultă paşii moi pe coridor, sunetul dispărând încet în tăcere. Mai aşteptă vreo câteva secunde, dar totul rămase în continuare nemişcat.

Era o şansă prea bună ca să o rateze.

Will deschise larg uşa biroului lui Beaumont, lăsând ca lumina din salon să se reverse peste birou. Căută iute prin sertarele de la birou şi ungherele întunecate, cu urechile ciulite ca să o audă pe Evie. În măsura în care îşi dădea seama, documentele şi registrele pe care le frunzări rapid detaliau activitatea legală a Asociaţiei de caritate irlandeze. Avea nevoie de mai mult timp ca să urmărească ce bani ieşeau la suprafaţă, dar, dacă găsea ce credea că era posibil să existe, urmărirea banilor putea să aştepte.

În căutarea lui descoperi că numai un sertar era

închis. Se opri, concertându-se din nou ca să o audă pe Evie. Sigur îi mai lua cel puţin cinci minute ca să se ocupe de îndeletnicirile ei, ceea ce însemna că mai avea puţin timp.

Căută în buzunarul vestei, scoase un şperaclu mic pe care îl avea mereu la el şi se apucă să desfacă încuietoarea. Aceasta cedă aproape instantaneu. Dacă Beaumont încerca să ascundă ceva important în biroul lui, nu părea să se descurce prea bine.

Câteva scrisori – în total patru – se aflau în sertar. Trei aveau timbre din Dublin şi cealaltă din Ulster. Scrisorile din Dublin erau de la O'Connell, iar scrisoarea din Ulster era de la un bărbat pe al cărui nume Will nu îl recunoştea. Acea ultima scrisoare conţinea o listă scurtă de nume, împreună cu o explicaţie conform căreia bărbaţi enumeraţi nu se puteau întoarce la Londonderry dată fiind „istoria lor nefericită", dar că erau „foarte potriviţi pentru misiunea detaliată deja" în scrisorile anterioare. Numele lui Terence O'Shay se afla pe listă.

În ceea ce îl privea pe Will, informaţia aceea şi referirea la problemele lor din trecut făceau ca investigarea numelor de pe listă să devină imperativă.

Împături lista şi o îndesă în buzunarul interior al hainei, apoi deschise prima scrisoare de la O'Connell. O examinare rapidă lăsă de înţeles faptul că irlandezul îi mulţumea lui Beaumont pentru sprijinul lui în *afacerea cu Peel,* despre care Will bănuia că făcea referire la duelul ratat dintre O'Connell şi ministrul de interne. O'Connell îi mulţumea lui Beaumont şi pentru donaţia generoasă de timp şi de bani pentru „cauza pe care amândoi o susţinem cu atâta ardoare", în ciuda oricăror „greutăţi pe care le-ar putea întâmpina în căutarea dreptăţii".

Will scoase o înjurătură în şoaptă. Scrisoarea nu era nicidecum decisivă, dar cu siguranţă dădea indicii într-o direcţie neplăcută pentru Beaumont. Logica îi dictă să ia scrisorile ca să i le arate lui Aden. Dacă Beaumont era vinovat, după cum începea să suspecteze, nu putea să dea alarma când avea să descopere că îi fuseseră furate

scrisorile. De fapt, răspunsul lui, într-un fel sau altul, putea fi edificator.

Zgomotul de paşi rapizi prin salon îl făcu să ridice brusc capul.

— Will, unde eşti?

Un moment mai târziu, după ce terminase de închis sertarul, Evie apăru în pragul uşii. O încruntare uimită îi sublinia trăsăturile.

— Ce faci?

Privirea ei se opri pe birou, la plicurile aşezate acolo.

Will fu nevoit să-şi înăbuşe o litanie întreagă de înjurături deocheate când văzu ce se desenă pe chipul ei.

— Ai căutat prin biroul lui Michael.

Vocea ei rece nu-i lăsă nicio portiţă de scăpare. Indiferent cu ce poveste fantezistă putea el să vină, nu avea cum să pretindă că nu făcuse exact ce părea că făcuse.

Privirea lui o întâlni brusc pe a lui, neîncrederea şi primele urme ale încrederii trădate întunecând adâncurile ochilor ei albaştri. Era privirea care îl bântuise mulţi ani şi îl făcea să i se rupă inima.

— De ce ai făcut asta?

Vocea ei se ridică într-o notă subţire şi ascuţită.

El făcu un pas spre ea, dar Eve se trase înapoi, lovindu-se cu cotul în tocul uşii. Scoase un sunet înăbuşit de durere, dar ridică apoi cealaltă mână ca să-l oprească.

— Nu, nu mă atinge! Arăta de parcă ceva o sufoca. Spune-mi de ce ai căutat prin biroul lui. Privirea ei se îndreptă spre teancul de scrisori de pe birou. Este corespondenţa lui Michael? Will, nu ai niciun drept să te atingi de ea!

Ea se apropie, încercând să îl ocolească, dar el întinse o mână ca să o prindă de braţ.

— Evie, opreşte-te un minut şi ascultă, spuse el. Există o explicaţie rezonabilă, dar lasă-mă să te duc acasă înainte ca mama ta să descopere că ai dispărut. Putem să vorbim acolo, îţi promit!

Ea îşi eliberă braţul cu o smucitură.

— Las-o pe mama mea. Nu mă duc nicăieri până când nu-mi spui ce făceai.

El scoase un oftat frustrat.

— Aş prefera să-ţi explic mai târziu, de îndată ce reuşeşti să-ţi revii după… activităţile şi emoţiile serii.

Şi de îndată ce el găsea o explicaţie oarecum rezonabilă pentru ce făcuse.

Ea se uită lung la el, de parcă îşi pierduse minţile, apoi deschise gura.

— Este vorba de relaţia mea cu Michael? Căutai scrisori pe care să ni le fi scris şi care crezi că se dovedeau stânjenitoare? O uşoară încruntătură îi arcui sprâncenele. Pentru că, dacă asta cauţi, te asigur că nu există o asemenea corespondenţă. Presupun că ar trebui să mă flateze o asemenea gelozie din partea ta, dar nu mă flatează. Consider că este o dovadă a lipsei de încredere în mine, pe care *nu* o merit.

Will găsi dintr-odată neaşteptatul colac de salvare. Schiţă ceea ce spera să fie o expresie ruşinată, dar şi de posesivitate masculină.

— Mă fac vinovat, scumpo. Ai tot dreptul să mă certi şi îţi promit că o să-ţi dau ocazia să faci asta după ce te duc acasă.

Ea îl privi suspicioasă.

— Îmi spui că *încă* nu ai încredere în mine când vine vorba de Michael? Chiar şi după ce s-a întâmplat între noi în seara asta?

Will făcu ochii mari.

— Dumnezeule, nu, nu e nimic de genul acesta! Doar că… El îşi lăsă cuvintele să treneze, ştiind cât de idiot trebuia să sune explicaţia lui. Doar că, atunci când vine vorba despre tine, mi se pare că emoţiile îmi depăşesc logica. O parte sarcastică din el râdea de faptul că era adevărată era acea afirmaţie. Să o iubească pe Evie părea că avea să fi facă ţăndări restul vieţii. Promit că nu o să se mai întâmple!

Îşi încheie bravada cu un zâmbet plin de regrete şi întristat despre care nu putea decât să spere că avea să o

farmece şi să-i alunge suspiciunile. Evie, cea pe care o cunoscuse pe vremuri, nu s-ar fi îndoit niciodată de el, acceptând tot ce îi spunea el ca fiind adevărul gol-goluţ. El putea doar să spere că, măcar în privinţa aceea, nu se schimbase.

Speranţa lui muri când văzu cum privirea ei devine categorică şi rece.

— Minţi, spuse ea. Nu mă minţi, Will, nu după toate lucrurile prin care am trecut!

„Dumnezeule!”

În mod evident, ea nu mai era fata inocentă care venerase odinioară pământul pe care călca el. După seara asta, probabil că avea să nu mai vorbească niciodată cu el.

Îşi trecu rapid în revistă opţiunile pe care le avea la dispoziţie, cântărindu-le. Dacă îi spunea o parte din adevăr, cum avea să reacţioneze? Intenţiona să-l avertizeze pe Beaumont? Dată fiind loialitatea ei faţă de bărbat, cu siguranţă era un risc.

„Dar cum rămâne cu loialitatea ei faţă de mine?”

Era o întrebare corectă. De îndată ce o informa în privinţa faptelor, putea să înţeleagă de ce o făcuse? Şi, din moment ce îl iubea, nu trebuia să se aştepte ca ea să îi fie loială, chiar dacă însemna să-l trădeze Beaumont?

Se uitară lung unul la celălalt, încremeniţi într-un tablou oribil pe măsură ce clipele treceau. Evie vorbi prima. Buzele ei începură să tremure, iar tânăra clipi brusc pentru a-şi ascunde lacrimi.

— Evie, scumpo, începu el, simţindu-se disperat.

Când ea îl apucă strâns de braţ, tot ce voise să spună muri pe buzele lui.

— Te rog, Will, îl imploră ea. Doar spune-mi adevărul. Ai suficientă încredere în mine ca să faci asta, nu-i aşa?

„Încredere”.

Acel cuvânt se afla în inima relaţiei lor, la fel cum se afla şi opusul lui – *trădarea.* Dar cui îi datora el mai întâi încrederea? Ţării, tatălui sau lui Evie? Ştia ce *trebuia* să facă, ştia care era datoria lui, dar rugămintea brută din ochii ei vulnerabili făcea ca doar o singură alegere să fie

posibilă.

O mai trădase o dată şi nu avea de gând să o facă din nou.

— Nu o să-ţi placă.

— Nu-mi pasă. Doar spune-mi!

Încordat, el îi prezentă situaţia, încercând să ascundă adâncimea manipulării ei. O făcuse ca să o protejeze, bineînţeles, dar ea nu avea să vadă lucrurile aşa. Pentru moment, îi spuse esenţialul şi speră că sentimentul ei de datorie faţă de Anglia şi dragostea ei faţă de el aveau să învingă.

Preţ de un minut sau două, ea se ţinu strâns de braţ, cu ochii devenind tot mai mari cu fiecare secundă care trecea. Când el ajunse la rolul tatălui său în toată afacerea, tresări. Apoi, în timp ce îi explică tot ce făcuse în seara aceea, ea îşi retrase brusc mâna şi se uită la el cu groază.

— Sunteţi cu toţii nebuni, spuse cu voce răguşită. Michael n-ar face niciodată aşa ceva. El nu şi-ar trăda niciodată ţara sau regele.

Will îşi dori din suflet să o ia în braţe şi să o aline, dar se strădui să rămână calm şi să gândească raţional. Era şi aşa suficientă emoţie în încăpere fără ca el să o amplifice.

În plus, probabil că ea i-ar fi tras o palmă dacă îndrăznea să o atingă.

— Mi-aş dori ca asta să fie adevărat, Evie, sincer. Dar, din păcate, dovezile împotriva lui Beaumont sunt… destul de substanţiale. El ridică o mână când ea vru să se dezlănţuie spre el. Nu-i afirm clar vinovăţia lui şi, bineînţeles, o să aibă ocazia să-şi susţină cauza. Am explicat pur şi simplu de ce eu şi Alec am făcut asta.

Ea îşi încleştă pumnii, punându-i în şold. Era un obicei pe care îl păstra din tinereţe, un instinct inconştient de protecţie.

— De ce nu l-ai *întrebat* pur şi simplu pe Michael? Sunt sigură că putea să explice totul ca să te satisfacă.

Will şovăi, încercând să se gândească la o explicaţie care să nu o ofenseze. O clipă de gândire îi spuse că era imposibil.

— Dacă el *chiar este* vinovat, l-am fi pus în gardă. Trebuie să dăm de urma conspiratorilor şi să-i oprim, nu să le dăm timp să scape.

Acum Evie se făcu albă ca varul şi abia dacă mai putea să stea în picioare. Se îndreptă cu paşi împleticiţi spre unul dintre scaunele şubrede din faţa biroului lui Beaumont şi se prăbuşi în el. Will făcu un pas spre ea, fiecare instinct îndemnându-l să o aline şi să aibă grijă de ea.

— Nu te apropia! îi ceru. Nu vreau să mă atingi.

El tresări mai degrabă la auzul tonului decât al cuvintelor, deşi îl spintecară asemenea pumnalului unui corsar.

Eve trase de câteva ori aer în piept înainte să se întoarcă spre Will.

— De ce tu, Will? De ce ţi-a cerut tatăl tău să accepţi sarcina asta oribilă? Eşti soldat, nu spion.

El făcu o grimasă. Acela era un lucru pe care sperase să nu fie niciodată nevoit să-l dezvăluie, dar nu mai avea de gând să o mintă.

— Nu este chiar aşa. Sunt ceea ce armata numeşte un ofiţer, care este, pentru toate scopurile practice, un agent pentru serviciul militar de informaţii.

Expresia de pe chipul ei se stinse.

— Eşti spion, spuse ea încet, de parcă îi era greu să proceseze informaţiile. Şi căpitanul Gilbride este spion?

— Da.

Ea scoase un hohot de râs jalnic, care nu avea absolut nicio urmă de amuzament.

— Nu pot să cred asta. Măcar ai avut vreodată de gând să-mi spui că eşti spion?

— Nu este chiar informaţia pe care să fiu dornic să o împărtăşesc, răspunse el sec.

Se îndreptă brusc din poziţia ei prăbuşită.

— Se presupune că o să fiu soţia ta, William Endicott. Nu credeai că merit să ştiu asta?

Ei bine, măcar nu vorbea despre căsătoria lor iminentă la timpul trecut. Bănuia că trebuia să o ia ca pe un

semn bun.

— Probabil ţi-aş fi spus, în cele din urmă, dar nu este ceva ce mi-am dorit să aibă vreodată legătură cu tine. Spionajul nu este un joc demn de un gentleman. Este urât, murdar şi periculos şi nu voiam să se apropie de tine.

— Şi totuşi, n-ai avut nicio reţinere să mă foloseşti ca să ajungi la Michael, nu-i aşa?

Vocea ei era îngroşată de dezgust.

El ridică resemnat din umeri.

— N-am avut de ales, Evie. Nu mi s-a dat de ales. În plus, am crezut că este cel mai bun mod de a te proteja.

Ea îi ignoră vorbele cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

— N-am nevoie de protecţia ta, dar nu despre asta este vorba. Aici este cu adevărat vorba despre tatăl tău, după cum ar fi trebuit să-mi dau seama. El a fost cel care ţi-a dat misiunea asta, nu-i aşa?

Will încuviinţă pur şi simplu din cap. Nu avea niciun rost să mintă în privinţa aceea, deşi nu avea să intre în detalii. Probabil că tatăl lui urma să-l azvârle în Turnul Londrei şi să arunce cheia dacă afla vreodată cât de multe îi dezvăluise deja Will.

— Şi ştiu cât de important este pentru tine să-l mulţumeşti pe duce, spuse ea.

El clipi la auzul dispreţului din vocea ei. Nici mama ei nu s-ar fi putut descurca mai bine.

— Fac asta pentru că este datoria mea, rosti el cu o voce la fel de trufaşă.

La urma urmei, poate că era un bastard, dar *era* fiul unui prinţ.

— O să fie o încercare de asasinare a unui membru al guvernului sau poate chiar al unui membru din familia regală. Ori nu-ţi pasă de asta?

Când ea tăcu, Will fu imediat copleşit de vină. Nimic din ce se întâmpla nu era vina lui Evie şi totul era un şoc îngrozitor pentru ea. El trebuia să-şi amintească asta.

— Îmi pare rău, dragostea mea, spuse cu vocea scăzută. Nu aveam niciun motiv să-ţi vorbesc într-un fel

atât de nepoliticos.

— Bănuiesc că înţeleg, spuse ea cu o voce lipsită de orice emoţie. Dacă ai fi venit la mine de la bun început şi mi-ai fi explicat ce aveai nevoie, aş fi făcut tot ce puteam ca să te ajut.

El nu răspunse pentru că îi venea greu să creadă. Şi ea o ştia, iar privirea ei deveni atât de sumbră încât lui i se strânse inima în piept.

— Dar din nou... nu ai avut încredere în mine, spuse ea pe acelaşi ton lipsit de vlagă.

— Evie...

— Spune-mi ceva, îl întrerupse ea fără milă. Ceea ce se întâmplă între noi este pur şi simplu un mijloc de a atinge un scop? Un mod de a-ţi îndeplini misiunea şi de a câştiga sprijinul tatălui tău? Pentru că, dacă reuşeşti, o să fii un erou, iar asta ar trebui să te ridice nespus în graţiile lui, poate chiar să te ajute să câştigi un titlu nobiliar.

Întrebarea cinică şi care părea atât de greşită rostită de buzele ei dulci făcu brusc ca înăuntrul lui ceva să se încordeze într-o formă întunecată, urâtă. Se îndreptă spre scaunul ei şi o apucă strâns de umeri, ridicând-o din scaun.

— Nici nu te-ai putea înşela mai tare, mârâi el. Să mă însor cu tine nu o să mă ajute să câştig patronajul tatălui meu sau să avansez în carieră. Ai sau ai avut legătură cu un bărbat suspectat de trădare, ceea ce nu este un punct în favoarea voastră. Şi, după cum ai remarcat chiar tu atât de tranşant acum câteva zile, zestrea ta este oarecum adecvată şi nu ai influenţa socială despre care vorbeşti. Tatăl meu m-a avertizat în mod special să stau departe de tine, aşa că, dacă vrei să ştii de ce mă căsătoresc cu tine, cu siguranţă nu are legătură cu căutatul de favoruri din partea lui sau a altcuiva.

Când el îşi încheie tirada, faţa i se colorase deja într-un roz aprins, iar ochii îi scânteiau de furie. Îşi dăduse seama prea târziu că nu făcuse decât să o insulte în loc să o convingă că misiunea lui nu avea legătură cu căsătoria lor iminentă.

— În cazul ăsta, ce păcat pentru tine că am fost

descoperiţi noaptea trecută într-o situaţie atât de jenantă! Dar să nu-ţi faci griji, William, pentru că te eliberez de orice obligaţie faţă de mine. Dumnezeu ştie că nu am vrea să-l dezamăgim pe mult stimatul tău tată.

Cuvintele ei erau sarcastice, dar el putea să vadă suferinţa din ochii ei. O dezamăgise în toate modurile posibile şi probabil îşi distrusese misiunea.

— Evie, nu am vrut să spun asta şi o ştii prea bine.

— Atunci ar fi mai bine să explici clar de ce vrei să te căsătoreşti cu mine.

El îşi îngropă degetele în umerii ei, dorindu-şi din tot sufletul ca ea să înţeleagă.

— Tu de ce crezi, gâsculiţa mea dulce? Pentru că vreau să am grijă de tine şi să te protejez. Tu eşti cel mai important lucru din lume pentru mine şi…

Ea îşi înfipse mâinile în pieptul lui şi îl împinse cu putere. El nu se aşteptase la o asemenea reacţie, aşa că se clătină uşor şi îi eliberă umerii.

— Oh, dă-te la o parte, bădăranule! strigă ea. Nu vreau să-ţi mai ascult promisiunile deşarte.

Apoi se dădu într-o parte, scăpând din prinsoarea lui. Ieşi valvârtej din cameră şi se îndepărtă pe coridor, alergând.

— La naiba, Evie, strigă el. Aşteaptă-mă!

Ştiind că nu avea să o facă, Will apucă teancul de scrisori şi fugi după ea.

Capitolul 19

Will coborî iute pe treptele reşedinţei de la oraş a familiei Reese şi, cu o înjurătură, urcă în cabrioleta lui Alec, care aştepta. Părea că înjurase în permanenţă după cearta avută cu Evie, iar inspiraţia continua nesecată şi astăzi.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Alec când îndemnă caii la trap pe Hereford Street. Domnişoara Whitney a refuzat să te aştepte şi a plecat deja spre St. Margaret.

— Împreună cu geamăna ei împieliţată. Aş vrea să le încui în camerele lor timp de o lună. Will îşi apăsă podul palmelor peste ochi, pe care parcă îi simţea plini de nisip. Nu-şi mai amintea când avusese ultima oară o noapte decentă de somn. Presupun că era absolut previzibil.

După ce îşi prinsese logodnica reticentă la jumătatea drumului spre Monmouth Street noaptea trecută, Will oprise o birjă şi o aruncase înăuntru, înghesuind-o atât de tare încât nu mai avu nicio scăpare.

Bineînţeles, cearta lor continuase, de vreme ce ea avusese timp să refacă baricadele în cele două minute de care el avusese nevoie ca să o prindă. Ea îi apostrofase bunele maniere, moravurile şi intenţiile pe care le avea faţă de ea, ameninţându-l într-o clipă şi izbucnind în lacrimi în imediat următoarea. Aceea fusese cea mai cruntă parte, dar când o cuprinsese în braţe ca să o consoleze, ea îl lovise în fluierul piciorului. Şi îl duruse, pentru că ea purtase o pereche de ghetuţe foarte robuste. Vizitiul birjei crezuse că se omorau între ei de vreme ce oprise trăsura, deschisese uşa şi îi ameninţase că-i aruncă în mijlocul Oxford Street.

Din fericire, intervenţia vizitiului îi luă din avânt lui Evie, după care Will se străduise din răsputeri să-i bage minţile în cap. Îi spusese că nu avea de gând să treacă peste dovezile împotriva lui Beaumont până ce nu avea ocazia să discute cu el. O invitase şi pe ea să i se alăture când urma să îl interogheze pe Beaumont, ceea ce o calmase.

În acel moment, ajunsese la concluzia că nu avea de ales decât să discute cu omul. Dacă nu o încuia pe Evie în camera ei – şi era tentat să o facă pur şi simplu nu putea să o împiedice să nu îi spună totul lui Beaumont. Ea credea în nevinovăţia omului şi se simţea obligată să-l pună în gardă. Will se gândise că ea nu avea suficientă încredere în el pentru a-l lăsa să se ocupe de întreaga situaţie, dar nu putea să o condamne. Nu putea să nu se gândească la faptul că fusese un început neinspirat pentru o căsnicie peste măsură de fericită.

Cu condiţia ca Evie să mai aibă de gând să se mărite cu el.

După ce Will obţinuse acceptul ei, Evie se adâncise într-o tăcere nemulţumită tot restul călătoriei cu trăsura. Încercase din nou să-şi ceară iertare pentru că nu îi spusese adevărul, dar ea îşi băgase degetele în urechi şi refuzase să-l asculte. Deşi el fusese tentat să râdă, ştia că şi acea reacţie avea să fie prost întâmpinată.

Când ajunseseră la destinaţie, ea îi permisese să o ajute să coboare din trăsură. Apoi urcă treptele spre casa părinţilor ei, îşi folosi cheia ca să descuie uşa şi să i-o închidă în nas. Abia dacă reuşise să-şi bage piciorul înainte ca uşa să se închidă.

— Evie, spusese el cu voce încordată, în timp ce ea se uită urât la el. O să vin să te iau mâine-dimineaţă. Să nu pleci de acasă până ce nu ajung eu. Altfel, o să fiu obligat să-i spun tatălui tău despre suspiciunile noastre legate de Asociaţia de caritate.

Desigur, nu avea de gând să facă aşa ceva, dar îşi dădu seama că ameninţarea avea să o ţină sub control. Evie îi întorsese spatele şi se îndepărtase, lăsând ca un lacheu speriat să se avânte ca să închidă uşa. Întrebându-se cum reuşise să creeze o asemenea încurcătură, Will se întorsese în apartamentele lui şi băuse o cantitate extrem de mare de coniac, ceea ce, fără îndoială, explica durerea de cap pe care o simţea în dimineaţa aceea.

— Absolut previzibil, zise Alec cu o voce supărător de veselă. Fără îndoială, fetele Whitney l-au informat pe Beaumont despre toate şi, pe deasupra, sigur au exagerat. Prevăd o întâlnire distractivă.

— Nu o să fie foarte distractiv dacă nu reuşim să oprim acest complot, spuse Will. Aden mi-a trimis un mesaj în dimineaţa asta. Tatăl meu devine nerăbdător.

Alec făcu o grimasă, în timp ce îşi îndemnă caii spre Park Lane.

— Ai dreptate în privinţa asta, flăcăule. Nu pot să mă decid dacă îmi doresc ca Beaumont să fie vinovat ca să avem, în sfârşit, o ţintă promiţătoare sau să sper că este

nevinovat.

Will îşi încrucişă braţele la piept şi mormăi drept răspuns. În cele din urmă, şi el ajunsese la concluzia că spera ca Beaumont să fie nevinovat, spre binele lui Evie. Dacă era vinovat, ea avea să fie devastată de trădarea lui şi de faptul că, fără să ştie, fusese folosită pentru a instiga la răzvrătire.

Bineînţeles, dacă Beaumont era nevinovat, furia lui Evie avea să se îndrepte direct spre Will, iar el se îngrijora că relaţia lor nu avea să mai fie niciodată la fel. Probabil că ea urma să rupă logodna şi să facă tot ce îi stătea în puteri ca să-l convingă pe Beaumont să o ierte. Dar, după noaptea trecută, Will nu avea de gând să permită un asemenea lucru. Acum Evie îi aparţinea, iar el intenţiona să le explice foarte limpede acel lucru lui Beaumont, familiei ei, ducelui şi oricui avea nevoie de lămuriri.

Cu toate acestea, trebuia să o ia cu începutul. Bileţelul lui Aden din acea dimineaţă sublinia că nu trebuia să-şi facă griji doar în privinţa nerăbdării ducelui de York. Toate indicaţiile primite de la sursele lor din Dublin arătau că încercarea de asasinare era iminentă, poate chiar în săptămâna ce urma. Nu mai aveau timp, iar frustrările din cadrul Serviciului de Informaţii şi al Guvernului creşteau. Agenţii cutreierau mahalale din Londra în căutare de informaţii, în special prin comunităţile de imigranţi din St. Giles şi Whitechapel. Dar, fără informaţii concrete, căutarea era absolut inutilă.

La urma urmei, nu se numea degeaba muncă de spionaj. Avea nevoie de amănunte, iar presupunerile erau rareori suficiente.

O luară pe Oxford Street spre Broad şi, la puţină vreme după aceea, se opriră în curtea din spate de la St. Margaret. În mod evident, cineva fusese cu ochii pe ei pentru că nici nu opriseră bine trăsura, că tinerii care se ocupaseră de cai cu câteva zile în urmă ieşiseră valvârtej pe uşă. Numai că de această dată nu mai zâmbeau. Băieţii îi salutară respectuos atingându-şi pălăria – şi, desigur, luară banii lui Alec –, dar feţele lor mici erau încordate în

linii neîndurătoare şi păreau mult mai în vârstă decât anii pe care îi aveau.

Alec se uită peste umăr, în timp ce el şi Will se îndreptară spre uşă.

— Sunt de încredere? Nu par deloc bucuroşi să ne vadă.

Will încuviinţă din cap.

— Mă aştept ca nimeni să nu fie bucuros să ne vadă, dar caii tăi o să fie bine.

În clipa aceea nu îi păsa dacă derbedeii luau caii la o plimbare prin oraş. El avea nevoie să o vadă pe Evie şi să îi dovedească tocmai faptul că nu era nemernicul pe care şi-l închipuia ea. Niciodată nu simţise mai puţină satisfacţie într-o misiune şi îl afurisi în gând pe tatăl lui pentru că îl pusese într-o situaţie imposibilă.

Tăcerea îi întâmpină când intrară în clădire şi nimeni nu-i aştepta ca să-i însoţească. Will deschise calea spre salon, luând uşa pe jumătate deschisă drept o invitaţie de a intra.

Se opri o clipă în prag, studiind camera goală şi ordonată în care el şi Evie făcuseră dragoste cu doar câteva ore în urmă. Privirea lui se aţinti spre divanul de lângă şemineul gol, iar imaginea corpului ei voluptuos călare pe el, arcuit de pasiune, îl făcu să strângă din dinţi

Se chinui să se concentreze. Existau deja prea multe distrageri emoţionale în misiunea aceea, iar faptul că făcuse dragoste cu Evie era ultimul lucru la care trebuia să se gândească acum.

Când Beaumont se ivi în uşa biroului, se risipi orice efect de pe urma întâlnirii senzuale de noaptea trecută.

— Domnilor, spuse el pe un ton sumbru, vă rog să intraţi.

Will încuviinţă din cap, dar nu pierdu vremea cu politeţuri sociale. Trebuia să îi acorde credit lui Beaumont. Era palid, părea obosit şi fruntea îi era încruntată de îngrijorare, dar încuviinţă din cap spre Will şi Alec în timp ce îi îndemnă să intre în încăpere.

Beaumont se întoarse pe scaunul din spatele biroului.

De pe cele două scaune de lângă birou, Evie şi Eden ridicară încruntate privirea spre Will şi la Alec. Camera era oricum mică, iar Will considera că nu mai era loc pentru scaune în plus. Dar era destul de sigur că se luase decizia tactică de a-i lăsa să rămână în picioare.

După privirea hotărâtă de pe chipul lui Evie, Will simţi că ea luase acea decizie, ceea ce sugera că intraseră în război.

Will se înghesui în Alec ca să închidă uşa. Alec primi săgeţile privirilor nemulţumite şi ridică din umeri înainte de a se sprijini de perete.

— Îmi pare rău că trebuie să staţi în picioare, spuse Eden cu voce zeflemitoare. Dar poate că asta o să ajute ca întâlnirea să fie cât mai scurtă cu putinţă.

— Oh, nicio şansă, spuse Alec cu un zâmbet vesel. Acum nu-ţi mai pare rău, nu-i aşa?

Eden se uită urât şi vru să răspundă, dar Will o întrerupse.

— Bună dimineaţa, Evie, spuse el cu voce scăzută. Îmi pare rău că nu m-ai aşteptat aşa cum te-am rugat.

Ea îşi arcui o sprânceană imperioasă, deşi era evident cât de tulburată şi de supărată era. Avea boneta mai degrabă strâmbă, panglica legată asimetric şi părea că se îmbrăcase cu prima rochie găsită. Lady Reese ar fi ţipat dacă ar fi văzut-o purtând în afara casei acea rochie de un albastru-deschis. Un şal verde care nu se potrivea deloc cu rochia era aruncat cu nepăsare peste umeri, iar mâinile ei înmănuşate strângeau săculeţul cu înfrigurare.

Chipul ei îi făcu inima să i se strângă de îngrijorare şi regret – avea obrajii palizi, ochii obosiţi şi bântuiţi. Îşi dădea seama că Eve se străduia să-şi controleze tremuratul buzelor. Totuşi, dădu dovadă de o extraordinară putere.

— Nu-ţi răspund ţie, căpitane Endicott, spuse ea cu voce ascuţită. Trebuia să vorbesc cu Michael înainte să începi să arunci acuzaţii nejustificate în stânga şi în dreapta.

Will clătină din cap.

— Din moment ce l-ai informat deja pe domnul

Beaumont despre unele fapte, ar fi bine să începem.

Făcu un pas spre birou ca să se poată apleca spre bărbatul aşezat în spatele lui. Când Beaumont se mişcă incomod, iar privirea lui se roti iute prin cameră, speranţele lui Will în nevinovăţia lui se duseră pe apa sâmbetei. Poate că omul nu era vinovat de trădare, dar era limpede că ascundea ceva.

— Domnule Beaumont, începu el, Coroana are motive să creadă că eşti implicat într-un complot care ar viza asasinarea unuia sau a mai multor membri importanţi din guvern. În acest caz, eu şi căpitanul Gilbride dorim să ne răspunzi la câteva întrebări.

Cuvintele îl făcură pe Beaumont să înalţe capul şi, de astă dată, îl înfruntă pe Will cu o sfidare neclintită.

— Şi dacă nu răspund la aceste întrebări, căpitane Endicott? O să mă arestezi?

Cu mâna la gură, Evie scoase un oftat înăbuşit. Eden bătu uşor braţul surorii ei şi îi şopti că totul avea să fie bine, o afirmaţie dezminţită de săgeţile pe care i le trimise lui Will din priviri.

Will clătină din cap.

— Aceasta nu este decizia mea. Dar probele pe care le-am găsit aseară ar fi trebuit deja să fie predate autorităţilor competente. Totuşi, nu am vrut să facem acest pas înainte de a vorbi şi a auzi orice explicaţie care ar putea să ne alunge suspiciunile.

— Oh, cât de generos din partea ta! spuse Eden sarcastic.

Evie îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Edie, taci din gură! Sunt lucrurile prea serioase pentru a face glume.

Sora ei se supuse, cu o grimasă plină de regret.

— Te referi la aşa-numitele dovezi pe care le-ai luat din biroul meu azi-noapte? îl provocă Beaumont. N-ai avut niciun drept să-mi invadezi intimitatea, Endicott.

— A fost regretabil, dar necesar, răspunse Will.

Beaumont se înfoie.

— Tatăl meu nu o să…

— Tatăl tău poate să-şi transmită plângerile direct la prim-ministru sau la Peel, dacă simte că este necesar să facă acest lucru, interveni Will. Nu avea de gând să-l lase pe Beaumont să controleze discuţia. Corespondenţa ta cu Daniel O'Connell arată limpede sprijinul pe care îl acorzi politicii lui şi, în mod evident, ai contribuit cu fonduri la *cauza* lui. Ai vrea să explici unde au fost aceşti bani?

Expresia de pe chipul lui Beaumont se uşură.

— Ei bine, în privinţa susţinerii cauzei vărului meu, după cum o numeşti tu…

— Şi tu o numeşti la fel, interveni Alec.

De obicei, el şi Will jucau la dublu, căci era o tehnică eficientă pentru destabilizarea unui suspect sau a unui informator.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi omul să vorbească! le-o tăie Eden.

Evie îi aruncă o privire tăioasă, dar rămase tăcută. Se părea că şi gemenele foloseau aceleaşi tactici într-o situaţie dificilă, la fel ca el şi Alec.

Beaumont îi aruncă lui Eden un zâmbet recunoscător înainte de a continua.

— Foarte bine, căpitane Gilbride. Da, susţin cauzele domnului O'Connell, atât pentru dezmembrarea Uniunii, cât şi pentru emanciparea catolică. El îşi arcui sfidător o sprânceană. Bănuiesc că nu este ilegal să exprim asemenea opinii, nu?

— Tu faci mai mult decât să-ţi exprimi opinii, spuse Will. Oferi finanţare. Acum, te rog să-mi spui exact pentru ce sunt folosite aceste fonduri.

— Pentru scopuri absolut legitime, rosti Beaumont. I-am dat domnului O'Connell, ca prieten şi membru îndepărtat al familiei, un mic împrumut ca să facă faţă cheltuielilor cu care s-a confruntat într-o situaţie cu care a avut de-a face luna trecută.

— Ar fi vorba despre duelul dintre Peel şi O'Connell, zise Will.

Beaumont se opri, evident uimit.

— Da. Au existat costuri financiare în povestea asta,

care mă bucur foarte tare că nu s-a concretizat. Din moment ce O'Connell nu este un om bogat, m-am oferit să-l ajut. A acceptat doar un mic împrumut, pe care nu am nicio îndoială că o să-l returneze în întregime.

— Şi celelalte sume pentru ce au fost folosite?

Will juca oarecum la cacealma întrucât nu văzuse dosarele lui Beaumont. Dar bărbatul părea dispus să vorbească, cel puţin pentru moment.

— În primul rând, pentru a sprijini activitatea acestei fundaţii caritabile, spuse Beaumont. Situaţia din Irlanda este îngrozitor de dificilă pentru mulţi catolici, mai ales pentru cei din zonele rurale, între forţele de poliţie ale lui Peel, care îi hărţuiesc şi îi abuzează pe localnici, şi legile arendaşilor, care duc la un număr teribil de evacuări ale familiilor care nu au mijloacele necesare pentru a se întreţine, există mulţi oameni care au nevoie de ajutorul nostru. Fondurile pe care le furnizez eu – la fel ca fondurile altor oameni care empatizează cu munca noastră – ne ajută să aducem multe dintre aceste familii nefericite în Anglia, unde pot găsi diferite oportunităţi. Beaumont făcu o grimasă. Desigur, nu este prima lor alegere aceea de a-şi părăsi locurile natale, dar ce pot face? Emigrează sau mor de foame la marginea tufişurilor. Şi pot să te asigur că mulţi au murit deja.

— Înţeleg.

Will nu putea să-l condamne pe Beaumont pentru frustrarea lui, de vreme ce situaţia catolicilor irlandezi fusese cruntă ani întregi. În orice alte condiţii, şi el ar fi empatizat pe deplin.

— Şi tot ce rămâne din acei bani, interveni Evie serios, se duce la ajutorarea imigranţilor de îndată ce ajung în Londra. Donaţiile susţin cursurile şi atelierele noastre şi ajută la cumpărarea de alimente şi de medicamente. Asta facem noi aici, Will. Noi nu încurajăm revoltele.

Privirea ei îl implora atât de clar să o creadă încât el fu nevoit să se întărească împotriva emoţiilor.

— Şi registrele o să susţină versiunea voastră? întrebă revenind cu atenţia spre bărbatul din spatele biroului.

Beaumont încuviinţă din cap.

— Da. O să mă bucur să le pun la dispoziţia ta şi a oricui care vrea să le vadă.

Era un semn bun, dar, în mod evident, nu unul decisiv pentru că Beaumont putea să păstreze o serie de registre false.

— Asta o să fie de ajutor, rosti Will.

— Registrele se află în camerele mele, spuse Beaumont. Dar tu şi căpitanul Gilbride mă puteţi însoţi înapoi la Albany House după întâlnirea asta, dacă vi se pare necesar.

Will nu rată tonul sarcastic din vocea lui Beaumont, dar refuză să se simtă vinovat. Chiar era necesar numai din simplul motiv de a-a convinge tatăl că făcuseră totul aşa cum se cuvenea în cazul cercetării lui Beaumont. Dar mai erau câteva chestiuni de rezolvat.

— Una dintre scrisorile lui O'Connell folosea o întorsătură ciudată a frazei, spuse Will. El vorbea despre „greutăţile care ar putea să se abată asupra ta" în procesul de căutare a dreptăţii. Ce a vrut să spună prin asta?

Beaumont păru uşor neîncrezător.

— M-aş gândi că este foarte evident.

Alec se mişcă din poziţia lui de lângă uşă.

— Nu pentru mine.

— Nici nu mă miră, comentă Eden.

Alec făcu ochii mici, dar refuză să înghită momeala. Will mai văzuse acea privire şi nu prevestea nimic bun… pentru Eden. Dacă tot continua cu momitul ursului, se putea să nu îi placă reacţia pe care avea să o provoace în cele din urmă. Aproape că îşi dorea să fie prin preajmă ca să vadă şi el când avea să se întâmple în sfârşit.

— Aş vrea să aud explicaţia ta cu privire la fraza aceea, domnule Beaumont, spuse Will.

Beaumont scoase un suspin mâhnit.

— Pentru mine, greutăţile sunt mai mult sociale. Sunt sigur că îţi poţi închipui nemulţumirea părinţilor mei. În plus, sunt adesea ţinta jignirilor cunoscuţilor mei. El arcui o sprânceană ironică spre Will. Ai văzut rezultatele cu propriii

tăi ochi. Lady Reese, de exemplu, a opus rezistenţă în faţa încercărilor mele de a depăşi prejudecăţile exprimate la adresa mea. Toată lumea din camera asta este pe deplin conştientă de asta.

Will fu surprins de faptul că Beaumont vorbi atât de liber despre un subiect atât de incomod. El aruncă în treacăt o privire spre Evie, care acum se îmbujorase într-o nuanţă închisă de rozaliu şi privea spre Michael cu o stânjeneală plină de regret. Will fu nevoit să-şi ţină în frâu gelozia care îi luă cu asalt vintrele. Evie implorase deja iertarea lui Beaumont? Chiar acum încerca să-şi repare relaţia cu fostul pretendent?

— Cât despre Daniel O'Connell, continuă Beaumont, convingerile lui şi perseverenţa cu care le urmăreşte – prin metode paşnice, mă grăbesc să adaug –, au un impact asupra traiului său ca avocat şi îl plasează sub cercetarea amănunţită a autorităţilor din Dublin Castle. După cum o demonstrează cu vârf şi îndesat această situaţie. Beaumont se aplecă şi împinse un deget în direcţia lui Will. Dar îţi jur că nici eu şi nici Daniel n-am participat la niciun fel de violenţă sau de revoltă împotriva guvernului. Chiar sugestia că aş face aşa ceva arată cât de puţin ştii despre mine sau despre el. Daniel a fost mereu vocal în refuzul lui de a tolera mijloacele violente de schimbare.

— Cu excepţia duelării, comentă Alec sarcastic.

Beaumont se încruntă.

— O aberaţie, te asigur.

Cuvintele lui aveau o urmă de adevăr, dar lui Will nu îi scăpă faptul că Beaumont spuse că el nu ar fi participat la acte de violenţă. Dar dacă auzise zvonuri despre asemenea fapte puse la cale sau îi ştia pe cei dispuşi să se angajeze în comploturi violente? Avea să fie de acord să transmită informaţiile Coroanei?

— Mulţumesc că ai vorbit atât de deschis, domnule Beaumont, spuse Will. Am doar o ultimă întrebare înainte de a te însoţi la apartamentele tale ca să recuperăm registrele.

Beaumont încuviinţă încet din cap, părând brusc

încrezător. Se uita nervos spre Evie. Ea răspunse privirii lui cu o încruntare nedumerită.

— Erau patru scrisori în biroul tău, observă Will, inclusiv una de la Ulster. Aceea conţinea o scurtă listă de nume, unul dintre ele fiind Terence O'Shay. Mai era un scurt comentariu referitor la „istoria dificilă" a bărbaţilor de pe acea listă şi a faptului că erau potriviţi pentru misiunea detaliată în scrisorile anterioare. Ai vrea să explici ce înseamnă asta?

Beaumont rămase calm. Dar mâna pe care o aşezase pe birou se încleştă în pumn. Will bănui că era o reacţie instinctivă şi revelatoare.

— Lista aceea conţine numele câtorva bărbaţi din zona Londonderry, răspunse Beaumont. Will simţi că se chinuia să nu-şi trădeze încordarea din voce. Aveau ceva dificultăţi în a se adapta la viaţa în Anglia, aşa că am discutat cu unii dintre protectorii noştri din Ulster despre un mod de a aborda situaţiile lor.

Londonderry. Dacă Will nu se înşela, acel comitat fusese scena unor lupte acerbe care avuseseră loc cu doar câţiva ani înainte între catolicii din zonele rurale şi Ordinul de Orania, o organizaţie uneori violentă care susţinea interesele Angliei. O'Shay şi ceilalţi oameni de pe listă participaseră la acea luptă? Îşi aduseseră revendicările în Anglia?

Will puse mâna pe biroul lui Beaumont şi se aplecă în faţă.

— Ah, Londonderry. Un loc interesant, şi la ce soluţie aţi ajuns tu şi protectorii voştri pentru aceşti bărbaţi? Lucrează şi ei pentru cauza voastră? întrebă el încet.

Evie sări în picioare şi se apropie în grabă de Will.

— Ce sugerezi? întrebă ea alarmată.

Will văzu frica în ochii ei, ceea ce îi spunea că şi ea observase reacţia nervoasă a lui Beaumont.

Alec se îndepărtă de perete.

— Domnişoară Whitney, te rog să iei loc, spuse el, aşezând blând o mână pe umărul lui Evie. Ar trebui să terminăm în curând.

Acum Eden se ridică în picioare, dându-şi la o parte sora ca să-l înfrunte pe Alec.

— Ia mâna de pe ea, brută ce eşti! spuse ea, ajungând faţă în faţă cu Alec, în timp ce ridică privirea încruntată spre el.

Eden nu era vreo domnişoară subţiratică şi fragilă, dar lângă corpul musculos al lui Alec părea ca o pisică indignată, care se confrunta cu un buldog.

Sprâncenele lui Alec se arcuiră cu o neîncredere galantă.

— Sau ce, domnişoară Eden? O să-mi dai o palmă?

Evie scoase un sunet înăbuşit, care păru surprinzător de acid.

— Ia loc, Edie! Să terminăm odată cu asta. Îşi trase sora înapoi pe scaun, în timp ce zâmbi liniştitor spre Beaumont. Este în regulă, Michael. Răspunde la întrebarea lui Will.

Beaumont îşi revenise deja.

— Bineînţeles, Evelyn. După cum am menţionat, căpitane Endicott, aceşti oameni aveau dificultăţi de adaptare la viaţa din Londra. Părea rezonabil să le ofer posibilitatea de a pleca în America, cel mai probabil la Boston sau Philadelphia, unde există deja un număr de irlandezi care au emigrat.

Will încuviinţă încet din cap. Avea sens, dar instinctele îi spuneau că Beaumont continua să ascundă ceva.

— Asta pare cu siguranţă rezonabil.

Când Beaumont scoase un oftat evident de uşurare, Will atacă:

— În acest caz, sunt convins că nu ai nicio obiecţie să-mi spui unde pot să găsesc bărbaţii de pe lista ta. Am vrea să vorbim cu ei ca să scăpăm de orice suspiciune care ar plana asupra lor.

Beaumont tresări – nu prea tare, dar suficient ca Will să observe. Buzele bărbatului se subţiară într-o linie încordată şi îi luă câteva secunde să răspundă.

— Michael, sigur nu este o problemă, spuse Evie. Sunt convinsă că Terence şi ceilalţi bărbaţi ar fi bucuroşi să

vorbească cu Will, dacă asta ar însemna să fii absolvit de orice bănuială.

— N-am nevoie ca ei să mă absolve de orice bănuială, Evelyn, replică Beaumont iute. Nici nu-mi închipui că o să-şi dorească să fie supuşi unui interogatoriu de doi ofiţeri englezi sau orice alt fel de autoritate care îl reprezintă pe opresorul lor. Întoarse o privire rece spre Will. Nu o să-ţi dau informaţia asta, căpitane! Am văzut suficientă justiţie engleză ca să ştiu că nu funcţionează pentru irlandezi. Aceşti oameni nu sunt vinovaţi de nimic altceva decât de iubire pentru ţara lor şi de o nemulţumire profundă faţă de soartă. Nicio persoană întreagă la minte nu ar putea să îi condamne.

„Dumnezeule!”

Acum Will era aproape sigur că Beaumont minţea. Poate că nu participa activ la o conspiraţie, dar cu siguranţă ştia sau bănuia pe cineva. În orice caz, îi proteja, ceea ce îl făcea şi pe el vinovat.

Will îşi încrucişă braţele la piept.

— Mă tem că trebuie să insist, domnule Beaumont.

Bărbatul se ridică brusc în picioare, împingându-şi scaunul atât de tare înapoi, încât acesta se izbi de perete.

— Sau ce o să faci, Endicott? O să mă arestezi? O să-i vânezi pe sărmanii oameni ca pe nişte şobolani prin mocirlă? Nu o să iau parte la aşa ceva, îţi garantez!

Beaumont făcu un pas înainte, cu mâinile încleştate în pumni, în timp ce se uită urât la el. Will ridică o sprânceană, păstrându-şi calmul. Era puţin probabil ca Beaumont să îl atace, dar era pregătit în cazul în care o făcea.

— Este mai bine să vorbim cu ei acum, Beaumont, dacă sunt nevinovaţi, spuse Alec pe un ton de avertizare. Pentru că, într-un fel sau altul, o să fie găsiţi.

— Şi apoi ce? îl provocă Beaumont. O să vă aplicaţi justiţia dură asupra lor? O să-i târâţi într-o farsă numit proces şi o să obţineţi ca săracii să atârne spânzuraţi până la sfârşitul săptămânii? Dacă nu îi protejez eu, atunci cine o să o facă?

— Vrei să spui că eşti simpatizant al radicalilor

irlandezi, Beaumont? Chiar al celor care susţin revoluţia împotriva propriilor concetăţeni? întrebă Will.

Când lui Evie i se tăie răsuflarea, Will se forţă să o ignore. Dar niciodată nu îşi dispreţuise mai mult munca decât în clipa aceea.

— Dacă prin asta te referi la apărarea celor care au fost jefuiţi de drepturile lor şi n-au fost trataţi mai bine decât nişte câini înfometaţi, atunci da. Sunt un simpatizant, şi sunt mândru de asta, i-o întoarse Beaumont.

— Michael, exclamă Evie, fluturându-şi braţele în semn de frustrare, nu le mai da apă la moară!

Will îi trimise o privire ameninţătoare, frustrat că ea sărea în apărarea lui Beaumont. În mod evident, credea că bărbatul nu era vinovat de trădare, dar cu siguranţă şi ea îşi dădea seama că ascundea ceva, dacă nu chiar minţea.

Beaumont trase întretăiat aer în piept şi făcu un efort vizibil de a se calma. În cele din urmă, reuşi să schiţeze spre Evie un zâmbet tremurător.

— Ai dreptate, Evelyn, uneori uit de mine. Apoi întâlni privirea lui Will. Căpitane Endicott, trebuie să vă rog pe tine şi pe căpitanul Gilbride să vă retrageţi din biroul meu acum. Le-aţi tulburat suficient pe doamne.

— Tulburat? Ha! răspunse Eden. Aş vrea să îi bat cu umbrela mea!

Alec clătină din cap neîncrezător.

— Regret sincer dacă le-am tulburat, spuse Will, dar trebuie să insist să te însoţim la apartamentele tale ca să recuperăm registrele.

— Mă tem că nu mai sunt dispus să o fac. Cu toate acestea, o să mă asigur că o să fie livrate la apartamentele voastre mai târziu, în după-amiaza aceasta, răspunse Beaumont. Dacă te opui felului meu de a rezolva situaţia de faţă, îţi sugerez să discuţi cu tatăl meu, Lord Leger.

Era evident că Beaumont hotărâse să se afunde până la gât, ceea ce avea doar să înrăutăţească lucrurile pentru el şi pentru toată lumea, începând cu Evie. El şi Alec puteau cu siguranţă să-l scoată afară pe Beaumont de guler, dar reacţia nu putea să servească nici unui scop nobil pentru

moment.

— Cum vrei, spuse Will.

Se uită la Alec, care continua să clatine din cap, probabil spre toţi cei prezenţi în încăpere. Niciodată, în toţi anii petrecuţi în serviciul militar de informaţii, o misiune nu se desfăşurase mai prost decât aceea. Desigur, era previzibil având în vedere că erau implicate gemenele Reese.

Şi având în vedere că obiectivitatea lui Will era trimisă pe apa sâmbetei de sentimentele pe care le avea pentru Evie.

După ce făcu un semn scurt din cap spre ea, ieşi din birou în urma lui Alec. Un moment mai târziu, ecoul rapid de paşi răsună în urma lui.

— Will, te rog, aşteaptă!

El se întoarse şi o văzu pe Evie îndreptându-se spre el, cu o expresie de angoasă pe faţa ei frumoasă. Sperase să o cruţe de toate acele lucruri, dar fusese împiedicat de fiecare dată – de el şi de ea.

Ea îl apucă de braţ.

— Ce ai de gând să faci?

Vocea ei era ascuţită din pricina emoţiei.

— Nu mi-a dat de ales, Evie. Trebuie să le transmit toate aceste informaţii superiorilor mei.

Unghiile ei se adânciră în ţesătura mânecii lui.

— Sigur nu crezi că este vinovat de trădare!

— Poate că nu. Dar este vinovat de ceva. Când ea tresări, el clătină din cap. Şi tu ştii asta, nu-i aşa?

Când ea refuză să răspundă, el îi îndepărtă uşor degetele de pe braţul lui.

— Beaumont are termen până la ora trei după-amiază ca să trimită registrele şi să ne dea informaţiile de care avem nevoie despre bărbaţii de pe lista aceea. În caz contrar, o să fiu obligat să acţionez.

Toată culoarea dispăru de pe chipul lui Evie, iar Will chiar se gândi că putea să leşine.

— Te rog, nu face asta, şopti ea. Dacă simţi ceva pentru mine, nu face asta!

Will se întărise deja ca să facă faţă rugăminţilor ei. Ca să-i reziste. Dar îl auzi pe Alec înjurând în şoaptă.

— Nu este vorba despre tine, Evie, răspunse Will cu o voce blândă. Mi-aş dori să înţelegi.

Dar, după aerul de durere şi de trădare din ochii ei, era limpede că nu înţelegea. El nu avu de ales şi se întoarse pe călcâie, lăsând-o acolo, părăsită şi singură.

Capitolul 20

— Dacă vreţi să aşteptaţi, domnişoară, aş fi bucuros să fug până sus să-l chem pe căpitan, spuse portarul, în timp ce privi dezaprobator peste umăr spre Evie. Se opri la jumătatea scărilor din spatele clădirii în care se aflau camerele lui Will. Nu ştiu dacă ar fi de acord să hoinăriţi aşa, în cazul în care vă vede cineva.

Evie îşi înăbuşi nevoia de a urla de frustrare.

— Căpitanul Endicott o să fie foarte fericit să mă vadă, vă asigur. Sunt logodnica lui.

Portarul nu păru prea convins, dar Evie nu putea să-l condamne. Ce femeie respectabilă şi-ar fi vizitat astfel logodnicul? În acea zonă de clădiri de la marginea cartierului Mayfair, erau doar apartamente şi camere de celibatari, iar pe Will, fără îndoială, avea să-l înfurie posibilitatea unui eventual scandal mai mare, care s-ar fi iscat dacă vizita ei ar fi ieşit la iveală. Din fericire, era suficient de devreme ca majoritatea locuitorilor încă să doarmă. Poamele şi craii din lumea bună probabil că ajunseseră acasă cu doar câteva ore în urmă şi nu aveau să-şi părăsească paturile înainte de miezul zilei.

Desigur, cu excepţia lui Will, care, fără îndoială, urma să se întoarcă prin casele de toleranţă în căutare de răufăcători după ce prinsese doar câteva ore de somn. Ea îi trimisese deja trei misive urgente în ultimele două zile, cerându-i să-l vadă. În final, el îi răspunsese printr-un bileţel scurt primit în urmă cu o oră, în care îi spunea că era prea

ocupat să vină în vizită, dar urma să ajungă imediat ce avea veşti de raportat. Între timp, aproape că îi poruncise să continue cu planurile pentru nunta lor, inclusiv să comande tot ce era necesar pentru trusou.

După ce citise acea spectaculoasă dovadă de prostie, se strecurase afară din casă şi se urcase iute într-o birjă. Clocotise tot drumul, întrebându-se cum putea să se gândească să se însoare în vreme ce soarta lui Michael atârna de un fir de aţă. Lumea nu avea decât să creadă că viitorul lor împreună era un fapt împlinit, dar nu şi Evie. Nu că nu îl iubea pe Will – îl iubea din toată inima. Dar când el se întorsese pe călcâie şi plecase de la St. Margaret, ea ştiuse că nu exista nicio şansă pentru ei până ce nu reuşeau să clarifice acea situaţie.

Să o clarifice în sensul în care nu se încheia cu Michael spânzurat pentru o crimă pe care nu o comisese.

Mintea îi era cufundată în acel gând groaznic, obligând-o să se oprească pentru o clipă şi să se sprijine de peretele scării înguste. Îşi petrecuse cea mai mare parte din ultimele două nopţi plimbându-se prin camera ei sau încercând să analizeze lucrurile împreună cu sora ei. În clipa aceea, bănuia că funcţiona doar graţie nervilor şi cafelei.

— Domnişoară, nu o să leşinaţi, nu-i aşa? Faţa simpatică şi rotundă a portarului se încordă îngrijorată. Vreţi să-l chem pe căpitanul Endicott?

Evie inspiră adânc şi îşi flutură mâna în aer.

— Nu, sunt bine.

Nu era bine şi, de fapt, îi era groază de acea confruntare cu Will. Deşi avea să fie furios pe ea, era necesar ca el să audă informaţiile pe care Michael i le împărtăşise în cele din urmă, fără vreo tragere de inimă.

Gândul de a-l revedea pe Will făcu din nou ca fiecare muşchi din corpul ei să slăbească sub efectul dorului şi al groazei. Acele momente din salonul de la St. Margaret fuseseră atât cele mai fericite, cât şi cele mai groaznice din viaţa ei. Îi oferise inima şi trupul cu atât de multă uşurinţă şi chiar crezuse că o iubea cu adevărat. În ciuda

provocărilor cu care se puteau confrunta în viaţa lor împreună – şi în ciuda durerii pe care ea i-o provocase lui Michael –, să fie cu Will devenise un vis împlinit. Niciodată nu se simţise mai bine.

Şi nimic nu avea să egaleze vreodată sentimentul de trădare pe care îl simţise când îl surprinsese în biroul lui Michael. Să afle că era spion, unul care, aparent, nu avea nici cea mai mică remuşcare să folosească relaţia lor în propriile scopuri… Ei bine, se întreba dacă puteau să treacă peste asta, indiferent cât de mult îl iubea.

Bineînţeles, părea evident că şi Will se simţea trădat, de vreme ce era supărat că ea alesese să-l susţină pe Michael, nu pe el. Indiferent cât de mult o dorea, putea să-i înţeleagă punctul de vedere. Poate că Will fusese un ticălos pentru că îi ascunsese adevărul, dar ea ştia că intenţiile lui erau onorabile. La urma urmei, el îşi făcea datoria, aşa cum jurase faţă de rege şi de ţară. Îşi dorea numai să fi avut suficientă încredere în ea încât să îi spună totul. Aceea era partea pe care se întreba dacă putea vreodată să o ierte.

Când ajunseră la al treilea etaj, portarul se grăbi să o ia înaintea ei pe coridor. Clădirea în care locuia Will nu era într-o stare foarte bună, dar era curată şi bine întreţinută, cu cel puţin trei sau patru serii de încăperi pe etaj. Îl urmă pe portar până la capătul holului, unde o fereastră îngustă dădea spre stradă.

Omul ciocăni puternic în uşă. Cum trecură câteva secunde fără să primească un răspuns, el bătu din nou şi vorbi tare.

— Aveţi un vizitator, căpitane. Este urgent!

Evie auzi o mişcare scurtă înăuntrul încăperii, apoi uşa se deschise. Will se ivi, frecându-şi capul ud cu un prosop. Era gol de la mijloc în sus. Fiecare nervură din corpul ei începu să se înfioare la vederea pieptului şi a umerilor lui impunători. Cu doar câteva zile în urmă, ea mângâi a se umerii aceia bronzaţi, în timp ce se frânsese în braţele lui.

— Tu eşti, Alec? mârâi el, dându-şi părul ud din ochi. De ce naiba…

Se opri, uitându-se cu ochi mari la ea, de parcă nu îi venea să creadă ce vedea.

Evie schiţă un zâmbet şi îi făcu cu mâna, având brusc gura atât de uscată încât nu reuşi să rostească niciun cuvânt. Răspunsul ei stupid păru să-l aducă pe Will din nou la viaţă.

— Este în regulă, Hansen, spuse el tăios. Mă ocup eu.

— I-am spus că nu se fac asemenea lucruri, domnule, spuse portarul şi dădu exagerat ochii peste cap, dar tânăra doamnă nici nu a vrut să asculte.

Will scoase un râset aspru.

— Da, am observat asta la ea. Să nu spui nimănui un cuvânt despre asta, Hansen, ne-am înţeles?

Portarul dădu să se întoarcă pe coridor, bâlbâind nervos că nu avea să scoată niciun cuvânt. Evie nu putea să-l condamne pe sărmanul om pentru că Will arăta fioros şi agresiv, mai degrabă ca un leu decât ca un lup, cu părul ciufulit într-o coamă aurie în jurul capului.

— Tu intră! El o trase în cameră şi închise uşa în urma lor. Îşi depărtă picioarele şi îşi aşează mâinile în şold, uitându-se urât la ea. Ai înnebunit, Evie? Ce Dumnezeu a fost în mintea ta?

Ca o fată fără minte, ea rămase acolo, colindând cu privirea neputincioasă de pe trăsăturile lui iritate în jos, spre pieptul lat, până la talie şi şoldurile subţiri, doar parţial ascunse de pantalonii încheiaţi la jumătate din nasturi şi continuând spre picioarele lui mari, dezgolite. Era cel mai extraordinar lucru pe care îl văzuse vreodată şi nu îşi dorea altceva decât să se arunce în braţele lui.

Ceea ce nu făcea decât să arate cât de tulburată era, având în vedere cât de înfuriată era pe el.

Will scoase un suspin exasperat şi clătină din cap.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

O apucă de coate şi o trase spre el, capturându-i gura într-un sărut răvăşitor, care se încheie aproape înainte să înceapă.

— Acum că am scăpat de asta, spuse el, conducând-o spre un fotoliu confortabil aflat în faţa şemineului, ia loc şi

aşteaptă liniştită cât timp pun ceva pe mine.

O împinse practic în fotoliu. Ea răsufla atât de greu – pentru că se grăbise, îşi spuse –, încât avu nevoie de câteva clipe ca să răspundă.

— Nu te deranja pentru mine, spuse ea cu voce sarcastică, în timp ce el se retrase spre ceea ce probabil era dormitorul. Am mai văzut toate astea înainte, după cum, fără îndoială, îţi aminteşti.

El se întoarse brusc ca să se uite lung la ea, ochii lui albaştri înflăcărându-se cu ceea ce Evie bănui că era enervare, dar nu era absolut sigură. Expresia de pe chipul lui îi făcu inima să bată din nou nebuneşte.

— Încă n-ai văzut nimic, te asigur, spuse el, mârâind precum leul cu care semăna.

— Nu te mai lăuda, Will, răspunse ea. Este indecent.

El îşi sprijini mâinile în cadrul uşii, oferindu-i o privelişte excelentă asupra muşchilor spectaculoşi de pe piept şi braţe.

— O să mă înnebuneşti de-a binelea, ştii asta?

Ea încercă să se gândească la un răspuns adecvat la acea insultă, dar, în cele din urmă, se hotărî să scoată limba. Un răspuns copilăresc, dată fiind situaţia oribilă cu care se confruntau, dar o făcu să se simtă puţin mai bine.

Will scoase un râset neîncrezător înainte de a dispărea în cealaltă încăpere.

Oftând, Evie îşi sprijini coatele în genunchi şi îşi odihni capul în palme. Luptându-se cu epuizarea, încercă să-şi facă ordine în gânduri. Cuvintele înotară în mintea ei în fraze încurcate şi incomplete, în timp ce se strădui să formuleze informaţiile primite de la Michael în cea mai pozitivă lumină. Părea o sarcină imposibilă, având în vedere că şi el o minţise. Din păcate, era teribil de naivă când venea vorba despre bărbaţii din viaţa ei.

— Evie, pot să-ţi aduc ceva?

Vocea lui Will păru să se audă de la numai câţiva centimetri distanţă.

Ea se îndreptă iute de spate şi deschise ochii. Clipi şi îl văzu ghemuit în faţa ei, îmbrăcat cu o cămaşă şi o vestă şi

încălţat cu cizme. Probabil aţipise pentru că nici măcar nu-l auzise când intrase în cameră.

— N-nu, sunt bine, se bâlbâi ea. Sunt doar obosită.

Se încruntă îngrijorat, în timp ce îi acoperi mâinile cu mâna lui.

— Tocmai de aceea ar trebui să fii acasă, odihnindu-te, în loc să umbli prin oraş ca să rişti un scandal şi mai mare. Nu vreau să-ţi ţin lecţii, scumpo, dar ce cauţi aici? Se poate ca altcineva, în afară de portar, să te fi văzut în clădire?

— Nu, am fost foarte atentă. Era nervoasă, dată fiind gravitatea situaţiei. Dar îşi spuse că Will era cu adevărat preocupat de siguranţa ei, iar asta îi mai alungă răceala din inimă. L-am plătit bine pe portarul tău ca să păstreze pentru el ce a văzut.

— O să mă asigur de asta. Will se ridică şi o trase în picioare. Dar trebuie să te duc acasă cât mai curând posibil, înainte să se trezească cineva în clădirea asta. Dacă suntem văzuţi pe drumul înapoi spre reşedinţa Reese, putem să-i spunem mamei tale că ne-am dus la o plimbare de dimineaţă.

Evie se împotrivi eforturilor lui de a o trage spre uşă.

— Nu plec până ce nu vorbim.

El păru să se arate din nou înfuriat.

— Evie, ţi-am spus zilele trecute…

— Am vorbit cu Michael, îl întrerupse ea. Mi-a spus ceva ce trebuie să ştii.

Chipul lui deveni livid pentru o clipă, apoi sprâncenele i se uniră într-o încruntare dezaprobatoare.

— Cum adică ai vorbit cu el? Se află sub supraveghere acasă la tatăl lui, fără să-i fie permis să primească vizitatori până când nu se rezolvă nebunia asta. Ducele de York i-a specificat clar condiţia asta lui Lord Leger când a acceptat să-i permită lui Beaumont să fie închis acasă, nu trimis la închisoare sub suspiciunea de trădare.

— Da, ştiu, spuse ea cu voce acră. Lord Leger mi-a specificat acest lucru clar aseară când am fost în vizită. În afară de asta, nu trebuie să te comporţi de parcă tu şi

ducele i-aţi fi făcut lui Michael vreun favor. Ştiu foarte bine că aţi decis să nu-l acuzaţi acum pentru că vă temeaţi că arestarea lui Michael i-ar fi avertizat pe tovarăşii lui conspiratori. Nu că ar avea vreun conspirator, adăugă ea în grabă.

El o privi lung, neîncrezător.

— Lord Leger ţi-a spus toate astea?

Ea încuviinţă din cap.

— Incredibil! Şi apoi te-a lăsat să-l vezi pe Beaumont, împotriva ordinelor exprese ale ducelui.

Evie alungă detaliul cu o fluturare a mâinii.

— O faci să sune mai rău decât a fost. I-am spus că Michael ascunde informaţii pe care trebuie să le ştii şi că eu sunt singura care le poate scoate de la el.

Will făcu un pas înapoi, punând o oarecare distanţă între ei.

— Deci ai ştiut că Beaumont minte, nu-i aşa?

Ea încuviinţă reticentă din cap, detestând expresia rece care se ivi în ochii lui.

— Şi când ţi-ai dat seama? o întrebă, rostind fiecare cuvânt ca un spion, nu ca bărbatul care pretindea că îi păsa de ea.

— Cam în acelaşi timp cu tine, îmi închipui. Când a minţit în privinţa numelor de pe lista pe care ai găsit-o.

— Şi totuşi, nu ai spus nimic, adăugă el, clătinând din cap. De fapt l-ai apărat pe Beaumont, chiar ştiind că este băgat până în gât în povestea asta. Cum ai putut să-l alegi pe el înaintea ţării tale, Evie? Înaintea *mea?*

Ea încercă să nu reacţioneze. La urma urmei, anticipase acel răspuns din partea lui.

— Nu este ceea ce crezi. S-ar *putea* să ştie ceva despre acest presupus complot. Ar putea, sublinie ea, ridicând o mână ca să-i oprească obiecţia. Cu siguranţă, nu face parte din complot şi nu îl aprobă în niciun fel. De aceea a fost de acord, în cele din urmă, să-mi spună ce ştie. Este nevinovat, jur!

Will se întinse şi începu să se frece la ceafă, gest care făcea lucruri minunate cu umerii lui musculoşi sub ţesătura

subţire a vestei mulate. Dumnezeule, omul era un adevărat studiu de caz pentru puterea şi graţia masculine şi, din nou, Evie se întrebă ce putea să vadă el la ea.

„Nu mai fi o netoată!”

— O să-i lăsăm pe alţii să decidă dacă este nevinovat sau nu, spuse Will, deşi chiar părea mai puţin enervat decât cu un minut înainte. Pentru moment, doar spune-mi ce ştii.

— Bineînţeles, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu te-ai apleca peste mine într-un fel atât de ameninţător, de parcă ai fi gata să mă înfuleci cu totul dacă spun cel mai mic lucru care să te enerveze.

Chipul lui sever fu atins de un zâmbet viclean.

— Este mai degrabă posibil să te înfulec dacă îmi spui ceva drăguţ. Dar înţeleg ce vrei să zici.

Acea remarcă o făcu să roşească, dar, în clipa în care el o aşează din nou în fotoliu, îşi recăpătă calmul. El trase aproape un scaun de la un birou mic aflat lângă fereastră şi îşi încrucişă braţele la piept. Arătând aspru ca un judecător, îşi arcui o sprânceană parcă pentru a spune „continuă”.

— Ai fi un magistrat extraordinar, în cazul în care te gândeşti la o viitoare carieră, spuse ea. Foarte bine. Mi-a fost clar în timpul acelei întâlniri oribile de la St. Margaret că Michael nu ştia nimic despre conspiraţii trădătoare.

— Aşa ai spus, dar de unde ştii? interveni Will.

— Pentru că îmi dau mereu seama când minte. Nu este foarte bun la asta, după cum sunt sigură că ai observat şi tu. În plus am ajuns să-l cunosc foarte bine în ultimii ani…

Se opri când Will făcu ochii mici, trimiţând practic săgeţi în direcţia ei.

— Nu *atât* de bine, spuse ea cu exasperare, lucru care ar trebui să-ţi fie clar după ce s-a întâmplat noaptea trecută.

El nu păru deosebit de liniştit.

— Atunci poate reuşeşti să explici ce vrei să spui prin a-l cunoaşte foarte bine.

Evie îşi aruncă mâinile în sus.

— Plănuiam să ne căsătorim, om nebun ce eşti! Crezi

că nu am vorbit despre cum ne aşteptam să arate vieţile noastre? Suntem prieteni foarte buni sau am fost până când ai apărut tu şi ai aruncat totul în aer.

El ridică din umeri, fără să pară deloc spăşit.

— Eşti incorigibil, Wolf Endicott, oftă ea.

Will schiţă un zâmbet fercheş.

— Ştiu, dulceaţa mea, dar pur şi simplu trebuie să te obişnuieşti cu mine. Continuă!

— Michael nu este o persoană înşelătoare sau secretoasă. Mai degrabă este înflăcărat şi deschis faţă de lucrurile în care crede şi foarte principial. Este şi un om sensibil, dacă pot să zic aşa. Are oroare de violenţă şi de crimă. Ea făcu o grimasă. De fapt, este foarte sensibil în privinţa asta. Chiar refuză să vâneze.

— Ha, mormăi Will, fără să pară foarte impresionat. Toate bune şi frumoase, dar dacă altcineva face toată munca murdară?

— Nu, zise ea hotărâtă. Michael nu s-ar implica niciodată în aşa ceva. În plus, sunt la fel de implicată în afacerile Asociaţiei de caritate pe cât este el. Mă îndoiesc că putea să ascundă de mine dovezi ale unei conspiraţii dacă ar fi vrut.

— Şi totuşi a minţit în privinţa listei, spuse Will sceptic.

— Da, acesta este singurul lucru în privinţa căruia minte, cel puţin legat de ceea ce *crede* că ar putea să indice lista în afară de ceea ce înseamnă ea cu adevărat.

Will se încruntă.

— Nu te pot urmări.

— Lista este exact ceea ce a spus el – numele a patru bărbaţi care au dificultăţi în a se adapta la viaţa din Londra. Michael ia în serios ideea că aceşti bărbaţi nu au un viitor în Anglia şi că le-ar fi mai bine undeva în America, cum ar fi în Philadelphia sau Boston. Chiar l-a contactat pe Terence O’Shay în legătură cu ideea asta acum câteva săptămâni. Terence l-a refuzat din capul locului, ar trebui să adaug.

Will se gândi o clipă.

— O să revenim la detalii. Să spunem, de dragul

discuţiei, că lista este ceea ce spune Beaumont. Atunci, el ce ascunde? Ceva îl îngrijorează, altfel nu ar fi acţionat aşa cum a făcut-o.

Evie trase adânc aer în piept, gândindu-se. Aceea era cea mai dificilă parte a discuţiei.

— Ai auzit vreodată de bătălia de la Garvagh?

— Mă tem că nu.

— Dar bănuiesc că ai auzit de Ribbonmen, după reacţia ta pe care ai avut-o la auzul informaţiei că oamenii de pe lista lui Michael erau din Londonderry.

Gura lui Will se strâmbă într-un zâmbet îngrijorat.

— Foarte perspicace din partea ta, Evie. Da, ştiu cine sunt cei din Ribbonmen – o societate secretă a catolicilor din mediul rural, mai ales din nordul Irlandei. Se luptă cu legile şi evacuările impuse de moşierii protestanţi. N-am putut să nu mă întreb dacă bărbaţii de pe lista lui Beaumont sunt membri ai societăţii. Sunt?

— O să ajung la asta într-un minut, după ce îţi povestesc despre bătălie. În 1813, la încheierea unui *bâlci din* Garvagh, care face parte din Londonderry, a izbucnit o luptă între sute de membri ai Ribbonmen şi membri ai Ordinului de Orania. Michael îi numeşte voluntari pe loialiştii din Ordinul de Orania.

Will încuviinţă din cap.

— Sunt familiarizat cu Ordinul de Orania. Au fost la fel de vinovaţi de atrocităţi ca unele grupuri radicale catolice.

— Corect. A fost brutalitate de ambele părţi, cu rezultate foarte urâte, după cum ştii.

Ea auzise poveşti de la femeile de la St. Margaret. În ciuda tuturor greutăţilor cu care se confruntau la Londra, nu se mira că încercau să scape de violenţa tragică de pe pământul strămoşesc.

Will se aplecă înainte, odihnindu-şi braţele pe coapse, în timp ce îi studie chipul.

— Lista asta de nume… Bărbaţii erau toţi din Londonderry, presupun.

— De fapt, toţi sunt din Garvagh, spuse ea încet.

Will se îndreptă brusc de spate.

— Dumnezeule, îmi spui că *toţi* bărbaţii de pe listă sunt membrii Ribbonmen şi că se află aici, în Londra?

Ea tresări la auzul durităţii din vocea lui.

— Michael nu este sigur că s-ar identifica întocmai, mai ales acum. Dar au părăsit Irlanda după acel episod nefericit pentru că, ei bine…

— Pentru că fugeau de arestare? întrebă Will sarcastic.

Evie nu reuşi să nu se simtă defensivă în numele lor.

— Nu înseamnă neapărat că sunt vinovaţi de ceva în Irlanda sau aici, în Anglia. Potrivit spuselor lui Michael, unii par să fi fost prinşi în bătălie.

— Cum rămâne cu O'Shay?

— Michael spune că Terence nu face niciun efort să-şi ascundă loialitatea faţă de Ribbon Order sau ura faţă de englezi.

— Da, am observat asta, spuse Will sec. Deci Beaumont ştia că bărbaţii ăştia erau fugari şi totuşi a ales să ascundă informaţia. Îmi pare rău să spun, dar nu sună promiţător pentru el.

— Nu este aşa, Will! exclamă ea. Habar nu avea de vreo conspiraţie sau de vreun complot până când nu i-am spus noi.

— Atunci de ce naiba nu mi-a spus pur şi simplu adevărul?

— În primul rând, zise ea, încercând să fie răbdătoare, nu avea niciun indiciu că vreunul dintre aceşti bărbaţi era implicat în vreun fel de complot de asasinare. Le cunoaşte doar istoriile personale şi faptul că sunt nefericiţi în noua lor viaţă.

— Şi există al doilea motiv pentru care Beaumont a ales să nu-şi împărtăşească îngrijorările? întrebă el, evident nemulţumit de raţionamentul ei.

— Este îngrijorat de faptul că oamenii nu o să aibă niciodată şansa unei audieri corecte. Că o să fie arestaţi şi spânzuraţi pentru trădare doar pe baza unor zvonuri şi presupuneri nebuneşti.

Will dădu să se împotrivească, dar Evie ridică o mână

în aer.

— Sigur îţi dai seama cât de multe prejudecăţi şi ură există faţă de catolicii irlandezi, mai ales aici, în Londra. Mulţi sunt trataţi puţin mai bine decât animalele. Poţi să-l condamni pe Michael pentru că este îngrijorat de soarta lor?

— Înţeleg totul foarte bine, spuse Will cu o grimasă. Şi empatizez. Dar de ce Beaumont nici măcar nu şi-a dezvăluit îngrijorarea? L-aş fi asigurat că fac tot posibilul ca să obţin un tratament echitabil pentru acei bărbaţi.

Evie îşi cântări cuvintele, dar nu avea cum să o ia pe ocolite.

— Michael nu are încredere în tine. De aceea nu a spus nimic.

Ochii lui Will deveniră două fante iritate.

— Pentru că sunt soldat sau pentru că o să mă însor cu tine?

Ea se uită lung la el, uimită că putea să fie atât de obtuz.

— Nu are încredere în tine pentru că m-ai minţit. M-ai trădat şi m-ai manipulat şi nu este prima dată când ai făcut asta.

El tresări, dar apoi mânia îi înflăcără privirea.

— Evie, chiar i-ai spus lui Beaumont ce s-a întâmplat între noi în trecut? Asta este treaba *noastră,* nu a lui.

Ea făcu o grimasă în gând, ştiind că depăşise limita.

— Nu mai contează acum. Te rog, spune-mi ce ai de gând să faci în continuare!

El se ridică, părând nerăbdător să plece.

— O să te duc acasă, apoi o să vorbesc cu Beaumont, să-l fac să-mi spună unde s-au ascuns aceşti oameni.

Evie clătină din cap.

— Nu ştie. Poţi să verifici înregistrările bisericii, dar mă îndoiesc că o să fie prea concludente. Ştii ce crescătorie de iepuri este St. Giles.

El îi aruncă o privire severă.

— Eşti sigură că Beaumont nu mai ascunde nimic? Sau că tu nu ascunzi ceva ca să-l protejezi?

Evie sări în picioare, indignarea alungându-i epuizarea.

— Bineînţeles că nu ascund absolut nimic! Ştii cât de greu a fost pentru mine să vin aici? Să am încredere în tine când tu, într-un mod atât de evident, nu ai încredere în mine?

El nu păru deloc impresionat de tirada ei. De fapt, un colţ al gurii lui se arcui într-un zâmbet viclean.

— Am încredere în tine, Evie. Eu îmi fac griji pentru mine.

— Habar n-am ce înseamnă asta.

— Nu? Atunci nu contează. Vino, trebuie să o luăm din loc! Vreau să-l caut pe Alec, apoi să mai trec o dată pe la Bridget O'Shay. Informaţia asta ar putea să ne ajute să descoperim ceva despre fratele ei.

Evie auzise deja de la doamna Rafferty că Will şi Gilbride vorbiseră cu Bridget. Absolut de înţeles, fata devenise isterică la ideea că fratele ei era implicat într-o conspiraţie trădătoare.

Când Will se întinse să o ia de braţ, ea se retrase.

— O să-l ajuţi pe Michael, nu-i aşa? întrebă ea, incapabilă să-şi ascundă neliniştea din voce.

El clătină din cap.

— Ăsta este motivul pentru care ai venit aici? Ca să-i salvezi pielea lui Beaumont?

Întrebarea lui dură o tulbură.

— Bineînţeles că nu! Vreau ca povestea asta să se termine, mai mult decât orice altceva. Dar Michael este nevinovat, Will. Sigur îţi dai seama de asta. Am nevoie ca tu să-l ajuţi.

— Şi dacă nu-l ajut? Ce ai putea să faci în privinţa asta? întrebă el cu răceală.

Pentru o clipă, Evie simţi că nu mai putea respira. Apoi îşi aminti cât de bine îl cunoştea pe bărbatul din faţa ei.

— Nu face ameninţări prosteşti, Will! Nu ţi se potriveşte.

El se îndreptă cu paşi apăsaţi spre ea şi o apucă de

umeri.

— La naiba, Evie! Nu vreau să văd un bărbat nevinovat implicat în povestea asta, dar Beaumont este în pericol, să nu ai nicio îndoială în privinţa asta. Nici măcar nu ştiu dacă *pot* să fac ceva.

Ea îşi lipi mâinile de pieptul lui, simţind frustrarea şi mânia care vibrau în trupul lui masiv. Fusese înfuriată pe ceea ce considerase ca fiind trădarea lui, dar Will fusese supus unei presiuni enorme nu numai din partea tatălui său, ci şi din cauza ameninţării care se contura la adresa lor. Dacă Will şi Gilbride nu erau în stare să prevină asasinatele, rezultatele puteau fi crunte pentru toată lumea. Cu siguranţă, aveau să îi urmărească tot restul vieţii lor, iar atunci ce şansă puteau avea ea şi Will?

Se întinse pe vârfuri şi apăsă un sărut dulce pe bărbia lui.

— Ştiu. Te rog doar să faci tot ce poţi de dragul meu.

Când el o ridică, stând faţă în faţă, ea reuşi doar să răsufle întretăiat. Ochii lui se aprinseră, iar trăsăturile lui erau încordate, într-un amestec de emoţii pe care nu prea reuşea să le descifreze.

— Eşti îndrăgostită de Beaumont, Evie? Spune-mi adevărul, o dată pentru totdeauna!

Ea făcu ochii mari.

— Poftim? Nu, bineînţeles că nu sunt. N-ai înţeles nimic din noaptea trecută, prostuţule?

El nu îi dădu drumul, deşi aproape că se aşteptase la o asemenea reacţie după felul în care îl insultase. În schimb, o lipi cu putere de pieptul lui puternic şi îi captură gura într-un sărut înflăcărat.

Capitolul 21

Evie gustă sălbăticia din el. Îi răspunse, apucându-l de marginile vestei şi trăgându-se spre ea ca să se lupte pentru un sărut. Să se lupte pentru el.

Unghiile i se înfipseră în material, iar când trase, îl auzi sfâşiindu-se. Will îşi retrase gura într-un râs înăbuşit.

— Nu trebuie să-mi rupi hainele, Evie. Poţi să mă rogi să o fac.

Ea închise ochii, umilită să se poarte într-o manieră atât de puţin elegantă. Să rupi hainele logodnicului nu părea un comportament adecvat, indiferent de provocare. Şi *chiar* nu încercase să-l dezbrace, deşi cu siguranţă ideea o atrăgea. Dar Will spusese foarte limpede că ea trebuia să se întoarcă acasă, iar el era nevoit să-şi continue căutarea.

Când îi simţi degetele sub bărbie, desfăcând rapid panglicile bonetei, ea întredeschise un ochi.

— Ce faci?

— Te dezbrac.

El aruncă boneta în spate.

— De ce?

— Ca să fac dragoste cu tine, răspunse el, în timp ce îi scoase jacheta.

Apoi o întoarse şi se avântă asupra părţii din spate a rochiei. Mai repede decât slujnica oricărei doamne, el o trase iute de pe ea, iar rochia se alătură grămezii crescânde de haine pe un scaun.

— Dar am crezut că te grăbeşti, spuse ea.

La capitolul proteste, acela era unul slab, trebuia să recunoască. Nu că îşi dorea să se oprească din ceea ce făcea – nu cu căldura aceea delicioasă care începuse să se contureze între coapsele ei.

El îi slăbi cămăşuţa, apoi o întoarse din nou cu faţa. Inima lui Evie începu să bată cu putere la vederea expresiei posesive, aproape sălbatice care se desenă pe chipul lui încordat.

— *Chiar* mă grăbesc, mormăi el.

Din felul în care privirea lui o devora, Evie ştiu că nu vorbea doar despre ancheta care îl aştepta.

El o ridică în braţe, ţinând-o strâns la piept.

— Acum ce faci? întrebă ea.

— Te duc în pat. Se îndreptă spre dormitor. Să fiu al naibii dacă o fac din nou dragoste cu tine pe un scaun!

Evie aruncă rapid o privire prin camera simplă, dar foarte elegant mobilată. Patul cu baldachin părea confortabil cu salteaua înaltă şi cuvertura groasă.

— Oh, presupun că o să fie o schimbare drăguţă, nu-i aşa? spuse ea în timp el o lăsă încet jos.

Când el izbucni în râs la auzul răspunsul ei nebunesc, Evie nu reuşi să nu facă o grimasă.

— Nu mă lua în seamă, spuse ea cu un oftat. Sunt iarăşi doar o prostuţă.

El se opri înainte să-şi scoată vesta.

— Evie, îţi doreşti asta, nu-i aşa?

Nu era foarte sigură ce anume îşi dorea în clipa aceea, cu excepţia faptului că Will să fie în siguranţă şi Michael să fie liber. Şi a face dragoste cu Will, din experienţa ei limitată, tindea să complice lucrurile. Dar dorinţa avidă, aproape disperată, care colora privirea lui şi încordarea care îi domina corpul masiv îi dădură limpede de înţeles cât de mult avea el nevoie de întâlnirea dintre ei. Avea nevoie de *ea.*

La fel de mult, spera ea, precum avea ea nevoie de el.

Îi oferi un zâmbet tremurător.

— Bineînţeles că îmi doresc, prostuţule.

— Slavă Cerului, murmură el. Un zâmbet crispat relaxă liniile din jurul gurii. Pentru că am nevoie să-mi simt mădularul adânc înăuntrul tău, Evie, şi am nevoie de asta acum.

— Will Endicott, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Este scandalos ce spui.

Bineînţeles, ea era cea care stătea acolo doar în cămăşuţă şi corset, aşa că bănuia că nu prea se cădea să-l certe.

El îşi aruncă vesta pe podea şi se întinse spre ea.

— Scumpo, e abia începutul!

Numaidecât îi scoase corsajul, lăsând-o doar în cămăşuţă, ciorapi şi pantofi. O ridică şi o aruncă pe pat, ignorându-i protestul pe jumătate înăbuşit. De fapt, totul i se părea insuportabil de excitant, iar afişarea extravagantă a puterii masculine o făcu să simtă un nod în stomac.

Când Evie se ridică în coate ca să-şi găsească echilibrul, Will îşi trase cămaşa peste cap. Se descheie la pantaloni, eliberându-şi mădularul, apoi urcă în pat şi o încălecă.

Ea îi privi minunatul trup pe jumătate dezgolit şi membrul încordat.

— Tu poţi încă cizmele, iar eu port pantofii. Şi ochelarii.

El îi scoase ochelarii de pe nas şi îi aşeză pe noptieră.

— Eu nu mi-aş face griji pentru pantofii tăi, Evie, spuse el cu o voce distrată.

— Nu asta este ideea, răspunse ea, luptându-se cu nevoia de a geme, în timp ce mâinile lui ajunseră la sânii ei. Nu este foarte…

I se tăie răsuflarea când el coborî şi îi luă sânul în gură, sugându-i sfârcul prin ţesătura cămăşuţei. Când limba lui trecu peste sfârc, într-o dezmierdare excitantă prin material, ea scoase un geamăt şi îşi arcui spatele pe pat.

El trase ţesătura umedă peste sfârc, studiind cu lăcomie punctul încordat.

— Te asigur, dragoste, încălţămintea noastră nu o să se dovedească a fi un impediment.

Mâinile lui o cuprinseră, mulându-i formele în movile pline, apoi coborî din nou capul. Pentru câteva minute delirante, el supse, tachina şi îi chinui sânii până ce Evie ajunse să se zvârcolească sub el. Se simţea alunecoasă şi moale, iar contracţii mici începuseră deja să vibreze adânc în pântecul ei. Nu părea posibil, dar se gândi că putea să atingă punctul culminant chiar înainte ca el să o atingă mai intim.

Brusc, el se ridică, ochii lui deschişi la culoare strălucind cu o înflăcărare pe care ea o simţi dansând pe pielea ei.

— Nu este de ajuns, spuse el.

Evie se ridică pe coate.

— Ce nu este de ajuns?

În loc să răspundă, el îi apucă tivul cămăşuţei şi o ridică până la gât. Ea scoase un chiţăit, uimită să fie atât de

repede şi de direct expusă, iar pe deasupra, la lumina zilei. Da, el văzuse mare parte din ea noaptea trecută, dar camera fusese slab luminată şi fusese parţial îmbrăcată. Acum, fiecare parte din ea era vizibilă pentru privirea lui fierbinte, dureros de vizibilă în soarele dimineţii. Sânii ei plini şi sfârcurile roz erau expuse, la fel corpul ei nepermis de rotund. Evie simţi cum o îmbujorare începe să se formeze de la călcâie şi să urce într-un val rapid de înflăcărare.

— Doamne, eşti minunată! mormăi Will.

Şi el părea foarte îmbujorat, iar expresia lui părea vădit aprobatoare. Evie schiţă un zâmbet şovăitor, simţindu-se mai puţin stânjenită. Totuşi, nu reuşi să nu ducă mâinile la coapse din instinctul de a se acoperi.

— Ah, nicidecum, spuse Will.

Îi dădu uşor mâinile la o parte, apoi făcu cel mai uimitor lucru. O desfăcu larg, îi ridică genunchii, apoi alunecă din pat şi se puse între picioarele ei. Evie se ridică repede în coate ca să se uite la el, complet uluită.

— Doamne Dumnezeule, Will, ce faci *acum?*

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet neastâmpărat.

— Sunt scandalos.

Îşi strânse mâinile pe interiorul coapselor, ca să o ţină nemişcată, apoi coborî peste ea. Când limba lui alunecă între faldurile ei şi trecu peste mugurul încordat, Evie izbucni într-un strigăt uimit şi îşi arcui corpul, aproape ridicându-se cu totul din pat.

Nu era de mirare că o apucase atât de hotărât. Senzaţiile se avântară înăuntrul ei într-un iureş copleşitor. În timp ce gura lui o mângâie, îşi dădu seama că îi era imposibil să facă altceva decât să se ofere pe deplin.

Nu că Will i-ar fi dat de ales. Umerii lui laţi o desfăcură larg, iar mâinile lui o ţinură nemişcată, în timp ce se înfruptă din ea. Evie se cufundă între perne, ochii ei închizându-se pe măsură ce o răsfăţa cu o senzaţie delicioasă după alta. Se zvârcoli în strânsoare, împingându-se din instinct spre gura lui, încercând să adâncească contactul cu partea aceea din ea care vibra sub limba lui

abilă.

Capul lui Will se ridică.

— Dumnezeule, cât eşti de frumoasă!

Absolut uluită, Evie se ridică în coate. Pântecul ei se încordă la vederea capului auriu al lui Will între coapsele ei. Degetele lui plutiră printre buclele ei, apoi depărtară faldurile moi pentru a o expune. Era cu totul deschisă pentru el – trup, inimă, suflet –, aşteptând să o revendice.

El îi folosi propria umezeală pentru a o mângâia, pentru a o freca delicat.

— Atât de frumoasă, Evie! Totul la tine este atât de frumos.

Vocea lui era un tumult gutural, care răsuna înăuntrul ei.

— Will, şopti, cu o voce întretăiată de dorinţă.

Privirea lui înflăcărată se ridică spre a ei, apoi se aplecă şi îşi fixă gura hotărât pe mugurul ei. O supse, iar Evie se frânse într-un orgasm brusc, exploziv. Scoase un suspin ascuţit şi se ridică să-l prindă de umeri, agăţându-se de el cu mâini tremurânde.

Un moment mai târziu, Will se ridică peste corpul ei, prinzându-i mâinile şi ţintuindu-le deasupra capului. Se împinse înăuntrul ei, ducându-i orgasmul spre înălţimi imposibile. Evie îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, ţinându-se strâns, în vreme ce se încorda şi zvâcni în jurul erecţiei lui.

Will gemu, penetrând-o într-o posedare aprigă. Cu braţele încordate, se ridică deasupra ei. Privirea lui, somnoroasă şi aproape febrilă, se fixă asupra ei.

Evie putea să simtă că ochii încep să o usture.

— Wolf, şopti ea, cu vocea pătrunsă de emoţie.

— Da, dragoste, spuse el, cu vocea încordată. Sunt aici cu tine.

Ea îl apucă strâns de umeri, cu privirea concentrată într-a lui. Simţi cum inima i se deschide larg.

— Te iubesc, spuse ea.

El închise ochii şi coborî peste ea, într-o ultimă penetrare, înainte să se lase în voia senzaţiilor, tremurând

în braţele ei când îşi găsi eliberarea. Evie îşi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui, dorindu-şi să rămână uniţi pentru totdeauna.

După ce scoase un oftat tremurător, Will inspiră încet şi adânc de câteva ori, înainte de a se rostogoli pe spate, luând-o cu el. Evie se odihni, întinsă neelegant peste el într-o uluire delicioasă, lichidă.

După un minut, el îşi înălţă capul.

— Eşti bine?

Părea prudent.

— Hm, murmură Evie la pieptul lui.

Începea să se întrebe dacă avea să mai fie vreodată în stare să se mişte din nou.

— Eşti sigură? Nu eram chiar…

Will îşi lăsă cuvintele să plutească în aer.

Ea oftă şi se ridică uşor, întâlnindu-i privirea.

— Delicat? Nu, ai fost fiara perfectă. Un lup se potriveşte cel mai bine cu descrierea.

Când îngrijorarea se aprinse în privirea lui, ea schiţă un zâmbet galeş.

— Dar cred că a fost absolut splendid, dacă vrei să ştii.

El scoase un oftat uşor.

— Slavă Domnului!

Ea îşi aşeză capul pe pieptul lui, bucurându-se de mângâierea lină a mâinii lui pe şira spinării.

— Îţi faci prea multe griji, Will.

Mâna lui se opri pe posteriorul ei.

— Evie, de ce ai încetat să-mi mai spui Wolf?

Ea se gândi la ultima lor vară împreună, când hotărâse serios să nu îi mai spună Wolf.

— Wolf era porecla ta din copilărie şi nu mai voiam să fim copii. Ea oftă, gândindu-se cât de stupidă fusese. Aşa mă grăbeam să cresc.

Să crească şi să fie cu el ca soţie şi iubită – sau aşa sperase.

— Nu mă deranjează dacă vrei să-mi spui în continuare aşa, spuse el.

Ea se ridică, apoi îşi sprijini mâinile pe pieptul lui lat şi îşi odihni bărbia în ele.

— Nu, îmi place numele tău. Înseamnă că eşti protector şi hotărât. Ştiai asta?

El îşi sprijini mâinile sub cap, ca să o vadă mai bine. Voia să le simtă pe fundul ei, dar trebuia să recunoască că poziţia îi înfăţişa de minune umerii şi braţele musculoase.

— Da, şi am de gând să mă ridic la înălţimea numelui meu, măcar când vine vorba despre tine.

Ea se lăsă din nou pe pieptul lui.

— Poate că reuşim să ne protejăm reciproc.

El scoase un sunet discret şi zeflemitor.

— Da, sunt sigur.

— Will Endicott…

El îi întrerupse brusc mustrarea.

— Şi eu ştiu semnificaţia numelui tău. Evelyn înseamnă lumină.

Emoţia din vocea lui o făcu să ridice din nou privirea.

— Will?

El se întinse ca să-i cuprindă obrazul în palmă.

— Tu eşti lumina mea, Evie, spuse el cu voce guturală. Întotdeauna ai fost lumina mea.

Ea zâmbi, cu un nod prea mare în gât ca să poată vorbi. Dar apoi el scoase un suspin. Scurtul lor răgaz în faţa primejdiilor lumii era pe cale să ajungă la final.

— Mi-ar plăcea să-mi petrec toată ziua în pat cu tine, dragoste, spuse el, dar…

— Ştiu, este timpul să ne ridicăm, spuse ea cu regret.

Evie se ridică din patul cu baldachin şi îşi găsi ochelarii. Will o urmă, recuperându-i un pantof care ajunsese pe podea şi ajutând-o cu cămăşuţa.

Se aplecă şi îi sărută nasul.

— Du-te în cealaltă cameră şi îmbracă-te! Vin şi eu într-un minut.

În timp ce el se îndreptă spre lavoarul din colţ, ea se duse spre camera din faţă ca să-şi recupereze hainele. Se chinui să-şi pună rochia, lăsând descheiaţi nasturii la care nu reuşise să ajungă. Apoi trase pe deasupra jacheta, ştiind

că astfel îşi păstra decenţa. Slavă Cerului, boneta îi ascundea părul ciufulit, dar bănuia că era toată şifonată.

Evie încercă să-şi mai netezească fustele, sperând că nu arăta prea *mult* ca şi cum şi-ar fi petrecut dimineaţa făcând exact ceea ce făcuse. Spera că putea să coboare scările fără să cadă, din moment ce îşi simţea picioarele tremurânde după întâlnirea explozivă cu Will. Chiar în clipa aceea, îşi dorea din tot sufletul o baie fierbinte şi timp ca să se gândească la ceea ce simţea în privinţa tuturor lucrurilor – inclusiv la comploturile de asasinare şi la căsătoria iminentă.

Will ieşi hotărât din dormitorul lui, cu lavaliera legată impecabil şi fără niciun nasture neîncheiat, la naiba! Lângă el, Evie se simţea ca un dezastru lipsit de demnitate.

— Nu vreau să te grăbesc, scumpo, spuse el când o luă de cot, dar trebuie să o iau pe urmele lui O'Shay înainte să-l pierd.

Ea îi permise să o conducă spre uşă.

— Şi o să faci tot ce poţi ca să-l ajuţi pe Michael, nu-i aşa?

Chiar dacă Will nu ar fi fost niciodată nedrept, Michael *chiar* îi împiedicase în mod deliberat ancheta. Evie nu reuşi să-şi înăbuşe neliniştea în acea privinţă.

Ochii lui Will se transformară în două fante iritate.

— Evie, chiar sper că… episodul ăsta nu a fost vreo încercare dubioasă de a mă manipula.

Ea vorbi nedesluşit.

— Bineînţeles că nu! Cum te-ai putea gândi la aşa ceva?

— Cum aş putea să *nu* mă gândesc la aşa ceva, dată fiind povestea noastră? Clătină din cap dezgustat. Dumnezeule, suntem o pereche pe cinste, nu-i aşa? Crezi că o să putem vreodată să ne spunem pur şi simplu adevărul unul altuia?

— Acum eşti doar detestabil, spuse ea, încercând să ascundă felul în care o răneau cuvintele lui. În plus, nu eu sunt cea care s-a ocupat de toată manipularea în povestea asta. Acela ai fi tu.

— Nu am timp pentru asta. Îi apucă bărbia între degetele lui lungi şi o privi hotărât. Să ne înţelegem asupra unui lucru, dragostea mea. *Tu* şi eu *chiar* o să ne căsătorim, indiferent ce se întâmplă cu Beaumont. În clipa asta, chiar nu-mi pasă dacă omul îşi petrece restul vieţii în închisoarea de la Newgate.

— Nu îndrăzni să mă ameninţi, Wolf Endicott, ripostă Evie enervată. Nu am…

— Mai este un lucru pe care ar trebui să îl fi ştiut despre mine până acum, spuse el, întrerupând-o. Eu nu fac niciodată ameninţări nefondate.

Apoi o trase, încă protestând, din încăpere.

Capitolul 22

Will înaintă încet pe aleea pustie. Acordă o atenţie deosebită uşilor cufundate în umbre de înserare şi acoperişurilor supraîncărcate ale clădirilor cu locuinţe pentru chiriaşi. Casele din St. Giles se înclinau unele în altele, excluzând lumina, aerul şi orice senzaţie că exista o viaţă dincolo de zidurile ca de închisoare. Nu era de mirare că irlandezii care locuiau în suburbii – şi oricine altcineva care avea ghinionul de a locui acolo – îi detestau pe cei care nu trăiau în acelaşi loc. Mayfair se afla la doar câţiva paşi distanţă, cu conacele de un alb strălucitor, cu magazine prospere şi locuitorii lor bine hrăniţi, dar părea o cu totul altă ţară, atât era de mare diferenţa. Date fiind circumstanţele, Will putea cu greu să-i condamne pe cei care încercau să-şi distrugă stăpânii.

— Dar, dacă anii de război îl învăţaseră ceva, acel lucru era că violenţa avea consecinţe care îi bântuiau tot restul vieţii. Chiar dacă era necesară, le păta sufletul şi distrugea nevinovaţii care îi cădeau pradă. Dacă Will şi Alec nu opreau acea conspiraţie, cu siguranţă nevinovaţii aveau să fie răniţi, inclusiv Evie, Bridget O’Shay şi chiar Michael Beaumont, care acum părea să se facă vinovat doar de o

compasiune greşită.

Trecu printr-un magazin de gin, cu câteva figuri aspre postate în pragul uşii, pufăind din pipe şi urmărindu-l cu interes. Will îşi strecură mâna în haină pentru a-şi apuca pistolul, lăsând să se înţeleagă limpede că era înarmat. Mişcarea aceea şi privirea încruntată pe care o îndreptă în direcţia lor funcţionară de minune. Doi dintre bărbaţi se făcură nevăzuţi înapoi în magazinul dărăpănat. Cel rămas afară îi trimise câte un rânjet fără dinţi care ar fi fost comic dacă nu ar fi existat ura care îi deformase trăsăturile.

Cine putea să dea vina pe amărâtul acela? Probabil că numai cizmele lui Will ar fi putut să le procure omului şi familiei lui mâncare sau băutură pentru un an.

O luă pe o scurtătură care ducea spre Vine Street, apoi traversă Charlotte Mews spre Woburn. Înserarea coborâse deja grea din cer, cufundând St. Giles în întuneric. Din fericire, avusese dintotdeauna o vedere bună noaptea şi ochii i se adaptară rapid. Trecerea fu ajutată din când în când de licărirea vreunei lămpi sau a vreunei lumânări de la una dintre ferestrele numeroaselor case de chiriaşi ori de la magazinele de gin şi cârciumile din pasajele înguste din mahalale.

Trecuse mai bine de o zi de când Evie îi transmisese informaţiile culese de la Beaumont. Will, Alec şi oamenii lui Aden îşi petrecuseră aproape fiecare moment din timpul scurs de atunci cercetând mahalalele, încercând să-i caute pe O'Shay şi pe ceilalţi suspecţi din Ribbonmen. De asemenea, Will o interogase din nou pe Bridget O'Shay, o creatură plângăcioasă, care negase înflăcărat că fratele ei ar fi fost implicat în vreun fel de complot. Totuşi, atitudinea ei se schimbase când el adusese în discuţie bătălia de la Garvagh şi rolul celor din Ribbonmen. Fata rămăsese tăcută şi nemişcată preţ de câteva clipe, suspinele fiind întrerupte de răsuflări întretăiate. Cu ceva mai multe insistenţe, ea recunoscuse că fratele ei fusese *într-adevăr* implicat în incidentul de la Garvagh, dar jurase că el promisese să lase totul în urmă când aveau să se mute în Anglia. Apoi izbucni din nou în lacrimi, bolborosind ceva despre faptul că el *se*

amestecase cu oamenii răi.

Will nu se simţise în largul lui, dar făcuse presiuni serioase asupra lui Bridget pentru a afla o posibilă locaţie unde se puteau ascunde O'Shay şi ceilalţi. În cele din urmă, temându-se, în mod evident, să nu-şi piardă slujba sau să nu atragă greutatea legii pe propriii umeri, fată îl îndreptase spre un furnicar mizer de locuinţe pentru chiriaşi, aflat în inima cartierului St. Giles. Nu era vreun mare progres în investigaţie, dar măcar însemna că putea să-şi limiteze căutarea. Cu jumătate de oră în urmă, Alec trimisese un mesaj acasă la Aden, anunţând că găsiseră clădirea în care se ascundea O'Shay. Will se consulta cu Aden când primiseră misiva. Plecase numaidecât să i se alăture lui Alec, care promisese să nu ia nicio măsură până la sosirea lui.

Coti într-o parte şi ajunse într-o piaţă înconjurată din toate părţile de case cu trei şi patru etaje, majoritatea arătând de parcă stăteau să cadă. Will se topi în umbrele tot mai adânci ale unei porţi, ignorând goana a ceva ce fusese cel mai probabil un şobolan peste vârful piciorului. Rămase nemişcat, studiind scena şi analizând posibile căi de evacuare, aşteptând ca Alec să-l găsească. Dacă ar fi dat nebuneşte buzna în piaţă, şi-ar fi anunţat prezenţa în cel mai neinspirat mod cu putinţă. Poate că O'Shay nu se gândise să pună santinele, dar un străin era observat într-o clipită. Vestea ar fi fost transmisă cu mare uşurinţă prin întreaga clădire pentru a da posibilitate oricui voia să fugă.

Un minut sau două mai târziu, silueta lui Alec păru să se dizolve şi să se desprindă de peretele clădirii de vizavi din piaţă şi să ocolească încet perimetrul pentru a veni să-l întâlnească. Apăru în faţa lui ca o arătare sinistră, îmbrăcat în haine simple şi negre, cu faţa nerasă şi o şapcă cu un cozoroc amplu, care îl făcea să pară că avea o reputaţie îndoielnică, asemenea oricăruia dintre criminalii care se ascundeau în întuneric. În ciuda mărimii lui, Alec avea un talent deosebit în a se adapta la mediu. Nimeni care l-ar fi văzut în seara aceea nu ar fi crezut că era moştenitorul unui conte bogat.

— Suntem siguri că este O’Shay? murmură Will.

— Da, şi încă este înăuntru. Alec se sprijini de peretele clădirii din spatele lui, de parcă se aşezase la o discuţie cu unul dintre localnici. Este la etajul trei, spre spate. Will surprinse licărirea dinţilor albi ai lui Alec când acesta zâmbi larg. Am reuşit să ajung acolo sus şi să arunc o privire rapidă asupra ticălosului înainte să apuce să dispară în camera lui. Pe baza descrierii tale, aproape sigur e el. Există doar o scară în clădire. Ar cădea rău dacă ar încerca să scape pe fereastră. Totuşi, am pus doi dintre oamenii lui Aden în spate, ca să fim siguri.

— Cine îl urmăreşte acum?

— Carrington stă cu ochii pe scări. O’Shay este singur, din ce mi-am dat seama, aşa că noi trei ar trebui să fim în stare să ne descurcăm uşor cu el.

Will încuviinţă din cap.

— Atunci, să-i dăm drumul.

Părul începuse să i se înfioare la ceafă. Instinctul îi spunea că erau în criză de timp.

Şi nu reuşea să nu-şi mai facă griji pentru Evie. Obţinuse de la ea o promisiune cu jumătate de gură că avea să stea departe de St. Margaret şi Asociaţia de caritate. Ea protestase că biserica şi clădirile ei erau perfect sigure din moment ce părintele O’Kelley, doamnă Rafferty şi ceilalţi enoriaşi se aflau în clădire, dar Will nu îşi dorea să rişte. Cum încuviinţarea lui Evie fusese reticentă, în cel mai bun caz, el ştia că nu putea să se bazeze pe faptul că ea avea să rămână în siguranţă acasă. Desigur, nu dacă cineva din afurisita fundaţie avea nevoie de ajutor. Ar fi plecat valvârtej, iar el nu ar mai fi putut face nimic altceva decât să o lege de un scaun. Probabil chiar şi atunci ar fi reuşit să scape. Devenise cea mai încăpăţânată şi principială persoană pe care o cunoscuse el vreodată şi ştia că ar fi făcut orice sacrificiu dacă ar fi crezut că asta trebuia să facă. Acele calităţi aveau să-i pună la încercare răbdarea, dar erau şi parte din motivele pentru care era atât de îndrăgostit de ea.

El se împiedică, tulburat de forţa simplă şi pură a

gândului care i se strecurase atât de uşor în minte. Chiar o iubea pe Evie. O iubise *dintotdeauna* pe Evie, chiar dacă îşi permisese să creadă că era altceva, nu ceea ce era cu adevărat. Se părea că nu fusese suficient de înţelept încât să recunoască acel lucru până acum, când era aproape prea târziu.

— Ce s-a întâmplat? şopti Alec.

— Nimic. Tocmai mi-am dat seama de ceva, dar nu contează.

— Eşti sigur?

Will zâmbi, chiar dacă se îndoia că Alec putea să îi vadă surâsul în întunericul înconjurător.

— De fapt, contează foarte mult, dar o să-ţi povestesc după ce se termină cu toate astea.

— Asta sună de rău augur.

Un moment mai târziu, Alec îi făcu semn să tacă, în timp ce se apropiară de uşa clădirii în care se ascundea O'Shay. Lăsă capul într-o parte, apoi îl trase pe Will într-o alee care şerpuia între structura dărăpănată şi cea de lângă ea. Nu putea să fie mai lat de treizeci de centimetri, aşa că fură obligaţi să se înghesuie unul în altul.

Will îşi ţinu respiraţia când auzi paşi. Un cuplu ieşea din clădire. Bărbatul ţinea femeia de braţ, vorbind cu ea, cu un apăsat accent irlandez, despre copiii lor. Traversară în grabă piaţa şi fură înghiţiţi de întunericul aleii.

— Câţi oameni locuiesc în clădirea asta? întrebă Will când se strecură din ascunzătoarea lor.

Umerii laţi ai lui Alec erau atât de înţepeniţi încât Will avu impresia că trebuia să-l tragă de acolo. Dar vărul lui se eliberă în cele din urmă, înjurând şoptit când auzi sunetul ţesăturii rupte.

— La naiba, asta este una dintre hainele mele preferate, se plânse el.

— Aminteşte-mi să nu apelez niciodată la croitorul tău. Acum, nu mai fi idiot şi răspunde la întrebare!

— Aş spune că sunt cel puţin patru sau cinci familii pe etaj, dar să sperăm că au suficientă minte să stea în camerele lor. Mă aştept să facă asta. Când se lasă seara

peste St. Giles, oamenii întregi la cap rămân, de obicei, în casă.

Ocoliră atent faţada clădirii şi se strecurară prin uşa deformată, care atârna strâmb în balamalele învechite. În cele mai bune momente, St. Giles mirosea a bălegar, urină şi gunoi în putrefacţie, dar aerul de afară era la fel de proaspăt ca în luna mai la ţară, în Kentish, în comparaţie cu atmosfera respingătoare peste care dădură înăuntru. Will simţi că se sufocă din pricina mirosurilor amestecate de excremente, mucegai, tutun şi varză gătită.

— Groaznic, spuse Alec şi scutură sinistru din cap. Începi să te întrebi cum poate cineva să supravieţuiască aici.

— Pot doar să presupun că alternativa ar fi cu mult mai cruntă, spuse Will.

Fu nevoit să se întrebe cât de rău stăteau lucrurile în Irlanda pentru ca mahalalele din Londra să devină o alegere mai bună.

Un bărbat înalt şi slab se ivi de sub scară. Era îmbrăcat în negru şi mergea precum unul dintre spionii din frăţie.

— S-a mişcat ceva? întrebă Alec, fără să se deranjeze să facă prezentările.

— Doar cuplul pe care l-aţi văzut acum câteva minute, răspunse Carrington cu un murmur scăzut. Am urcat ca să-l verific pe O’Shay. Este în camera lui şi sunt sigur că e singur.

Will încuviinţă din cap.

— Atunci să trecem la treabă!

Cei trei bărbaţi se mişcară cât putură de încet pe scara veche, chiar dacă nu reuşiră să împiedice scârţâitul lemnului putrezit. Din fericire, coridoarele erau cu mult mai tăcute. În spatele uşilor închise, bebeluşii plângeau, mamele ţipau la copiii lor, iar bufniturile şi zdrăngănitul din mahalale dădeau de înţeles că se pregătea masa de seară. Probabil ar fi putut să se năpustească pe scară îngânând cântece de petrecere şi nimeni să nu fi observat.

Cu toate acestea, O’Shay era diferit. Se putea ca omul

să ştie deja că era urmărit şi să se străduiască să audă până şi cel mai mic sunet.

Ajunseră la etajul al treilea fără să întâlnească vreun chiriaş şi se strecurară de-a lungul coridorului spre camera lui O'Shay. Făcuseră un plan în timp ce urcau – Alec dobora uşa, iar Will intra primul, sperând să-l dea imediat gata pe O'Shay. Ceilalţi urmau să li se alăture dacă era nevoie. Având în vedere cât de puternic era O'Shay, Will bănuia că *era* nevoie.

Începu numărătoarea, apoi cizma lui Alec se ridică şi trimise lovitura zdrobitoare. Uşa se deschise brusc, ieşind pe jumătate din balamale. Intră rapid şi fără zgomot, dând peste chipul uluit al lui O'Shay, în timp ce bărbatul încercă să coboare dintr-un pat jos, aşezat în faţa unui şemineu mic. Will îl prinse pe irlandez de mijloc înainte ca el să apuce să se ridice. Se prăbuşiră greoi în pat, umărul lui Will izbindu-se dureros în cadrul de lemn, apoi se rostogoliră împreună pe podea. Luptându-se cu o disperare feroce, mâinile uriaşe ale lui O'Shay se străduiră să înşface gâtul lui Will.

Will îşi înfipse palma sub bărbia lui O'Shay, împingându-i şi dându-i capul pe spate. Pentru o clipă, mâinile bărbatului masiv îşi slăbiră strânsoarea din jurul gâtului său şi fu exact clipa de care Will avu nevoie ca să se răsucească atât cât să-şi înfigă genunchiul în vintrele lui O'Shay.

Auzi geamătul înăbuşit, iar O'Shay se chirci. Un moment mai târziu, Alec şi Carrington îl ridicau pe irlandez de pe el. O'Shay continuă să se lupte, dar se chinuia să răsufle, iar ceilalţi doi bărbaţi avură nevoie de jumătate de minut ca să-l împingă în scaunul şubred de trestie – singura piesă de mobilier din camera mohorâtă, cu tavan jos.

Will reuşi să-şi îndrepte pistolul direct spre O'Shay.

— Nu te mai zbate, spuse el încordat. Pentru că nu o să am nicio problemă să-ţi trimit un glonţ în genunchi ca să te liniştesc. Şi sunt al naibii de sigur că o asemenea rană nu o să-l împiedice pe călău să-şi facă datoria.

Ameninţarea lui îl opri pe O'Shay în mijlocul luptei, iar

bărbatul încremeni în timp ce Alec îi legă mâinile cu o sfoară pe care o scoase dintr-un buzunar interior. Ceea ce nu îl împiedică pe irlandez să rostească un şir înfundat de înjurături, în timp ce se uită urât la Will, cu ochii negri care străluceau de ură. Poate că O'Shay se făcea vinovat de trădare, dar nu părea absolut deloc intimidat de faptul că fusese prins.

— Bun. Acum o să vorbim puţin. Will îşi îndesă pistolul în buzunar. Şi îţi sugerez să-mi răspunzi la întrebări cu multă sinceritate dacă vrei să eviţi spânzurătoarea.

— N-am nicio şansă, presupun, i-o întoarse O'Shay. Voi, ticăloşilor, aţi hotărât deja că sunt vinovat şi cu asta basta.

Will întâlni privirea lui Alec, amândoi pe deplin conştienţi de faptul că Beaumont susţinuse acelaşi lucru.

— Am putea să fim în stare să pledăm pentru clemenţă dacă ne spui care este ţinta vizată şi îţi demaşti colegii de conspiraţie, spuse Alec.

O'Shay îşi dădu ochii peste cap.

— Eu *nu* am colegi de conspiraţie, idioţilor! Indiferent pe cine căutaţi, aţi pus mâna pe omul greşit.

Will scoase scrisoarea lui Beaumont din buzunar şi o ţinu ridicată în faţa lui O'Shay.

— Atunci de ce numele tău se află pe această listă?

O'Shay se aplecă înainte să se uite cu ochi mijiţi la bucata de hârtie. Apoi tresări puternic în frânghia care îi ţinea legate încheieturile de spătarul scaunului. Will fu nevoit să recunoască faptul că, dacă omul juca un rol, făcea o treabă al naibii de bună.

— Îl cunoşti pe bărbaţii ăştia? întrebă Will.

— Da, veni răspunsul sceptic.

Alec îl înghionti în umăr.

— Trebuie să te străduieşti mai mult, omule.

O'Shay îşi dezvălui dinţii într-un mârâit.

— Scuteşte-mă, scoţian împuţit!

— Acum chiar că m-ai jignit, spuse Alec.

— Ştim că eşti membru Ribbonmen, spuse Will, la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi de pe listă. Toţi aţi fost nevoiţi să

fugiţi din Irlanda după bătălia de la Garvagh.

Chiar şi în lumina focului slab din şemineu şi a unei lumânări de seu care licărea înăbuşită pe poliţă, Will reuşi să vadă cum faţa lui O'Shay deveni albă ca varul.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă el încet.

— Sora ta, răspunse el.

Neliniştea traversă trăsăturile irlandezului. El înghiţi cu zgomot înainte de a pune următoarea întrebare.

— Ce altceva a spus?

— Că îşi face griji pentru tine. Şi îi este frică că te-ai băgat în ceva ce nu poţi să controlezi.

Capul lui O'Shay se lăsă în faţă. Se uită lung în podea, părând uluit. Şi învins, dacă nu se înşela Will. Când omul ridică din nou privirea, Will fu surprins să zărească lacrimile care se formau în ochii bărbatului masiv.

— Ea ţi-a spus unde să mă găseşti?

— Nu a vrut să-mi spună, spuse Will. Dar nu i-am dat de ales.

— Ţi-a spus? mârâi O'Shay printre dinţii încleştaţi.

Will şi Alec schimbară priviri prudente. Ceva nu era în regulă, dar Will încă nu putea să-şi dea seama ce anume.

— Nu locaţia exactă, nu. Dar ne-a spus unde să căutăm.

O'Shay scoase un râset aspru, clătinând din cap:

— Da, şi pariez că asta v-a ţinut ocupaţi, nu-i aşa? Ştia exact unde mă aflu, dar este mult prea deşteaptă ca să vă fi lăsat să mă găsiţi prea curând.

Alec îl înghionti din nou în umăr.

— Nu mai vorbi în dodii, omule! Este evident că sora ta încearcă să te protejeze. Nu o învinovăţim pentru asta.

O'Shay pufni cu dispreţ.

— Eu sunt cel care încearcă să o protejeze pe *ea.*

— Poftim? Will făcu uşor un pas în faţă. Eşti un membru Ribbonmen, nu-i aşa? Îmi spui că ai atras-o pe sora ta în complotul ăsta?

— *Eram* un membru Ribbonmen. Şi îţi spun că nu am nici cea mai vagă idee despre ce naiba este vorba în complotul ăsta, mormăi O'Shay. Bridget n-a vrut să spună

nici măcar un cuvinţel sau să asculte ceva din ce aveam de zis, indiferent cât de tare am rugat-o să nu se încurce cu nenorociţii ăia.

Will începu să simtă o senzaţie de foarte rău augur în vintre, una care, de obicei, îi semnala că se îndrepta în direcţia greşită.

— Ceilalţi bărbaţi de pe listă?

O'Shay încuviinţă din cap, apoi închise ochii, livid ca un mort.

— Eu am convins-o să plece din Irlanda, nu invers. Am vrut să o îndepărtez de tot ce se petrecea înainte să fim ucişi. Să o luăm de la capăt în Londra. Ştiam că o să se descurce bine, cu câtă carte a învăţat şi la cât este de frumoasă, chiar dacă nu reuşeam şi eu. Pentru o vreme, am crezut că se descurca bine.

În încăperea mică era îngrozitor de cald, dar Will simţi cum un fior rece îi traversează membrele. Alec şi Carrington păreau la fel de tulburaţi.

— Deci ne spui că propria ta sora te-a lăsat să pari vinovat pentru o conspiraţie în care nu eşti implicat? întrebă Alec încet.

O'Shay deschise ochii şi trase adânc aer în piept, încercând să-şi recapete calmul.

— Aşa pare, nu-i aşa?

Will încuviinţă încet din cap, în vreme ce enigma începu să prindă contur.

— Asta făceai acolo, în noaptea aceea, la St. Margaret. Încercai să-ţi convingi sora să plece, nu invers.

— Să-i daţi omului un premiu, mârâi O'Shay.

— Gata cu rahaturile tale! urlă Alec. Trebuie să aflăm cine este liderul acestui mic grup şi unde putem să îl găsim. Lucrurile o să meargă mai bine pentru tine dacă eşti cooperant.

O'Shay clătină din cap, aproape de parcă îi compătimea.

— Voi, afurisiţilor, încă nu înţelegi, nu-i aşa? Dulcea mea soră Bridget este liderul! Ea este cea care are toate răspunsurile, nu tâmpiţii ăia care se învârt pe lângă fusele

ei.

Atunci, cu o claritate hidoasă, toate piesele enigmei îşi găsiră locul în capul lui Will. Bridget lucra în casa imensă a lui Sir Gerald Milbank – acelaşi Sir Gerald care organiza petreceri săptămânale la care participau diferiţi membri ai guvernului, inclusiv prim-ministrul.

Chiar şi ducele de York, din când în când.

El scoase o înjurătură atât de cruntă că îl uimi până şi pe Alec.

— Poftim? întrebă vărul lui.

Will scutură din cap, dezgustat că nu se gândise la asta înainte.

— Ea lucrează în casa lui Milbank. Cine ştie la ce are acces?

Pentru o clipă, Alec păru că rămâne fără replică, dar apoi se scutură din toate încheieturile.

— Se pare că suntem o grămadă de idioţi.

Will îl apucă pe O'Shay de guler, trăgându-l pe jumătate din scaun.

— Am nevoie de detalii, omule! Spune-mi unde pot să-i găsesc pe soră ta şi pe ceilalţi bărbaţi înainte să fie prea târziu.

O'Shay scoase un râset urât şi amar.

— Descurcaţi-vă singuri, nenorociţilor! Eu nu o să-mi trimit sora la spânzurătoare.

— Sora ta încearcă să te trimită pe *tine* la spânzurătoare ca să-şi acopere crima, exclamă Will. Cum poţi să o mai protejezi?

Expresia lui O'Shay era un amestec sfâşietor de dispreţ şi disperare.

— Poate că spânzurătoarea este ce merit – ce meritǎm cu *toţii,* inclusiv voi.

Alec îl apucă pe Will de braţ şi îl trase de pe irlandezul masiv.

— Will, trebuie să-i spui lui Aden. Eu mă duc la Milbank şi încep cercetarea, dar Aden trebuie să ceară întăriri care să ne ajute. Carrington şi oamenii lui pot să-l ducă pe O'Shay la poliţie.

Will era deja la jumătatea distanţei spre uşă.

*

— Evie, este o idee groaznică, spuse Eden. Wolf ţi-a spus să stai acasă până ce se rezolvă situaţia asta oribilă. Cred că ar trebui să-l asculţi.

Sora ei geamănă stătea în mijlocul dormitorului lui Evie cu pumnii proptiţi în şold şi cu sprâncenele arcuite într-o încruntare aprigă. Era o poziţie tipică pentru Eden când încerca să îi dea ordine lui Evie. De cele mai multe ori, mergea. Dar nu de astă dată, pentru că pur şi simplu erau prea multe în joc.

— Will trebuie să înceteze să se comporte de parcă ar fi deja soţul meu, răspunse Evie, în timp ce termină să se încheie la jachetă. Nu are de ce să-mi dea ordine şi el ştie asta.

— Iar când o să fie soţul tău? întrebă Eden pe un ton sarcastic. Atunci o să-l laşi să-ţi dea ordine?

Evie scoase un suspin nerăbdător. Chiar nu avea timp pentru asta acum.

— Da, nu… Oh, nu ştiu. Sincer, Edie, nici măcar nu ştiu dacă eu şi Will *ar trebui* să ne căsătorim. În orice caz, nu aşa. Toată povestea asta este o mare harababură.

Sora ei se grăbi să o îmbrăţişeze.

— Ştiu, draga mea, dar Wolf încearcă doar să te protejeze. Îi place să afişeze atitudinea lui severă şi militară, dar ştii că te adoră. Ea lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi lui Evie. De fapt, bănuiesc că îl ai deja la degetul mic, nu-i aşa?

Evie simţi un gol în stomac la gândul că Will o adora, dar ştia că nu era adevărat. Da, îi păsa foarte mult de ea şi cu siguranţă părea că îi plăcea mult să facă dragoste cu ea, dar ştia că nu ar fi cerut-o de soţie dacă nu ar fi fost obligat să o facă. De fiecare dată când credea că era îndrăgostită până peste cap de acel bărbat care nu putea să-i întoarcă sentimentele, o parte din inima ei părea că se frânge de ruşine. Era teribil de ironic faptul că exista un bărbat care o

adora *cu adevărat* şi probabil şi-ar fi dat viaţa pentru ea. Dar Evie nu mai putea să-şi închipuie nunta cu Michael sau cu oricine altcineva. Pentru ea, de acum încolo avea să existe doar Will, ceea ce i se părea că era situaţie foarte primejdioasă.

Alungă gândurile acelea sumbre şi o ocoli pe sora ei, îndreptându-se spre garderobă.

— Nu ştiu de unde ţi-a venit o asemenea idee, Edie. Nimeni nu îi spune niciodată lui William Endicott ce să facă. Ei bine, cu excepţia tatălui său, poate.

Eden îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi pe canapea.

— Să nu crezi că nu ştiu ce se petrece între voi doi.

Evie se opri brusc şi se întoarse încet. Împărtăşea aproape totul cu sora ei, dar *nu* împărtăşise faptul că ea şi Will erau intimi fizic. Era ceva atât de profund încât încă încerca să accepte asta în mintea ei. În plus, Eden şi-ar fi dorit detalii, iar Evie nu se putea gândi la niciun fel de a descrie ce se întâmplase fără să transforme totul în ceva sordid sau ieftin. Fusese orice altceva mai puţin asta, dar nu avea cum să nege că încălcase toate limitele decenţei şi bunei-cuviinţe. În asemenea circumstanţe, trebuia să se considere norocoasă pentru că Will voia să se însoare cu ea.

— Nu am idee despre ce vorbeşti, spuse ea, părând stupidă şi rigidă.

Sprâncenele lui Eden se arcuiră.

— Serios? Ei bine, cu siguranţă ai început lucrurile cu dreptul aseară din bibliotecă. După acest episod, am presupus că Will o să profite de orice ocazie ca să se angajeze într-o explorare mai aprofundată.

Evie scoase un mic suspin de uşurare şi schiţă un zâmbet.

— Ei bine, poate doar puţin, dar nu merită să vorbim despre asta. Nu că Will nu ar săruta foarte bine, adăugă ea în grabă când Eden păru mai mult decât uşor şocată. Bineînţeles, sărută foarte bine.

— Da, este bine de ştiut. Dar speram să primesc ceva

mai multe detalii decât atât. Eu nu am avut noroc la capitolul ăsta.

Eden păru atât de îmbufnată încât Evie fu tentată să râdă. Poate că sora ei avea o reputaţie de cochetă scandaloasă, dar era în mare parte de faţadă. Când venea vorba despre asta – când venea vorba despre *bărbaţi* –, Eden nu era mult mai experimentată decât Evie într-un mod care să conteze.

Cu excepţia faptului că Evie era acum mult mai experimentată decât ar fi avut dreptul să fie oricare dintre fetele bătrâne din lumea bună, datorită celui pe bună dreptate numit Wolf Endicott.

— O să-ţi povestesc totul când mă întorc de la St. Margaret, spuse Evie, luând o bonetă şi o pereche de mănuşi simple din garderobă. Promit să te aştept până când te întorci de la serata muzicală a doamnei Parkminster. Nici nu pot să-ţi spun cât de fericită sunt că mama îmi permite să ratez evenimentul acesta!

— Da, i-am spus că eşti epuizată după toată agitaţia din ultimele zile şi că ai nevoie de un somn bun.

— Mulţumesc, draga mea. Este chiar adevărul, să ştii. Şi mă tem de ce o să se întâmple când mama o să anunţe, în cele din urmă, că eu şi Will suntem logodiţi. Simţindu-se dintr-odată copleşită, se prăbuşi pe bancheta din faţa măsuţei de toaletă. Chiar dacă numele lui Michael este absolvit de orice vină şi nimeni nu află despre conspiraţia asta îngrozitoare, toată lumea aşteaptă de mulţi ani să ne anunţăm logodna. Bârfitorii o să fie înnebuniţi de faptul că l-am lăsat pe Michael pentru Will.

Eden îngenunche în faţa lui Evie, strângându-i mâinile într-o prinsoare liniştitoare.

— Nu-mi place să spun asta, scumpo, dar *chiar* l-ai lăsat pe Michael pentru Wolf.

— Numai pentru că am fost forţată să o fac.

— Dar îl iubeşti pe Wolf, nu-i aşa?

Evie făcu o grimasă.

— Bineînţeles că îl iubesc, dar mă tem că nu este de ajuns. Nu este ca şi cum el ar vrea să se însoare cu mine cu

adevărat.

— L-ai întrebat? Chiar l-ai rugat să fiu sincer cu tine?

Evie încuviinţă din cap.

— Şi el ce a spus? continuă Eden nerăbdătoare.

— A spus că vrea să se însoare cu mine.

Sora ei geamănă se lăsă pe călcâie.

— Atunci de ce nu l-ai crede? Nu te-a minţit niciodată.

Când Evie se uită cu ochi mari la ea, Eden flutură o mână în aer.

— Nu vorbesc despre faptul de a fi spion sau despre bănuiala că Michael ar încerca să ucidă oameni. Mă refer la voi doi şi la ce anume simte el pentru tine. În privinţa asta, Wolf a fost întotdeauna onest.

Evie nu reuşi să-şi înăbuşe un râset amar.

— Da, şi am cicatrice care demonstrează asta. Apoi aruncă o privire spre ceasul de pe poliţă. Dumnezeule, se face târziu! Trebuie să plec, Edie. Bileţelul de la Bridget spunea că trebuie să mă întâlnesc cu ea la St. Margaret la ora şapte pentru că nu putea să scape decât câteva minute.

Eden îşi apăsă mâinile pe genunchii lui Evie, ţinând-o pe loc.

— Nu sunt foarte sigură de povestea asta. De unde ştii că poţi să ai încredere în ea? Şi nu cred că este sigur să te duci acolo fără însoţitor, mai ales noaptea.

— N-ai mai obiectat niciodată, spuse ea.

Eden făcu o grimasă.

— Pentru că nimeni nu a mai folosit până acum locul acela ca să pună la cale crime.

— Şi nu există nicio dovadă că o face acum, draga mea. În plus, Bridget nu este implicată în aşa ceva şi cred că nici fratele ei nu este. De fapt, bileţelul ei spune limpede că are dovezi care ar putea să absolve de vină atât numele lui Terence, cât şi pe al lui Michael.

— Dacă este adevărat, atunci ar trebui să le spună asta lui Will şi căpitanului Gilbride, rosti Eden cu înverşunare. Nu există niciun motiv pentru care să te implici mai mult decât ai făcut-o deja.

Evie se chinui să fie răbdătoare.

— Lui Bridget îi este frică de ei, ţi-am spus deja. Şi are toate motivele să îi fie, date fiind experienţele ei din Irlanda. Nici ea, nici fratele ei nu au vreun motiv pentru care să aibă încredere în armata britanică. Bridget are încredere în mine şi în Michael şi se simte în siguranţă doar dacă vorbeşte cu mine la St. Margaret. În plus, nu o să fiu singură. Doamna Rafferty o să fie acolo şi mă aştept să vină şi părintele O'Kelley.

Eden bombăni.

— De ce nu iei cu tine măcar un lacheu sau o slujnică?

— Dacă fac asta, cât timp o să dureze până să afle mama ce am făcut? Mulţumesc, nu. Bătu uşor mâinile surorii ei, apoi o luă de umeri. Promit că o să fiu bine. Acum, ridică-te în picioare înainte să-ţi şifonezi rochia asta frumoasă.

Eden se ridică şi o lăsă pe Evie să-şi strângă lucrurile, chiar dacă nu părea deloc mulţumită.

— Evie, eu tot cred că este o idee foarte proastă.

— Nu-ţi face griji! O să iau o birjă şi o să-i cer vizitiului să aştepte până când termin. Apoi vin direct acasă.

Aproape că ajunse la uşă când vocea surorii ei o opri din nou.

— Eşti supărată pe Will, nu-i aşa? spuse Eden, încă odată cu picioarele înfipte bine în podea şi mâinile în şold.

— Da, fu Evie nevoită să recunoască. Tu nu ai fi?

— Poate, dar mă întreb dacă faci asta ca să-l pedepseşti pentru că a încercat să-ţi spună ce să faci.

Cuvintele ei o cutremurară şi rămase pe gânduri câteva clipe.

— Nu, răspunse ea, în cele din urmă. Nu despre asta este vorba. Dar nici nu pot să-l las să-mi dea ordine sau să mă oprească să fac ce cred că este corect. Bridget O'Shay are nevoie de ajutorul meu şi am de gând să i-l ofer.

Deschise uşa şi se strecură afară din încăpere, înainte ca sora ei să apuce să mai obiecteze.

Capitolul 23

— Îţi dau un şiling în plus dacă mă aştepţi. Promit că nu durează mult, spuse Evie, căutând în săculeţ.

Vizitiul birjei se gândi la oferta ei, dar frica ieşi învingătoare. Calul lui păru să fie de acord, din moment ce începu să scuture agitat din coama zburlită, de parcă îi spunea stăpânului său să-şi ia tălpăşiţa.

— Scuze, domnişoară, spuse bătrânul cărunt. Mi-ar prinde bine nişte bani în plus, dar nu merită să risc. El aruncă o privire îngrijorată în jur, prin curtea pustie de la St. Margaret. În timpul nopţii, St. Giles nu este indicat pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru tinerele doamne. Aţi face bine să vă întoarceţi cu mine sau să rămâneţi în biserică până mâine-dimineaţă.

Evie oftă, în timp ce îşi îndesă banii înapoi în săculeţ. Poate că ar fi trebuit să aleagă un vizitiu mai tânăr, dar se grăbise şi luase prima birjă liberă. Misiva lui Bridget scrisă în grabă spusese limpede că nu putea să o aştepte prea mult.

— Mulţumesc că vă faceţi griji, dar o să fiu bine, spuse ea.

Vizitiul ridică din umeri.

— Cum vreţi.

El mormăi un comentariu care punea la îndoială judecata lui Evie, apoi îşi întoarse birja şi o luă hodorogit pe caldarâm. Zarva se stinse iute, lăsând să se aştearnă peste curte o linişte neobişnuită. Acum că noaptea se apropia cu paşi repezi, amurgul tot mai adânc părea la fel de sinistru şi de ameninţător ca oricare scenă din romanele doamnei Radcliffe. În timp ce rămase acolo, cumpănind la înţelepciunea acţiunilor ei, Evie nu reuşi să-şi înăbuşe un tremur de rău augur.

Clătină nerăbdătoare din cap – la fel cum făcuse calul vizitiului cu câteva minute mai înainte, se gândi ea – şi traversă curtea spre uşa din spate. Dădu vina pe nervii foarte încordaţi pentru acea reacţie superstiţioasă. Chiar

dacă era de înţeles, nu avea să îi fie de mare ajutor în întrevederea pe care urma să o aibă cu Bridget. Fără îndoială, sărmana fată era într-o stare deplorabilă, iar Evie avea nevoie să fie cât putea de calmă ca să obţină informaţii folositoare pentru Will.

Putea numai să se roage ca Bridget să îi dea informaţiile necesare pentru a pune capăt o dată pentru totdeauna acelei situaţii îngrozitoare.

Uşa fu descuiată, iar Evie se strecură înăuntru. O privire aruncată la repezeală îi dezvălui un salon gol, aşa că îşi croi iute drum spre spatele clădirii. Cel mai probabil Bridget era în bucătărie cu doamna Rafferty şi poate cu părintele O'Kelley. Preotul fusese la Lincoln în ultimele trei săptămâni, dar Eve se aştepta să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Prezenţa lui liniştitoare avea să fie mai mult decât bine-venită.

Când auzi murmurul încet al unei voci de bărbat care venea dinspre bucătărie, ea zâmbi. Părintele O'Kelley chiar revenise, slavă Cerului, şi îi oferea deja lui Bridget susţinerea de care avea nevoie.

Evie deschise uşa şi păşi încet pe treptele care duceau la bucătărie, oprindu-se brusc când ajunse în capăt. *Chiar* era acolo un bărbat, dar cu siguranţă nu era părintele O'Kelley. Când se întoarse cu faţa spre ea, cu o expresie speriată pe chip, îi luă câteva momente să-şi dea seama cine era. Apoi îşi dădu seama că era unul dintre bărbaţii pe care îi văzuse noaptea trecută la întâlnirea aceea ciudată din bucătărie între Bridget şi Terence. Şi, la fel ca în seara aceea, nici doamna Rafferty, nici părintele O'Kelley nu erau acolo.

— Domnişoară Evie, exclamă Bridget. Nu v-am auzit când aţi intrat.

Fata era foarte roşie în obraji, iar ochii îi licăriră febril în vreme ce se grăbi să îi ureze bun-venit. Fără să vrea, Evie făcu un pas înapoi, apoi aproape că îşi pierdu echilibrul când se împiedică în treapta din spatele ei.

— Aveţi grijă, domnişoară! strigă Bridget când se întinse să o apuce de cot. Nu vreţi să cădeţi şi să vă loviţi la

cap. Luaţi loc şi o să vă fac un ceai bun.

Evie îi permise lui Bridget să o ajute să se echilibreze, în vreme ce păşi pe lespezile din bucătărie. Dar se împotrivi eforturilor femeii de a o îndrepta spre masă, retrăgându-şi braţul.

— Sunt bine şi n-am nevoie de nici un ceai. Ea aruncă o privire spre bărbatul masiv care stătea sprijinit de perete, cu un fel de încordare alertă, de parcă se aştepta să apară probleme. Bridget, te rog să mi-l prezinţi pe tovarăşul tău. Nu cred că am reţinut cum îl cheamă noaptea trecută.

Buzele bărbatului se arcuiră într-un zâmbet galeş.

— Mă gândesc că nu aveţi nevoie să ştiţi, domnişoară, răspunse el cu un puternic accent irlandez.

Un fior rece o străfulgeră pe Evie pe şira spinării la vederea naturii crude a acelui zâmbet. Privirea bărbatului era cea pe care o pisică i-o arunca unui şoricel înainte să-l înşfăca. Când reveni cu privirea spre Bridget, simţi un gol în stomac

Cruzimea din privirea lui Bridget o întrecea pe cea a tovarăşului ei. Evie începea să-şi dea seama că tânăra irlandeză nu era atât de inocentă pe cât o crezuse ea. De fapt, acum trebuia să-şi închipuie că şi Bridget era implicată în conspiraţie – dacă nu din vreun motiv anume, măcar ca să îşi protejeze fratele.

„Data viitoare, o să-mi ascult premoniţiile.”

Fu nevoită să înghită în sec de câteva ori înainte să fie în stare să vorbească.

— Bridget, ce ai făcut cu doamna Rafferty şi cu fiul ei?

— Ah, începi să-ţi dai seama ce se întâmplă, nu-i aşa? răspunse Bridget cu o voce plină de dispreţ. Ţi-a luat cam mult, dar bănuiesc că n-ar trebui să mă mire având în vedere firea slabă pe care o ai.

Apoi expresia ei se schimbă din nou, transformându-se într-o fracţiune de secundă într-o fată speriată. Cu buze tremurătoare, îşi strânse dramatic mâinile la piept.

— Oh, domnişoară Evie, vă rog să mă ajutaţi! exclamă ea. Eratele meu are probleme şi nu ştiu ce mă fac!

Când ea râse, lui Evie aproape că i se făcu rău. Fata

părea şi vorbea ca o nebună.

— A fost floare la ureche să vă fraieresc pe tine şi Beaumont, spuse ea. Mi-am făcut ceva griji pentru doamna Rafferty. Nu este o prostănacă, dar am fost în stare să ne înţelegem şi cu ea.

— Unde sunt doamna Rafferty şi fiul ei? repetă Evie, începând să se gândească la ce era mai rău.

Bridget scutură din cap.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ei, nătăfleaţo! I-am încuiat în sacristia bisericii. Sunt irlandezi, aşa că nu o să le facem nimic. Ea chicoti. Dar nici nu o să iasă prea curând ca să dea alarma.

Sacristia era puţin mai mare decât o debara fără ferestre care dădea spre altar.

— Bridget, nu ştiu ce pui la cale…

— Dacă te aşezi şi închizi gura, o să-ţi spun!

Fata făcu un semn din cap spre tovarăşul ei tăcut, iar bărbatul plesni cu o mână lată umărul lui Evie. Împingând-o spre masa din bucătărie, o trânti într-unul dintre scaune. Evie nu se împotrivi. Îşi simţea picioarele tremurânde şi fu recunoscătoare pentru posibilitatea de a se aşeza şi de a se aduna.

Când Bridget se sprijini cu un şold în masă, cu un rânjet îndreptat spre ea, Evie adoptă cea mai calmă atitudine.

— Te rog să-mi spui ce se petrece. Poate că reuşesc să ajut.

Fata scoase un hohot de râs.

— Cine spune că vreau să ajuţi? Deşi bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc că mi-ai făcut rost de slujba aia de la Milbank. Totul a fost mai uşor.

Lui Evie i se tăie răsuflarea.

— Atunci *chiar* există un complot ca să fie cineva ucis. Este vorba despre Sir Gerald?

Bridget pufni.

— Neghiobul ăla nu merită nici cel mai mic efort, chiar dacă nu o să supravieţuiască după noaptea asta. Dar nu pe el îl vrem.

— Atunci pe cine? se strădui Evie să întrebe.

— Orange Peel şi Liverpool, răspunse Bridget. Şi pe oricine altcineva mai reuşim să doborâm odată cu ei.

Evie se încruntă la prima referinţă, apoi îşi aminti ceva ce îi spusese Michael cu câteva luni în urmă. Orange Peel (Coajă de Portocală) era porecla pe care unii irlandezi i-o dăduseră lui Robert Peel, dispreţuitul secretar-şef pentru Irlanda, portocaliu fiind culoarea celor care susţineau drepturile şi interesele Coroanei britanice. Era o glumă proastă devenită şi mai proastă având în vedere întregul context.

— O să-i ucideţi pe Peel şi pe prim-ministru? întrebă ea sceptică. Cum Dumnezeu aveţi de gând să faceţi asta?

Bridget îşi încrucişă braţele la piept, de parcă se făcea comodă, şi se aplecă mai aproape, cu un aer complice, ca şi cum discuţia îi făcea plăcere.

— Eu şi oamenii mei, spuse ea, apoi încuviinţă din cap spre compatriotul ei, plănuim asta de dinainte să plecăm din Irlanda. Nu prea am ştiut cum să punem totul în aplicare până ce nu mi-ai făcut tu rost de slujba de la Milbank. El locuieşte într-unul dintre conacele alea afurisite de lângă Tamisa, cu pivniţe şi chiar un beci boltit pustiu. Pivniţele stau să cadă, dar beciul era suficient de curat şi de uscat. Aşa că am adus pe furiş praf de puşcă în ultimele trei luni, suficient cât să sară în aer toată şandramaua.

Evie se uită lung la ea, copleşită de groază. Casa lui Sir Gerald era unul dintre puţinele conace rămase pe Ştrand, o relicvă arhitecturală din perioada iacobină. Era uriaş şi întins, iar ea nu era surprinsă să audă că avea un beci boltit, o încăpere cu arcade folosită mai ales pentru depozitare. Casele mai noi nu aveau beciuri boltite, ceea ce făcea ca reşedinţa lui Sir Gerald să fie perfectă pentru activităţi infame.

Avu nevoie să înghită de mai multe ori înainte să-şi recapete glasul.

— Seamănă cu complotul prafului de puşcă, spuse ea, gândindu-se la complotul din secolul trecut, menit să arunce în aer clădirile Parlamentului.

Bridget se lovi uşor pe o parte a nasului.

— De unde crezi că ne-a venit ideea, mai ales cea cu depozitarea prafului de puşcă în beci? Nimeni nu coboară acolo vreodată, aşa că a fost al naibii de uşor. Ea râse, de parcă tocmai făcuse o glumă bună. Ei bine, în afară de mine şi de Stanley, lacheul cel mic. El mi-a arătat beciul într-o zi, sperând că o să-mi ridic fustele pentru el. De îndată ce l-am văzut, am ştiut că este perfect.

Evie se chinui să priceapă ce auzea, pentru că părea incredibil şi nebunesc.

— De unde aţi făcut rost de praf de puşcă şi cum l-aţi dus acolo fără să vă vadă cineva?

— L-am furat de pe barjele care coboară pe râu cu praful de puşcă pentru London Magazine. Ea făcu o grimasă. A fost complicat, dar am reuşit să facem rost de un butoi întreg într-o noapte. Apoi ne-am folosit de debarcaderul din spatele casei lui Milbank ca să-l ducem înăuntru.

Evie îşi apăsă o mână pe piept, de parcă astfel ar fi putut să-şi încetinească bătăile inimii.

— Câţi… câţi oameni sunt implicaţi în complotul ăsta? Cine mai este de la St. Margaret?

Bridget rânji. Expresia urâtă de pe chipul ei era complet diferită de cea a fetei dulci şi drăguţe pe care Evie credea că o cunoscuse. Cât de naivă fusese!

— Nu-ţi face griji, drăguţă, fundaţia ta este în siguranţă. Suntem doar eu, oamenii pe care i-ai văzut serile trecute şi vreo alţi câţiva despre care nu trebuie să ştii tu nimic. Desigur, nu că o să fie vreo diferenţă când o să se afle totul. Numai să se afle că am intrat pe aici şi o să ai probleme, bănuiesc. Ea ridică din umeri. De fapt, chiar îmi pare rău pentru asta, dar n-ai ce-i face.

— Care este rolul fratelui tău în toată povestea asta?

Bridget se ridică brusc de la masă şi un spasm de durere îi traversă chipul. Apoi privirea din ochii ei deveni glacială.

— Terry a avut şansa să susţină cauza. Să mă susţină pe *mine.* Dar, de când am ajuns în locul ăsta blestemat, s-a

înmuiat tot.

Evie clipi. Era evident că se înşelase în privinţa lui Terence, după cum se înşelase în privinţa atâtor lucruri.

— Sunt sigură că a vrut să te protejeze, reuşi ea să spună, în cele din urmă.

— Nu este un bărbat adevărat, rosti Bridget cu dispreţ. În orice caz, nu este un irlandez adevărat.

Ea aruncă o privire spre ceasul de pe poliţă, apoi se întinse după şalul pe care îl aşezase pe unul dintre scaunele din bucătărie.

Evie scutură din cap, îndurerată să audă cum definea Bridget *bărbatul adevărat.* Era evident că sărmanul Terence încercase să-şi salveze sora, dar nici măcar dragostea lui nu reuşise să învingă ura.

— Când o să se întâmple?

— În noaptea asta. Bridget îşi aruncă şalul pe umeri. Milbank organizează un dineu cu câţiva filfizoni din guvern, inclusiv Peel şi Liverpool. Suntem pregătiţi să îi zburăm pe toţi în aer.

Disperarea o făcu să se ridice în picioare, dar bărbatul o împinse la loc pe scaun.

— Hai, domnişoară Evie, spuse pe un ton care parodia într-un mod oribil o voce afectuoasă, stai cuminte la locul tău! Nu pleci nicăieri pentru o vreme.

Evie încercă să-şi liniştească bubuitul pe care îl simţea în cap. Avea nevoie să se gândească şi să obţină cât mai multe informaţii de la Bridget.

— Nu pare că v-aţi grăbi atât de tare. Nu o să fiţi acolo când o să se întâmple?

— Aşteptăm doar să ajungă toţi musafirii, răspunse ea. Nu vrem să lăsăm pe nimeni pe dinafară.

— Dar… dar am crezut că nu poţi să stai mult. Nu o să ţi se observe lipsa?

Bridget ridică din umeri.

— Şi dacă mi se observă, ce? Nu este ca şi cum o să-mi recuperez vechea slujbă, nu?

Evie închise ochii şi îşi duse o mână la gură, simţind că stomacul i se urcă în gât. Unde era Will? El şi Gilbride

încă îşi pierdeau vremea încercând să dea de urmele lui Terence prin mahalale?

Deschise larg ochii. Era posibil ca Will să-l fi găsit pe Terence. Dacă îl găsise, poate că irlandezul dezvăluise măcar câteva dintre detaliile complotului, dacă le cunoştea, ceea ce însemna că se putea ca Will să fie acasă la Sir Gerald chiar în clipa aceea. Să fie în pericol de moarte, alături de toţi ceilalţi.

Se răsuci pe scaun şi se întoarse cu faţa spre Bridget, care vorbea în şoaptă cu tovarăşul ei.

— Bridget, te rog să nu faci asta! Lasă-mă să te ajut. O să vorbesc cu Michael. O să facem rost de bani şi o să vă scoată din ţară pe tine şi pe prietenii tăi. Poţi să te duci în America împreună de Terence.

Bridget îi aruncă o privire dintre cele mai dezinteresate.

— Este prea târziu pentru asta, domnişoară Evie.

Evie nu mai fu în stare decât să se uite îngrozită la ea.

— De ce, Bridget? reuşi ea să spună. De ce faci asta?

Ochii albaştri ai frumoasei fete se aprinseră brusc cu o asemenea ferocitate încât fata tresări. Bridget se năpusti spre ea, apucând-o de reverul jachetei şi ridicând-o pe jumătate de pe scaun.

— Chiar vrei să ştii, nemernică proastă? Pentru că vă urăsc pe tine şi pe cei ca tine din toată inima mea! şuieră Bridget. Aţi distrus tot ce am avut. Mi-aţi distrus viaţa, aruncând-o în rahat şi moarte. Eram doar o copilă când soldaţii voştri blestemaţi mi-au masacrat familia în timpul rebeliunii. Părinţii mei, sora mea mai mică – pe toţi, în afară de Terence. Noi am fost singurii pe care nu i-aţi omorât, deşi Dumnezeu ştie că aţi încercat. Ne-aţi scos din casa noastră şi ne-aţi lăsat să murim de foame prin mărăcini, ca pe nişte şobolani. Ca nişte gunoaie sub talpa cizmelor voastre frumoase!

Ea o împinse pe Evie înapoi, de parcă nu ar fi suportat să o atingă. Cotul lui Evie se lovi de masă şi durerea îi traversă braţul, dar ea aproape că nu o simţi. Era prea uluită de enormitatea lucrurilor pe care le auzea şi de iadul

pe care îl vedea în privirea plină de mânie a lui Bridget.

— Crezi că un copil ar putea vreodată să uite asta? urlă Bridget. Te întrebi de ce am plănuit asta în fiecare nenorocită de zi din viaţa mea? Nu există nimic ce m-ar face să mă facă să mă răzgândesc. Şi dacă nu supravieţuiesc după noaptea asta, o să merite să mor dacă îi iau pe nemernicii ăia cu mine!

— Gata cu vorba, fetiţo! o întrerupse tovarăşul ei. Trebuie s-o luăm din loc.

Bridget se încruntă mânioasă, dar încuviinţă reticent din cap.

— Crezi că nu ştiu? Voiam doar ca ea să afle ce o să se întâmple cu gentlemenii ei preţioşi din lumea bună. Îşi întoarse atenţia spre Evie. Să nu ne faci probleme, mă auzi? Dacă eşti cuminte, s-ar putea să ieşi teafără de aici.

Asta o făcu pe Evie să pună întrebarea care ar fi trebuit rostită din capul locului.

— De ce m-ai adus aici, Bridget? *Ce* vrei de la mine?

Fata îşi arcui zeflemitor o sprânceană.

— Pentru că iubitul tău afurisit se apropie prea mult de adevăr. L-am pus să se ducă să-l caute pe Terence prin mahalale şi este doar o chestiune de timp până ce dă de el.

— Şi dacă dă de el? o provocă Evie. Dacă încearcă să te oprească?

Bridget scoase un râset de aspru şi urât.

— O să te folosim pe tine ca să ieşim din Londra. Tu eşti asul meu din mânecă, scumpo! Pun pariu că frumuşelul tău o să facă orice ca să te protejeze.

*

După ce părăsi birja, preferând să meargă pe jos, Will trecu cu paşi repezi pe lângă ultimele trei clădiri din Seven Dials. Străzile principale din Londra erau aglomerate până seara târziu, iar mersul pe jos era mai rapid decât să înaintezi cu greutate într-o trăsură.

După cum se temea, Evie îl sfidase, iar el avea de gând să impună o pedeapsă adecvată de îndată ce avea să

o ţină din nou în siguranţă în braţe – să nu o mai piardă niciodată din ochi şi să nu plece decât însoţită de doi lachei şi de un câine foarte mare care să o protejeze. El nu obişnuia să se roage, dar spusese o rugăciune în gând când plecase de pe Hereford Street.

După ce se ocupase de Terence O'Shay, Will îi raportase totul lui Aden, apoi îl urmă pe Alec la reşedinţa Milbank. Alec îi ordonase deja lui Sir Gerald să-şi trimită oaspeţii acasă – cu toţii mormăind nemulţumiţi şi cerând explicaţii –, după care începuse să cerceteze casa. Nu durase prea mult până să găsească o magazie plină de praf de puşcă în beciul casei. Alec şi oamenii lui îi surprinseseră şi pe doi dintre conspiratorii lui Bridget O'Shay în timp ce potriveau fitilurile menite să arunce în aer casa lui Milbank.

Totuşi, Bridget nu fusese de găsit, iar oamenii ei refuzaseră să spună unde se afla fata. Will îl lăsase pe Alec să încerce să scoată toate informaţiile de care aveau nevoie şi se îndreptase spre reşedinţa de la oraş a familiei Reese. Dacă exista cineva care să ştie unde putea să se afle fata, persoana aceea era Evie.

Spre uimirea lui, Evie se avântase deja cu capul înainte în inima primejdiei. Eden, îngrijorată pentru sora ei şi revenind acasă mai devreme de la o serată, îi povestise lui Will despre bileţelul de la Bridget. Înainte să iasă valvârtej pe stradă ca să mai găsească o birjă, Will îi spusese lui Eden să-i trimită un mesaj lui Alec.

Coti spre White Lyons Street şi încetini în timp ce se îndreptă spre aleea din spatele bisericii St. Margaret. Ascunzându-se în umbra unei case aflate vizavi de intrarea din spate, el hotărî să intre prin aţă. Bridget se aştepta ca el – sau oricine venea – să intre prin clădirea din spate, aşa că urma să intre prin biserică şi, spera el, să îi ia prin surprindere pe ea şi pe oricine mai era acolo. Într-un timp atât de scurt, era cel mai bun plan la care se putuse gândi ca să o salveze pe Evie. Probabil că trebuia să renunţe la capturarea lui Bridget, dar putea să se împace cu gândul date fiind circumstanţele.

Îşi croi repede drum spre uşa din faţă de la St.

Margaret. Nu mai intrase niciodată prin efracţie într-o biserică, dar bănuia că exista o primă dată pentru toate. Scoţându-şi şperaclu, se aplecă în umbrele în care era cufundat pridvorul îngust şi se apucă de lucru.

După un minut, închise uşor uşa grea din stejar în urma lui şi intră în vestibul. Bisericuţa avea pereţi albi şi strane care se aliniau de-a lungul culoarului îngust ce ducea la altarul cu baldachin. Flacăra din altar oferea o oarecare lumină, la fel ferestrele înalte care se întindeau spre arcada boltită din acoperiş. Totuşi, cea mai mare parte a bisericii era acoperită de umbre grele. Will rămase la fel de nemişcat ca statuia Sfântului Mihail din nişa de lângă el, străduindu-se să vadă sau să audă pe cineva care putea fi ascuns.

Mulţumit de faptul că era singur, aruncă o privire ironică spre îngerul de piatră care se apleca deasupra lui. Trebuia să fie tocmai arhanghelul Mihail cel care se uita la el cu o expresie blândă pe trăsăturile lui auster sculptate, care îi proteja pe inocenţi şi lupta împotriva forţelor răului. Iată ce încercase să facă Michael Beaumont, indiferent cât de greşit fusese, iar acum îi revenea lui Will rolul de a încheia misiunea.

După ce atinse sabia îngerului pentru noroc, Will înaintă iute spre altar, căutând uşa spre bucătărie şi birouri. Îşi dori din nou să fi avut ocazia să facă o cercetare aprofundată prin complexul bisericii. Spre deosebire de Alec, care mai degrabă era încântat de lucrurile neaşteptate, Will îşi dorea mereu să ştie tot ce putea afla despre o misiune. Date fiind mizele – care includeau viaţa femeii pe care o iubea –, detesta chiar mai mult decât de obicei să înainteze aproape pe orbeşte.

Ajunse la pupitru, când vocile înăbuşite îl făcură să încremenească. Se auzeau din spatele unei uşiţe din partea dreaptă a altarului. O lumină slabă se zărea pe sub cadrul uşii, poate venită de la lumânare sau vreo lampă mică. Se apropie mai mult, scoţând pistolul din buzunar.

Se lăsă în genunchi şi se uită lung prin gaura cheii, apoi scoase o înjurătură. Văzu şi auzi destul pentru a-şi da

seama că un copil stătea ghemuit pe podeaua de piatră, plângând în timp ce îmbrăţişa fustele unei femei. Din câte ştia, singurul copil de la St. Margaret era fiul menajerei, doamna Rafferty. Faptul că băiatul şi mama lui erau încuiaţi acolo sugera, cu siguranţă, că nu făceau parte dintr-un complot.

El bătu uşor în uşă, iar plânsul copilului se opri în mijlocul unui suspin.

— Doamnă Rafferty, sunt căpitanul Endicott, murmură el, cu gura aproape de gaura cheii. Sunt prietenul domnişoarei Evelyn, am venit să vă ajut.

Nu auzi nimic în afară de tăcere câteva secunde, apoi o agitaţie uşoară.

— Puteţi să ne scoateţi de aici? şopti doamna Rafferty.

— Staţi un pic, murmură Will.

Avu nevoie de mai puţin de un minut ca să deschidă vechiul zăvor ruginit. Când deschise uşa, ieşi valvârtej un corp micuţ şi speriat. Îl luă în braţe pe băiat şi intră în încăpere, închizând uşa în urma lui. Lăsă din braţe băiatul, care nu părea să aibă mai mult de şapte ani. Mama lui îl apucă de umeri şi îl strânse în fustele ei negre.

— Nu vreţi să ne lăsaţi să ieşim, domnule? întrebă băiatul cu sughiţuri, ridicând privirea spre el.

Will se ghemui în faţa lui.

— Da, desigur, dar vreau să vă protejez. Cum te cheamă?

— Billy, spuse el cu un suspin.

— Iar eu sunt William, chiar dacă prietenii mei îmi spun Will. O să vă scot de aici, dar trebuie să faci linişte. Poţi să faci asta?

Băiatul se frecă la nas şi încuviinţă din cap.

Will se ridică în picioare şi aruncă o privire întrebătoare spre mamă. Era o femeie subţire, cu o înfăţişare calmă, la vreo 30 de ani, ghici el, îmbrăcată frumos, cu o rochie de un albastru-închis, cu un guler simplu. O parte a gulerului era ruptă şi îi atârna pe un umăr, iar părul îi era desprins din cocul prins la spate.

— V-au rănit? întrebă el.

— Suntem bine, domnule, doar speriaţi, răspunse ea cu un uşor accent irlandez. Dar îmi fac griji pentru domnişoara Evie şi pentru ce o să-i facă.

Will fu copleşit de iureşul de teamă ce îi încordă muşchii.

— Ai văzut-o pe domnişoara Evie?

— Nu, domnule. Ne-au închis aici înainte ca ea să ajungă, dar am auzit-o pe nemer… Ea se opri, uitându-se la fiul ei. Am auzit-o pe Bridget vorbind despre ea cu unul dintre acei bărbaţi. A spus că o să o folosească pe domnişoara Evie drept ostatică dacă o să fie nevoie.

Frica lui Will se rostogoli înăuntrul lui ca o vijelie de gheaţă, înainte să devină o furie rece şi nestrămutată.

— Câţi erau?

— Bridget şi doi bărbaţi, din câte ştiu, dar ne-au închis aici cu ceva timp în urmă. Doamna Rafferty se uită din nou la copilul ei, apoi ridică privirea spre Will. Aş vrea să ajut cum pot, domnule, dar trebuie să-mi duc băiatul la adăpost.

— Desigur. O să vă scot de aici, apoi vreau să vă duceţi direct la poliţie. Spuneţi-le că v-a trimis căpitanul William Endicott din Regimentul 1 Dragoni Regali şi încercaţi să trimiteţi pe cineva aici cât de repede cu putinţă. Spuneţi-le că lucrez cu Sir Dominic Hunter. O să ştie despre cine este vorba. M-aţi înţeles?

Doamna Rafferty încuviinţă din cap şi îşi luă fiul de mână.

— Încă un lucru. Unde este uşa spre cealaltă clădire şi unde duce?

După ce femeia îi explică planul clădirii, Will îi conduse repede prin biserică până la uşa din faţă. O cercetare rapidă pe afară îi dădu de înţeles că totul părea să fie liniştit şi îi încurajă să-şi vadă de drum. Fiecare muşchi din corpul lui îl îndemnă să se îndrepte spre cealaltă clădire ca să o salveze pe Evie, dar se forţă să se uite după doamna Rafferty şi Billy până ce dispărură după colţ.

Un minut mai târziu, Will deschidea uşor uşa dintre biserică şi clădirea din spate. Aceasta dădea într-o

anticameră – un spaţiu mic, plin cu rafturi, care era folosit drept cămară. Camera nu avea nicio uşă şi dădea direct în bucătărie. Era norocos, căci asta însemna că nu trebuia să bâjbâie pe la încuietori şi balamale ce scârţâiau.

Se mişcă tăcut spre intrare, stând ascuns după nişte rafturi. Îşi întinse doar uşor gâtul, zărind-o pe Evie aşezată pe un scaun în colţul opus al unei mese lungi din stejar, chiar în faţa vetrei. Ea arunca o privire fioroasă în direcţia uşii opuse, încruntarea ei fiind, evident, îndreptată spre cineva de acolo. Absolut nimic la ea nu părea nelalocul lui, iar boneta îngrijită şi nasturii frumos încheiaţi la jachetă arătau că nu fusese bruscată.

Fu cuprins de un val de uşurare atât de copleşitor încât fu nevoit să se dea înapoi câteva secunde ca să-şi tragă sufletul. Îşi alungă emoţiile, scutură scurt din cap şi se aplecă din nou.

Fir-ar să fie!

Din poziţia lui, nu putea să vadă câţi dintre cei care o ţineau captivă se aflau în celălalt capăt al încăperii, de vreme ce un dulap mare – îşi aminti că înăuntru erau o mulţime de vase – îi bloca vederea. Desigur, însemna că ei nu-l puteau vedea, ceea ce era în avantajul lui.

Se gândi câteva secunde, apoi se ridică încet în picioare, fără să scoată vreun sunet. Ceea ce îl puse în raza vizuală a lui Evie. Era o mişcare riscantă, dar trebuia să-i atragă atenţia. Putea doar să spere că ea avea stăpânirea de sine de a nu reacţiona când îl vedea.

Secundele se scurseră. În cele din urmă, Evie oftă şi roti din umeri, încercând să se întindă pe scaunul din trestie care părea incomod. Privirea ei alunecă în direcţia lui Will, apoi se ridică brusc în picioare, uitându-se lung la el. El făcu o grimasă în semn de avertizare şi un semn smucit din cap în direcţia celor care o supravegheau.

Spre imensa lui uşurare, ea scoase un oftat plictisit şi se aşeză din nou pe scaun. Lăsă să treacă un minut înainte să se foiască în scaun, de parcă încerca să se aşeze mai comod. Se întoarse suficient de mult ca să-l vadă foarte bine, aplecată în faţă, ca şi cum ar fi renunţat la orice

speranţă de salvare.

El o recompensă cu un zâmbet şi ridică un deget, apoi două, arătând din nou cu capul spre uşă. Ea îşi ridică nonşalant mâinile – care erau legate la încheieturi –, prefăcându-se că vrea să se scarpine la nas, apoi ridică degetul arătător într-o mişcare scurtă.

„Unu”.

„Bravo, scumpa mea!”

O urmă de zâmbet se desenă în colţul gurii ei atrăgătoare. Dumnezeule, cât de mult o iubea! Şi avea să îşi petreacă tot restul vieţii dovedindu-i asta, de îndată ce ieşeau teferi din toată harababura aceea.

Se confruntă cu o decizie grea. Să acţioneze acum, să aştepte să apară Alec sau ca doamna Rafferty să aducă întăriri de pe Bow Street? Dacă aştepta, nu avea de unde să ştie când ajungea ajutorul sau ce avea să se întâmple atunci. Dacă salvatorii intrau valvârtej înăuntru, era posibil ca omul care o păzea pe Evie – cu arma, din câte presupunea el – fie să o împuşte, fie să o folosească drept scut ca să scape. Acela nu era un risc pe care să şi-l asume.

Se lăsă pe vine. Evie îl urmări cu coada ochiului, în timp ce el arătă spre dulap. Se prefăcu a se ridica, apucând ceva şi apoi aruncând. Fără îndoială, arăta ca un idiot, dar se gândi că ea avea să înţeleagă ce încerca să îi comunice.

Evie păru uşor nedumerită o clipă sau două, înainte să-şi întoarcă privirea în faţă, cu o scurtă încuviinţare din cap. Will simţea un gol în stomac la gândul că trebuia să o folosească drept distragere a atenţiei, dar era singura lor şansă.

— Scuză-mă, spuse ea după ce îşi drese glasul, dar am nevoie să îmi fac nevoile.

Will fu nevoit să-şi înăbuşe un zâmbet când începu să intre uşor în cameră. Era o cerere simplă, absolut credibilă, care oarecum lua în derâdere situaţia dată.

— M-ai auzit? întrebă ea, permiţând ca o notă de severitate să îi coloreze vocea. Trebuie să îmi fac nevoile.

Will se lipi de perete, în timp ce se apropie de dulap. Camera era slab luminată doar de un mic foc în vatră şi

câteva lumânări pe poliţă. Umbrele adânci ajungeau în colţuri, dar acum putea să îl vadă pe cel care o ţinea prizonieră pe Evie, un bărbatul masiv care avea un pistol. Se aşează pe scările care duceau spre coridor şi spre biroul lui Beaumont. Tot ce trebuia să facă bărbatul era să privească în jos şi spre dreapta, iar Will era descoperit.

Din fericire, atenţia lui rămase concentrată pe Evie.

— Tacă-ţi fleanca, mârâi el. Nu o să-mi distragi atenţia cu prostiile astea.

— Dumnezeule, exclamă ea. Chiar crezi că, dacă nu ar fi necesar, aş ruga pe un om pe care nu îl cunosc deloc – unul care mă ţine ostatică – ceva atât de delicat? Şi-mi amintesc clar că Bridget ţi-a spus să nu te porţi urât cu mine. În opinia mea, să nu mă laşi să îmi fac nevoile sigur este un comportament urât.

Tonul ei ofensat şi ridicat îi oferi o bună acoperire, iar Will traversă cei aproape doi metri de-a lungul peretelui, până la dulap, fără să atragă atenţia. Era o piesă de mobilă masivă, lată şi înaltă; reuşi să se ghemuiască, ieşind din câmpul vizual al gardianului. Mai trebuia doar să se întindă şi să apuce ceva suficient de greu şi să o facă fără să fie văzut.

Avea nevoie de ceva iscusinţă.

El se uită spre Evie chiar când ea îi aruncă o privire iute. De parcă i-ar fi citit gândurile, inspiră adânc şi încercă din nou.

— Totuşi, presupun că nu ar trebui să fiu cu adevărat surprinsă, spuse ea cu un glas ascuţit. Un bădăran irlandez ca tine nu ar avea nici cea mai vagă idee cum să se poarte cu o doamnă. Nu este de mirare că n-ai fost în stare să-ţi găseşti o slujbă decentă. Am văzut câini scotocind prin gunoaie care aveau maniere mai bune decât ale tale.

Lui Will i se tăie răsuflarea la auzul mârâitului indignat care veni din celălalt capăt al camerei. Ştiu că avea doar câteva secunde la dispoziţie ca să acţioneze.

În timp ce gardianul lui Evie se ridică în picioare cu o rapiditate greoaie, cu un aer ucigaş în privire, Will se avântă din poziţia lui ghemuită direct spre partea din faţă a

dulapului. Apucă un urcior greu pentru lapte şi se întoarse pe călcâie. În timp ce gardianul se avântă surprins spre el, Will aruncă urciorul peste masă, direct în faţa bărbatului.

Acesta îl lovi pe bărbat direct în bărbie şi se făcu bucăţi, aterizând pe podea. Evie se rostogoli de pe scaun şi dispăru sub masă. De îndată ce ea fu în siguranţă, Will se aruncă peste placa de lemn, cu toată greutatea înainte şi izbindu-se în abdomenul gardianului, punând capăt strigătului indignat de uimire şi durere. Amândoi se izbiră de podea, cu Will deasupra.

Gardianul se zvârcoli sub el, dar era limpede că lovitura primită în bărbie îl afectase. Urmă o luptă scurtă şi brutală, dar Will înfipse iute un genunchi în pieptul bărbatului pentru a-l imobiliza la podea. Îi apucă apoi capul plin de sânge şi îl mai izbi o dată de lespezi. Gardianul scoase un geamăt aspru, în timp ce dădu ochii peste cap. Apoi încremeni.

Will se ridică în picioare, încă deasupra bărbatului, şi trase adânc şi lent aer în piept ca să-şi liniştească bătăile inimii. Apoi cercetă rapid, dând peste un cuţit şi un pistol. Îşi îndesă pistolul la spate şi se ridică în picioare.

— A murit? întrebă ascuţit Evie de sub masă.

Ridică privirea spre el, cu boneta trasă oarecum comic peste un ochi şi ochelarii aşezaţi nu foarte bine pe vârful nasului.

Will îi îndreptă scaunul, apoi se întinse şi o apucă de coate, trăgând-o de sub masă şi aşezând-o pe scaun.

— Nu cred, spuse el când folosi cuţitul ca să-i taie frânghiile legate în jurul încheieturilor. Dar, în orice caz, nu o să se mai ridice prea curând.

El îi eliberă mâinile, dar când o ridică în picioare, ea se prăvăli spre el.

— Mi-au legat şi picioarele, spuse ea. Pentru o clipă, am uitat de asta.

Will pufni.

— Ai uitat?

El o aşează uşor înapoi pe scaun şi îngenunche ca să taie cu grijă nodurile din jurul gleznelor.

— Am fost atât de îngrijorată că bestia asta de om o să te ucidă! spuse ea, cu o urmă de tânguire în glas. Aş muri dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

El ridică privirea spre faţa ei frumoasă şi neliniştită şi zâmbi.

— Nicio şansă, dragostea mea, spuse el încet, în timp ce îi împinse uşor ochelarii pe podul nasului.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea. Şi mă bucur *foarte mult* să te văd.

Ea se aruncă spre el, aproape doborându-l la podea.

Will puse cuţitul jos şi o cuprinse în braţe. Boneta fu prinsă sub bărbia lui şi rămaseră ghemuiţi pe lespezile reci, dar nu le mai păsa. Ea era în siguranţă şi cu el, iar acela era singurul lucru de care îi păsa.

— Dumnezeule, Evie! spuse el, luptându-se cu un amestec straniu de uriaşă recunoştinţă şi o enervare imensă, acum că pericolul trecuse. Ţi-am spus să stai departe de St. Margaret. De ce nu mă asculţi niciodată?

Ea îl îmbrăţişă cu atâta înflăcărare încât el se gândi că i se rup coastele.

— Îmi pare rău. Promit că o să fac tot ce-mi spui de acum înainte.

Cuvintele îl făcură să scoată un râset gutural.

— O să cred asta când o să văd.

— Will, spuse ea, şi se trase mai în spate, trebuie să ne ducem acasă la Sir Gerald Milbank chiar acum pentru că Bridget mi-a spus că o să arunce totul în aer. Ea este deja acolo!

Îl trase de umeri, de parcă ar fi vrut să-l facă să se ridice în picioare.

— Nu-ţi face griji, am oprit totul la timp, o linişti el. Îi luă boneta boţită şi o aruncă pe masă. Alec şi oamenii lui iau praful de puşcă chiar în clipa în care vorbim noi.

Ea clipi atât de adorabil încât el simţi nevoia să-i dea un sărut rapid.

— Oh, slavă Cerului, spuse ea. Cum aţi aflat despre complot?

— Am obţinut informaţiile de la Terence. El o ridică în

picioare. Nu ne-a dat detalii, dar am ştiut că la reşedinţa Milbank ceva nu era în regulă. Alec a cerut o cercetare la faţa locului, începând cu pivniţele. Am găsit praf de puşcă – şi pe oamenii lui Bridget – aproape imediat! Nu şi pe Bridget.

Ea se aplecă uşurată spre el.

— Mi-a fost groază că o să fie prea târziu.

O strânse tare şi scurt în braţe.

— Totul este în regulă, dar trebuie să ne punem în mişcare. El îi dădu drumul şi-l mai verifică o dată pe gardian, care, într-adevăr, încă era în viaţă. Este leşinat, dar trebuie să-l legăm până când o să poată să fie dus la Bow Street.

Evie scoase un suspin.

— Doamna Rafferty şi Billy! Sunt încuiaţi în Sacristie. Trebuie să le dăm drumul.

Will întinse o mână şi o prinse de mânecă.

— Am făcut-o deja. S-au dus după întăriri pe Bow Street.

— Mulţumesc, spuse ea, apăsându-şi o mână la piept. Am fost atât de înspăimântată pentru ei!

— Atunci poate că înţelegi ce am simţit eu în privinţa *ta,* spuse el sec.

Evie tresări.

— Îmi pare rău, Will. Sincer. N-am avut nici cea mai vagă idee că Bridget ar fi implicată în povestea asta oribilă şi m-am gândit că sunt în siguranţă dacă mă întâlnesc cu ea la St. Margaret.

— Nu doar implicată. Ea este creierul operaţiunii.

— Da, înţeleg asta acum. Este oribil, spuse ea pe un ton sumbru. Apoi îşi arcui o sprânceană. Apropo, de unde ştii că am venit aici?

— Mi-a spus Eden. Venise acasă mai devreme pentru că mi-a spus că avusese o *premoniţie* că ar fi ceva în neregulă.

Evie zâmbi.

— Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprinsă, spuse ea. Dar am avut noroc că ai trecut pe acasă.

— M-am gândit că tu o să ştii cel mai bine unde naiba să o găsesc pe Bridget prin mahalale. Nu?

Ea păru şovăitoare.

— Ei bine, ea şi Terence apar în arhivele bisericii, dar mă îndoiesc că adresa o să fie de vreun mare folos.

El ridică din umeri.

— În orice caz, trebuie să căutăm prin camera ei, măcar avem de unde să pornim. Acum, ajută-mă să găsesc mai multe frânghii ca să-l legăm pe omul ăsta şi să o luăm din loc.

Evie încuviinţă din cap şi se îndreptă spre cămară.

— Apoi ce facem?

— *Eu* te duc acasă, apoi mă ocup de căutarea lui Bridget O'Shay.

— Nu este nevoie de asta, nenorocitule! Mârâitul moale veni din spatele lor. Sunt chiar aici.

„Dumnezeule!"

Afurisita îi luase prin surprindere. Încet, Will se întoarse pe călcâie. Bridget stătea în vârful treptelor, cu pistolul îndreptat spre pieptul lui.

— Ştiu că te ocupi de asta, Endicott, mârâi ea. Aşa că pune pistolul pe masă. Iar tu, domnişoară Evie, treci lângă bărbatul dumitale ca să stau cu ochii pe amândoi.

Fără niciun cuvânt, Evie se apropie, în timp ce Will îşi scoase pistolul din haină şi îl aşeză cu grijă pe masa din bucătărie. Încă avea pistolul gardianului, dar i-ar fi luat câteva secunde să-şi întindă mâna la spate şi să-l scoată. Mâna lui Bridget era nemişcată, ca de piatră, aşa că el nu avea nicio îndoială că reuşea să tragă înainte ca el să ajungă la armă.

Dată fiind ura care se citea pe chipul ei, nu avea niciun dubiu că avea să tragă, şi asta chiar cu bucurie. Iar ea era suficient de aproape ca să nu rateze.

Când Evie veni lângă el, Will păşi în faţa ei ca să o protejeze cu corpul lui. Ea răsuflă nerăbdătoare, parcă enervată de instinctul lui de o proteja, dar apoi rămase tăcută, cu mâinile pe mijlocul lui.

— Ce domn eşti! îi spuse Bridget batjocoritor. Dar nu

o să-ţi folosească la nimic de vreme ce frumoasa ta doamnă vine cu mine.

— Peste cadavrul meu! răspunse Will.

Râsul aspru al fetei îi trimise fiori de gheaţă prin vene.

— Ăsta este planul, scumpule, spuse ea. Poate că ne-ai oprit să îi omorâm pe Orange Peel şi pe restul criminalilor, dar o să mă asigur că se face dreptate.

— Oricare ar fi planul, spuse el, nu o să scapi nepedepsită din povestea asta. O să vin după tine, îţi promit! S-a terminat, Bridget.

— Ah, şi cum anume o să vii tu după mine când o să fii mort căpitane?

Ea zâmbi, arătând ca tânăra dulce şi atrăgătoare. Dar pistolul acela nu şovăi nici măcar o secundă, iar expresia de nestrămutat din ochii ei lăsa să se întrevadă o hotărâre fatală.

— Bridget, trebuie să încetezi, spuse Evie cu un glas sufocat. Să ucizi nu o să fie de folos nimănui.

— O să-mi fie de folos mie, mârâi fata drept răspuns. Cer să se facă dreptate şi o să mă asigur de asta. Chiar dacă nu reuşesc să-l ucid pe prim-ministrul vostru afurisit sau pe vreunul dintre membrii familiei regale, pot să ucid un fiu regesc. Cum crezi că o să se simtă dragul vostru duce de York când o să audă că i-am zburat creierii fiului său?

Mâinile lui Evie se încordară pe mijlocul lui, dar Will îşi exprimă uimirea doar prin arcuirea unei sprâncene.

— Iată ceva interesant, spuse el, dispus să o facă pe Bridget să vorbească în continuare.

Mai devreme sau mai târziu, fie Alec, fie poliţiştii aveau să apară.

— De unde ştii că sunt fiul lui York?

Bridget ridică din umeri şi făcu un pas pe lespezile de piatră. Totuşi, nu veni prea aproape. Era prea deşteaptă să se apropie de Will.

— Am avut suspiciunile mele în ce te priveşte, din moment ce îţi tot băgai nasul pe aici. Tu şi colegul tău eraţi prea interesaţi de St. Maggie. Aşa că am făcut şi eu nişte

săpături. Slujitorilor le place la nebunie să bârfească, aşa că nu a durat prea mult până să aflu cine erai cu adevărat.

— Atunci ştii că, dacă îi faci vreun rău căpitanului Endicott, ducele nu o să-şi găsească liniştea până ce nu te vede spânzurată, spuse Evie.

Din nou, Bridget ridică din umeri.

— Poate, dar o să mă asigur că se face dreptate înainte de asta.

— Crima este ideea ta de dreptate? întrebă Will.

— Da, i-o întoarse Bridget. Am învăţat asta de la cei ca tine.

— Te rog, Bridget, nu face asta! îi ceru Evie.

Mâinile ei se îngropară convulsiv în spatele hainei lui Will.

— Nu-ţi pierde energia, dragoste, spuse el. Ea nu ne aude.

— Ea este sătulă de palavrele voastre, îi răspunse zeflemitor Bridget. Acum ai face bine să ieşi din spatele lui, domnişoară Evie, dacă nu vrei să fii şi tu împuşcată. Trebuie să o luăm din loc înainte să vină cineva după noi.

— N-am de gând să vin cu tine, spuse Evie cu voce sfidătoare.

— Evie, te rog să faci ce spune!

Will nu putea să facă absolut nimic până ce Evie nu ieşea din raza lui de acţiune.

— Nu poate să mă oblige, răspunse Evie.

Will simţi cum mâna ei alunecă pe sub haina lui, iar pentru o secundă nu mai fu în stare să gândească. Până în clipa în care îşi reveni, ea scosese deja pistolul de la brâul lui şi îl întinse pe lângă el.

— Lasă arma jos, Bridget, spuse ea, sau te împuşc!

Din instinct, Bridget îşi îndreptă arma spre Evie. Will ridică un braţ ca să o protejeze pe Evie, dar ea se strecură pe lângă el.

— Evie, pentru numele Domnului! mormăi el.

— Nu te mişca, Will, spuse ea. Bridget, asta este ultima ta şansă!

Fata pufni.

— Nu o să mă împuşti, domnişoară! Nu poţi. Apoi, buzele ei se arcuiră într-un zâmbet înfiorător. Dar eu pot.

În momentul în care Bridget vru să-şi întoarcă din nou pistolul spre Will, Evie trase. Bridget ţipă şi i se descărcă arma, în timp ce Will se năpusti spre Evie şi o doborî la podea. Vuietul focurilor de armă răsună între pereţi şi un miros sufocant pluti în aer.

— Will! ţipă Evie. Mâinile i se strânseseră febril în umerii lui. Te-a împuşcat? Te-a rănit?

El făcu o grimasă.

— Cred că ţipătul tău aproape că mi-a distrus timpanele, dar altfel pare că sunt destul de bine. Se ridică de pe ea, studiindu-i atent chipul îngrozitor de palid. Eşti bine, dragoste? M-am năpustit cam tare asupra ta.

Ea trase adânc aer în piept şi se lăsă pe spate, închizând ochii.

— Sunt bine. Lasă-mă doar o secundă să-mi revin.

Will se ridică în picioare şi se apropie de Bridget. Zăcea ghemuită şi inconştientă la baza treptelor. Fata era în viaţă, dar, după privirea sticloasă a ochilor ei şi sângele care ieşea dintr-o gaură făcută în corsajul ei, nu avea să reziste multă vreme. Totuşi, trebuia să încerce. El îşi scoase batista şi o mototoli, apăsând-o pe rană.

Câteva momente mai târziu, Evie se ghemui lângă ei şi îi întinse nişte cârpe. El le puse sub batista plină de sânge, dar ştiu că era o bătălie pierdută.

— O să trăiască? întrebă ea cu voce înăbuşită.

— Nu, spuse el încet.

— Oh, Dumnezeule! Am ţintit spre braţul ei, dar nu am tras cu arma de ani buni. Nu de când fratele meu m-a dus ultima dată la vânătoare de prepeliţe.

— A fost o împuşcătură pe cinste, date fiind circumstanţele. Will îi aruncă o privire îngrijorată. Nu arăta mai bine decât cu câteva minute înainte. Evie, stai jos. O să vină în curând ajutoare.

— Nu, sunt bine, spuse ea cu un glas sumbru şi hotărât. Ce pot să fac?

— Nimic, scumpa mea. Îmi pare rău că a trebuit să

faci asta. Te-aş fi scutit de toate astea dacă puteam. Îi aruncă o privire sumbră. Deşi o să *discutăm* noi despre tendinţa ta de a-ţi asuma riscuri inutile. Nu mai am nevoie să mă duelez cu alte femei nebune.

Evie se lăsă pe călcâie, uitându-se urât la el.

— Te-ar fi ucis. N-am avut de ales.

— Poate, dar te-ai pus în pericol. Nu o să accept asta.

— Ei bine, se pare că nu suntem de acord, spuse ea, părând foarte iritată. Un moment mai târziu, ea scoase un suspin apăsat. Deşi chiar sper să nu mai fie niciodată nevoie să împuşc pe cineva.

Will îşi îndepărtă mâna de pe corpul lui Bridget. Avea ochii înceţoşaţi, iar sângele i se îmbibase în corsaj. Luă una dintre cârpele pe care i le dăduse Evie şi începu să-şi cureţe mâna de sânge.

— Nu este vina ta, Evie. Cred că asta a vrut – să moară.

— Nimeni nu vrea asta, răspunse cu voce tristă. Bridget simţea prea multă durere şi mânie pentru a putea face faţă.

— Ştiu.

Îşi dori să o îmbrăţişeze, dar era plin de sânge, aşa că decise să-şi folosească mâna mai curată ca să o ajute să se ridice.

— Evie, de ce nu te aşezi ca să te odihneşti o clipă? Mai trebuie să…

El se opri, ridicând capul.

— Ah, au venit, în sfârşit, ajutoare! Toate bune, strigă el, ridicând vocea.

— Un pic cam târziu, aş spune, murmură Evie.

Will fu nevoit să fie de acord.

Un moment mai târziu, Alec deschise uşa din capătul scărilor, cu pistolul pregătit. Făcu ochii mari spre carnagiul din faţa lui, apoi scrută iute camera. Îşi băgă pistolul în teacă şi coborî treptele, evitând corpul neînsufleţit al lui Bridget.

— Ei bine, spuse el, privind spre Will şi Evie cu un aer sarcastic. S-ar părea că ajutorul meu nu a fost necesar, la

urma urmei.

Capitolul 24

Evie era gata să se cufunde adormită în pernele moi de mătase de pe divan. Dar în clipa următoare, era gata să umble dintr-un capăt în altul al salonului, într-o încercare disperată de a-şi consuma energia care îi zguduia nervii. După evenimentele cruciale de noaptea trecută de la St. Margaret, mintea ei fusese copleşită de întrebări şi îngrijorări.

Will nu fusese în stare să se calmeze sau să răspundă la întrebări. Rămăsese la biserică, dând indicaţii numărului tot mai mare de poliţişti şi spioni care se înghesuiau în bucătărie şi în birourile de la St. Margaret. După vreo oră, o trimisese în sfârşit acasă însoţită de doi poliţişti, în ciuda împotrivirilor ei de a nu-l lăsa singur.

— Eşti aproape moartă de somn, spusese Will, în timp ce o însoţise până la trăsura care aştepta în curte. Eu trebuie să mai rămân aici o vreme şi nu are rost să aştepţi. Ne vedem mâine, de îndată ce reuşesc să scap de toată nebunia asta.

Apoi apăsase un sărut rapid, dar ameţitor pe buzele ei, o ajutase să urce în trăsură şi o trimisese de acolo. Şi, la drept vorbind, indiferent cât de mult ar fi vrut să rămână cu el, Will avea dreptate. Era atât de obosită că abia dacă putea să se mai ţină pe picioare.

Din păcate, întreaga familie o aştepta când ajunsese acasă, fiecare cuprins de o stare sau de alta. Eden era cea mai liniştită dintre ei, ştiind instinctiv că Evie scăpase nevătămată, dar fusese atât de îngrijorată mai devreme încât le povestise părinţilor şi fratelui lor o variantă distorsionată a evenimentelor. Şi toată povestea explodase realmente. În clipa în care Evie se întorsese acasă, mama devenise isterică, *papa* urlase că nimeni nu îi spune nimic, Matt îl secondase, din păcate, pe *papa,* iar ea fusese

obligată să-şi consume puţina energie rămasă ca să explice întreaga poveste afurisită. Toţi începură să vorbească în cor – sau, în cazul mamei, să urle –, iar Evie fusese nevoită să ţipe ca să facă auzită. Reacţie fu urmată de mormăieli scandalizate, iar *papa* îşi exprimă nemulţumirea faţă de Will pentru că o pusese în pericol.

Desigur, mama dăduse cea mai mare parte din vină pe sărmanul Michael, ceea ce dusese la un schimb ascuţit de replici despre cine era mai vinovat. Dacă Evie nu ar fi ameninţat că urma să aibă o criză de isterie, probabil că ar fi continuat să se certe şi acum.

Toată lumea se liniştise puţin după aceea, mai ales după ce ea le explicase că Will o salvase nu numai pe ea, ci şi pe prim-ministrul şi jumătate dintre membrii Cabinetului. Fusese o uşoară exagerare, dar cu siguranţă o ajutase să-şi liniştească părinţii. Chiar mama spusese că era şocată să afle că Will era spion. Evie avea o bănuială că i se părea mai curând palpitant şi romantic. Ajutase faptul că operase la comanda tatălui său. După cum mama îi spusese tranşant lui *papa,* „când un prinţ porunceşte, nu ai de ales decât să te supui”.

Cu toate acestea, totul era oarecum haotic, iar părinţii ei erau foarte supăraţi pentru că ea nu avusese încredere în ei mai devreme. Dat fiind răspunsul lor din noaptea trecută, ştia dincolo de orice îndoială că făcuse bine să nu le spună. Dar păstrase pentru sine acea părere, cerându-şi scuze în mod repetat şi răspunzând la întrebări până când Eden o călcă pe picior, le spusese părinţilor „să înceteze să o mai bată la cap pe biata fată” şi o dusese pe Evie la culcare.

Totuşi, rămăsese trează, chinuită de întrebări şi mai încordată decât ceasul de buzunar al tatălui ei, fără să adoarmă până ce păsările începuseră să ciripească, iar lumina palidă a zorilor să se zărească pe sub draperii. Chiar şi aşa, se trezise câteva ore mai târziu şi ştiu că nu avea să fie în stare să se odihnească aşa cum trebuia până ce nu îl vedea pe Will. Avea nevoie cu disperare de asigurări că Michael şi ceilalţi de la St. Margaret erau în siguranţă în faţa acuzaţiilor criminale şi că ducele de York nu era furios

pe Will pentru că se logodise cu ea. Desigur, cele două lucruri nu aveau aceeaşi amploare, dar mintea ei obosită părea să creadă că aşa era.

Astfel că, după ce bău pe nerăsuflate o ceaşcă de ceai şi mâncă o felie de pâine prăjită, coborî în salonul de dimineaţă, aşteptând ca Will sau altcineva să vină cu răspunsuri şi să o liniştească. Era deja epuizată şi tocmai se gândise să plece pentru a-l căuta pe Will dacă el nu avea bunele maniere de a-şi face apariţia înainte de prânz.

Uşa se deschise, iar Eden îşi strecură capul în încăpere.

— Încă niciun semn de la Wolf? Cât de supărător din partea lui să întârzie aşa!

Evie sări de pe divan şi începu să umble de colo-colo.

— Îţi jur, Edie, dacă nu vine în curând, o să-l ucid cu mâna mea când în sfârşit apare!

— Ştiu, draga mea, spuse Eden cu voce empatică. Dar probabil *este* cam ocupat în dimineaţa asta, acum că a dejucat o conspiraţie ucigaşă şi a salvat guvernul de la moarte şi distrugere. Sunt sigură că o să vină aici de îndată ce termină cu băieţii aceia înzorzonaţi, precum Liverpool şi ducele de York.

Evie se opri în mijlocul camerei şi scoase un chicot întristat.

— Fireşte, ai dreptate. Sunt o zgripţuroaică numai pentru că gândesc aşa. Dar o să înnebunesc cu atâtea întrebări care mi se învârt încap.

Eden flutură în aer o mână înţelegătoare.

— Şi nimeni nu te-ar putea condamna. Dar o bătaie în uşa de la intrare o întrerupse. Pun pariu că de data asta este Wolf. Aşteaptă aici şi ciupeşte-te un pic de obraji ca să mai capeţi ceva culoare până îl aduc eu aici. Eşti albă ca varul.

După, ce ea dispăru, Evie se grăbi spre oglinda din ramă aurită care atârna deasupra şemineului. Sora ei avea dreptate – era nespus de palidă, dar măcar părul şi rochia erau în ordine. Făcuse un efort suplimentar în acea dimineaţă, deşi păruse ceva mai degrabă prostesc, dată

fiind toată drama din ultimele zile. Fără îndoială, Will avea pe cap lucruri mai importante decât felul în care arăta ea.

Se auzi o lovitură rapidă, apoi Eden deschise uşa.

— Nu este Will, dar cred că o să fii bucuroasă să-ţi vezi vizitatorul.

Ea făcu un pas într-o parte şi îi făcu loc lui Michael. Acesta schiţă spre Evie un zâmbet şovăitor, de parcă nu era sigur că era bine-venit.

Evie se uită lung la el o clipă, apoi lăsă de o parte uimirea şi se repezi spre el.

— Michael, sunt atât de fericită să te văd!

— Eşti? întrebă el, mai degrabă neîncrezător.

Ea îl luă de mână şi îl trase spre divan.

— Bineînţeles că sunt. De ce să nu fiu?

Se aşeză cu grijă lângă ea, părând pregătit să fugă în orice clipă.

— Mă aştept să fiu mai degrabă un renegat, mai ales pentru părinţii tăi. El scoase un oftat apăsat. La urma urmei, eu i-am lăsat pe Bridget O’Shay şi pe oamenii ei să profite de mine şi am tot încercat să îi protejez. Am fost nepermis de naiv.

— Dacă te ajută cu ceva, interveni Eden din pragul uşii, *papa* a fost nemulţumit mai mult de Will decât de tine.

Michael se îndreptă un pic de spate.

— Serios? Şi cum a reacţionat mama voastră?

Eden făcu o grimasă şi flutură o mână în aer.

— Ei bine…

— Nu contează, spuse Michael, părând din nou posomorât. Îmi pot închipui ce crede Lady Reese şi nu pot să o condamn.

— Aiurea, zise Evie pe un ton încordat. Niciunul dintre părinţii mei nu dă vina pe tine.

Sprâncenele surorii ei se arcuiră, dar Evie o întrerupse înainte să apuce să spună ceva.

— Edie, poţi să ne laşi singuri un minut? Trebuie să vorbesc cu Michael între patru ochi.

— Mamei nu o să-i placă asta foarte mult, spuse Eden. Şi mă mai pot gândi la altcineva care nu o să fie prea

încântat de asta.

— Nu-ţi face griji, domnişoară Eden, spuse Michael. O să stau doar câteva minute. Am vrut să mă asigur că Evelyn este teafără.

— Edie, te poţi întoarce peste puţin timp, rosti Evie cu o voce hotărâtă.

— Bine, mă duc, pufni sora ei geamănă. Nu este nevoie să devii tăioasă.

— Cine vorbeşte despre a fi tăioasă, mormăi Evie, în timp ce sora ei trânti uşa.

— Pur şi simplu vrea să te protejeze, spuse Michael. Nu poţi să o condamni pentru asta.

Ea oftă.

— Ştiu, dar uneori are tendinţa să mă sufoce.

— Cred că toţi facem asta, nu-i aşa? Niciunul dintre noi nu-ţi oferă suficientă încredere.

Evie îl luă de mână.

— Nu şi tu, Michael. Ai fost întotdeauna cel mai drag şi mai bun prieten. Mi-aş dori doar să…

Ea îşi lăsă cuvintele să plutească în aer. Îl rănise în atâtea feluri şi nici o mie de scuze nu puteau fi de ajuns.

El îi strânse mâna, apoi o eliberă.

— Ştiu, draga mea. Nu trebuie să-mi explici.

— Ba trebuie, spuse ea cu încăpăţânare. Incidentul cu Will… N-am vrut niciodată să se întâmple asta. N-am vrut niciodată să fiu cu el.

— Dar eşti, şi mă aştept să nu regreţi, nu-i aşa?

— Regret că tu ai aflat astfel, spuse ea cu o grimasă. A fost crunt din partea mea să-ţi fac aşa ceva.

— Ei bine, sunt sigur că nu ai plănuit asta, spuse el cu un zâmbet, că nu am cum să-ţi port pică. Şi ţi-ai cerut deja scuze, Evelyn. Nu trebuie să o mai faci.

Îi ceruse scuze în dimineaţa când îl avertizase că era bănuit de trădare. Dar împrejurările neprietenoase o obligaseră să se grăbească şi încă simţea că îi era datoare cu o explicaţie.

— Michael, am vrut să mă mărit cu tine, chiar am vrut. Doar că…

Dumnezeule, părea incapabilă să articuleze ceva coerent în acea dimineaţă! Poate că pur şi simplu rămăsese fără explicaţii… pentru orice. Viaţa ei se întorsese cu susul în jos şi încă încerca să se adapteze la toate schimbările importante.

— Doar că eşti îndrăgostită de căpitanul Endicott, încheie el pentru ea. Nu?

— Da, sunt, recunoscu Evie şi obrajii îi luară foc. Presupun că este deja foarte evident.

— Atunci, având în vedere acest fapt, ar fi greşit să te măriţi cu mine. Şi, spuse el după o pauză, Endicott *chiar* te iubeşte, nu-i aşa?

Inima lui Evie începu să bată îndureratăă. Bineînţeles că Will o iubea… o iubise întotdeauna. Dar chiar ar fi vrut să-şi petreacă restul vieţii alături de ea dacă situaţia ar fi fost diferită?

Cu toate acestea, nu avea de gând să discute cu Michael despre acea întrebare fără răspuns. Nu ar fi făcut decât să îl supere şi poate că el ar fi recurs la ceva stupid, cum ar fi fost să se ia la ceartă cu Will.

— Da, desigur, mă iubeşte, spuse ea. M-a iubit dintotdeauna.

— Ei bine, spuse el cu un zâmbet sincer şi dulce, atunci să ştii că ai binecuvântarea mea, Evelyn. Vă doresc ţie şi căpitanului numai bine! Cu siguranţă o meritaţi.

Evie începu să lăcrimeze şi simţi un nod în gât.

— Michael, şopti ea, nu am vrut să te rănesc.

— Ştiu, draga mea, a fost o lovitură, recunosc. Dar am ştiut că afecţiunea ta nu a fost niciodată la fel de puternică precum a mea. Ridică o mână ca să-i oprească protestul. Bineînţeles că ţii la mine, dar o parte din mine a ştiut mereu că nu ai încetat niciodată să-l iubeşti pe Endicott. Este numai vina mea că am ignorat acest lucru.

— Îmi pare rău, spuse ea, simţindu-se îngrozitor.

— Aiurea, spuse el, şi o mângâie din nou uşor pe mână. Căpitanul Endicott te face fericită, nu-i aşa?

Ea nici măcar nu trebui să se gândească la răspuns, Dumnezeule.

— Asta contează cu adevărat. După cum am spus, vă doresc numai bine în viaţa voastră împreună. Şi, în plus, aveţi prietenia mea. Pentru totdeauna.

Când auzi acele vorbe rostite din inimă, Evie se simţi de parcă ar fi vrut să se facă mică şi să se ascundă sub divan. Nici măcar nu putea să descrie felul în care se simţea.

Dintr-odată, Michael râse.

— Draga mea, ce e cu expresia asta? Serios, Evelyn, o să fiu bine! Dumnezeule, sunt o persoană liberă în dimineaţa asta mulţumită căpitanului Endicott. Fără el şi fără tine Dumnezeu ştie unde aş fi ajuns. Serios, nu am niciun motiv să simt altceva decât recunoştinţă, în ciuda problemelor din ultimele zile.

Evie îşi aruncă braţele în jurul lui şi îl strânse într-o îmbrăţişare iute şi aprigă.

— Michael Beaumont, eşti cea mai frumoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

El îşi drese glasul.

— Mulţumesc, Evelyn. Se ridică grabnic în picioare, de parcă ar fi vrut să scape de ea. Dacă mă ierţi, trebuie să o iau din loc. Sunt multe de făcut la St. Margaret. Toată lumea este teribil de tulburată, după cum îţi poţi imagina.

Evie se ridică odată cu el.

— Dar totul este în regulă, nu-i aşa? Cu siguranţă, nimeni altcineva la St. Margaret nu se mai află sub suspiciune?

El îi schiţă un zâmbet liniştitor.

— Totul este în ordine. Dar poliţiştii au fost într-un du-te-vino pe acolo toată noaptea, după cum am înţeles. Sunt sigur că sărmana doamnă Rafferty este gata să-şi dea demisia până la ora asta. Căpitanul Gilbride a trimis un bileţel prin care cerea ultimele detalii despre oamenii din grupul lui Bridget. Ochii lui fură inundaţi de durere. Nu cred că o să înţeleg vreodată cum n-am văzut ce se întâmplă cu biata femeie. Simt cumva că am dezamăgit-o.

— Nu mai mult decât mine sau oricine altcineva, răspunse Evie cunoscând tendinţa lui Michael de a lua

asupra lui vina pentru eşecurile altora. Ea şi-a ales destinul cu mult înainte de a ne întâlni pe oricare dintre noi şi nu cred că exista cale de întoarcere pentru ea.

El clatină din cap.

— Cred că este adevărat. Încercă să-şi alunge tristeţea. Ei bine, nu are rost să ne mai gândim la asta, nu când atât de mulţi oameni au nevoie de ajutor. Unora o să le fie frică să vină la St. Margaret după ce o să audă veştile, aşa că eu şi părintele O'Kelley trebuie să facem tot ce putem ca să le recâştigăm încrederea.

Evie îl conduse la uşă, străduindu-se să-şi adune curajul.

— Michael, sper că o să-mi permiţi să lucrez în continuare la St. Margaret. Mi-ar plăcea atât de mult să pot face asta!

El făcu ochii mari.

— Draga mea, bineînţeles că poţi! Asociaţia de caritate irlandeză nici n-ar exista fără tine. O să depind de ajutorul tău la fel de mult ca oricând.

Ea îi zâmbi recunoscătoare, fiind atât de emoţionată încât îi fu greu să vorbească.

— Şi, adăugă Michael, o să depind de căpitanul Endicott care o să-şi folosească legăturile sociale pentru a spori donaţiile. Ah, apropo! Nu am nici cea mai vagă idee dacă interesul căpitanului Gilbride a fost sincer, dar *chiar* o să îl rog să facă o donaţie.

— Cere-i una foarte mare, spuse Evie. Şi să nu-ţi fie teamă să joci cartea vinovăţiei lui. La urma urmei, ne-a înşelat în modul cel mai ruşinos cu acel număr de scoţian cu capul pătrat.

Michael râse.

— Chiar aşa, spuse el, odihnindu-şi o mână prietenoasă pe umărul ei.

Uşa se deschise brusc şi, într-o sincronizare perfect îngrozitoare, Will intră în cameră. Când sprâncenele lui aurii se arcuiră într-o încruntare bănuitoare la vederea lor, Evie fu tentată să se ducă la el şi să-l scuture bine.

Nu că o mică parte din ea nu era încântată să vadă o

asemenea expresie posesivă pe trăsăturile lui frumoase.

— Căpitane Endicott, ce mă bucur să te văd, spuse Michael cu o voce prietenoasă, făcând un pas în faţă cu mâna întinsă. Trebuie să-ţi mulţumesc din nou pentru ajutorul acordat la urgentarea eliberării mele. Îţi sunt foarte recunoscător, aşa cum este şi tatăl meu.

— Oh, bineînţeles, spuse Will, evident pus în dificultate de reacţia călduroasă a lui Michael. Mă bucur că tatăl tău… este bucuros. Făcu o grimasă, dar continuă: Şi, firește, suntem cu toţii mulţumiţi de rezultatul poveştii, în ciuda faptului că s-a încheiat destul de neplăcut.

— Asta ar fi legat de trupul neînsufleţit de pe podeaua de la St. Margaret? întrebă Evie sec.

Will îi aruncă o privire exasperată.

Ea schiţă un zâmbet plin de regret, amintindu-şi că Michael avea tendinţa de a fi cam sensibil în privinţa unor asemenea lucruri. Ce bine că ea nu era, altfel Bridget O'Shay l-ar fi ucis pe Will!

— Trebuie să mă scuzi, domnule, îi spuse Michael lui Will. Mă duc să-l întâlnesc pe căpitanul Gilbride ca să rezolv întrebările lăsate fără răspuns.

— Atunci, poate ne vedem mai târziu la St. Margaret.

— Aştept cu nerăbdare, răspunse Michael. Şi, căpitane, te rog să-mi permiţi să-mi exprim cele mai frumoase urări pentru căsătoria voastră viitoare. Sper sincer să fiţi foarte fericiţi împreună.

Cu un alt zâmbet cald, el îi întinse mâna la Will.

— Mulţumesc, rosti Will, părând mai degrabă confuz în timp ce îi strânse mâna.

— Oh, încă un lucru, adaugă Michael, oprindu-se în uşă. Ce o să se întâmple cu Terence O'Shay? Îmi pare foarte rău pentru om şi aş vrea să ajut dacă pot.

Will ridică sprâncenele într-o întrebare politicoasă.

— Cine?

Michael şi Evie schimbară o privire nedumerită.

— Terence O'Shay, fratele lui Bridget, repetă Michael.

— Ah, da, spuse Will pe un ton muzical. Era un bărbat – poate chiar ăsta era numele lui –, dar a fost eliberat

dimineaţă devreme. Cred că avea o navă de prins.

Chipul lui Michael se schimbă pentru câteva clipe, înainte ca un zâmbet de uşurare copleşitoare să-i lumineze trăsăturile.

— Am înţeles şi sunt foarte recunoscător pentru compasiunea ta, căpitane. Din nou, te rog să-mi accepţi felicitările sincere şi cele mai bune urări!

Când Michael se strecură afară din cameră, Will se uită lung în urma lui.

— Crezi că a vorbit serios? Despre noi?

— Da. Fiecare cuvânt în parte, spuse Evie cu un oftat.

Will zâmbi.

— Atunci de ce ai faţa asta lungă, dragoste?

— Este atât de nobil în toată povestea asta încât mă face să mă simt ca un vierme. Ea se strâmbă. Nu este o senzaţie foarte confortabilă, te asigur.

Will râse şi o luă de mână.

— Gândeşte-te numai cum mă simt eu. Nu că l-am scos pe sărmanul om din schemă, dar l-am acuzat şi de trădare. Dacă există cineva care ar trebui să se simtă ca un vierme, eu sunt acela.

— Este foarte frumos din partea ta să spui asta, dar purtarea mea faţă de Michael a fost absolut îngrozitoare, şi ştii asta. În plus, spuse ea, trăgându-l spre divan, se pare că şi tu ai fost nobil în această dimineaţă, în timp ce eu nu făceam decât să mă îngrijorez. Ce anume *mai exact* ai făcut cu bietul Terence?

El se aşeză lângă ea, încă ţinându-i mâna. Îşi împleti încet degetele cu ale ei, părând gânditor.

— Eu şi Alec i-am spus magistratului că am arestat omul greşit. Cred că Liverpool şi Peel nu o să fie de acord, dar este prea târziu ca ei să mai facă ceva acum. E deja pe o navă care se îndreaptă spre Jamaica.

— Serios? Cum ai reuşit?

Will zâmbi.

— Alec i-a plătit biletul şi i-a îndesat un pumn de guinee în buzunar. Ţi-am spus că este slab de înger, nu-i aşa? Apoi el deveni serios. Nu că aş putea să-l condamn.

O’Shay a fost absolut distrus de vestea morţii surorii lui. De ce să-l trimiţi la spânzurătoare pentru crima de a-şi iubi singurul membru al familiei rămas în viaţă? Sărmanul încerca doar să o protejeze.

Probabil pentru a zecea oară în dimineaţa aceea, Evie simţi un nod în gât.

— Mă bucur că ai făcut asta, Will. Şi aşa au fost prea multe lucruri urâte. Sper doar ca Terence să-şi găsească o viaţă mai bună.

— Acum are ocazia, trebuie doar să profite de ea.

Rămaseră tăcuţi câteva momente, Will jucându-se cu degetele.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse Evie în cele din urmă.

El o privi, arcuindu-şi sprâncenele întrebător.

— Încă mi-ar plăcea să… Ea se opri ca să se corecteze. Am de să continui să lucrez la St. Margaret, Will. M-am gândit la asta şi trebuie să fac ceva. Felul în care au fost trataţi irlandezii… Trebuie să fac tot ce pot pentru a îndrepta lucrurile.

Multe lucruri triste din ultimele zile aveau să rămână întotdeauna cu ea, iar Evie ştia că povestea copilăriei îngrozitoare a lui Bridget urma să o bântuie o perioadă îndelungată. Nu putea niciodată să o absolve pe tânăra irlandeză de faptele ei, dar le înţelegea. Şi trebuia să facă tot ce îi stătea în putere ca să îmbunătăţească lucrurile.

— Ştiu că tatălui tău nu o să-i placă – şi nici părinţilor mei, să-ţi spun drept dar este ceva ce trebuie să fac, spuse ea cu o urmă de sfidare în glas.

Chiar dacă îl iubea pe Will din toată inima, nu putea să renunţe la lucrurile care erau importante pentru ea.

El încuviinţă din cap.

— Desigur, dragostea mea. Înţeleg perfect. Dumnezeu ştie că această tragedie este la fel de mult a noastră precum a irlandezilor.

— Atunci nu o să te superi dacă îmi petrec timpul cu Michael? întrebă ea cu un ton sceptic.

El o privi din nou pe furiş, dar de data aceasta, făcu

ochii mici în semn de avertizare.

— Am ceva pentru care trebuie să fie îngrijorat?

— Bineînţeles că nu. Ea se încruntă uşor, încercând să-şi retragă mâna din prinsoarea lui. După tot ce s-a întâmplat, cum poţi să crezi aşa ceva?

El o luă prin surprindere când o ridică în braţe şi o aşeză în poala lui. Ea scoase un chiţăit scurt şi-l strânse de braţe.

— Deoarece se pare că sunt genul de bărbat gelos, spuse el.

— Nu ai niciun motiv să fii, rosti ea, punându-şi cu grijă mâinile pe umerii săi laţi. Te iubesc la nebunie, să mă ajute Dumnezeu!

El se aplecă să o sărute, dar se retrase.

— Să mă ajute Dumnezeu?

Ea se gândi câteva secunde, dar apoi decise că terminase cu secretele faţă de el. Gata cu jumătăţile de adevăr şi jumătăţile de încredere!

— Pentru că mă tem că nu mă iubeşti atât cât te iubesc eu. Ştiu că asta mă face să par o prostănacă, dar nu este un sentiment foarte plăcut.

El scoase un râset exasperat.

— Este limpede că nu am făcut o treabă prea bună pentru a-mi demonstra afecţiunea. Evie, eşti o prostuţă dacă nu-ţi dai seama că şi eu te iubesc la nebunie!

Degetele ei se îngropară involuntar în ţesătura hainei lui.

— Serios? întrebă ea, incapabilă să-şi înăbuşe nota de speranţă copilărească din glas.

Will o sărută pe vârful nasului.

— Da, serios. Te asigur că am făcut o mulţime de lucruri discutabile în trecut. Eram tânăr, prost şi nu-mi cunoşteam propria inimă. Dar te-am iubit întotdeauna, Evie, şi întotdeauna o să te iubesc. Îi cuprinse capul între mâini, ridicându-i uşor ochelarii. Tu eşti piatra mea de hotar, Evie, adevăratul meu nord. Mereu m-ai ajutat să văd lucrurile clar şi drept şi mi-ai arătat unde trebuia să fiu. Îmi pare rău că am uitat asta şi că nu am avut suficientă încredere în

tine ca să-ţi spun tot adevărul – despre Beaumont şi munca mea în serviciul de informaţii, despre ce nu a mers între noi, despre tot.

— Nici eu nu am fost mult mai bună, spuse ea cu un suspin, încercând din nou să nu plângă. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Ar fi trebuit să ascult când ai încercat să mă avertizezi, în loc să cred că puteam să rezolv totul singură.

El adoptă o expresie severă, dar îşi lăsă mâinile să alunece lent pe spatele ei.

— De fapt, aş vrea să vorbesc cu tine despre asta pentru că nu vreau să te avânţi cu capul înainte în situaţii periculoase, Evie. Dacă ai o problemă sau ai nevoie de ajutor, o să te rog să vii la mine. Nu la Michael Beaumont, de exemplu, sau la sora ta geamănă.

— Ha, râde ciob de oală spartă! La urma urmei, tu eşti spionul, nu eu. Mă aştept să te arunci mereu în situaţii periculoase şi nu pot să spun că sunt de acord.

— Nu-ţi face griji, rosti el sec. Zilele mele de spion s-au încheiat. Am fost foarte limpede în privinţa asta… cu comandantul meu.

— Bănuiesc că te referi la tatăl tău.

El schiţă un zâmbet sfios.

— Ai vorbit deja cu el despre toate astea? întrebă ea.

— A fost primul lucru pe care l-am făcut în dimineaţa asta, spuse el pe un ton absent.

Evie avea impresia că era mai concentrat să mângâie formele posteriorului ei decât pe conversaţia pe care o aveau. Ea rezistă în faţa impulsului de a ofta de plăcere şi îl lovi încet în umăr.

— Şi ce a spus Excelenţa Sa?

— Hm? Oh, a fost în regulă. Vrea ca eu să urmez o carieră obişnuită în corpul militar sau diplomatic, în loc să lucrez în serviciul de informaţii. I-am spus că o să mă supun cu bucurie.

— Şi i-ai povestit despre noi?

— Da.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Will! izbucni ea

nerăbdătoare. Te rog să-mi dai câteva detalii. A fost foarte supărat?

El zâmbi şi îi gâdilă posteriorul.

— La început, a fost un pic uimit. Dar, când i-am spus că mi-ai salvat viaţa, părea împăcat cu căsnicia noastră.

Ea gemu şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Chiar sper că nu trebuie să împuşc oameni în stânga şi în dreapta ca să demonstrez că sunt vrednică de tine.

— Să sperăm că nu, dar chiar nu-mi pasă de permisiunea lui sau a oricui altcuiva. Mă însor pentru că aşa vreau eu, nu pentru că trebuie.

Ea îşi înălţă capul şi îi zâmbi.

— Sunt foarte fericită să aud asta.

— Să nu crezi că o să-mi distragi atenţia, scumpo! Încă aştept promisiunea că o să eviţi situaţiile periculoase de acum încolo. Mai ales când o să lucrezi la St. Margaret.

— O să fac tot posibilul, spuse ea cât putu de solemn.

Strâmbătura buzelor lui dădu de înţeles că nu era mulţumit de răspunsul primit.

— Gândeşte-te la asta în felul acesta, adăugă ea, încercând să-l îmbuneze. Dacă nu cădeam la mijloc în complotul acela, nu mai aveam niciodată ocazia de a fi împreună.

— Acesta este un frumos sofism. De asemenea, nu ai fi fost răpită şi aproape ucisă.

Ea îl înghionti uşor în piept.

— Strict vorbit, tu ai fost cel care aproape a fost ucis, nu eu.

— Evie, începu el frustrat.

— Da, înţeleg, spuse ea cu voce liniştitoare. Şi o să încerc să stau departe de probleme. Dar trebuie să recunoşti, măcar în cazul ăsta, că totul s-a terminat cu bine.

Cuvintele ei atraseră un râset reticent din partea lui.

— Foarte bine. În acest caz, recunosc că a meritat. Dar gata, Evie. Înţelegi?

Ea îşi puse mâna pe corsaj.

— Jur pe inima mea!

— Dumnezeule, oftă el. O să mă înnebuneşti de-a binelea, nu-i aşa?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, el se aplecă şi o sărută. Ea deschise înflăcărată gura sub uriaşul asalt al limbii lui, ghemuindu-se adânc în îmbrăţişarea lui. În braţele lui Will, se simţea în siguranţă, iubită şi mai mult decât pregătită să înfrunte viitorul.

Cu toate acestea, Will părea mai concentrat pe momentul prezent. O întinse pe spate pe braţul lui, adâncindu-şi sărutul până când ea se cutremură de plăcere, iar lentilele ochelarilor se aburiră. Când mâna lui alunecă peste piciorul ei şi vru să-i ridice rochia, lucrurile începură să devină interesante.

Din nefericire, exact în clipa aceea auzi cum uşa de la salonul de dimineaţă se deschide uşor.

— William Endicott, ce faci? strigă mama. Opreşte-te chiar în clipa asta!

Will fu atât de surprins încât aproape o scăpă pe Evie pe podea. Cu grijă, el o lăsă pe divan.

— Hm, Lady Reese, spuse el, ridicându-se în picioare. Nu te-am auzit când ai intrat.

— Evident, spuse mama când se strecură înăuntru, urmată de Eden şi de un lacheu cu o tavă de ceai. Serios, William, este a doua oară când te-am prins în activităţi necorespunzătoare cu Evelyn. *Nu* este o purtare demnă de un ofiţer şi un gentleman. Nu-mi vine să cred că tatăl tău ar aproba aşa ceva!

Evie fu nevoită să-şi muşte limba. Dată fiind conduita absolut scandaloasă a tuturor prinţilor – inclusiv a ducelui de York –, era un miracol că Will nu izbucni în râs la auzul observaţiei stupide a mamei sale.

El îi zâmbi politicos.

— Nu mă aştept să fie, Excelenţă.

Evie fu nevoită să îl admire pe Will, din moment ce nu auzi nici cea mai mică urmă de amuzament în vocea lui.

Mama ei se aşeză într-un fotoliu şi făcu semn lacheului să aşeze serviciul de ceai în faţa ei. Eden îi făcu cu ochiul lui Evie, dar rămase tăcută, în timp ce se aşeză

lângă ea pe divan. Will se uită lung la sora ei geamănă, evident nemulţumit că îi luase locul, dar capitulă cu o ridicare din umeri şi se duse să se aşeze într-unul dintre celelalte fotolii.

— Nu că nu aş înţelege, să ştii, spuse mama pe un ton grijuliu de îndată ce plecă lacheul. Şi eu am fost tânără şi un diamant de primă clasă. Tatăl tău era îndrăgostit *nebuneşte* de mine şi mă copleşea cu atenţiile lui. *Mă copleşea!*

Ei digerară comentariul în tăcere, Will părând uşor îngrozit.

— Oh, William, adăugă mama lor, zâmbind spre el graţios, nu este nevoie să-mi spui Excelenţă sau Lady Reese. Îţi permit să-mi spui mama.

— Mulţumesc, zise Will încet. Acum părea absolut îngrozit. Când Eden începu să se înece cu un râset înăbuşit, Evie o ciupi.

— Foarte amabil din partea ta, mamă. Mulţumesc, spuse Evie în timp mama îi întinse o ceaşcă de ceai.

— Cu plăcere, draga mea. Acum, sper că tu şi William aţi lăsat deoparte toate păţaniile groaznice din ultimele zile pentru că am ceva foarte important de discutat cu voi.

— Şi despre ce este vorba? întrebă Evie cu prudenţă.

Recunoscu licărirea hotărâtă din ochii mamei. Nu era niciodată un semn de bun augur.

— Păi, despre nunta ta, fireşte. Sunt multe lucruri de planificat în următoarele săptămâni, aşa că trebuie să ne apucăm imediat de treabă.

— Lady Re… mamă, spuse Will, părând uşor disperat. Eu şi Evie am plănuit ceva foarte liniştit, prin licenţă specială. Sperăm să ne căsătorim până la sfârşitul acestei săptămâni.

— În nici un caz! exclamă mama, scoţând artileria grea. Nici una din fiicele mele nu o să se mărite în grabă. O să se citească anunţurile şi o să avem o nuntă aşa cum se cuvine la conacul Maywood.

— Exact, Wolf, spuse Eden maliţioasă. O să avem o nuntă potrivită pentru familia regală. O să fie o nuntă *mare!*

— Dumnezeule! murmură Will.

El se uită la Evie, iar în privirea lui albastră ea zări râsete, iubire şi conştientizarea că, de acum înainte, făcea cu adevărat parte din familia ei băgăcioasă, nărăvaşă şi peste măsură de enervantă. Ea îi zâmbi larg, mai fericită decât îşi amintea să fi fost vreodată.

Will clătină din cap deopotrivă amuzat şi încordat.

— Foarte bine, mamă. Poţi să faci planuri.

Epilog

— Mireasa ta pare să se simtă bine, în ciuda tuturor bătăilor de cap, cum îi spui tu.

Will îşi arcui sprâncenele spre Dominic, care apăruse lângă el fără să dea de veste. Totuşi, omul era un fost maestru spion, deci nu trebuia să fie surprins de apropierea lui discretă.

— Într-adevăr, spuse Will.

Îşi întoarse privirea spre Evie, care discuta însufleţită cu mama ei şi cu unul dintre musafiri.

Era mai frumoasă decât o văzuse vreodată, într-o rochie din mătase de culoarea laptelui, care se mula pe formele ei voluptuoase. Dar nu rochia scumpă, şuviţele aurii splendide sau silueta extraordinară erau sursa adevărată a frumuseţii ei. Ci firea dulce şi iubitoare, pe deplin dezlănţuită de bucuria netulburată a zilei nunţii. Faptul că fusese în stare să o facă atât de fericită era cel mai de preţ dintre cadouri, unul pe care îşi promise să îl preţuiască pentru totdeauna.

— Şi Lady Reese pare încântată, adăugă Dominic. Este evident că te primeşte cu braţele deschise.

Will îi aruncă o privire plină de subînţeles.

— Fiecare are crucea lui de dus.

Dominic râse.

— Este adevărat, dar gândeşte-te la alternativă.

— M-am gândit, rosti el sec.

Deşi Lady Reese fusese linguşitoare cu el, Will se aştepta ca lucrurile să reintre pe făgaşul normal cât de curând. În cele din urmă, avea să facă el ceva care să o enerveze pe proaspăta lui soacră, iar ea cu siguranţă urma să îl pună la locul lui. Dar Will fusese foarte încurajat de relaţia caldă dintre Evie şi Lady Reese. Excelenţa Sa era sincer încântată de fiica ei, iar cele două femei petrecuseră multe ore fericite, punând la cale ridicol de excesiva nuntă de la conacul Maywood. Fericirea aceea era principalul motiv pentru care fusese de acord să aştepte şase săptămâni ca să se însoare cu Evie. Ştia că era prima dată în viaţa ei când reuşise să obţină încuviinţarea sinceră a mamei, iar el nu avea de gând să strice totul.

Totuşi, abia aştepta noaptea nunţii. Reuşise să o răpească de vreo câteva ori pe Evie pentru scurte întâlniri amoroase, dar acelea nu fuseseră nici de departe suficiente. Desigur, o viaţă întreagă alături de proaspăta lui soţie nu putea fi de ajuns, dar avea de gând să îşi dea toată silinţa.

— Doamna ta arată foarte bine, Sir Dominic, spuse Will, făcând un semn din cap spre locul în care Chloe Hunter era prinsă într-o discuţie aprinsă cu ducele de York. Ţinea un deget ridicat în aer, parcă pentru a-şi susţine punctul de vedere, iar ducele încuviinţă solemn din cap, părând uimit de ceea ce îi spunea ea.

— Tata pare să o placă.

Dominic se uită la soţia lui, arătând atât cât putea un bărbat intimidant ca el să fie îndrăgostit nebuneşte. Era un soţ extraordinar de protector, ceva absolut de înţeles din moment ce soţia lui se afla în ultimele luni de sarcină.

— Da, ducele a fost foarte bun cu Lady Hunter. Apoi zâmbetul lui Dominic dispăru încet şi se transformă într-o linie severă. Spre deosebire de alţi membri ai familiei, spuse el, parcă vorbind pentru el însuşi.

Will întoarse capul, surprins de schimbarea bruscă.

— Scuze, ce ai spus?

Umerii lui Dominic se încordară, se ridicară uşor.

— Nimic. Doar o amintire care nu mai contează. El

schiţă un zâmbet spre Will. Şi apropo de neveste, eu am de gând să-mi petrec ceva timp cu a mea şi îţi sugerez să faci acelaşi lucru.

Will recunoştea eschiva – Dominic întotdeauna fusese cea mai discretă persoană –, dar pur şi simplu încuviinţă din cap.

— O idee excelentă. Sunt convins că o să vorbesc cu tine şi cu doamna ta înainte să vă întoarceţi la oraş.

Schimbară plecăciuni politicoase, iar Will înaintă agale prin salonul scump pentru a-şi salva soţia de Lady Reese. Indiferent cât de bine se înţelegeau mama şi fiica, Will îşi dădea seama că Evie trebuia să fie salvată.

— Ah, Will, spuse Lady Reese, când mâna lui se aşeză discret pe mijlocul soţiei lui. Tocmai îi spuneam lui Evelyn cât de amabil a fost tatăl tău la capitolul complimente. Ca să vezi, i-a spus lui Lord Reese că nici nu-şi mai aminteşte când a avut ultima dată o şedere aşa de plăcută la ţară.

Will putea să-l creadă pe cuvânt, din moment ce conacul Maywood fusese întors cu susul în jos ca să se adapteze la prezenţa părintelui lui regal. În mod evident, Lady Reese considera prezenţa ducelui la festivităţile nupţiale drept lovitura de graţie socială a tuturor timpurilor. Strălucea de încântare.

Totuşi, în jurul ochilor lui Evie începeau să se deseneze cearcăne. În mod evident, săptămânile de pregătiri şi de activităţi febrile îşi puseseră amprenta.

— Nu mă îndoiesc că s-a simţit bine, spuse Will. Totul a fost splendid.

Soacra lui îşi aranjă cochet părul.

— Mulţumesc, William. Cred că totul a decurs de minune.

Ea privi bucuroasă în jur prin încăperea formală, cu noile şi scumpele covoare Aubusson şi draperiile proaspăt atârnate. Aranjamente uriaşe din trandafiri şi crizanteme se revărsau pe mese, iar lacheii în noua uniformă treceau prin încăpere, servindu-le şampanie tuturor celor adunaţi. Un bufet aflat pe margine, plin cu prăjituri şi dulciuri ispitea până şi cele mai delicate dintre apetituri, iar acelea erau

pur şi simplu menite să îi ţină până la cină.

Petrecerea era un succes în primul rând mulţumită eforturilor şi abilităţilor extraordinare de organizare ale lui Evie.

— Totuşi, mă întreb dacă tatii ar putea să-i placă altceva în afară de şampanie, spuse Will pe un ton gânditor.

Privirea lui Lady Reese, devenită brusc neliniştită, reveni iute spre Will.

— Crezi? Ce ar prefera în schimb?

Evie tremură în braţele lui Will, de parcă şi-ar fi înăbuşit râsetul.

— Cred că s-ar bucura de vinul vechi de Porto al Excelenţei Sale – cel pe care îl ţine în bibliotecă, spuse Will pe un ton dulce.

— Oh, desigur. Mulţumesc, Will. O să mă ocup de asta imediat.

Lady Reese trimise un sărut fiicei sale, apoi traversă în grabă salonul.

— Will, bestie, spuse Evie, în timp ce se ghemui lângă braţul lui. Încercai să scapi de sărmana mamă. Tatăl tău chiar preferă vinul în locul şampaniei la ora asta?

— Cine ştie? Dar m-am gândit că ţi-ar prinde bine o pauză mică de la atenţiile mamei tale.

Ea îi mai aruncă o privire amuzată.

— Ai dreptate, dar asta mă face să par groaznică. Nu vreau să crezi că nu îi sunt recunoscătoare pentru toată silinţa ei…

— Vrei să spui pentru toată silinţa *ta.*

— Da, dar mama este bine intenţionată şi cu siguranţă a încercat de data asta. Chiar mi-a plăcut mult să *nu* mă cert cu ea tot timpul.

— Mă bucur de dragul tău, iubito! Să sperăm că lucrurile rămân aşa.

Ea strâmbă din nas.

— Mă îndoiesc.

El o trase mai aproape şi apăsă un sărut pe buzele ei moi.

— Contează?

— Nu, nu mai contează, dar este o schimbare frumoasă. Şi apropo de certat, spuse ea, făcând un semn din cap spre unul dintre alcovurile de la fereastră, se pare că Edie şi căpitanul Gilbride se ceartă din nou.

Will îi urmări privirea. Bineînţeles, era limpede că Eden îi ţinea o prelegere lui Alec, stând în faţa lui cu pumnii în şold şi o încruntare pe trăsăturile ei frumoase. Totuşi, părea să fie o ceartă doar dintr-un sens, întrucât atenţia lui Alec era concentrată mai ales pe pieptul amplu al lui Eden, splendid dezvăluit de decolteul cutezător de adânc.

Evie oftă.

— Chiar mi-aş dori să se înţeleagă mai bine, mai ales din moment ce sunt obligaţi să se vadă din când în când.

Will zâmbi.

— Eu cred că se înţeleg foarte bine.

— Serios? întrebă ca şi se uită suspect la cei doi.

Alec avea un surâs larg pe chip, în timp ce răspundea prelegerii lui Eden. Will ar fi pariat zece guinee că prietenul lui se străduia să o înţepe.

— Nu mi-aş face griji pentru asta, dragoste, spuse el. Bănuiesc că Alec o să o ia spre nordul Scoţiei într-un viitor nu foarte îndepărtat. Bunicul lui abia aşteaptă ca el să revină acasă şi nu cred că Alec poate să amâne asta prea mult.

— Atunci e bine.

Mâna lui alunecă peste spatele el şi se opri să se odihnească pe pielea fină de pe gât.

— În orice caz, *asta* nu este problema noastră.

Evie ridică privirea spre el, iar ochii ei deveniră blânzi şi înflăcăraţi în spatele ochelarilor.

— Da? Şi atunci care este problema noastră?

— Cât de repede pot să te răpesc de la afurisita asta de recepţie. Gura ei se arcui într-un zâmbet complice.

— Ştii, în clipa asta arăţi exact ca un lup.

— Ei bine, ăsta *chiar* este numele meu, la urma urmei.

Ea râse.

— Aşa este.

El se aplecă să îi şoptească la ureche.

— Iar lupul începe să fie foarte înfometat.

— Zâmbetul ei discret şi senzual îl făcu să se întărească într-o clipă, iar el chiar fu nevoit să se opună dorinţei de a geme.

— Atunci cred că soţia lui ar face bine să-l hrănească, nu crezi? murmură ea.

O clipă mai târziu, ignorând privirile scandalizate ale celorlalţi musafiri, frumoasa lui soţie îl conduse afară din încăpere.

Sfârşit